

SEDMÝ SMYSL IV.

Vrať drakovi, co je jeho

Ilka Pacovská

4. díl

© www.ctenizdarma.cz

1. Drápův mocný učitel

„Je těžké zabít jednorožce?“ zeptal se Zuřivý dráp a zahleděl se do temnoty jeskyně, kde se rýsoval jen nejasný, ale o to větší obrys těla. Cítil, jak do jeho dračího mozku pronikl cizí psychický dotyk. Otevřel tomu kontaktu část své mysli a doufal, že jeho společník nebude pátrat v hlubších rovinách, kde se krčily jeho skutečné myšlenky a záměry. Stále ještě měl v úmyslu se pomstít té lidské holce, která mohla za všechny neúspěchy jeho dosavadního života. Nejen že ho zesměšnila před jeho druhy, ale mohla i za to, že přišel o oko a že jeho dračí matka ztratila kouzelného džina. Všechny si obtočila kolem prstu a byla pozoruhodně životaschopná. Po posledním kontaktu musel uznat, že má značné magické schopnosti. Tím, že dokázala sledovat stopu, kterou jí nabídl, a zachránit jeho bratra, prokázala i jisté kvality v kouzelnickém umění. To ji ale v jeho očích neomlouvalo, jen to vnášelo do jeho pomstychtivých úmyslů vzrušující prvek zajímavosti. Nyní byla u jednorožců a Zuřivý dráp uvažoval o výletu k nim a možná by nebylo marné si spolu s dívkou podat i pár těchto nesympatických kopytnatců.

„Jak pro koho,“ odpověděl mu chraplavý dračí hlas.

„A vy, Mistře, byste jednorožce v boji porazit dokázal?“

„Jednoho určitě, dva možná, se třemi by to byl vyrovnaný souboj. Proč se ptáš?“

„Jen pro informaci. Jeden nikdy neví, co se může v budoucnu přihodit.“

„Jednorožci nikdy sami bez příčiny neútočí. Není důvod se o ně zajímat. Leda, že bys měl nějaký ztřeštěný nápad, který by je proti tobě poštlval.“

Poslední poznámka zazněla s podtónem podezíravosti a nedůvěry. Zuřivý dráp rychle potlačil emoce a zrádné myšlenky, které se mu draly málem až na jazyk, a pokusil se o zdánlivě bezstarostný tón.

„V životě by mě nenapadlo útočit na nějakého hloupého bílého kopytnatce.“

„To rád slyším. Ostatně, oni vůbec nejsou hloupí. Ty je, Drápe, rozhodně nepodceňuj! Máš proti nim asi takové šance, jako raněný králík proti medvědovi.“

„Díky za radu, Mistře, raději se jim obloukem vyhnu,“ odpověděl mladší drak uctivě a myslel to vážně. Tento rozhovor ho přesvědčil, že nemá cenu prohledávat území jednorožců a bude třeba původní plán trochu poopravit. Rozhodl se počkat, až bude Hanka mimo dosah nebezpečných kopytnatců, a teprve pak najít způsob, jak se jí dostat na kůži. Ta představa ho příjemně vzrušovala, ale rychle ji potlačil, aby si jeho společník neuvědomil, co má v plánu. Ten naštěstí přemýšlel o úplně jiných věcech a Drákových emocí si nepovšiml.

„A co Šítár? Už se usadil, nebo ještě pořád tvrdne v knihovně v Dubovníku?“

Dráp se trochu rachotivě zasmál, aby uvolnil napětí, které vždy při rozhovoru s Mistrem cítil. Teprve pak odpověděl.

„Vyjádřil bych to asi takhle: usadil se v Dubovníku. Zdá se, že tam navázal nějakou zajímavou známost, ale zatím o tom nechce mluvit. Pokusil jsem se ho sledovat, ale je opatrný. Během doby, kdy jsem se tam zdržoval, jsem neviděl nic zajímavého. Zato doktor je v téhle lokalitě nadšen. Šítár mu pořídil novou laboratoř, takže teď provádí nějaké pokusy na krabech a vykřikuje něco o fantastickém objevu. Na mou přímou otázku ale prozradil jen to, že zkoumá nějaký ochromující jed z mořských rybiček a že o něm ví zatím příliš málo na to, aby mi poskytl věrohodné informace. Prý je také velice náročné získat větší množství kvalitního základu pro vědecké pokusy.“

„No,“ zafuněl Mistr, „hlavně když se dobře baví a nikoho ve svém okolí nedráždí. Nerad bych přišel o svého neschopnějšího dodavatele.“

„Slíbil jste mi, Mistře, další kouzelnou lekci,“ nesměle mu

připomněl Dráp.

„Ano. Za záchranu Šítára si opravdu zasloužíš odměnu. Podařilo se ti přesně to, co jsem po tobě požadoval. Tentokrát jsi mě nezklamal. Víím, co ti za to dám. Nebude to kouzlo v pravém slova smyslu, ale spíš něco jako dar. Něco, po čem ve skrytu duše toužíš. Přístup ke mně.“

Dráp zalitoval, že Mistrovi svou odměnu připomínal. Najednou dostal strach, že mu slíbený dar nemusí být po chuti. Znepokojoval ho fakt, že ani neví, co má jeho společník v úmyslu. Byl si vědom, jak je proti němu slabý a bezmocný a jak je zcela v jeho rukou. Poslechl pokyn, přikrčil se a postoupil o pár kroků do temnoty. Netušil, co se stane, co získá, jestli to vůbec bude stát za všechny ty služby, které Mistrovi prokazoval. Ucítíl, jak se obrovská dračí tlapa položila na jeho čelo a pod její vahou mu hlava poklesla ještě o něco níž. Kolem něj se rozhořela síla magie. Nevěděl, zda se mu do kůže propaluje žár či chlad, ale bolest se mu rozšířila od hlavy do celého těla. Snažil se to vydržet a nepohnout se. Měl ale pocit, že to trvá celou věčnost. Pak ucítíl, jak se hlava uvolnila a on potácivě ustoupil o několik kroků. Tisíce jiskřiček vířilo jeho myslí a jen pomaličku uhasínaly a ustupovaly spolu s bolestí. Namáhavě dýchal a nijak se nesnažil zakrýt své myšlenky, ve kterých se rozčiloval, že takhle si odměnu za své služby nepředstavoval ani náhodou!

„Za chvílku budeš v pořádku,“ ujistil ho chraptivě Mistr, „a myslím, že tě můj dar dokonce potěší.“

„Nebylo to právě příjemné předávání daru,“ řekl Dráp vyčítavě na jeho adresu.

„Už tě nebudu napínat, Drápe, a povím ti, co jsi díky mému kouzlu získal. Bude to ale fungovat jen mezi draky. Jakmile kdokoli z našeho druhu pohlédne na tvé vyhaslé oko, pocítí k tobě sympatie a možná i přátelství. Už nebudeš vyhnanecem mezi svými. Nikoho z nich nenapadne, že jsi mrzák. Budou tě mít rádi.“

„A k čemu mi to bude, když jsem odešel pryč z hnízda?“
„Jednou možná zatoužíš po své dračici. S tímhle darem můžeš mít každou, po které se ohlédneš. A můžeš se s ní usadit, kdekoliv ti bude libo.“

Dráp se zamyslel a usoudil, že to nezní špatně. Jen jestli to bude fungovat... Pak ale sám sobě přiznal, že mu zatím bylo k užítku všechno, co od Mistra získal. Kdyby tak ještě dosáhl toho, aby se stal jeho učedníkem. Snad se časem dočká i toho.

Starý drak ho gestem propustil, a když Zuřivý dráp odešel, stáhl se hlouběji do jeskyně, kam už opravdu nepronikl ani paprsek světla. Přítomnost mladého draka ho svým způsobem rozčilovala. Kdyby nebylo Karmaneuduny, byl by ho nechal v chodbách za jeskyněmi předků zemřít. Byl hloupý, zasloužil by si to. Jeho matka ale byla krásná, silná a statečná dračice. Navíc byla slušná, což Horo musel ocenit. To se u draků příliš často nevyskytovalo. Kdyby u něj chtěla zůstat ona, to by bylo jiné! Oba by studovali tajemství Temné studny...

„Zachráním tvého syna, když se mnou zůstaneš,“ řekl jí tenkrát, když se objevila v jeskyních předků.

„Pokud ho chceš a dokážeš zachránit, udělej to. Další podmínky nejsou hodny velkého kouzelníka,“ odpověděla a Horovi nezbylo, než činem potvrdit její vysoké mínění o jeho kvalitách. Přinesl z chodeb Drápa, který se potácel na hranici života a smrti.

„Vyléčím tvého syna a přeji si, abys mi sem posílala to, co tu ke svému životu a kouzlení potřebuji. Z něj mohu učinit svého učedníka a tím tě zbavím starostí o něj,“ učinil jí drak další nabídku.

„Nemohu zaplatit tvou cenu. Ani nemohu za svého syna rozhodnout, kterou cestou se vydá. Potěšilo mě tvé rozhodnutí ho zachránit. Pošlu ti dar hodný tvé velikosti, ale sloužit ti nemohu, to doufám chápeš,“ odmítla ho tak diplomaticky, že jí to ani nemohl mít za zlé. To, že ji hníz-

do zvolilo za svou uznanou starší se dozvěděl až později, ale nepřekvapilo ho to. Drápa u sebe nechával kvůli ní, ale ona už se nikdy neobjevila. Rozum mu napovídal, že ani v budoucnu nedojde ke změně. Jako by Dráp ani nebyl její syn. Viditelně nezdědil její inteligenci ani bystrý rozum. Horo občas litoval, že ho zachránil a že se rozhodl nechat ho ve své blízkosti. Dřív nebo později se dostane do problémů. Má ho v nich nechat? Možná by měl být stejně moudrý jako jeho matka a nechat Zuřivého drápa jeho osudu. Karmaneuduna mu jednoho dne poslala sadu svítek s prastarými dračími kouzly. Byl to opravdu královský dar. Zatím prostudoval jen pár svítek a těšil se na ty, které na něj dosud čekaly. Touha po vědomostech byla jeho největší silou i slabostí. Nikdy nevěděl dost, stále byly znalosti, které mu unikaly. A nejvíc toužil po znalostech Temné studny. Jednou se z ní napije. Možná to nepřezije, ale kdo ví... Kdyby nepotřeboval potravu a ingredience ke kouzelným pokusům, mohl by žít uprostřed skal docela sám a byl by spokojen. Ale zatím je stále ještě živým tvorem, který se bez jídla neobejde. Kvůli tomu bude muset i nadále snášet návštěvy Zuřivého drápa a Šítára.

2. Dcera jednorožců

„Už jsou tady, už jsou tady,“ halekal Sam na celé okolí a všichni, kdo pracovali v útulku pro magická zvířata, zdvihli hlavu. Rafan se Svátou odhodili v kleci škrabku a smeták na podlahu a vyrazili ven. Celé tři týdny pomáhali Dundarovi s prací u zvířat. Léčitelka Sidi se věnovala svému miminu a přicházela spíš jen výjimečně, aby se podívala na zajímavý případ nebo poradila s něčím, co Svátův otec neznal. Jinak tu Dundar působil jako hlavní léčitel, což ho docela bavilo. Dokonce přemýšlel o tom, zda se sem také nemá i s rodinou přestěhovat, aby nemusel každý den využívat služeb svého kouzelného džina, který

sem jeho a Svátu dopravoval pomocí magické brány.

„No, no, nepřeraz se,“ napomenul Toma, který reagoval na pokřik svého bratra a také se letěl podívat na příchozí, aniž se rozhlížel.

„Pardon,“ omluvil se v běhu chlapec Dundarovi, do kterého vrazil, a pádil dál.

„To je mi ciráťů kvůli jedné holce,“ bručel Dundar, ale také zamířil k místu, kde se objevila návštěva.

Jako momentální šéf magického útulku měl své povinnosti a očekávalo se, že i on osobně přivítá jednorožce, který na dnešek předem ohlásil svůj příchod. Tím spíš, že právě tento jednorožec byl úzce spřátelen s jeho synem a dalšími zdejšími osobami. Jeho jméno se během uplynulých tří týdnů hojně objevovalo ve zprávách i v diskusích obyvatel nejen tady, ale snad všude, kde žili lidé nadaní sedmým smyslem. Existovalo spoustu dohadů, co tím jednorožci sledují, když dovolili, aby jedna z jejich rodin adoptovala lidskou dívku. Bylo hodně takových, kterým se podobné rozhodnutí zdálo nenormální až zvrácené. Naprosto nechápali, co vedlo čtrnáctileté děvče k tomu, aby si jako své rodiče vybralo čtyřnohé kopytnatce, o nichž se toho obecně moc neví. Jak se proboha takoví tvorové dokážou postarat o lidské dítě?!

Ovšem ti, kdo znali okolnosti podrobněji, si o R'íhanovi a jeho rodině mysleli jen to nejlepší. Díky němu nebyla Hanka odsouzena k životu bez magie a díky své adopci teď byla nejen zdravá, ale i šťastná. V Posvátném háji jednorožců si poradili s kouzlem, které ničilo magií její tělo, a navrátili jí schopnosti sedmého smyslu. Jen několik nejbližších vědělo i takové podrobnosti, jako to, že návrat zdraví ani tentokrát nebyl absolutní, a že v Hančině myslí je znovu ochranný blok, ukrývající problematické místo v jejím vědomí, které se vyléčit nepodařilo. Tři týdny dívka strávila ve své nové rodině a všichni v útulku byli nesmírně zvědaví na to, jak se jí tam dařilo. R'íhan slíbil,

že ji přivede, aby si i ona užila zbylou část prázdnin ve společnosti svých přátel a kamarádů.

Konečně byli tady. Jednorožec R'íhan i s dívkou zamířil k lidem, kteří jim přicházeli vstříc. Hanka se usmívala jako sluníčko. Jako první se srdečně objala se Svátou a s Rafanem. Hned za nimi se k ní prodrali Mojeranovi vnuci dvojčata Sam a Tom.

„Čím vás doma zalévají, že tak rychle rostete?“ smála se a začala si potřásat rukama i s ostatními lidmi z útulku.

„Jsem tak šťastný, že jste jí pomohli,“ řekl Sváta R'íhanovi, když ho pozdravil, „rád bych vám poděkoval, ale nějak mi na to nestačí slova...“

Jednorožec se lehce dotkl jeho ramene a odpověděl téměř poeticky: „Tvůj cit je jako sluneční paprsek, který zahřál mé srdce.“

Rafan, stojící hned za Svátou, se také usmíval. Lehce se R'íhanovi uklonil i on a řekl jen: „Díky.“

Jednorožec ho poctil stejným dotykem a dodal: „Postarejte se spolu s bratrem o mé dítě, ať se zase nezaplete do nějakých problémů. Bojím se, že její dračí krev je příliš vznětlivá.“

„Bude-li to v našich silách, dáme na ni pozor,“ slíbil Rafan.

„Slibujete?“ ujišťoval se jednorožec.

„Slibujeme,“ odpověděli dvojhlasně.

„Natáhněte ke mně ruku s prstenem,“ řekl jim jednorožec a oba váhavě poslechli. Dokonce i Hanka natáhla hlavu, aby viděla, co se to tam děje.

R'íhan se dotkl jejich prstenu a chlapci s údivem zjistili, že každému z nich v prstenu přibyl maličký temný rubín.

„Pokud byste se potřebovali o něčem poradit, stačí kámen promnout prstem,“ uslyšeli ve své mysli a pochopili, že tuto informaci slyší jen oni dva, „pokud by Hance hrozilo velké nebezpečí, zaklepejte prstenem třikrát o kámen nebo o skálu nebo o něco tvrdého. Ona je teď členem našeho stáda, a kdyby jí někdo ublížil, jednorožcům by se to nelí-

bilo. Pro jistotu na ni během prázdnin i školního roku dohlédněte.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Rafan za sebe i za bratra.

Konečně se k R'íhanovi dostal i Dundar a slavnostně ho uvítal na půdě útulku. R'íhan s ním zdvořile promluvil, ale Hanka, která za poslední týdny jednorožce poznala důvěrněji, hned postřehla, že R'íhan s ním hovoří skoro až nerad.

Zdvořilost však jednorožcům nedovolovala chovat se k někomu přezíravě. I ona musela absolvovat řadu lekcí, než nový otec uznal, že se chová natolik přijatelně, aby mohli postupně navštívit všechny členy stáda v okolí Magického lesa. Seznamovala se s ostatními jednorožci a R'íhan velice pečlivě dbal na její chování. Až tam si uvědomila, jak je pro její čtyřnohé rodiče důležitá slušnost a zdvořilost. L'gala s ní trénovala slovní obraty, které byly vhodné pro oficiální setkání, a dívka tušila, že časem se toho bude muset naučit daleko víc. Když si zpětně promítla poslední tři týdny, vlastně ji celou tu dobu hlavně vychovávali. Ještě že tam byl i P'ujibo, jinak by se asi zbláznila už první týden. Její čtyřnohý bratr ji vždycky vytáhl do lesa, kde je nikdo nekáral za rozpustilost a dovádění. Běhali mezi stromy i po loukách, pozorovali divoce žijící tvory, naslouchali driádám a odpočívali pod konejšivými korunami lesních velikánů. Teď ale byla ráda, že jí R'íhan umožnil strávit zbytek prázdnin s kamarády. Takovou velkorysost od něj ani nečekala. Příjemně ji překvapilo, jak je pro její novou rodinu důležité, aby se i ona cítila šťastná. Byla jim za jejich ohleduplnost vděčná.

Dundar zatím R'íhana provedl útulkem. Všechno bylo v pořádku, dokud nedošli ke klecím ve velké budově.

„Kterej trouba nezavřel klec s pupusatami?“ rozlehl se prostorem Dundarův rozhněvaný hlas.

Sváta se příkrčil a koukl na Rafana: „No nazdar! Tys nezavřel?“

„Tys měl zavřít. Přece jsi šel za mnou,“ zamračil se oslovený.

„Kolik jich chybí?“

„Čtyři zmizely.“

„Tak je koukejte rychle najít, než se někde zahrabou!“ zamračil se Dundar na kluky.

Rafan se Svátou se pustili do hledání a Hanka se k nim přidala. Jednu pupusatu našli hned u vchodových dveří, ale ostatním se zřejmě podařilo dostat ven. V útulku byly tyto obrněné sladkovodní želvičky kvůli měknutí krunýře. U zdravé pupusaty by rohovinu neprorazil ani diamantový vrták, tyhle ale měly ochrannou vrstvu měkkou skoro jako guma. Nikdo zatím nezjistil, co jim chybí. Pupusaty sice nevypadaly příliš hbitě, ale tentokrát si zřejmě pospíšily, aby si udělaly výlet. Krunýř měly ve velikosti talíře, ale barvy na něm teď byly vybledlé a našedlé. Najít je bude obtížné. Děti se rozptýlily kolem budovy a natahovaly uši, zdali se odněkud neozývá jejich typické „pu, pu, pu“. Pukavý mlaskavý zvuk jim pomohl najít další uprchlou pacientku. Zbylé dvě se nejspíš stihly někde zahrabat.

„Už půjdu,“ oznámil R'íhan Hance psychicky.

Dívka se ohlédla a vyrazila k jednorožci, aby se rozloučila, než odejde. Dotkla se jeho hřívky a věděla, že ani nemusí promluvit, že R'íhan stejně vycítí její sympatie i vděčnost.

„Každý večer, který strávíš daleko od nás,“ řekl, „ucítíš můj malý psychický dotyk, něco jako přání dobré noci. Nemá to být kontrola, ale spíš jen potřebujeme vědět, že jsi v pořádku. Kdybys něco potřebovala, tak se ozvi. Užij si hezky prázdniny a nezapomeň, že tvé chování bude teď mnohem přísněji posuzováno, neboť máš rodiče mezi jednorožci.“

„Mám báječné rodiče a budu se snažit, abych jim nedělala ostudu,“ usmála se Hanka a jednorožec přikývl. Pak se rozběhl a po chvíli plynule zmizel v bráně, aniž zpomalil

tempo.

„On už odešel?“ objevil se vedle Hanky Dundar a nesouhlasně pokrčil rameny. „Ani jsem se s ním pořádně nerozloučil. Taky se mohl ještě chvílku zdržet.“

„Asi nás nechtěl rušit v další práci,“ omluvila dívka jednorožce. Pak se oba dva jako na povel otočili zpět k budovám útulku, odkud se ozval zvučný veselý halas.

„Už je máme,“ halekal na ně na dálku Sváťa a spolu s Rafanem ukazovali Dundarovi polapené pupusaty.

„No sláva,“ zabručel léčitel napůl pro sebe, „už jsem myslel, že budu muset vyhlásit noční pohotovost.“

Hanka se raději rozběhla za kluky, aby se zapojila do zdejších prací spolu s nimi. Chopila se kbelíků a pomáhala roznášet čistou vodu. Po třech týdnech u jednorožců to považovala za skvělou zábavu. Svým nadšením nakazila i kluky a práce jim šla tak od ruky, že byli se vším hotovi dlouho před večerí. Posadili se tedy na chvíli do trávy za budovami a Hanka jim líčila, jak se učila slušně chovat, aby ji mohli jednorožci vzít ukázat ostatním členům stáda.

„To bylo skoro jako krocení a drezúra divokého lidského mláděte,“ smál se Rafan.

„Nejen lidského – i dračího,“ upřesňoval Sváťa.

„Jsem ráda, že se nad mým pohnutým osudem dobře bavíte,“ zašklebila se kamarádka a jednou rukou drbala Rafanova tulíka. Plavík držel a nastavoval střídavě krk a břicho.

„Poslyš! Jestli se teď budeš chovat podle jednorožcova příkázání, tak už s tebou nebude žádná legrace,“ popichoval ji Rafan.

„Hele, brácho, nenarušuj mou pracně získanou morálku hned první den,“ strčila do něj Hanka a povalila ho do trávy a k tulíkově radosti mu rozčuchala vlasy. Plavík je v následujícím okamžiku začal rovnat a vyčesávat do tvaru hnízda a vesele k tomu švitořil. Rafan se snažil po malém tvorečkovi hmátnout, ale dívka mu přidržela ruce a povzbuzovala tulíka, ať si pospíší. Sváťa se natáhl a začal

tulíkovi pomáhat s tvarováním vlasů. To už jejich kamarád nevydržel.

„Tak vy jste se proti mně spojili!“ podíval se po nich výhružným pohledem. Vykroutil Hance jednu ruku, shodil ji ze sebe, pak chytl Svátu, přitlačil ho k zemi a taky ho rozcuchal a hned vzápětí hmátl po Hance, aby se jí pomstil podobným způsobem. Tulík běhal od jednoho ke druhému a radostně vypískl pokaždé, když se mu podařilo uniknout chycení. Nakonec zůstali udýchaně ležet a pozorovali barevné mráčky na obloze. Tulík se ujal Hančiných vlasů a dívka ho nechala, protože se stejně bude muset po takovém kočkování důkladně učesat.

„S potěšením konstatuji, že ani jednorožci u tebe jako vychovatelé příliš neuspěli,“ řekl Rafan spokojeně.

„Teď bychom měli ještě sehnat nějaké rodiče tobě,“ odpověděla Hanka Rafanovi, „možná bys také potřeboval pár výchovných lekcí.“

„To ať vás ani nenapadne,“ polekal se Rafan, „za dva roky jsem plnoletý a Zachariáš mi jako zákonný zástupce naprosto vyhovuje. Já o žádné rodiče nestojím.“

„Nevíš, o co přicházíš,“ namítl Sváta.

„Vím velmi dobře, o co přicházím. A běda vám, jestli budete mou svobodu ohrožovat nějakými nežádoucími nápady!“

„No, no, snad jsme toho tolik neřekli,“ překvapil Hanku kamarádův zarputilý odpor, „myslíme to s tebou dobře.“

„Tak si své samaritánské nápady nechte pro někoho jiného,“ odbyl je Rafan.

„Vždyť to byla jen legrace,“ mrzelo Svátu, že veselé kamarádké pošuchování tak rychle sklouzlo do handrkování.

„Měli bychom jít na večeři,“ zvedla se Hanka a kluci se rozesmáli, když uviděli, jak tulík balancuje v hnízdečku, které si na Hančině hlavě upletl.

„Plavíku, ty lumpe,“ hmátna po tulíkovi dívka, ale ten jako obvykle hladce unikl. Dobrá nálada se jim rázem vrátila.

Při večeři Hanka zjistila, že měl R'íhan pravdu. Nenápadné pohledy provázely každé její gesto. Teď bude pro všechny ta, kterou adoptovali jednorožci. Budou ji sledovat, co a jak dělá, co jí, jak se chová, co říká. Nebylo jí to příjemné, ale nemohla s tím nic dělat.

Své věci našla v pokoji u kluků, kam jí je přenesl někdo ze zdejších pomocníků. Docela uvítala postel ve větší společnosti. Přece jen se u jednorožců cítila maličko osamělá.

Druhý den se v útulku objevila Sidi s miminem přivázaným v šátku. Malý živoucí raneček nespokojeně zakňoural, když ho máma vytáhla, aby si ho mohla Hanka pochovat.

„Má krásné veliké oči,“ pochválila mimino dívka, „nezlobí vás moc?“

„Celkem to jde. Budí se v noci tak třikrát až čtyřikrát. Jinak je Péťa hodné miminko,“ usmála se Sidi a znovu umístila kňourající mrně do šátku.

„No nazdar,“ zavrtěla hlavou dívka, „to bych pak usínala snad i ve stoje.“

„Vždyť já občas taky,“ přikývla léčitelka.

Pak prošla celým útulkem, podívala se na pacienty a promluvila s Dundarem. Nakonec si zavolala Rafana. Zamířili společně k malým klecím. Hanka i Sváťa se k nim zvědavě připojili. Sidi zastavila u místa, kde už dlouho živořily pupusaty.

„Už jsme na ně vyzkoušeli snad všechno, co se dalo,“ promnula si Sidi zamyšleně ucho, „tak mě napadlo, jestli by se s nimi nedokázal domluvit tvůj tulík. Určitě tu musí být něco, co jim chybí a na co jsme ještě nepřišli.“

Rafan vytáhl Plavíka z kapsy a vysvětlil mu, co se po něm žádá. Tulík si během naslouchání učesal pomuchlaný ocásek. Pak přikývl a vlezl k želvičkám. Když se vrátil, vyšplhal léčitelce po oblečení až na rameno.

„Vodopád,“ řekl.

„Co prosím?“ podivila se Sidi.

„Chybí vodopád. Voda, písek padají a dělají dobře. Pupu-
saty rády vodu z výšky.“

Léčitelka vzala tulíka do dlaně, aby se na něj mohla podí-
vat přímo.

„Jestli je to pravda, máš u mě za odměnu pusu,“ slíbila mu.

„Pusu necháš pro lidi, Plavík má rád sušenku.“

„Třeba dvě, když ti to udělá radost,“ přikývla Sidi a vrátila
tulíka na Rafanovo rameno. Pak se znovu vypravila za
Dundarem. Tvoreček potěšeně zašvitořil a Rafan se pou-
smál.

„Copak ti řekl?“ zajímalo Svátu.

„Že se Sidi rychle učí, když hned pochopila, že má raději
sušenky. A že je fajn, když se kvůli tomu neurazila.“

„Jak tady chce zařídit pupusatám vodopád?“ vrtalo hlavou
Hance.

„Hm, to by mě taky zajímalo,“ kývl Rafan.

Na akci léčitelky nemuseli čekat dlouho. S energií sobě
vlastní hned pověřila několik lidí, aby zařídili to, co je
potřeba. Ještě než odešla, instalovali u pupusat čerpadlo,
které hnalo vodu a písek do výšky, odkud jako sprcha
padala tato směs zpět do vodní části jejich zdejšího příbyt-
ku. Želvičky se okamžitě přemístily pod nejprudší část
dopadající vody.

Léčitelka s úsměvem poděkovala pomocníkům. Pak kývla
na děti, aby ji doprovodily do jídelny. Dala si s nimi limo-
nádu a pro tulíka přinesla dvě velké sušenky. Plavík je
málem ani nemohl pobrat. Když mu ale chtěl Sváta pomo-
ci, jen na něj výhrůžně prskl.

„Koukám, že ti Plavík nedůvěřuje,“ zasmál se Rafan.

„To od něj ale vůbec není hezké,“ durdil se Sváta, „od
nikoho nedostal víc sušenek než ode mě.“

„Už s vámi mluvil pan Mojerana?“ zeptala se Sidi.

„Ještě jsem ho vůbec neviděla,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Má se vrátit až za dva dny. Aspoň to tvrdil Sam,“ upřes-
nil Sváta, „on s námi chce o něčem mluvit?“

„Zaslechla jsem řeč o tom, že vás chce vzít na výlet. Dundar zamítl pomocníkům dovolenou, protože prý tu budete už jen do konce týdne.“

„Ale, ale, to jsou mi tajnosti! A mně táta nic neřekl,“ podivil se Sváťa, zatímco Hanka s Rafanem jen pokrčili rameny.

„Aha, tak to musím taky mlčet, abych jim nezkazila překvapení,“ zamrkala spiklenecky Sidi.

„Ale to nás budeš mít na svědomí. My teď zvědavostí ani neusneme,“ snažil se Sváťa vymámit další informace, ale léčitelka jen s úsměvem vrtěla hlavou.

„Můžeme tě doprovodit, až půjdeš domů?“ zeptala se Hanka.

„Není třeba. Za chvíli se tu pro mě zastaví Giro.“

„Taky umí přebalit Péťu?“ vyzvídala Sváťa.

„Umí. Ale dělá to nerad,“ přiznala Sidi, „a jak se má vaše Anička?“

„Začíná chodit a je s ní docela legrace. Ještě že máme Vrona, jinak bych dělal chuťvu od rána do večera. Miranda ji během práce nestihne uhlídat. Někdy ti ji přivedu ukázat,“ nabídl hned Sváťa.

„Teď ještě ne, Péťa je moc malej,“ lehce zavrtěla hlavou Sidi, „ale časem se určitě domluvíme.“

Za dva dny se opravdu objevil v útulku pan Mojerana a děti vyčkávavě sledovaly, jak se tiše o něčem dohaduje s Dundarem. Zatím jim ani jeho vnuci Tom a Sam nic neprozradili, těžko říct, jestli nic nevěděli, nebo zda už se naučili zachovávat tajemství. Hanka by si vsadila na první možnost, neboť si všimla, jak se jim při pohledu na dědu plní oči otázkami.

„To jsem zvědav, jestli to bude to, co si myslím,“ zašeptal jí do ucha Rafan.

„A co si myslíš?“

„Nepovím. Taky máš mozek, tak ho použij. Klukům bude devět let.“

„Co si to tu špitáte?“ vklínil se mezi ně Sváta.

„Že bude dvojčatům devět let,“ zopakovala Hanka.

„A jó,“ rozzářil se Sváta, „tak to jasné, o co asi půjde. Doufám, že mě táta taky pustí s vámi.“

„Myslíte, že...“ docvaklo to konečně i Hance.

Večer se jejich tušení potvrdilo. Mojerana je před večerí pozdržel venku a odvedl je kousek stranou.

„Všechno už jsem dojednal,“ mrkl na ně s úsměvem, „zbývá mi jen, abych se zeptal vás. Rodiče Toma a Sama jako obvykle nemají dost času, tak jsem si myslel, že byste mé vnuky na jejich důležité životní cestě mohli doprovodit vy. Pojedete s námi na Ostrov volby?“

„Dědo! Konečně!“ vrhli se kluci dědovi nadšeně kolem krku. Usmíval se jejich radosti. Už skoro dva roky ho přesvědčovali, že je nezbytné, aby začali studovat na kouzelníky, a on jim horko těžko vysvětloval, že na to ještě nejsou dost velcí. Teď se jim jejich touha možná vyplní.

Kluci pustili dědu a vrhli se na Rafana a Svátu: „To si nemůžete nechat ujít! Řekněte, že s námi pojedete. Vy už jste tam přece byli, musíte nám říct, jak to tam chodí a co nás čeká. Že s námi pojedete, že jo?“

Rafan chytil škemrajícího Sama a otočil ho nohama vzhůru: „Tak takhle se tam budeš cítit. Líbí se ti to?“

„To není pravda. Děláš si z nás legraci,“ protestoval kluk a jak se bránil, málem stáhl Rafanovi kalhoty.

„Jasně, že s vámi pojedeme,“ usmála se Hanka, „a moc rádi. Bude to prima výlet, pokud nás nesežere nějaká mořská příšera.“

„A taky můžete ušetřit za námořníky,“ navrhl Sváta, „už máme s plavbou docela dost zkušeností.“

„To rád slyším,“ přikývl Mojerana, „tak si po večerí sbalte věci, brzo ráno vyrážíme.“

„Super! Jupí!“ zajásali znovu jeho vnuci a vyrazili jako vichřice do jídelny, aby se o svou radost podělili i s ostatními.

„Tohle by s nimi měli prožívat hlavně jejich rodiče,“ řekl trochu trpce pan Mojerana, „myslel jsem, že aspoň na tuhle cestu si na ně udělají čas.“

Zvolna došli společně do jídelny, kde všeobecný halas naznačoval, že se i ostatní účastní rozpravy na téma zasvěcení. Kluky tu všichni měli rádi, ale nemohli si nechat ujít příležitost k žertům na jejich adresu. Hanka se musela smát, když slyšela, jak se na Ostrově volby líhne jedna příšera za druhou, aby sežraly nenadané jedince. Malí kluci ale po chvíli začali vypadat nejistě a tiše si špitali.

„Kdybych nevěděla, jak to tam vypadá, asi by mě tyhle výmysly postrašily,“ prohodila Hanka tiše na adresu Toma a Sama, „ve skutečnosti tam žádné nebezpečí nehrozí.“

Viděla, že se trochu uklidnili, ale semínko pochybnosti bylo zaseto. Vzpomněla si na svou nejistotu, když měla navléknout zasvěcovací prsten, na tu směsici strachu, vzrušení a naděje. Byla to křižovatka jejího života a za ní čekala mnohem lepší budoucnost, než ta, kterou jí nabízel Útulný domov. Navzdory všemu, co nepatřilo mezi příjemné zážitky, nelitovala toho kroku a považovala ho za šťastný. Teď něco podobného čekalo na tyhle kluky. Kdo ví, co jim budoucnost nachystá. Třeba si právě teď uvědomili, že od zítřka už nic nebude úplně stejné jako dřív.

„Měli byste se jít na ten zítřek pořádně vyspat,“ obrátil se na ně Mojerana, když dojedli.

„A ty se rozluč s tátou,“ otočil se na Sváfu, „ráno asi budeme pryč dřív, než dorazí s Vronem do útulku.“

Potom poslal dvojčata, aby odnesla použité nádoby do kuchyně, a také je zahnal spát.

Hanka ještě vyběhla ven, aby se rozloučila s kouzelným džinem a Sváfa jí byl v patách. Dundar se na syna usmál a poklepal mu na rameno.

„Chovejte se celou cestu slušně a panu Mojeranovi pomáhejte. A hlavně se nepleťte do žádných nebezpečných záležitostí. Byl bych rád, kdyby byl aspoň chvíli klid. Jasně?“

„Jasně.“

„Tady máš na cestu,“ vtiskl Dundar Svátovi do ruky váček s kameny, „kdyby sis potřeboval ty nebo tvoji kamarádi něco koupit.“

„Ale mě rodiče také zabezpečili,“ namítla Hanka, neboť vlastnila velkou hrst vzácných kamínků, které byly jako platidlo přijímány snad všude.

„Hlavně buďte opatrní a slušně se chovejte,“ zopakoval jim léčitel ještě jednou a usmál se, když ho Sváta na rozloučnou objal.

Vron položil Hance ruku na rameno. Ohlédla se na něj a spiklenecky mrkla jedním okem. Oba se usmáli, ani si nemuseli nic říkat. Jejich pouto vzájemné důvěry trvalo.

3. Honička v Dubovníku

Druhý den odcestovali veřejnými branami do Dubovníku. Sotva vystoupili do haly, čekalo je překvapení.

„Jé, Zachariáši, kde se tu bereš?“ běžela Hanka obejmout trpaslíka, který tu na ně čekal.

„Musím přece zkontrolovat, jak se k tobě chovají tvoji noví čtyřnozí rodiče. Kdyby se ti u nich nelíbilo, tak řekni.“

„No,“ zašklebila se dívka, „vlastně je to u nich příšerné. Pořád mě jen vychovávají a vzdělávají. U tebe to bylo lepší.“

Trpaslík se zachechtal a plácl Hanku po zádech, až málem neudržela balanc. V té chvíli k nim přistoupil kluk, kterého si zatím kvůli Zachariášovi ani nevšimli.

„Jé, Dane, co tu děláš?“ podivil se Sváta, když poznal jejich kamaráda z Poluty.

„Otec tu musel zařizovat nějaké obchodní záležitosti a vzal mě s sebou. Včera ráno jsme se na výročním trhu potkali se Zachariášem. Když jsem slyšel, že se objevíte, nemohl jsem si to nechat ujít, to snad chápete.“

„A jak se máš, kámo?“

„Bezva. U nás ve škole je to super. Taky máme jako volitelný předmět supervolon, což mi fakt vyhovuje. Jsem docela dobřej. Jestli se ještě trochu zlepším, mohl bych se dostat dokonce do školního soutěžního družstva.“

„Až budeš někde soutěžit, tak dej vědět, přijedeme tě povzbuzovat,“ usmál se Rafan.

„To by bylo prima, ale musím ještě trochu vypilovat styl. Otec mi domluvil tréninkové hodiny u Pohromaka, to by mi mohlo pomoci.“

„Pohromak? Máš na mysli Stana Pohromaka?“ zaúpěla Hanka.

„Znáš ho? Je skvělejš, co?“

„V supervolonu možná. Ale jinak se před ním nezmiňuj, že nás znáš, jinak tě shodí z prkna.“

„A proč? Co se stalo?“

„Měli jsme mezi sebou vážný konflikt, který se vyřešil až po zásahu Bdělého,“ řekl Rafan a tulíkoví, který mu seděl na rameni se při té vzpomínce zjeřily všechny chlupy, nejvíc na hřbetě a ocásku.

„Páni! Fakt? To je teda síla! A o co šlo?“

„Jestli u něj chceš trénovat, tak se neptej. A hlavně o nás nevyprávěj ani v jeho blízkosti,“ doporučil mu Rafan důrazně.

„Ale dědovi a bráchovi to říct můžu, ne?“

„Jo. Těm můžeš,“ milostivě zařadil Rafan jeho příbuzné mezi důvěryhodné osoby.

„Nechceš s námi taky jet na ostrov volby?“ zatahal Sam Dana za rukáv, protože se mu hned na první pohled zdál jako zajímavá osoba, se kterou by mohla být legrace.

Dan se ohlédl na kluky a Hanka usoudila, že nastal čas představit Dana aspoň panu Mojeranovi. Sice ho z jejich vyprávění znal, ale ještě se nepotkali. Mojerana si zcela vážně potrásl s chlapcem rukou a s úsměvem prohlásil, že ho rád poznává. Dan rozhodně nepatřil k dětem, kteří trpí

před dospělými ostychem. Hned se začal vyptávat na kluky, co už umí a jestli se na Ostrov volby těší a vyzvídal, proč s nimi nejede i jejich matka.

„Teď teprve si uvědomuji, jak může první pohled klamat,“ zašeptala Hanka Svátovi. Když jsem Dana viděla poprvé, připadal mi jako nesmělý zakřiknutý kluk.“

„Nemůžu s vámi jet,“ řekl pak Dan trochu lítostivě klukům, „musím se zítra večer, až skončí trhy, vrátit s tátou domů.“

„Takže dneska a zítra s námi ještě zůstat můžeš, že jo?“ smlouval Sam a měl velký zájem poznat blíží kluka, který je tak dobrý, že závodí v supervolonu.

„Já nevím, to bych to musel říct tátovi,“ váhal Dan, ale lákala ho představa dvou dní strávených ve společnosti kamarádů.

„Můžeš své přátele rovnou doprovodit do přístavu nebo i do města,“ navrhl Zachariáš, „já tátovi řeknu, kde jsi.“

Dan se ještě nejistě ohlédl po Mojeranovi, co na to říká on. Ten se ale hned přátelsky usmál a přikývl. Pak se otočil k trpaslíkovi.

„Máme zamluvený velký pokoj v hostinci U mořského hada. Pokud to nebude jeho otcí vadit, může s námi chlapec zůstat klidně až do zítřka. Počítám, že sehnat místo na lodi a nakoupit zásoby nám dva až tři dny zabere,“ řekl mu.

„Já to vyřídím. Myslím, že starej Ferelli proti tomu nebude nic mít,“ kývl souhlasně Zachariáš.

Pak se s dětmi rozloučil a zamával jim, když vyrazily s Mojeranou směrem k přístavu. Lodí tu bylo hodně, ale děda dvojčat měl své představy a nároky. Občas se dal do řeči s některým námořníkem nebo kapitánem, ale stále nebyl spokojen.

„Opravdu s námi nepojedeš?“ zkoušel Sam lámat nového kamaráda, ale Dan jen s úsměvem vrtěl hlavou.

„Úplně mi stačilo jedno ztroskotání před dvěma lety. Já totiž moře nijak zvlášť nemiluju. Na palubu takového vrat-

kého plavidla bys mě nedostal ani párem koní.“

„Děda určitě vybere bezpečné plavidlo,“ namítl Tom.

„To doufám,“ řekl napůl se smíchem a napůl smrtelně vážně Dan, „nerad bych se doslechl, že jste se utopili.“

Pomalou prošli celým přístavem. Na oběd šli do námořnické krčmy, ale spíš jen proto, že dvojčata žadonila, že chtějí vidět faktickou námořnickou hospodu. Bylo tam zakouřeno, zapliváno, prostor smrděl rybinou a pivem a příchod chlapa s houfem dětí vzbudil podezřívavou zvědavost štamgastů. Mojerana vybral stůl v koutě, kde se dalo aspoň trochu pootevřít okno.

Hanka opatrně zkoumala, kam si sedá, protože měla podezření, že by se v některých místech mohla zadkem přilepit na pobryndanou lavici. Přemýšlela, jestli je vůbec bezpečné dát si tu něco k jídlu. Mojerana se rozhlédl po okolních stolech a objednal míchaná vejce s chlebem.

„Jste spad ze stožáru, ne?!“ utrl se na něj hostinský.

„Dejte si utopence nebo tlačenko.“

„Copak vy tu nemáte vajíčka?“

„To jó. Ale v kuchyni nemám nikoho, kdo by vám je moh udělat. Kuchař vyspává po vopici a pomocnice dneska nedorazila.“

„A kdybych si je udělal sám, to by šlo?“

Hostinský váhal, jestli má riskovat návštěvu někoho cizího v kuchyni.

„Samořejmě vám je zaplatím,“ ujistil ho Mojerana a chlap ve špinavé zástěře nakonec přikývl. Hanka si oddechla. Pokud jim jídlo uvaří sám Mojerana, bude určitě požitelné. Pak ji napadlo, že by ho v tom neměla nechat samotného.

„Já vám pomůžu,“ vstala a vydala se za nimi ke kuchyni.

„No nazdar,“ vydechla, když to tam viděla. Našla jednu relativně nejméně špinavou pánev a šla ji umýt. Snažila se moc nerozhlízet, aby nepřišla o chuť k jídlu.

„Bojové podmínky,“ zavrčel Mojerana a dal se do práce.

Dívka zatím drhla sedm talířů a lžic, aby bylo z čeho jíst. Hostinský už si jich dál nevšímal a i ostatní chlapi o ně ztratili zájem a začali se bavit jako obvykle. Sam a Tom měli oči navrch hlavy a Hanka je podezírala, že se snaží si zapamatovat co nejvíc slangových a pochybných výrazů, které se tu ozývaly častěji než běžná slova. Dokonce i Dan Ferelli nasával zdejší atmosféru jako houba. Asi také nic podobného ještě nezažil. Hanka nechápala, co tu kluky tak fascinuje, jí se zdála hospoda špinavá, hlučná a nechutná. Nejvíc jí vadil zatuchlý vydýchaný vzduch. Zvolna dojídali, když hosté u vedlejšího stolu začali zdvihat hlas.

„... to mi neříkej, řek jsem mu. Jestli ty krabí chcíplotiny jsou ze Zátoky šilenců, nacpu ti tělo do hajzlu nosem napřed. Něco takovýho já žrát nebudu! A jak sem mu vopřel kudlu vo vohryzek, všeccko vyklopil. Takový svinstvo! No, chápeš to?“

„Nejni zdejší. Třeba to nevěděl.“

„To mi neříkej, něco takovýho mi neříkej ani ze srandy! Ten kretén by nám tu zkurvenost ze zátoky chtěl prodávat jako žrádlo! Já byl při tom, když tu jeden z něčeho podobnýho zešilel. Takovej masakr jsi eště nežral. Krve jak ze stáda volů, než sme ho sejmuli. Esli tu toho kreténa eště někdy uvidím, pozná, jak chutná ocel v žaludku.“

Hanka mrkla okem po panu Mojeranovi, který se znechuceně mračil a mávl na hostinského, že chce zaplatit. Než u vedlejšího stolu dořekli další větu, už byli venku.

„Doufám, že má vaše dušička pokoj,“ obrátil se děda ke svým vnukům, „a že mě příště nebudete tahat do pochybných hospod. V téhle se mi ani dost málo nelíbilo.“

„Ale že tam byli sakra drsní námořníci!“ uznale pokýval spokojený Sam.

„A ta, co v ní dneska budeme spát, bude taky plná námořníků?“ dotázal se trochu nesměle Tom, který zcela viditelně nadšení svého bratra nesdílel.

Děda se na něj usmál: „No, pár jich tam nejspíš bude, ale doufám že tam budou mít příjemnější prostředí a čistější talíře.“

Odpolední program jim pan Mojerana zpestřil výletem do naučného podmořského tunelu. Dvojčatům se pohled na mořské dno hned zalíbil. Ani jim nijak zvlášť nevadilo, že se poblíž neobjevily sirény. S těmi už se setkali na školní slavnosti v Santareně, kde s nimi mohli dokonce i mluvit. Nyní je ale mnohem víc zajímali neznámí živočichové a barevné ryby. Když se poblíž zastavila skupinka tří dětí a dvou dospělých, všichni zbystřili pozornost. Jeden z mužů ve skupině totiž zasvěceně hovořil o tom, co bylo kolem nich právě k vidění. Říkal jména ryb a živočichů, vysvětloval jejich chování a upozorňoval na zvláštnosti jednotlivých druhů. Tom a Sam natahovali zvědavě uši, až si jich muž všiml a kývl na ně.

„Pokud vás moje povídání zajímá, tak se k nám klidně připojte,“ usmál se, „mám mezi přáteli mořského biologa, takže o zdejší fauně něco málo vím.“

Dospělí se mezi sebou vzájemně představili a muž pokračoval ve výkladu.

„Všimněte si tamté hroudy. Jestli se nemýlím, tak je to rozedranec, který čeká, až mu nějaká hloupá rybka skočí na udičku, přesněji řečeno na ploutev, která jako udička vypadá.“

„A támhle ten stín?“

„To vypadá na elektrického parejnoka. Ten ryby obejme, ochromí výbojem elektřiny, kterou si jeho tělo dokáže vytvořit, a pak usmrtí.“

„Jé, podívej se, jak se zahrabal do písku,“ vypískla nadšeně jedna z dívek.

Opět kousek popošli a obdivovali barevné korálové rybky.

„Pojďte sem,“ zavolal na děti muž, „támhle se schovává chobotnice. Vidíte ji?“

„Kde? Vždyť tam nic není...“

Vtom se tvor vymrštil a přesunul se o kus dál, kde znovu naprosto neviditelně splynul s mořským dnem. Muž vyprávěl tak zajímavě, že jim cesta tunelem ubíhala rychleji, než se zdálo. Už byli skoro na konci, když se muž zarazil a zadíval se na jedno místo.

„No ne, to je přece čtverzubec bersereta. Tahle rybka se vyskytuje jen v okolí zdejšího korálového útesu. Vidíte, vůbec se nebojí. Většina predátorů se po ní totiž ani neohlédne. Vědí, že kdyby ji sežrali, vypustí jim rybka do tlamy jed, který je na chvíli ochromí a pak začnou šílet a zuřivě útočit na všechno ve svém okolí.“

„A umřou?“

„Pokud se neumlátí o útesy, nebo nezaútočí ve svém zmatku na někoho silnějšího, tak ne. Jed časem vyprchá.“

„Aha,“ řekla malá holčička, „takže si pak pamatují, že na tuhle rybku nemají útočit.“

„Přesně tak,“ usmál se na ni muž.

„Jsou tu i další jedovatí tvorové?“ zeptal se Sváťa.

„Ale samozřejmě. V moři se dají potkat rejnoci s jedovatým trnem, krásní barevní perutýni, mořské sasanky a další. Někdo pomocí jedu loví, někdo ho má na obranu.“ Pan Mojerana ochotnému průvodci zdvořile poděkoval a společně vystoupali po schodišti ven z tunelu. Po dlouhé procházce v šeru pod hladinou je letní slunce málem oslepilo. Mhouřili oči a chvíli trvalo, než si zase zvykli na sílu slunečního světla.

„Tak co, líbilo se vám to?“ zeptal se Sama a Toma děda.

„Paráda,“ řekl Sam, „jednou budeme taky s bráchou pracovat pod mořem.“

„To si rychle vybrali budoucí povolání,“ zasmála se Hanka a ohlédla se po Rafanovi. Skoro až ztuhla, když uviděla, jak je bledý.

„Co se děje?“ zašeptala.

„Řeknu ti to později,“ odbyl ji Rafan a postrčil ji za ostatními.

Mojerana opět zamířil do přístavu a navštívil další dvě lodi. Jedna středně velká loď ho zaujala. Nepatřila do kategorie luxusních plavidel, ale vypadala rychle a bytelně.

„Tak co?“ vyzvídaly děti, když se vrátil, protože i jim se plavidlo líbilo.

„No, místo by měli, ale kapitán se tu objeví až zítra. Prozradili mi ale, že večer bude v hospodě U mořského hada, tak máme šanci se s ním domluvit tam. Akorát že bychom museli všechno obstarat během zítřka, protože další den hned za úsvitu vyplouvají.“

„A co ještě musíte s sebou obstarat?“ zeptal se zvědavě Dan, který jako jediný neprojevoval při pohledu na vybrané plavidlo žádné velké nadšení. Pořád ho viděl spíš jako dřevěnou skořáčku, která lidi jen nedostatečně izoluje od mořské vody.

„No hlavně nějaké oblečení, nepromokavé pláště, kdyby nás zastihl déšť nebo bouře, potraviny a možná pro jistotu i záchranné vesty. Člověk nikdy neví, co ho na moři může překvapit. Rodiče vás sice doprovázet nemohli, ale kdybych vás nechal utopit, asi by mi nepoděkovali. Důležité je dostat se bezpečně tam i zpátky.“

„A to si na lodi budeme muset i vařit?“

„Pokud pojedeme na téhle, tak si sami budeme obstarávat akorát snídani. Jinak tam mají svého kuchaře, který pro nás bude připravovat teplá jídla. Ale potraviny, ze kterých nám bude chystat obědy a večeře, si musíme dodat sami.“

„To bude každému vařit něco jiného?“ podivila se Hanka.

„Jasně že ne. Ráno od něj dostaneme rozpis, co všechno si máme nakoupit, abychom se přizpůsobili naplánovanému jídelníčku.“

„Já už bych si pomalu dal něco k snědku,“ ozval se nesměle Sváta, který si při hovoru o jídle uvědomil, jak velký má hlad.

Nebyl sám. Snídali nezvykle brzo a po nevalném jídle v rybářské putyce už žaludek zpíval hladovou písničku

všem. Den se pomalu chýlil k večeru, také už pociťovali únavu a představa posezení u večere jim připadala velice lákavá.

Pan Mojerana přikývl: „To, co jsem potřeboval dnes vidět, jsem viděl, takže můžeme vyrazit na večeri. Snad se nám podaří dojednat i tu loď.“

Vyrazili městem kolem utichajícího tržiště do centra. Vyhnuli se úzkým uličkám a zvolna stoupali k místu, kde stály větší bílé budovy s velkými okny se zdobenými žaluziemi a balkóny se stříškami. Jedna z budov měla u vchodu velkou plechovou ceduli s namalovaným hadem, jehož tlama spíš připomínala dračí hlavu.

„Tak jsme tady,“ usmál se Mojerana na vnuky, kteří už začínali protestovat, jak je to daleko od přístavu.

Ukázalo se, že budou ubytovaní ve velké podkrovní místnosti se čtyřmi postelemi a dalšími čtyřmi matracemi na koberci. Z okénka v šikmé části střechy dohlédli až na moře a na lodi kotvící v přístavu. Místnost byla opticky rozdělená skříní a policovou stěnou, která z jedné strany sloužila jako věšák. Byly tu čtyři noční stolky s lampičkami, stolek se čtyřmi židlemi a čtyři pohodlná křesla. V jednom koutě objevili za závěsem malé umyvadlo s ručníkem. Sociální zařízení se sprchou však bylo k dispozici jen na chodbě o patro níž. Odložili si věci, trochu se opláchli a hned vyrazili do jídelny, která vypadala podstatně příjemněji než putyka, kterou navštívili v poledne.

„Doufám, že nám jídlo přinesou dřív, než umřu hladý,“ prohlásil Sváta, když se posadil, a rozhlédl po strážnících, kteří už konzumovali svou večeri.

Pan Mojerana jim objednal polévku a hned potom kuře s chlebovými plackami a spoustou zeleniny.

„To je bašta,“ liboval si Dan, „už ani nepamatuji, kdy mi tak naposledy chutnalo.“

„Možná je to jenom tím, že už jsi dlouho neměl tak velký hlad,“ smála se Hanka a vzpomněla si, jak jim vyvažovali

v Polutě, když byli hosty u Ferelliových.

„Jé, hele,“ mávl Sváfa přiborem jako ukazovátkem a musel spolknout sousto, co měl v puse, aby mu bylo rozumět, „přišel Zachariáš.“

Ohlédli se a opravdu, od vchodu se k nim hrnul trpaslík ve společnosti staršího muže.

„Ahoj, tati,“ usmál se na něj Dan. Rafan s panem Mojeranou se zvedli, aby ke stolu přidali další dvě židle pro příchozí. Pan Ferelli i Zachariáš si také objednali jídlo a hned se začali zajímat, jak jejich skupinka uspěla při hledání lodi.

„Jednu jsme si vyhlédli, jmenuje se Sépie,“ odpověděl Rafan, který už dojedl, „ale prý si nejdřív musíme promluvit s kapitánem, jestli nás vezme. Dnes večer by se tu měl prý ukázat.“

„Sépie?“ zamyslel se trpaslík. „Není tam náhodou kapitánem nějaký Traska?“

„Vy ho znáte?“ se zájmem zvedl hlavu pan Mojerana.

„No jo. Pár drobných kšeftíků už jsme spolu měli,“ přikývl s úšklebkem Zachariáš, „ale zatím ho tu mezi hosty nevidím.“

„Myslíte, že nás vezme?“

„Nó, když ho budeme správně motivovat...“

„Máte na mysli peníze?“

„Ne. Prachy ho sice taky zajímají, ale daleko víc si zakládá na tom, že vozí na Ostrov volby důležité osobnosti.“

„Tak to asi mnoho šancí nemáme,“ zapochyboval Mojerana.

Trpaslík ho zpražil útrpným pohledem a otočil se k Danovu otci: „A jak to vidíte vy, pane Ferelli?“

Muž vzhlédl od jídla, vyměnil si se svým synem pohled plný porozumění a potom se podíval na dvojčata a jejich dědu: „Máte v kapse dva velké trumfy, jen je v pravý čas vytáhnout a použít.“

„Příčí se mi zneužívat jméno svých hostů k takovému

vyjednávání,“ vzdychl Mojerana.

„Máte v sobě druh etiky, která vám navzdory inteligenci znemožňuje být dobrým obchodníkem,“ usmál se Ferelli.

„To je pravda. Jsem zvyklý spoléhat sám na sebe a nerad smlouvám.“

„Takhle ovšem nikdy nezbohatnete,“ ušklíbl se znovu trpaslík.

„Nechci zbohatnout,“ namítl Mojerana, „jsem se svým stylem života spokojený.“

Hanka zatahala Zachariáše za rukáv a kývla ke dveřím:

„Přišli nějací námořníci. Není mezi nimi náš kapitán?“

Trpaslík se ohlédl naznačeným směrem a zavrtěl hlavou.

V té chvíli ale vstoupil rozložitý vysoký muž se kšticí bohatých šedivých vlasů.

„Tak tohle je on,“ řekl tiše Zachariáš a všichni u stolu se jako na povel ohlédlí. Námořníci obsadili rohový stůl a začali si objednávat jídlo. Také Ferelli zastavil obsluhu a objednal víno. Ochutnal, přikývl a nalil i Mojeranovi.

„Víte co? Nechte to na mě,“ řekl poté, co se labužnický napil.

Po chvíli zašel za číšníkem, něco s ním domlouval a pak se opět posadil vedle svého syna. Hanka zvědavě sledovala, co se bude dít. Námořníci pomalu dojídali, když jim obsluha přinesla dvě láhve a skleničky. Muži rozjařeně zahlasili a hned si nalili. Kapitán promluvil s obsluhou, zadíval se k jejich stolu a nakonec vstal a vydal se k nim. Ferelli přitáhl ke stolu další židli, usmál se na mohutného námořníka a pokynul mu, aby se k nim posadil. Představil mu dospělé a nabídl víno. Námořník se pozdravil se Zachariášem, napil se a uznale přikývl. Hanka sledovala zvědavý mužův pohled. Nepochybně tušil, že po něm jejich společnost bude něco chtít, ale čekal, až s tím začnou sami. Nehodlal jim nic usnadňovat. Ferelli tedy předal slovo panu Mojeranovi, který kapitánovi vysvětlil, o co jim jde. Kapitán Traska si je zamyšleně prohlédl a Hanka

téměř cítila, jak se chystá nesouhlasně zavrtět hlavou. V tom okamžiku si vzal slovo trpaslík.

„Známe se už dost dlouho, Trasko, na to, abych byl ochoten pustit na tvou loď svého svěřence Rafaela. Doufám, že mého chlapce ani jeho tulíka nenecháš utopit. Kdyby chlapec s tulíkem přišel u tebe k úhoně, moc by to tvé pověsti neprospělo.“

„Hele, Zachu, nech si ty narážky. Moji pasažéři se vždycky dostali tam, kam chtěli.“

„To jsem rád, jinak bych ho s tebou nepustil,“ pokračoval trpaslík, „a taky dej pozor tady na Hanku. Nedávno ji adoptovali jednorožci, tak ať si u nich neuděláš ostudu.“

„Oni ji fakt adoptovali? Já myslel, že je to nákej fór,“ zadíval se kapitán na dívku se zvýšenou zvědavostí.

„Dá se říct, že jí tou adopcí zachránili život,“ prohlásil Zachariáš, „díky nim je teď živá a zdravá. Tak co? Máš dost odvahy na to, abys ji vzal na palubu své Sépie a zaručil se za její bezpečnost?“

Kapitán se na trpaslíka zamračil: „Ty jeden starej prohnanej manipulátore!“

Zachariáš se vesele ušklíbl a plácnul kapitána po zádech:

„My dva se přece vždycky domluvíme, ne?“

Traska dopil víno, odstrčil židli a vstal. Pronikavým pohledem se zadíval na Mojeranu: „Ráno se zastavte pro seznam věcí, které budete s sebou potřebovat. Vyplouváme pozítří ráno v půl páté, tak se dostavte včas. Nejsem zvyklý na někoho čekat.“

„Díky, kapitáne,“ přikývl s úsměvem pan Mojerana a Traska se hned začal tvářit vlídněji. Pak se pomalu odkolébál ke stolu námořníků a Hanka podle jejich pohledů odhadovala, že jim neprodleně začal vyprávět o svých nových pasažérech.

Večer, když odcházeli do svého podkrovního pokoje, se Hance podařilo zdržet Rafana, aby s ním zůstala sama. Pak na něj uhodila: „Co jsi viděl odpoledne v přístavu? Něco

zlého? Povídej!“

Rafan zaváhal, jako by se mu to ani nechtělo vyslovit. Zkontroloval, jestli jsou opravdu sami, dvakrát se nadechl a začal tiše mluvit.

„Vzpomínáš si, jak Sam prohlásil, že budou s bráchou pracovat pod mořem?“

Hanka přikývla.

„V té chvíli jsem měl vizi. Uviděl jsem Sama, jak se bezvládně vznáší pod hladinou. Shora mu nad hlavu pronikaly sluneční paprsky, ale on nezadržitelně klesal do černé hlubiny. Nevím, jestli byl v bezvědomí nebo už mrtev, jediné, na co si ještě pamatuji, byla obrovská růžová medúza, a její ladné pulsování v Samově blízkosti. Úplně se mi udělalo z toho vidění fyzicky zle. Bylo tak pravdivé, tak jasné. Jsem si jist, že se to skutečně přihodí a nevím, co mám dělat, abych Samovi pomohl.“

„To opravdu nezní dobře...“ souhlasila Hanka, neboť si velmi dobře uvědomovala, že Rafanova vidění bývají pravdivá.

„Budu ho muset na lodi hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ řekl tiše.

„Pověz to panu Mojeranovi.“

„Bude mít starosti.“

„Ano. Ale uhlídat Sama je občas nadlidský úkol, měli bychom na něj dávat pozor všichni.“

„To máš pravdu,“ kývl, „doufám, že to neznamená, že ztroskotáme.“

„Nemaluj čerta na zeď, vždyť jsme ještě ani nevypluli.“

„Chtěla jsi znát pravdu, tak si teď nestěžuj,“ řekl Rafan, „taky z toho budu mít celou cestu strach.“

„Vlastně Sama nemusíš hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ napadlo najednou Hanku, „říkal jsi, že bylo slunce, to znamená, že by se to mělo přihodit ve dne. Takže v noci můžeme klidně spát.“

„Dneska ještě možná ano,“ ušklíbl se kamarád a zamířil do

podkroví.

Tu noc se jim opravdu spalo báječně, až na to, že se dvojčata nemohla dočkat událostí dalšího dne a vzbudila se velice časně. Jejich povídání a pošťuchování po chvilce probudilo i všechny ostatní spáče. Nejdřív na jejich postelích přistály polštáře znechucených starších kamarádů, až z toho byla bitva, kterou musel zarazit děda Toma a Sama. Bylo jasné, že už nikdo z nich neusne, tak je pan Mojera na přinutil obléknout a zavedl je ještě před snídaní na vyhlídku na nedaleké skalní plošinu. Byl odtud vidět skoro celý přístav a město. Chladný ranní větřík si pohrával s dlouhými Hančinými vlasy a Rafanův tulík se bavil tím, že se je snažil zachytávat a splétat. Bylo tu krásně. Vzpomínali na dobu před třemi lety, kdy se do Dubovníku dostali poprvé a kdy ještě ani vzdáleně netušili, co to znamená chodit do magické školy. Tehdy byli šťastní, že se jim podařilo uniknout z Útulného domova a z dosahu sester, které se tam o ně staraly.

„Myslím, že jsme se za ty tři roky hodně změnili, co říkáte?“ řekl nahlas Sváta, jehož myšlenky se ubíraly podobným směrem.

„Tehdy jsem toužila po tom, abych se dostala jako služka do dobré rodiny,“ zasmála se Hanka a Dan Ferelli se po ní udiveně ohlédl.

„A já si říkal, že budu zahradníkem v dětském domově,“ přidal se i Sváta.

„No a já bych nejspíš skončil někde v podsvětí jako zabi-ják,“ poslední slovo Rafan vyslovil téměř strašidelně, přitáhl si k sobě vykuleného Sama a předstíral, že ho chce uškrtit. Samozřejmě se na něj vrhl i Tom, aby brášku bránil, a bylo z toho velké dovádění a legrace. Hanka ale měla podezření, že Rafan svá slova myslel vážně.

„Myslím, že vyrůstat v dětském domově musí být asi dost hrozné, ne?“ zeptal se zvědavě Dan.

„Pokud rád zažíváš staré oblečení, škrábeš brambory a sbí-

ráš šutry na poli, tak by se ti tam možná líbilo,“ ušklíbla se Hanka, když se snažila zlehčit své vzpomínky.

„V životě jsem si nepřišil ani knoflík,“ vrtěl hlavou jejich kamarád z Poluty.

„Tak to by tě tam měli šoupnout na dva roky na převýchovu,“ mínil Rafan a všichni se zasmáli, když se Dan otřásl odporem už jen při té představě.

„Není už náhodou čas na snídani?“ sondoval Sváťa nenápadně u pana Mojerany.

„Jasně! Jdeme se nasnídat,“ přidali se k němu svými hlasy dvojčata a jejich děda jen rezignovaně přikývl.

Po snídani vyrazili do přístavu. Nejdřív bylo potřeba si vyzvednout na lodi seznam a pak podle něj nakoupit to, co budou na moři potřebovat. Děti se hlavně těšily na návštěvu tržiště. V Dubovníku bylo umístěno na skutečně velké ploše a prodejci tu nabízeli snad vše, na co si člověk vzpomněl. Daly se tu nakoupit pracovní pomůcky, drobné tretky pro radost i vzácnosti, které lodě přivážely ze vzdálených krajů.

V přístavu došli po molu až k Sérii. Mojerana jim přikázal, aby počkali venku a sám se vypravil na loď. Děti sledovali, jak přístavní dělníci přivázejí k lodi bedny a soudky a stěhují je na palubu. Po chvíli se z podpalubí vynořil pan Mojerana a za ním vystoupil na denní světlo kulatý chlapík v námořnické čepici.

Všem dětem, vyjma Toma a Sama spadla údivem čelist. Zírali na známou postavu, se kterou se seznámily právě před rokem.

„Já snad mám vidiny,“ vyděsil se Sváťa, „fakt je to Franta Soudek?“

„No nazdar,“ vydechla Hanka, „zase nás čeká odtučňovací výlet.“

„Už vím, co si na tržišti musím nakoupit na cestu,“ ušklíbl se Rafan a pobaveně pozoroval výraz svých kamarádů.

„Co je? Co se děje?“ dožadoval se informací Sam.

Dan ukázal na kulatého námořníka na palubě lodi a řekl: „Vidíš toho chlápka? Tak jestli on bude dělat na Sérii kuchaře, tak předpovídám, že po pár dnech budete snídat jenom nesladký čaj.“

„Ty si děláš legraci,“ nechtěl věřit kluk.

„Myslíš?“ zasmál se Dan. „Tak se podívej, jak se nešťastně tváří Sváta. I já jsem to zažil na vlastní kůži. Ale to už našťestí naše plavba končila.“

„Já hořkej čaj nemám rád,“ zašklebil se Tom nespokojeně. To už k nim došel děda a pozdvihl obočí, když viděl šklebící se dětské tváře.

„Copak? Pokousali vás komáři špatné nálady?“

„Prý budeme snídat neslazený čaj,“ žaloval ublíženě Tom.

„Snídani si budeme dělat sami, tak záleží jenom na nás, jestli si čaj osladíme nebo ne,“ nechápavě vrtěl hlavou děda, který netušil, co se tu děje.

„Kolik si toho máme koupit?“ zajímal se Rafan a nedůvěřivě prohlížel seznam, který mu pan Mojerana půjčil. V duchu počítal dny, které by měli strávit na lodi, a vybavoval si vzpomínky. Dospěl k názoru, že při Frantově vaření by toho měli raději nakoupit dvojnásobek.

„Když vezmu v úvahu, že kromě nás budou na lodi ještě další dvě rodiny, které dostali stejné instrukce, zdá se mi, že je těch potravin zbytečně mnoho. To přece nemůžeme sníst ani za dvě plavby, i kdyby se s námi stravovala celá posádka,“ zamyšleně propočítával pan Mojerana.

„Copak posádka, to by se dalo přežít,“ řekl Sváta, „ale stravování kuchaře se poněkud prodraží. My ho totiž známe. Půl cesty z Ostrova volby jsme loni hladověli právě kvůli němu.“

„Cože?“ došlo konečně Mojeranovi, o čem je řeč. „Chceš říct, že ten loňský námořník a zdejší kuchař...“

„Jsou jedna a tatáž osoba,“ dořekl s povzdechem Sváta.

„A sakra,“ ohlédl se Mojerana zpět k lodi. Pak ale vzal své vnuky kolem ramen a usmál se. Asi došel k názoru, že by

neměl být až tak velký problém.

„Já ale nechci půl cesty hladovět,“ mudroval nespokojeně Tom.

„Žádné strachy! Nikdo z nás nebude hladovět, já se o to postarám.“

To už uspokojilo i Toma. Pomalu se vydali k tržišti, kde už bylo rušno.

Obchodníci vykřikovali své nabídky a lákali zákazníky k sobě. Nabízeli ryby, maso, konzervy, pečivo, koření, nádoby, košíky, vejce, drůbež, látky, boty, oblečení, nářadí, dokonce i malá plavidla. Tržiště bylo obrovské a jedním pohledem opravdu nešlo přehlédnout všechno, co tu bylo k dispozici.

„Kdybychom se ztratili, tak se postupně sejdeme támhle na horním konci tržiště,“ řekl pan Mojerana a pak požádal Rafana, aby mu zůstal nablízku a pomohl mu nakoupené potraviny přepravit na loď.

Nejdřív se všichni snažili držet spolu, ale po chvíli zjistili, že to není možné, protože každého zajímalo něco jiného. Rozběhli se prohlížet pulty a stánky prodejců a po chvíli Hanka zjistila, že nemá nablízku nikoho ze skupiny. Nijak zvlášť jí to nevadilo. Procházela křivolakými uličkami. Někdo rozložil zboží po zemi, jiní měli vozíky a ti bohatší kryté stánky, ve kterých jim nehrozilo, že jejich zboží zmokne. Tu a tam viděla i prodejce s magickými drobnostmi. Na to ale s sebou neměla dost peněz. Měla v úmyslu si obstarat na cestu nějaké sušené ovoce a rozhlížela se i po věcech, které by mohla koupit a při vhodné příležitosti použít jako dárky. Zastavila se u pultu, kde byly vystavené spony do vlasů a zdobené kapesní nožičky. Najednou jí padl zrak na cedulku: **RUKOJEŤ Z ROHU JEDNOROŽCE!**

Nejdřív se jí udělalo nevolno, ale pak si uvědomila, že to v žádném případě nemůže být vyrobeno z inzerovaného materiálu. Magický zrak jí napověděl, že to bude roh z jaka. Trochu se uklidnila, ale dostala na obchodníka

zlost.

„Co to tu píšete za nesmysl?! Okamžitě dejte ten nápis pryč!“ spustila na muže.

„A můžete mi, mladá dámo říci, proč bych to měl udělat?“

„Protože je to lež jako věž a zcela vědomě tu klamete své zákazníky,“ odpověděla Hanka hlasitěji, než bylo obchodníkovi milé. O takovou hlasitou negativní reklamu rozhodně nestál.

„Dobrá, dobrá, jak je ctěná libost,“ shrábl neochotně ceduli a hodil ji dozadu za sebe.

Pak začal urovnávat zboží, aby zmizelo uvolněné místo na pultě. V té chvíli Hanka zahlédla nožík, který ji zaujal. Natáhla se, aby ho vzala do ruky a podívala se zblízka. Muž chtěl začít protestovat, ale pak v něm zvítězil obchodnický duch.

„To je velická vzácnost, slečinko. Pravý druidský nůž ze speciálního dřeva!“

I bez obchodníkovy upozornění si musela všimnout, že je to opravdu neobvyklé dřevo. Vyzařovalo z něj zvláštní příjemné teplo a magické vidění napovídalo, že není ze žádného stromu, který znala. Přesto jí byl ten materiál něčím známý a blízký. Jen si nemohla v té chvíli vybavit, co jí připomíná. Byla rozhodnutá ho Svátovi koupit za jakoukoliv cenu. Teď ale nebyl ten správný čas na projevy nadšení, protože obchodník nevypadal na dobráka a poctivce. Asi bude potřeba trochu smlouvat...

„No, možná by se mému příteli hodil, ale nevím. Ani nemá žádné zdobení, je trochu ohmataný a na ostří vidím dva zuby. Tady, podívejte,“ strčila Hanka muži předmět přímo před oči.

„Jak povídám,“ trval na svém prodejce, „je to vzácnost a pod dvě stě ho prodat nemohu.“

„No, jestli je to opravdu taková vzácnost, jak tvrdíte,“ nasadila dívka důvěřivý bezelstný výraz, „dala bych za něj osmdesát tolejrů.“

„Co jste říkala, slečinko? Sto osmdesát? No, snad bych o tom mohl přemýšlet,“ zadíval se jí přímo do očí.

„Jenže já tu nesmím utratit víc, než stovku. Jinak mě táta zmydlí.“

„No dobře, mám s vámi soucit. Za sto pade je to vaše.“

Hanka vytáhla stovku a předstírala, že vyklepává kapsy. Nakonec na pultě leželo sto dvacet tolejrů. Dívka vzdychla a nešťastně pokrčila rameny. Podívala se tázavě na obchodníka. Ten jen zavrtěl hlavou. Zkusila poslední psychologický nátlak a začala po jednom sbírat drobné z pultu. Stovka tam pořád ještě ležela.

„No dobře,“ povolil nakonec obchodník, shrábl stovku a drobné si nechal nasypat do dlaně. Hanka se na něj zářivě usmála, popadla nůž a pečlivě ho uložila do nejhlubší kapsy. Rychle spěchala o uličku dál. Za chvíli už měla i sušené ovoce, malé čokolády pro dvojčata, pouzdro na pásek pro Rafana a speciální zámořský tabák pro Zachariáše. Byla ráda, že nemusí shánět i něco pro jednorozce. Ti si naštěstí žádné hmotné dárky nedávají. Místo dárků bude muset vyprávět své zážitky a příběhy z cesty.

Najednou ucítila, jak do ní někdo drcnul. Otočila se a uviděla Rafana.

„Dobře, že jsme tě potkali,“ řekl kamarádce a strčil jí do ruky velký koš s jablky, „pomoz nám odnést k lodi ovoce.“

„Jasně. Žádný pro...“ Hanka se zarazila uprostřed slova, protože kousek před ní se objevil člověk, kterého by tu nečekala ani náhodou. Nemohla uvěřit vlastním očím. Najednou nevěděla, co má dělat. Ohlédla se po Rafanovi a uviděla, jak přebírá další část nákupu od pana Mojerany. Přistoupila k nim a vzala Mojeranu za loket. Ucítila, jak ztuhl a zpozorněl.

„Co se děje?“

„U třetího stánku vlevo je muž v černém,“ zašeptala naléhavě, „je to únosce draků, který nedávno unikl Pohromakovi a drakům.“

„Jsi si jistá?“ zadíval se na ni.

„Stoprocentně,“ potvrdila, aniž uhnula pohledem.

„Nedívejte se tam,“ zašeptal a odložil zavazadla u stánku na zem, „počkejte tady a do ničeho se neplette.“

Protáhl se úzkou mezerou mezi stánky do další uličky a zmizel dětem z dohledu. Hanky se zmocnila nervozita. Aby ji zahнала, vytáhla z košíku jablko a pustila se do něj. Rafan se věnoval urovnávání balíčků v batohu. Nemohla si pomoci, aby aspoň koutkem oka nezašilhala ke stánku, kde nakupoval uprchlý kouzelník. Vlastně ani na první pohled nijak nebezpečně nevypadal. Středně vysoký štíhlý muž nenápadného vzhledu, až na tu zálibu v černém oblečení. Jen jeho aura se výrazně lišila od všech ostatních v okolí. Zvláštní bylo, že v sobě neukrývala žádné pastelové tóny. Tvrdé syté barvy se prolínaly v černých přechodech a nej-
světlejší odstín spektra aury byl tmavě stříbrný pruh.

Najednou na její rameno tvrdě dopadla těžká ruka, až dívka leknutím skoro nadskočila.

„Kde je?“ ostře zašeptal do jejího ucha svou otázkou Pohromak, svírající v pravici hůl moci. Hanka se nadechla, aby ovládla šok z leknutí, a natáhla ruku.

„Támhle,“ ukázala prstem na muže v černém, který právě přebíral nakoupené zboží. Kouzelník vycítil nebezpečí a ohlédl se. Než Hanka stihla odvrátit zrak, zabodl se jí do očí jeho zlostný pohled, ve kterém rozkvetla jiskra poznání. Skoro ztuhla strachem pod silou toho pohledu. Pohromak mávl holí a kouzelné světlo se zatřpytilo všude kolem nich. Kouzelník zastrčil nákup do kapsy a rychlým krokem se snažil ztratit ve zmateném davu nakupujících. Pohromak vyrazil za ním a Hanka se všimla, že se spolu s ním pohnulo i několik dalších postav v davu a snaží se kouzelníka obklíčit. Pak jí muže v černém zakryli další lidé a už ho neviděla. Zkusila magický zrak, ale i ten ji zklamal, chvíli měla pocit, jako by z ničeho nic přestával fungovat. Nakupující v okolí vycítili, že se děje něco podivného

a většina z nich se snažila zmizet co nejdál od světla, které se šířilo od hole moci. Pohromak postupoval v rojnici se svými pomocníky směrem k přístavu. Jak se světlo hole moci vzdalovalo, Hančin magický zrak se vracel do normálu. Najednou kouzelníka zahlédla. Změnil svůj vzhled, ale aura ho prozradila. Nějak se mu podařilo proniknout rojnicí nebo ji obejít. Pomalu prošel kolem nich a spolu s davem směřoval na opačnou stranu než jeho pronásledovatelé. Co teď?

Dívka poslala za Pohromakem štípavou jiskru, a když se k ní otočil, zamávala, aby se vrátil, a ukázala na opačnou stranu.

Pronásledovaný kouzelník jakoby něco tušil. Zrychlil krok a vypadalo to, že zase uteče. Hanka odhodila na zem koš s jablky a vyslala za ním kouzlo zapletených nohou. Rafan chytil koš, aby se nepřevrátil, a udiveně pohlédl na kamarádku, co to vyvádí. Chtěl ji zarazit, ale kouzlo už bylo odesláno. Prchající kouzelník ale za sebe jen lehce mávl rukou a magickým štítem odrazil útok zpět na útočníka s dvojnásobným zesílením a zrychlením. Jak Hanka vzápětí zjistila, její obrana nevyhodnotila její vlastní vrácené kouzlo jako útok a nestihla zareagovat, takže ji to zasáhlo plnou silou. Nohy se jí zamotaly tak důkladně, že upadla a převrhla koš s jablky tak prudce, až se ovoce rozsypalo po celé uličce mezi stánky. Pohromak se svou skupinou legračně přeskakovali kutálející se jablka a Hanka by se nejraději neviděla. Přehnali se kolem nich a dívka ucítila, jak jí někdo pomáhá na nohy. Původně si myslela, že je to Rafan, ale byl to pan Mojerana, který se mezitím nepozorovaně vrátil. Její kamarád sbíral zakutálená jablka, a když se podíval na Hanku, jeho oči se rozpustily smály, i když on sám se snažil zachovat kamennou tvář. Byla si vědoma toho, že si právě uřízla pěknou ostudu a že tato historka bude nepochybně vbrzku kolovat po všech jejich známých. Nejhorší na tom ale bylo, že únosce draků ji poznal a že

nejspíš získala dalšího nepřítele. A vzhledem k okolnostem asi velice nebezpečného nepřítele! Modlila se, aby ochránci bezohledného mága chytily. Jako by nestačilo, že se musí mít na pozoru před Zuřivým drápem! Teď ještě tohle! Ale vrátit už se to nedalo, bude muset být dvojnásob opatrná.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě Mojerana.

„To je dobrý, nic mi není,“ uklidňovala ho Hanka a oprašovala si dlaně a nohy.

„Kluky jste neviděli?“

„Ne.“

„Musím se po nich podívat,“ řekl a vyrazil zase pryč.

Rafan sebral poslední jablko a znechuceně si ho prohlédl:

„Budeme je muset rychle sníst. Podívej, jak jsou potlučená.“

„Škoda,“ nakoukla dívka do košíku, „byla taková krásná.“

„Jablka nejsou to nejhorší. Doufám, že si to uvědomuješ,“ káravě se na ni podíval její přítel a Hanka sklopila oči. Stále dokola jí připomínal, že má nejdřív myslet a pak teprve jednat. To seslané kouzlo byla hloupost, to už teď taky věděla. Ještě že způsobovalo jen zapletení nohou. Mohla dopadnout i hůř.

Najednou se jako velká voda přihrnula dvojčata, za nimi v závěsu Sváta s Danem a nakonec dorazil i pan Mojerana. Sváta už měl na zádech nadtý batoh. Zdálo se, že byl při nákupech úspěšný. Rafanův tulík to zpozoroval jako první, hbitě vyšplhal na jeho rameno a začal tlapkami rozšiřovat škvíru pod uzávěrem zavazadla a nahlížet dovnitř.

„Plavíku, ty jeden lumpíku zvědavej, okamžitě toho nech! To se dělá strkat čumáček do mých zásob?“ rozčiloval se naoko kamarád.

„Páni, lidi, viděli jste tu honičku?“ řekl Sam, když Rafan polapil tulíka a zavřel ho do své kapsy. „To bylo vzrůšo. Byli jsme táákhle blízko a viděli jsme toho zločince.“

„Jenže pak nás Dan se Svátou odstrčili stranou a odtamtud

už jsme tak dobře neviděli,“ doplnil bratrovo vyprávění Tom.

„Bud' rád, že jsi byl stranou,“ řekl Dan, „ta honička nevy-
padala moc humorně.“

„Jak z kterého úhlu,“ podotkl tiše Rafan a sklidil za to Hančin zuřivý pohled. Pan Mojerana jim mlčky přidělil zavazadla a všichni vyrazili k lodi.

„Když je člověk s vámi, vždycky zažije něco zajímavého,“ konstatoval Dan spokojeně, když si to vykračoval vedle Sváti, „vy snad ty maléry přitahujete.“

„Nesmysl,“ zavrtěl Sváta hlavou, „tohle byla náhoda. Teď máme před sebou krásnou klidnou plavbu na ostrov a zpátky. Budeme odpočívat, zpívat, jíst a hrát si.“

„Kdyby tu byla sázková kancelář, tak si vsadím proti tobě,“ zasmál se Dan Ferelli.

„Hele, jestli nám přičaruješ nějaké problémy, tak si mě nežádej,“ dloubala ho zezadu Hanka.

Donesli zásoby k lodi a předali vše námořníkům, kteří to uložili do skladu. Zbytek dne proběhl bez komplikací. Ještě dvakrát přinesli nakoupené zásoby, najedli se u stánku, kde prodejce griloval ryby, a na chvíli se posadili na útesy s výhledem na moře. Dvojčata si znovu povídala o zážitcích z tržiště, ale Hanka a její kamarádi se k diskusi nepřidali. Zajímalo by je jedině, jestli byl únosce draků dopaden. Jenže to se zřejmě dozvedí až po návratu. Hanka byla Rafanovi vděčná, že o tom jejím trapasu nevyprávěl hned za tepla. Stále ještě se jí při té vzpomínce svíral žaludek. Udělat takovou hloupost! Kdyby se ten okamžik dal vzít zpět, udělala by to bez zaváhání. Měla by se naučit v krizových situacích přemýšlet a pak teprve jednat. Jenže ono to vždycky probíhá tak neuvěřitelně rychle. Jak to má stihnout? Bylo jí jasné, že bude muset o své hlouposti vyprávět svým novým rodičům a měla by o tom povědět i Plamovi. Vůbec se na to netěšila. Určitě jí na to řeknou něco podobného jako Rafan. No jo, některým nepřijem-

nostem se holt člověk nevyhne...

Ve zbytku odpoledne jim ještě pan Mojerana obstaral barevné záchranné vesty, pláštěnky a hrnky s víčkem, kdyby jim nevydrželo dobré počasí. Nakonec se zase vypravili do hotelu, kde už na ně čekali pan Ferelli a Zachariáš. Povečeřeli společně a během jídla přišla opět řeč na incident v prostorách tržiště. Ani Danův otec ani trpaslík zatím nevěděli, jak honička dopadla. Jen se doslechli, že pronásledovaný použil k úniku bránu. Jestli nakonec své pronásledovatele setřásl, to nikdo v Dubovníku zatím netušil. Po večeři pan Ferelli předal každému malou krabičku a všichni nechápavě koukali, co je uvnitř. „To máte na cestu, kdyby náhodou bylo mizerné počasí,“ řekl.

„To se jí?“ zeptal se překvapeně Sváta, když vyndal tenoučký lupínek, kterých bylo v krabičce asi padesát.

„Ano. Tohle je speciální výživa, určená pro extrémně náročné cesty. Jeden plátek kaloricky nahradí jedno jídlo. Velice dobře to funguje i při mořské nemoci.“

„Jé, tati, tos měl výborný nápad,“ zasmál se Dan, „hádej, kdo na jejich lodi dělá kuchaře.“

„Tak to si ty krabičky dobře schovejte,“ doporučil Zachariáš a každému ještě přidal pytlík sladkostí a oříšků. Pak se rozloučili s Danem, jeho otcem i trpaslíkem.

Tom a Sam měli trochu obavu, jestli se ráno včas probudí, aby nezmeškali loď. Ale děda je uklidnil, že má spolehlivé hodinky a že mohou v klidu usnout. Po nějaké chvíli se jim to podařilo. Nejdéle zůstala vzhůru Hanka. Rozhodla se povyprávět zážitky uplynulého dne Plamovi.

„To nejsou dobré zprávy,“ řekl starostlivě drak, „mohu to říct i své matce?“

„Ale jo. Stejně by se to dřív nebo později dozvěděla. Za tu klouzačku v podzemí mi taky hlavu neukousla.“

„Kdyby toho chlapa chytila, tak ho roztrhne vejpůl,“ podotkl Plam.

„To mi řekni, jak může jeden chlap tahat za nos tolik zdatných kouzelníků?“ vzdychla Hanka.

„Najdi jednoho mravence, který tě kousnul, ve velkém mraveništi...“

Hanka uznala, že je to výstižné přirovnání. Ještě chvíli si povídali, pak jí drak popřál šťastnou cestu. Hned vzápětí pocítila R'íhanův kontakt na dobrou noc. Tentokrát se ale jednorožec zarazil a kontakt podržel.

„Co se stalo?“ zeptal se dívky.

„Jak víš, že se něco stalo?“ podivila se Hanka.

„Jsi teď moje dcera. Cítím tvou nejistotu, rozladění, obavy. Jako otec se snad smím zeptat, co se děje. Nemusíš mi to říkat nyní, mohu počkat, až si to srovnáš v hlavě.“

Hance bylo jasné, že odkladem nic nezíská, tak raději hned všechno po pravdě vyklopila. Moc dobře věděla, že před jednorožcem nemá šanci zatajit žádný ze svých vnitřních pocitů, ani zlost na to, jak hloupě jednala. Ulevilo se jí, když všechno dopodrobna vylíčila. Koušek té tíhy se rozplynul v laskavém R'íhanově naslouchání. Nakonec ani nedostala vynadáno.

„Své chování jsi zhodnotila správně. Nemusíš se na sebe zlobit, člověk se celý život učí pomocí zkušeností. Přijmi své chyby a pouč se z nich. My tě máme rádi i s tvými chybami,“ dodal nakonec vlídně a poslal jí teplou psychickou vlnu na rozloučenou. Potěšilo ji to a snad během minuty usnula stejně tvrdě jako všichni ostatní kolem ní.

4. Znovu na Ostrově volby

Ráno sice nezaspali, ale stejně měli co dělat, aby stihli uklidit a sbalit všechny věci a dorazit na loď včas. Ostatní cestující byli zodpovědnější a dorazili už před nimi. Kaptán na jejich pozdrav odpověděl sotva na půl úst, gestem je poslal do podpalubí a začal vykřikovat povely námořníkům. Po chvíli ucítili prudké zhoupnutí, jak se plavidlo

uvolnilo z kotviště a konečně vypluli na moře.

Měli k dispozici dvě kajuty. Obě působily miniaturním dojmem a bylo až s podivem, že do jedné se vešly čtyři vyklápěcí lůžka a v druhé byly zavěšené dvě sítě s barevným hadrovým závěsem, který se dal mezi nimi zatáhnout. Nakonec nechali k velké radosti Toma a Sama první kajutu klukům a Hanka se nastěhovala k panu Mojeranovi. Nijak zvlášť jí to nevadilo, protože si dovedla živě představit, co její kamarády čeká ve společnosti neposedných dvojčat.

V dalších kajutách bydlela jedna rodina se dvěma holčičkami a ještě o kousek dál potkali muže se třemi chlapci a jejich chůvou.

Po obědě jim kapitán povolil pobyt na palubě a vymezil pasažérům prostor, kde se mohou zdržovat, aniž by se pletli pod nohy námořníkům. Hned vzápětí se všichni dozvěděli, že po večeři se musí uchýlit do podpalubí a ven mohou až zase po snídani.

„Sakra, tady je ale přísný režim,“ postěžoval si Sam a ostatní kolem něj jen souhlasně přikývli.

„Neboj se,“ zašeptal Rafan Hance do ucha, „dáme s tulíkem pozor, aby se Sam necoural v noci po palubě. Vlastně jsem kapitánovi vděčný, že nám to takhle zjednodušil.“

„Stejně dávejte pozor. Nejraději bych tentokrát zažila klidnou slunečnou plavbu.“

„To já taky,“ vzdychl Rafan, „ani netušíš, jak moc bych si to přál. Ale to vidění... Od té chvíle špatně spím.“

„Ale v noci se nejspíš nic nestane. Akorát na něj dohlédni ráno a večer. Já na něj dám pro jistotu pozor přes den,“ mrkla s pochopením na kamaráda Hanka.

Navzdory všem předpovědím probíhala jejich cesta v pohodě. Moře bylo klidné, hladinu čeřil mírný vítr a za zádi se stříbřitě vlnila stopa lodi. Občas je doprovázeli delfíni a závodili na hladině s jejich plavidlem. Námořníci i spolucestující byli milí, jídlo chutné, nikde žádné problé-

my ani konflikty. Přes den se pasažéři chodili opalovat na palubu, hráli různé společenské hry, četli si, povídali. Dokonce i Rafan se uklidnil a užíval si pokojnou plavbu. Sváťa pravidelně kontroloval zásoby ve skladu. To, co si nakoupili na snídani, přenášel do jejich kajuty, kde se všichni scházeli, a navíc si vylepšoval zdejší pobyt oblíbenými sušenkami. Vždy ráno si vyzvedli u Franty Soudka čaj nebo kakao a natěsnali se do maličké kajuty. Dvojčata vyzvídala, jak to chodí v magické škole, co je tam čeká hezkého nebo naopak nepříjemného, jací jsou učitelé a kdy začnou poprvé kouzlit. Čím víc se blížili k Ostrovu volby, tím byli Tom a Sam nervóznější a začali se bát, jestli opravdu mají sedmý smysl. Hanka je utěšovala, že magické nadání mají docela určitě a že si své prsteny z ostrova zaručeně odvezou.

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ nevěřil jí Sam.

„Magickým zrakem mohu vidět vaši auru. Máte ji stejně velkou jako naši spolužáci ve škole, takže není důvod se obávat neúspěchu,“ vysvětlovala trpělivě.

„A kdo ji má větší? Já nebo Tom?“

„Jste přece dvojčata, máte ji skoro stejnou,“ smála se dívka jejich zvědavosti.

„A který z tvých bratrů má větší auru? Sváťa nebo Raf? Oni dvojčata nejsou, tak ji třeba stejnou nemají.“

Hanka pohlédla na své kamarády a dala klukům za pravdu. Sváťa a Rafan měli auru podobnou jako by byli příbuzní. Ale co se týče velikosti, jistý rozdíl tu byl. Sváťa měl auru největší ze všech spolužáků, ale dívka zaváhala, jestli je vhodné to klukům říkat.

„Až se naučíte používat magické vidění, tak si to můžete porovnat sami,“ odpověděla Samovi šalamounsky. Chlapec se nespokojeně zavrtěl, ale spíš to bylo tím, že mu za krk vlezl Plavík a začal ho tahat za vlasy. Sam se pokusil tulíka chytit, ale ten jen spokojeně vypískl, že se mu podařilo někoho vyprovokovat ke hře.

Večer jim kapitán oznámil, že druhý den přistanou u Ostrova volby, aby se na to mohli předem připravit.

„No vida, tak už je to tady,“ řekl Sváťa dvojčatům, „zítra vás čeká náročný den, bude třeba se na to ráno náležitě posilnit.“

Pak zatáhl malé kluky a Hanku do skladu, aby mu pomohli najít čokoládové sušenky, které zakoupil právě za tímto účelem.

„Byly v takové červené krabici s puntíky. Mělo by to být někde támhle nahoře,“ ukázal dozadu do kouta, kde byly zásoby na zpáteční cestu.

„Vysaďte mě,“ požádal Sam, „já se tam kouknu shora.“ Sváťa s Hankou spojili dlaně a chlapec se začal rozhlížet po zásobách.

„Už ji vidím. Je támhle vzadu,“ natáhl se Sam a začal ztrácet balanc, „podržte mi nohy, já se tam natáhnu.“

Samozřejmě, že ho neudrželi a Sam se propadl mezi zásoby. V jedné ruce ale vítězně třímал červenou krabici se sušenkami. Sváťa ji spokojeně převzal do opatrování a Hanka zatím pomáhala malému průzkumníkovi vylézt z bedny, do které se probořil a uvízla mu v ní noha.

„Proč tu skladují prázdnou bednu?“ podivil se Tom, když se jeho bratr konečně vydrápal ven. Všichni nakoukli dovnitř prolomeným víkem a opravdu! Bedna byla vycpaná nějakými hoblinami a nic v ní nebylo.

Sváťa se zamračil a otevřel svou červenou krabici. Ačkoliv obal vypadal neporušeně, bylo v ní jen pár drobečků a kus starého papíru.

„Někdo mi sežral sušenky,“ otočil dotčený pohled na kamarády.

„Na nás moc nekoukej,“ zavrtěl hlavou Tom, „my to nebyli.“

Hanka zvědavě odloupla víko další bedny, kterou vytáhla z hromady, určené na zpáteční cestu.

„Nechci být poslem špatných zpráv,“ pohlédla významně

na Svátku, „ale asi nás na zpáteční cestě zase čeká půst.“ Namátkou nakoukli do nejbližších krabic. Kromě jedné, která ukrývala plechovky s kukuřicí, zely ostatní prázdnotou.

„Že by tu měli myši?“ nechápal Tom.

„Nejspíš jenom jednu myš, zato ale velikou a tlustou,“ ušklíbl se Sváta a vyměnil si s Hankou nešťastný pohled.

„Jo ták,“ došlo to konečně i Tomovi, „myslíte toho kuchaře.“

„Přesně!“ kývla Hanka.

„Tady jsou ještě jedny sušenky bez čokolády,“ konstatoval Sam, když zkontroloval další obal.

„Ty budou asi poslední,“ vzdychl Sváta a vyrazil ze skladu ven. Hned vyhledali Rafana a Mojeranu, aby jim pověděli o svém neblahém objevu.

„Doufám, že s tím něco uděláš, dědo,“ oslovil pana Mojeranu Sam, „protože já bych určitě po třech dnech bez jídla umřel.“

„Až se zítra vrátíme z Ostrova, promluvím s kapitánem,“ slíbil děda.

Druhý den ráno nemohla dvojčata samou nervozitou ani dospat. Snídaně proběhla dřív než jindy a hned po ní všichni vyrazili na palubu, aby sledovali, jak se Ostrov volby přibližuje.

Asi po hodině dorazili k přístavišti a vystoupili na břeh. Zvolna procházeli tržištěm a rozhlíželi se, co se tu nabízí k prodeji nového. Když prokličkovali mezi stánky až na konec prodejní plochy, pustili se cestou vzhůru, kde se před návštěvníky rozevíral vchod do labyrintu.

Zastavili se u jedné nádoby s prsteny a dvojčata v ní nejistýma rukama zalovila. Oba chlapci vytáhli po jednom prstenu, podívali se na sebe a ve stejném okamžiku si je navlékli na prst. Hanka s oběma kamarády je pozorně sledovala a vybavila si ten fascinující pocit, který cítila, když tu poprvé stála ona. Sledovala s pochopením jejich udive-

né pohledy a zalapání po dechu, když prstýnek obemkl prst a probudil jejich spojení se sedmým smyslem. Děda je oba uznale poklepal po rameni. Sam i Tom zářili nadšením a hned si začali vyměňovat zkušenosti, aby se ujistili, že oba cítili totéž. Nechali je povídat a všichni společně volným krokem zamířili do fronty před vchodem.

Pořadatel jim každému předal minci a vysvětlil, co mají dělat. Tom svůj peníz svěřil dědovi. Sam chvíli zaváhal a pak oslovil Hanku.

„Co kdybys moji minci pohlídala ty?“

Ta se ohlédla na pana Mojeranu, ale ten jen s úsměvem přikývl.

„Dobrá. Já ti ji pohlídám, než se vrátíš.“

„Hlavně ji neztrať a nechoď nikam daleko. Sedni si u východu a počkej na mě,“ udílel jí pokyny rozrušený Sam.

„Neboj se, počkám hned u východu,“ usmála se na něj Hanka.

„Opravdu se v labyrintu nemůže nikomu nic stát?“ ujišťoval se opatrně Tom při pohledu na bránu, do které po jednom vcházely děti, které si přišly pro magické zasvěcení.

„Samozřejmě, že ne. Labyrint je naprosto bezpečný,“ opakoval už po x-té muž u vchodu.

Jako první vstoupil do brány Sam. Chvilku po něm i Tom. Děda je doprovázel starostlivým pohledem. Pak ale mávl na Hanku, Svátu a Rafana, aby ho doprovodili dolů na tržiště.

„Musím pro kluky vybrat nějaké dárky. Doufám, že mi pomůžete,“ řekl.

„Jasně,“ usmál se Sváta.

Hanka ale zavrtěla hlavou: „Slíbila jsem Samovi, že tu na něj počkám.“

„Mince nám řeknou, až bude čas pro ně přijít,“ namítl Rafan.

„Já vím. Ale slíbila jsem mu to.“

„Může to trvat i hodinu nebo víc...“

„Posadím se támhle do trávy a počkám tu na něj,“ pokrčila rameny, „dárky určitě vyberete i beze mě. Klidně běžte, mně to nevadí.“

„Jak myslíš,“ zvedl v gestu rezignace Rafan obě ruce a kývl na bratra, že je čas vyrazit. Dívala se za nimi, jak jdou ze svahu dolů k přístavu. Pak se posadila do trávy a zahleděla se na moře. Bylo to tak příjemné a uklidňující.

„Rád tě zase vidím,“ ozval se vedle ní vlídný hlas. Zdvihla hlavu a setkala se s bystrým pohledem ve staré, bílým voussem zarostlé tváři. Stařík se posadil na trávu vedle ní.

„Je tu krásně, vid’?“ zeptal se jen tak mimochodem.

„Ano. Ale to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla, byla vaše zahrada,“ odpověděla Hanka Nestorovi a usmála se na něj. Bezděky si sáhla ke krku, kde v jantarovém přívěsku zářilo její malé sluníčko pro chvíle strachu a beznaděje. Byla Nestorovi velice vděčná, že jí tento talisman před třemi roky věnoval.

„Myslím, že už můj talisman nepotřebuješ,“ podotkl, když si všiml jejího gesta.

„Mám vám ho vrátit?“ zeptala se nejistě.

„Ale ne, to jsem tím naznačit nechtěl,“ uklidňoval ji stařík, „jen už jsi našla sama sebe. Klidně ho můžeš rozdat někomu, kdo ho bude potřebovat víc.“

Nevěděla, co na to má odpovědět, ale nezdálo se, že by Nestor na nějakou odpověď čekal. Chvilku seděli mlčky a dívali se na moře.

„Díky, že jste se za mě přimluvil u jednorožců,“ řekla po pár minutách tíše, „je to zvláštní mít je za rodiče.“

„Nepřimlouval jsem se, jen jsem jim poskytl nějaké informace. Ale jsem rád, že jsi našla tak bezpečný rodinný přístav. Kolem tebe se stále šíří vlny neklidu, dávej si pozor na své nepřátele.“

„Pokusím se,“ přikývla, olízla si rty a sebrala odvalu k neobratné otázce, „a kdyby vás to neobtěžovalo, nemohl

byste poskytnout pár informací i mně?“

„Časem se dozvíš vše, co potřebuješ vědět. Nevím, co bych ti měl užitečného říct... Snad jen to, že už brzo se budeš muset rozhodnout, zda drakovi vrátíš, co je jeho.“

„Prosím? Netuším, co tím myslíte... Co vrátit? Co mám udělat?“

„Co máš udělat? Dám ti radu. Odpusť drakovi jeho vinu a pokus se pochopit, co ho k tomu dohnalo. Najdi sílu odpustit sama sobě i těm, kdo ti ublížili a poznamenali tak tvůj život.“

„Mám mu odpustit?“ podivila se.

„Snaž se. Možná to nebude snadné, ale jestli to dokážeš, bude tohle dračí srdce bít ve stejném rytmu, jako tvé, a nikdy tě nezradí.“

Hanka chtěla nahlas zapochybovat o jeho tvrzení, ale pak si uvědomila, že by to nebylo vůči moudrému starci zdvořilé. Znovu seděli mlčky pod teplým letním sluncem a užívali si společné okamžiky klidu. Hanka přemýšlela o starcových slovech. Možná by Zuřivému drápmu dokázala odpustit, ale nepřípadalo jí pravděpodobné, že by se právě on mohl stát jejím přítelem. Ale když to říká Nestor, měla by o tom aspoň přemýšlet.

„Už musím jít,“ zvedl se Nestor, „a pozdravuj ode mě R’íhana.“

„Moc ráda jsem vás viděla,“ vstala i Hanka, aby se mohla rozloučit, „a váš pozdrav určitě vyřídím. Otce to potěší.“

Nestor nakročil nohou k odchodu, ale ještě se zarazil: „Já hlava děravá! Málem jsem zapomněl na to, kvůli čemu jsem za tebou přišel! Chci ti říct, abys u sebe, až přijde ten správný čas, nosila džinovu paměť.“

Hance se vybavil kamínek, který měl v opatrování trpaslík Zachariáš. Vron si do tohoto magického předmětu ukládal své vzpomínky, aby je uchoval pro případ, kdy skončí jeho současná existence. Bez něj by v příštím „životě“ o všechny své poznatky a zkušenosti přišel.

Ještě naposledy se na ni stařík usmál a vyrazil pryč.

„Ale kdy? Kdy přijde ten správný čas?“ zavolala za ním Hanka.

„Až přijde, tak přijde. Určitě to poznáš,“ zamával jí na rozloučenou Nestor.

V tu chvíli dívka ucítila, jak se Samův peníz ohřál. Je čas počkat na malého kamaráda u východu z labyrintu. Vykročila k cestě a zahlédla, že už se od přístavu vracejí i oba její kamarádi s panem Mojeranou.

5. Zasněžení Sama a Toma

Sam prošel branou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná těmi nejhezčími a nezajímavějšími branami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé z nich podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Zkoušel různé finty, jak se dostat dovnitř, ale nefungovalo to. Zdálo se, že bude muset najít tu správnou bránu, která je určena právě pro něj. Od té chvíle zkoušel každou bránu, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a vztekle dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ řekl nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a v šeru před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázlivou úctu a přemýšlel, jestli svým chováním magický labyrint neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlost-

né halekání. Pomalu přistoupil k bráně a znovu se rozhlédl. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu vidět nebylo. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že je to opravdu jeho brána. Sebral všechnu svou odvalu a vstoupil dovnitř. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel ten neúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se prolínal do šumění padající vody. Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu,“ řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí,“ pokračovala, „možná si už brzo podobné místo vybereš při své volbě.“

„Jaké volbě?“

„Budeš se muset rozhodnout mezi dvěma světy.“

„Nerozumím.“

„Pojď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli to usnadní tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet.“

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí, až došli k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam přepokládal, že vcházejí do jeskyně, ale nebyla to pravda. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně ji poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou uviděl divoký svět plný kamení, popela, ne-duživých rostlin a zahrávajících zbytků. Udělalo se mu nevolno už jen z toho pohledu. Jenže uprostřed toho všeho se vynořila postava Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do tohoto odporného světa se mu nechtělo. Najednou Tom uklouzl, upadl a zanařikal. Sam se rozběhl dovnitř, aby mu pomohl. Podal

bratrovi ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si trochu jako ve snu, neboť jeho ruka, na kterou při tom pohlédl, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit,“ řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se až ve východu z labyrintu.

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách se otvíraly brány do různých světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejraději by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý, tak popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil, protože dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost ale byla tak silná, že se rozhodl to zkusit. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Opatrně vstoupil dovnitř. Přes mlhu si neviděl ani pod nohy. Udělal dopředu dva kroky, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom uviděl, že stojí na sněhu.

„Poleť se mnou,“ řekla.

„Neumím létat,“ namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Pro tentokrát ti pomohu.“

Ucítil, že se mění a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a pak už ti

to půjde samo.“

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvíli letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se objevil zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se proměnil do své podoby.

„Pověz mi,“ oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody nebo vzduchu a ohně?“

„To nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu.“

„A co bys rád dělal, kdyby to záleželo jen na tobě a nemusel ses ohlížet na ostatní?“

„Cestoval,“ vyhrkl Tom, pak se ale zarazil a dodal, „ale muselo by to mít nějaký užitečný důvod. Cestovat jen tak bez cíle, to by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu...“

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, to nebývá obvyklá volba.“

„Nemohl jsem se rozhodnout,“ pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit.“

„Možná ano a možná bych ti mohla dát i malý dárek.“

„To není třeba, stačí mi ta rada,“ zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím si, že by z tebe mohl být dobrý průvodce.“

„Průvodce?“

„Průvodce zbloudilých a hledajících.“

„To zní docela hezky.“

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr,“ řekla divoká husa a štípla ho do nohy.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla. Ve vzduchu se otočila a přelétla chlapci těsně nad hlavou.

„Dobrý let,“ zakejhala na něj.

„Dobrý let,“ odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvílce zmizela za lesem. Polekal se, že tu zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné,“ odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází a uviděl jednorožce. Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem skoro pořád spolu. Akorát tady ne. Chybí mi.“

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?“

„Nikdy se neopustíme!“

„Je to pouze teoretická otázka. Chci po tobě, aby sis to představil jen v duchu. Stačí úplně krátká představa...“

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel,“ odpověděl a otřel si zpcené ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce,“ káravě řekl jednorožec,

„a co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?“

„Možná ne. Ale to je ještě daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu.“

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?“

„No, to by bylo strašné! To si vůbec neumím představit!“ vyděsil se Tom.

„A když bude mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?“

„Když půjdu s ním, tak nám bude dobře kdekoliv.“

Jednorožec nerozhodně potřásl hřívou a zadíval se chlapci

přímo do očí.

„Naskoč si na mě,“ řekl pak Tomovi, „pojdem se podívat na jedno místo.“

Nejeli dlouho. Zastavili se před jeskyní. Tom sestoupil na zem a pokusil se nahlédnout do temného otvoru.

„Běž se tam podívat,“ vybídl ho jednorozec.

Chlapec se protáhl do jeskyně a chvíli trvalo, než si zvykl na šero a temnotu. Před ním se něco pohnulo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát,“ oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu.“

„To jste byla vy? Jako husa?“

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses asi zatím s žádnou harpyjí nesetkal.“

Tom se trochu uklidnil. Teď už mu tenhle podivný tvor nepřipadal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?“ zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„No, celkem to jde,“ nechtěl být Tom nezдовоřený, „ale u nás doma je to hezčí.“

„A co takhle?“ naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamaty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! No to je mnohem lepší,“ odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají,“ přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let,“ řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorozci.

„Vidím, že jste si rozuměli,“ spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila známá vlhká mlha.

„Projdi až na konec,“ řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat,“ ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skalami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi opatrně. Jak se na to soustředil, málem si ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje...“

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípla mě,“ odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?“ podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?“ nevěřícně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem.“

„Tak to měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi,“ ohrnula opovržlivě ret siréna, „to myslím není dobrý nápad.“

„A proč to není dobrý nápad?“

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnilobou a mohou tě zabít už jen svým hlasem. Jejich magie má pachutí temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.“

„Kam mám jít teď?“ zeptal se Tom.

„A kam bys rád?“

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.“

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je vlastně taková velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe, svá přání, svou magii, svůj osud...“

„Vy tady víte, co bude, co nás v budoucnu čeká?“

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží a občas zase spojují. Tak trochu dokážeme odhadnout, co se může stát. Na křižovatkách ale záleží na vaší volbě, kam vás osud ponese dál. Na takovém místě vy sami svým jednáním určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují dokonce i skryté křižovatky, které se objeví nečekaně působením shody okolností. Pak je velice těžké předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nejbližší době čeká?“

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.“

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.“

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu skládající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně. Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl doprovodit jednu zbloudilou. Ta pak možná v budoucnu splatí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jednoho z vás číhá smrt. Je tu ale určitá šance, že to bude smrt-nesmrt. Jeden z vás má možnost přivést ohroženého na křižovátku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se pak na nějaký čas jeho průvodcem.“

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu.“

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Teď měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu tohle všechno neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a pak se usmála. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje nezabloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš těm,

kdo tě budou potřebovat, a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svým dotekem utěšit. Tyto schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách.“ Tom ještě ucítil její pohazení, zatočila se mu hlava a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde už na něj čekali všichni ostatní.

6. Jsem průvodce!

Hanka se zadívala na dvojčata a byla zmatená. Oba chlapci se tvářili zadumaně a skoro smutně. Vzpomněla si na své nadšení i na to, co vyprávěli o zasvěcení Sváta a Rafan, a bylo jí divné, že kluci neprojevují radost. Vzala je za ruce, aby se podívala na jejich prsteny. Vypadaly nezvykle. Samův byl celý průhledný, jako by na prstě nic neměl. Tomův byl jakoby složený ze čtyř kousků: oranžového, zeleného, modrého a průhledného.

Pak se Hanka podívala na minci, kterou měla v dlani. Hledala nápisy, určující, do které školy se může uchazeč přihlásit, ale nic nenašla. Mince byla prázdná. Rafan si všiml jejího výrazu a naklonil se, aby také viděl, co ji zarazilo. Vzal Samovu minci a i se Svátou si ji prohlédl.

„Co to asi má znamenat?“ podal Sváta peníz panu Mojeranovi.

Děda držel na dlani Tomovu minci, a pokud dobře viděli, tak ta fungovala správně a objevovaly se na ní nápisy měst s magickými školami. Samův peníz byl bez nápisů.

„To je divné,“ vrtěl hlavou pan Mojerana, „nikdy jsem neslyšel, že by se tu někomu stalo něco podobného. Měli bychom se zeptat pořadatelů, co to znamená.“

„Asi ještě nemáte chuť vyprávět, co jste viděli?“ zeptala se opatrně dvojčat Hanka. Oba chlapci zavrtěli hlavami. Podívali se na sebe a chytili se za ruce. Pan Mojerana zatím zastavil jednoho z pořadatelů a ukázal mu minci.

„Ano, máte pravdu, je to neobvyklé,“ přikývl muž, „zna-

mená to, že váš chlapec má sedmý smysl a může se vzdě-
lávat. Zdá se ale, že ještě nebyla splněna nějaká podmínka
pro určení, kde má vyhledat svou školu. Dobře svou zasvě-
covací minci uschovejte, protože časem, až se ukáže, kam
patří, by se měl nápis objevit.“

„A co myslíte? Ukáže se nápis ještě v průběhu prázdnin,
nebo bude muset počkat na příští rok?“

„Určitě se to vyřeší do konce prázdnin, jinak by ho laby-
rint odmítl.“

„Díky,“ uklidnil se pan Mojerana a rozloučil se s pořadate-
lem.

„Bez tebe do žádné školy nepůjdu,“ ujišťoval Tom zaraže-
ného Sama a ten se konečně aspoň pousmál.

„Měli bychom si na zpáteční cestu nakoupit nějaké záso-
by,“ připomínal Sváťa při pohledu na tržiště.

Kluci si schovali své mince do zapínacích kapes u košile
a bez obvyklého dovádění se připojili k dědovi.

„To by mě zajímalo, co tam zažili,“ mumlal Sváťa potichu,
aby ho slyšela jen Hanka, „takhle zaražené jsem je snad
ještě neviděl.“

Zvolna došli na tržiště a začali se dohadovat, co nakoupí.
Po chvíli se jejich zavazadla začala plnit suchary, sušeným
masem, konzervovanou zeleninou, oříšky, jablky, sušeným
ovocem a nakonec i sladkými oplatkami a čokoládou.

Už byli skoro u přístavu, když Sam zatahal dědu za rukáv
a upozornil ho na to, že Tom se jim někam ztratil. Oka-
mžitě se všichni začali bedlivě rozhlížet. Zvolna se vraceli
po svých stopách a zkoumali dav návštěvníků, jestli v něm
Toma nezahlednou. Pomalu došli až na konec tržiště, ale
po Tomovi ani stopy.

„Támhle je,“ zavolal na ně Sam a ukazoval ke skalnatému
pobřeží. Na nic nečekal a rozběhl se za bratrem. Opatrně
ho následovali a dávali si pozor, aby v tom členitém kame-
nitém terénu nepřišli k úrazu. Když dorazili na místo,
všimli si, že Tom stojí po kolena ve vodě a s někým si

povídá. Sam stál na kameni poblíž a díval se na vodu před ním. Shodili boty a zavazadla a vstoupili do vody za nimi. „Opatrně,“ otočil se na ně s napomenutím Tom, „nebo ji polekáte. Je už chudinka vystrašená až dost.“

„To je přece malá siréna,“ překvapeně konstatoval Sváta, „kde se tu vzala?“

„Prý podlezla magickou bariéru, aby se podívala na zakázaný ostrov, a teď už nedokáže najít cestu zpět. Prosí o pomoc,“ řekl Tom.

„Ale my o magické bariéře nic nevíme,“ namítla Hanka, „jak jí máme pomoci?“

Všichni se s očekáváním podívali na pana Mojeranu.

„Počkejte tady, skočím se zeptat, co se dá dělat,“ řekl dětem a vyrazil zpět k cestě.

Rafan a dvojčata si začali povídat se sirénou. Hanka je pozorovala ze břehu, kam se spolu se Svátou posadila, a pomyslela si, že by se taky měla naučit sirénsky. Bez tlumočnicka neměla šanci rozumět tomu, co si povídali.

Po chvíli se vrátil zamračený Mojerana. Posadil se k Hance a počkal, až se všichni shromáždí kolem.

„Mám pro vás špatnou zprávu. Nemůžeme a ani nesmíme té maličké pomoci. Pořadatelé to zakázali. Ona porušila nejprísnější zákaz, takže tu musí zůstat až do konce svého života sama, aby byla výstrahou pro případné další zvědavce. Ostatní sirény o ní vědí a souhlasí s tímto rozhodnutím. Nemůžeme ho o své vůli změnit.“

Tom šokovaně pohlédl na dědu.

„No, moc na mě nekoukej,“ zavrtěl hlavou Mojerana, „prostě to nejde.“

„Musí to jít!“ našel konečně Tom i hlas.

„Dědo, musí být nějaká možnost,“ začal se přimlouvát Sam.

„Tak ji schováme a převezeme na lodi,“ navrhla Hanka.

„Nemůžeme jen tak svévolně porušovat zdejší pravidla,“ trval na svém děda.

„Ale já jsem v labyrintu dostal za úkol ji zachránit,“ postavil se Tom, aby dodal váhu svým slovům, „já jsem totiž průvodce! A ona je první zbloudilá, kterou mám doprovodit domů! Je to prý důležité.“

Pan Mojerana si ho vážně změřil pohledem. Všichni mlčeli a zvědavě pozorovali malého kamaráda, který poprvé promluvil o něčem, co zažil při zasvěcení.

„Posaď se,“ řekl děda a mnul si prstem bradu. Tom poslechl, ale stále vzdorovitě hleděl dědovi do tváře. Hanka se zavrtěla, ale neodvážila se teď zasahovat do jejich sporu.

„Jsi si jistý tím, že máš doprovodit právě ji?“

„Jsem si jistý. Slyšel jsem její volání o pomoc. Nemohu jí odmítnout doprovod. Je to můj první úkol,“ opakoval důrazně Tom.

„V tom případě opravdu budeme muset něco vymyslet,“ vzdychl děda a Tom se k němu důvěřivě přitulil.

„Přemluvíme kapitána, aby ji vzal na palubu,“ navrhla znovu Hanka.

„Nebo ji tam propašujeme tajně,“ vylepšoval nápad Sváťa.

„To by ale musel jet oklikou,“ řekl Tom, „její domov je támhle.“

„Jak to víš?“ zeptal se Mojerana.

„Jsem přece průvodce. Víím to,“ usmál se na něj Tom.

„Víš i jak je to daleko?“

Chlapec nejistě zavrtěl hlavou.

„To nevadí,“ usmál se na něj děda a bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Když si všiml, jak na něm ostatní visí očima, rozhodl se přemýšlet nahlas. Byl zvyklý pracovat s mladými lidmi a nepodceňoval jejich schopnosti. Budou-li o situaci diskutovat společně, možná se objeví nějaký přijatelný nápad.

„Problém je v tom, že bychom měli z přístavu odjet jako všichni ostatní, abychom nevzbudili podezření. Obávám se ale, že kapitán vzhledem k tomu, že má na palubě i další cestující, kteří budou pospíchat domů, žádnou okliku

nepřipustí. Museli bychom do Dubovníku a zase zpět, abychom té malé pomohli.“

„A co ta magická bariéra, která ji tu drží?“ zeptal se Rafan. „Říká, že sem podplavala skalním tunelem, který se vzápětí sesul a žádnou jinou cestu zpět nenašla. Jakmile se přiblíží k místu bariéry, ztrácí sílu,“ vysvětloval Tom.

„Já vím, slyšel jsem, co povídala. Jenom by mě zajímalo, zda ta bariéra funguje jen na ni, nebo zda bude ohrožovat i nás,“ podíval se Rafan na Mojeranu.

„Na ty, co připlouvají v lodích určitě nefunguje,“ řekla Hanka, „jinak by nejspíš na ostrov nepustila ani Vrona, když nás doprovázel.“

„No jo, to máš vlastně pravdu,“ ťukl se do čela Rafan, „jenže siréna potřebuje vodu. Pochybuji, že bychom tady pro ni sehnali bublinu, aby mohla plout s námi lodí.“

„Tak jí půjčíme kýbl, aby do něj mohla strčit hlavu,“ navrhl Sam.

„Ale fuj! To je nedůstojné,“ zamračila se na něj Hanka.

„Kdyby bylo nejhůř, určitě by souhlasila i s tímhle,“ namítl Tom, „víš, ona je naprosto zoufalá.“

„Nebo by mohla plavat za lodí a u bariéry si nastoupit k nám,“ řekl Sváta.

„Ne,“ zarazil ho pan Mojerana, „uvědomte si, že se chystáme porušit zákon, nebo přinejmenším mezidruhovou dohodu. Riskujeme obvinění a soud. Vy, jako mladiství byste asi vyvázli s podmínkou, proto jsem ochoten do toho s vámi jít. Ale lepší by bylo, kdyby se o tom nikdo nedozvěděl. Na lodi je příliš mnoho zvědavců a to se mi nelíbí. Kapitánovi bych možná věřil, ale jeho posádce a cestujícím už ani náhodou. Měli bychom zkusit vymyslet něco jiného.“

„To znamená,“ zauvažoval Rafan nahlas, „že potřebujeme odjet na lodi jako ostatní, pak se tajně vrátit a mít k dispozici nějaké plavidlo, abychom měli šanci uspět.“

„Jo, to je přesně ono,“ zamrkal pan Mojerana a začal si

zase mnout bradu, „možná že by byl způsob...“

Všichni čekali, co poví. Chvíli trvalo, než znovu promluvil.

„Kapitán má na Sérii solidně stavěný a dostatečně velký záchranný člun. Kdybychom se nechali odvézt od ostrova tak daleko, aby už se kapitánovi nechtělo vracet, možná bychom si ho mohli proti nějaké kauci půjčit.“

„Co je to kauce?“ zeptal se Sam.

„Peníze, zlato, drahé kameny, prostě něco, co by kapitánovi vynahradilo, kdybychom mu ten člun nevrátili.“

„A co řeknem kapitánovi, aby nám ho půjčil?“ zajímalo Hanku.

„No, na to budu potřebovat jednoho z mých vnuků, aby sehrál představení na téma: ztratil jsem zasvěcovací minci, musela mi vypadnout na ostrově,“ podíval se děda po Samovi a Tomovi.

„No jasně,“ rozzářil se Sam, „to bude hračka!“

„A pak?“ zeptal se Rafan.

„Pak musíme nějak tiše najít naši malou sirénu a dostat ji přes bariéru. Až ji tady Tom doprovodí domů, můžeme se pokusit o návrat na plavební trasu lodí a některou si stopnout, aby nás i se člunem dovezla do Dubovníku.“

„To zní dobře, to by se mohlo podařit,“ usmál se Sváťa.

„No, je tu ještě pár úskalí,“ pokýval hlavou Mojerana, „musíme správně načasovat naše představení, musíme vymyslet, jak se spojit se sirénou, až budeme ve člunu, no a potom na nás čeká bariéra. Dál to bude záviset na počasí a troše štěstí.“

Hanka si všimla, že se Rafan o něčem dohaduje se svým tulíkem.

„Ne já nic říkat nebudu,“ ohradil se nakonec nahlas, „je to, Plavíku, tvůj nápad, tak to ostatním řekni sám, ať si nemyslí, že jsem tě k něčemu přinutil.“

Rafan postavil tulíka před sebe a ostatní na něj zvědavě upřeli zrak.

„Plavík zůstane u sirény,“ řekl tulík nahlas, „počká a pak vy rychle najít, nebo siréna a tulík najít vás.“

„Opravdu pak tulíka najdeš?“ ujišťovala se Hanka.

„Mezi námi je něco jako lanko,“ vysvětlil Rafan, „najdeme se bez problémů a nemusíme na to použít ani magii ani nic jiného.“

„To je dobře,“ přikývl Mojerana, „použití magie poblíž ostrova by nebylo žádoucí.“

„A neutopíš se?“ oslovil Plavíka Sam.

„Já dýchat jako ryba, voda žádný problém,“ prohlásil sebevědomě tulík.

„Má naše siréna nějaké jméno?“ zeptala se Hanka.

„Jmenuje se Omaula,“ řekl Tom, „půjdu jí vysvětlit, k čemu se chystáme.“

Tulík vyšplhal Rafanovi na rameno, přitulil se na okamžik k němu, a hned potom se rozběhl za Tomem. Rafan vzdychnul a smutně se díval za nimi.

„Než se vrátíme na loď, měli bychom se najíst,“ řekl Mojerana a vylovil z batohu placky, sýr a přidal čerstvě nakoupená rajčata. Rozložil vše na ubrousek mezi nimi, nakrájel sýr a pobídl děti, aby se obsloužily.

„Omaula má z Plavíka velikou radost a už se zdá mnohem klidnější,“ řekl Tom, když se vrátil.

Hned po jídle vyrazili k lodi. Byli tak zaujati vlastními problémy, že pan Mojerana zapomněl kapitánovi říct o objevu, který děti udělaly ve skladu zásob.

Poté, co se vrátili poslední cestující, dal kapitán rozkaz k odplutí. Musel dávat pozor na ostatní lodě, protože nebyli sami, kdo ostrov opouštěl. Dál na moři se ale plavidla rozptýlila a už to bylo kolem nich klidnější.

Děti si sbalily své věci do zavazadel, aby byly připravené, ale pan Mojerana nespěchal. Rozhodl se začít až druhý den před večeří. Všichni mu nabídli k dispozici všechny peníze a drahé kameny, které měli s sebou. Snad to bude stačit. Hanka byla nervózní, ale Sam předvedl bravurní výkon.

Celý ubrečený příběh za dědou do jídelny a předvedl téměř hysterickou scénu. Hanka se Svátou to ještě vylepšili tím, že šli prohledat kajutu, jestli to není planý povyk. Ostatní pasažéři je sledovali se soucitným pohledem a Hance dalo hodně práce, aby potlačila vítězný výraz a vypadala zkroušeně. Uvědomovala si, že na Sama zkrátka nemá. Jeho herecké schopnosti naprosto přesvědčily ostatní, že jeho dědovi nezbyde nic jiného, než se s ním opravdu vrátit na Ostrov volby.

Pak se Mojerana vypravil za kapitánem a dlouho do večera se s ním domlouval. Jeho diplomatické schopnosti nakonec slavily úspěch.

Celá akce se uskutečnila za svítání. Kapitán jim nechal spustit člun, kam si vzali zavazadla, zásoby vody a vše potřebné, na co si vzpomněli. Tom dokonce přivlekl kbelík s jablky. Rafan se Svátou se chopili vesel a za chvíli už pozorovali, jak se během rozbřesku Sépíe zmenšuje a odplouvá směrem k Dubovníku bez nich.

„Jak poznáme, kde je magická bariéra?“ zajímal se Sam.

„Omaula to pozná,“ odpověděl mu Rafan, „počká na nás s Plavíkem tam, kde je to ještě pro ni bezpečné.“

„Za jak dlouho tam budeme?“ zeptal se Tom.

„Když budete usilovně veslovat, tak dřív,“ zasmál se Rafan a šplouchl veslem tak, aby dvojčata pokropil mořskou vodou. Kluci prskali, ale protože ze svých míst do vody nedosáhli, aby kamarádovi oplatili stejnou mincí, zůstalo jen u slovního vyhrožování. Hanka se zasmála a uvědomila si, jak Rafan mistrně drobnou akcí uvolnil všeobecné napětí.

Střídali se u vesel a Rafan jim hlídal směr. Jak začalo slunce hřát, docházelo ke střídání častěji a nakonec museli vytáhnou klobouky a čepice, aby jim sluneční paprsky nespálily obličej. Po půl dni už všichni cítili otačené dlaně a namožené svaly. Naštěstí aspoň vítr byl na jejich straně a nefoukal proti nim. Na chvíli zastavili, najedli se a neo-

chotně znovu usedli k veslům.

„Už jsme celkem blízko,“ utěšoval je Rafan, který u vesel zůstával nejdéle. Hanka se pokusila použít magický zrak, ale nikde nezahlédla ani stopu po nějaké magické bariéře. Přitom už museli být někde blízko ní.

„A jsme tady,“ řekl Rafan. A opravdu! Z vody se vynořila hlava sirény a na ní seděl tulík. Nadšeně švitořil a pak se po provaze, který mu Rafan hodil, vyškrábal do lodi a nadšeně se vítal se svým lidským přítelem.

„Prý se máme zkusit vykoupat,“ tlumočil ostatním Rafan, „Plavík povídá, že je tu skvělá voda.“

„Já bych šel,“ začal se svlékat do trenek Sam.

„Klidně běžte všichni,“ usmál se Mojerana a připevnil jim k okraji lodi žebříček, aby jim usnadnil přístup k vodě. Za chvíli už se všechny děti cákaly kolem. Jen Sváťa se držel poblíž žebříčku, protože plavání stále ještě neovládal. Namočení však bylo v horkém dni velice příjemné. Hanka se potápěla a litovala, že neumí sirénsky, aby si popovídala s jejich novou společnicí, která se s ladností sirénám vrozenou, vznášela poblíž nich. Teprve pod vodou Hančin magický zrak konečně slavil úspěch. Kousek od nich uviděla vodu svázanou do podivné struktury. Tohle byl určitě začátek magické bariéry. Plavala se podívat blíž. Náhle cítila zvláštní brnění a měla pocit, že ta upravená voda se k ní stahuje a začíná z ní vysávat energii podobně jako upíří cuc. Rychle se otočila a plavala zpět. Pak ji napadlo, jestli by tu strukturu nemohla narušit. Vyplavala se nejdřív nadechnout nad hladinu a pak se o to pokusila. Nakonec zjistila, že je to plýtvání energií. Sice strukturu narušila, ale okolní voda ji zase poměrně rychle začala obnovovat. Asi tu bylo nějaké silové pole, které vodu ovlivňovalo.

„Už toho nechte,“ zavolal na ně z lodi pan Mojerana, „a vylezte ven, ať se mi tam nerozmočíte.“

Pomaloučku se nasoukali zpět do lodi. Oblékli se do suchého a usadili se na sedačky.

Pan Mojerana jim každému hodil jablko a ostatní vysypal z kýble do batohu.

„Teď se musíme pokusit o přesun sirény za bariéru. Nejsem tak magicky zdatný, abych odhalil případné pasti a problémy předem, takže se všichni musíme připravit na to, že se mohou vyskytnout potíže. Není ani vyloučeno, že se budeme muset kvůli něčemu vrátit. Teď o tom můžeme diskutovat, ale pak v akci, když zavelím k návratu, tak všichni bez odmluvy poslechnete. Je to jasné?“

„No jo, ale co když budeme mít jiný názor?“ zeptal se Sam.

„Právě proto o tom s vámi mluvím teď. I kdybyste si mysleli pravý opak, tak v té chvíli bez zaváhání poslechnete! Vezměte to jako bojovou akci. Nejvyšší velitel musí být vždy jen jeden, aby nedošlo ke zmatku. Dnes to budu já a ty poslechněš, když něco nařídím. Rozumíš mi?“

„Ano, dědo. Poslechnu tě.“

„Dobrá. Ještě nějaké otázky?“

„Jak to provedeme?“ zeptal se Rafan.

„Zkusil bych to takhle: tu malou vytáhneme do lodi a vzhledem k tomu, že nemáme nic lepšího, naplníme jí kbelík vodou. Ty a já si sedneme k veslům, Sváťa bude dohlížet na její životní funkce, Hanka se Samem ohlíďají, aby byla siréna v klidu a nevyhlila vodu, kdyby došlo na potíže, a Tom nám bude ukazovat směr a dávat pozor na okolí lodi.“

„A kdyby se něco zvrtno?“

„Budete mi hlásit vše, co by se vám zdálo divné. Já pak rozhodnu, co dál.“

„Měli bychom začít, za chvíli je tu večer,“ ohlédla se Hanka po slunci, které se sunulo k západu.

„Také si myslím,“ přikývl Mojerana a poslal Toma, aby pozval sirénu k žebříčku, kudy ji pak dostanou nahoru. Bylo to snadné. Rafan s Mojeranou ji vytáhli nahoru raz dva. Hanka se Sváťou zatím nabrala do vědra vodu. Moř-

ská dívka vypadala vyděšeně.

„K veslům a jedeme!“ zavelel Mojerana a loď se pohnula. Siréna zabořila hlavu do kýble a Sváta cítil, jak se chvěje strachy a napětím. Hanka sledovala vodu ve vědru a vedle sebe měla další nádobu s mořskou vodou, kdyby bylo potřeba doplňovat vědro. Přes vodní dívku hodila vlhkou pokrývku, aby jí neublížil horký vzduch. Sice už nebylo tak intenzivní vedro jako v poledne, ale ona na něj nebyla zvyklá vůbec. Jak se dívala do rezervní nádoby, skoro automaticky se mrkla i magickým zrakem a všimla si, že voda se začíná spojovat do známé struktury. S obavou pohlédla na sirénu a na Sváta.

„Pospěšte si s tím veslováním, nějak rychle slábně,“ řekl Sváta a snažil se siréně předat trochu energie.

„Dávej na ni pozor,“ prosil ho tiše Tom.

Hanka s obavou sledovala strukturu vody. Už polovina tekutiny se zformovala.

„Myslím, že bariéra působí i na tekutinu v lodi,“ řekla nahlas.

„Je jí čím dál hůř. Nezvládne to,“ zavolal na pana Mojeranu zoufale Sváta, „neudržím ji naživu.“

„Obracíme zpátky!“ nařídil Mojerana a otočil s Rafanem loď.

„Pospěšte si,“ zašeptal Sváta a Hanka si všimla, jak má zpoceně čelo. Struktura vody se pomalu začala uvolňovat, a když Hanka uviděla, jak poslední částičky vody získaly svou původní podobu, otočila se k Mojeranovi.

„Už jsme mimo dosah bariéry.“

Muž přikývl, ale ještě kousek s Rafanem veslovali, než zastavili. Pak vzal Rafan oslabenou sirénu do náruče a snesl ji do vody, kde ji přidržoval, než se trochu vzpamatovala.

„Neboj se, něco vymyslíme. Příště už se to určitě podaří,“ utěšoval ji.

„Příště už se nevracejte. Raději při tom pokusu umřu, než

abych tu celý život zůstala sama,“ odpověděla nešťastně. Rafan se poté, co se uklidnila, zamračeně vrátil nahoru na loď.

„Tohle přece nemohou dítěti udělat. Copak sirény nemají žádné city?“ rozčiloval se polohlasně.

„Omlouvám se,“ řekl Sváta, „ale asi nejsem dost silný, abych ji před působením bariéry ochránil.“

„To není tvoje chyba,“ vzal ho za loket Mojerana a otočil si ho k sobě, „uvědom si, že tahle bariéra musí být velice silná, možná by na ni nestačil ani sám Bdělý. Neobviňuj se a raději přemýšlej. Určitě existuje nějaká možnost, jak ji překonat, jen musíme přijít na ten správný způsob.“

„Třeba je ta bariéra někde užší,“ pokrčila rameny Hanka.

„No jo, ale najít takové místo by stálo spoustu času,“ zavržel se nespokojeně Rafan, „co kdybys poprosila o radu R'íhana?“

„Můj nový otec je bezvýhradně čestný, tohle se mu nejspíš nebude líbit. Řeknu mu o tom raději až po akci.“

„A co zkusit kolem Omauly vybudovat nějaký štít, aby ji ta bariéra nepoznala?“ navrhl Sváta.

„Musí dýchat ve vodě. Stačilo by vybudovat štít kolem vědra,“ zamyslela se Hanka.

„Teď už se o nic pokoušet nebudeme,“ utnul nakonec diskusi Mojerana, „musíte trochu nabrat síly a ta malá taky. Vyspíme se a ráno to probereme. Vysvětlete to Omaule, vezměte si něco k snědku a pokuste se usnout. První hlídku bude mít Hanka a až se bude cítit unavená, tak mě vzbudí. Já pak předám štafetu Rafovi.“

Spustili malou kotvu, aby je proud neodnesl nežádoucím směrem. Moře loďkou lehce pohupovalo, ale všichni byli tak rozrušení, že se jim usínalo špatně. Zato když zabrali, usnuli velice tvrdě. Hanka se dívala na hvězdy a stále ještě v duchu probírala možnosti, jak si poradit s podivně reagující vodou. Aby nechtěně neusnula, posadila se na veslařskou lavici a za záda si dala vědro s vodou. Kromě jiné-

ho si vzpomněla i na Rafanovo neblahé vidění a i když byla noc, přesto se posadila tak, aby na spícího Sama dobře viděla. Každodenní večerní kontakt s R'íhanem byl tentokrát krátký. Jen k němu vyslala myšlenku, že je v pořádku a je velice unavená. Vycítil, že si dívka nepřeje kontakt a jen jí zdvořile popřál dobrou noc. Zvažovala i spojení s Plamem, ale pochybovala, že by jim dokázal poradit. Akorát by zburcoval všechny okolo, aby jim někdo přišel na pomoc, a byl by z toho malér. Myslela i na malou zvědavou sirénu, která za svůj přestupek musí tak tvrdě a neodvolatelně pykat a žít tady odříznutá od blízkých i od přátel bez naděje na návrat. Pomalu ale jistě se jí začaly klížit oči. Když při druhém usnutí spadla na vědro, šla probudit pana Mojeranu. Pak se zahrabala do pokrývky vedle Sváti a usnula téměř okamžitě.

Probudil ji náraz do něčeho tvrdého a Rafanovo hulákání.

„Vstávejte! Okamžitě vstávejte a něčeho se držte!“

„Co se děje?“

„Dědó...“

„Uhni někam.“

„Pozor na vesla!“

„Něco nás vleče!“

Nad obzorem právě vycházelo slunce a barvilo vlnky růžovým světlem. Jenže nikdo neměl čas tu krásu obdivovat. Loď se kymácela po hladině chvilku sem, chvilku tam, jako by je vlekla neznámá síla. Tom se vyklonil přes okraj loď a snažil se na hladině zahlédnout nějakou známku toho, že je nablízku malá siréna. Loď sebou trhla a zase prudce změnila směr. Tom přepadl přes okraj jako zralá švestka.

„Tomééé,“ zaječel Sam a bez rozmyšlení skočil za ním.

Okamžitě ho následoval i děda.

„Hlídej loď,“ nařídil Rafan velitelským tónem Svátovi.

„A ty navaž všechna lana a pusť je do vody, kdyby se někdo potřeboval chytit,“ obrátil se k Hance a také se vrhl do

vody.

Hanka se okamžitě pustila se Svátou do navazování rezervních lan. Neznámá síla je stále vlekla po hladině, ale zdálo se, že teď už směr nemění tak často.

Po chvíli ukázal Sváťa za loď a tam uviděli, jak se jednoho lana drží pan Mojerana a v náruči svírá Toma. Pomohli mu se přitáhnout blíž a vytáhli Toma do lodi. Jeho děda jen kývl a znovu se ponořil. Rafana nikde neviděli, ale to je vzhledem k jeho schopnosti dýchat pod vodou až tolik netrápilo. Největší strach měla Hanka o Sama.

„Zkusím se taky podívat dolů,“ nevydržela to nakonec a sešplhala po žebříčku. Chytila se jednoho lana a odrazila se pod hladinu, aby se podívala, co je to za sílu, která je vleče. Uviděla stín obrovského rejnoka, který měl kolem zadní části těla zadrhnutou smyčku jejich kotevního lana. Do smyčky byla nějakým záhadným způsobem zamotaná i jejich malá siréna. Hanka se musela vynořit kvůli nadechnutí a při tom přemýšlela, jakým způsobem by mohla nejlépe pomoci. Možná by stačilo přeříznout lano a uvolnit loď. Ale musela by to udělat nějak šikovně, aby ten rejnok neodvlekl malou sirénu. Vyšplhala na schůdky a požádala Svátu o nůž. Pak se znovu vrátila pod hladinu. Bylo to těžší, než čekala. Lano bylo houževnaté a mnohokrát se musela vracet na hladinu, aby se nadechla. Siréna už moc živě nevypadala. Rejnok ale taky zvolna ztrácel sílu. Nakonec lano povolilo, rozmotalo se a z úvazu vyklouzl nejen rejnok, ale i siréna a dětské tělo, které bylo až do této chvíle ukryté pod tělem rejnoka. Hanka už se téměř dusila a musela se plavat nadechnout. Snažila se psychicky kontaktovat Rafana a přivolat ho sem. Nebyla si jistá, jestli se jí to daří, když je tak rozrušená a fyzicky zaměstnaná. Chytila se žebříčku, nadechla se a nůž hodila do lodi. Pak se ponořila a zoufale začala hledat dětské tělíčko. Místo něj zahlédla Rafana. Jak se na něj zadívala, spatřila kousek pod ním růžovou medúzu. Gestem na ni ukázala. Kamarád

se otočil a hned vzápětí se vrhl někam do prostoru. Když se odrazila k hladině, všimla si, že kamarád už drží dětské tělíčko. Vynořil se skoro zároveň s ní. Vytáhli bezvládného Sama na palubu a okamžitě mu poskytli první pomoc. Zatímco se Rafan snažil z chlapce dostat vodu, Sváťa se ujal magického léčení. Hanka si vzpomněla na sirénu a tiše Rafanovi vylíčila, co viděla.

„Tak jo,“ kývl, „já se po ní podívám. Ty zatím pomoz Sváťovi.“

Pak se ještě otočil k bezvládnému dětskému tělíčku: „Jestli mě aspoň trochu slyšíš nebo vnímáš, Same, tak prosím neumírej. Moc tě prosím.“

Hance se dojetím zadrželo v krku, když slyšela tu zoufalou prosbu z úst kamaráda, který většinou vystupoval jako tvrdý suverénní chlap. Pak se Rafan znovu vrátil do vody. Tom byl bledý jako stěna a klečel vedle Sváti.

„Zachraň ho, prosím, zachraň ho,“ šeptal a držel v dlaních bratrovu hlavu.

Hanka položila ruce na Sváťova ramena a posílala mu tolik energie, kolik dokázala. Věděla, že pokud Samovi nepomůže on, nedokázal by to asi ani nikdo jiný. Snad jedině jednorožec. Ale ten je daleko a sem se dostat nedokáže.

Žebříček na boku lodi zaskřípal a do lodi vyšplhal unavený Mojerana. Když uviděl Sama, taky zbledl. Zkontroloval jeho životní funkce a obočí se mu stáhlo do starostlivé linky. Nejistě mrkl po Sváťovi a Hance a sklouzl pohledem na svého druhého vnuka, který se tvářil naprosto zoufale.

„Převlékneme ho do suchého,“ rozhodl Mojerana a šel vytáhnout ze zavazadla čisté oblečení. Převlékl Sama a přenesl ho na měkkou pokrývku, do které ho opatrně zabalil, aby byl v teple.

Po palubě zacupkal tulík a vyšplhal Hance na rameno.

„Rafan chtít tvoji pomoc,“ řekl jí do ucha a zase se spustil dolů. Dívka se otočila a spěchala za ním. Znovu se musela spustit do vody. Začalo jí z toho věčného máčení být chladno.

Rafan přidržel pod vodou bezvládnou sirénu a taky už vypadal ztrhaně a unaveně.

„Ještě žije, pokud to tak mohu říct, ale zdá se mi, že mele z posledního,“ řekl.

Hanka uchopila ruku sirény a pokusila se k ní vyslat na zkoušku trochu životní síly. Pak se polekala, jestli nejsou právě v pásmu magické bariéry a rychle zkontrolovala vodu kolem nich. Oddechla si, když nenašla žádnou deformaci. Znovu poslala siréně trochu energie.

„Běž si nahoru odpočinout, já ji tu zatím pohlídám,“ řekla Rafanovi.

„Ok, ale teď ji vezmi ze ruce, já jí kolem těla uvážu sedačku z lana, abys ji nemusela přidržovat,“ požádal kamarád Hanku a za chvíli už se siréna vznášela vodou přikurtovaná v provizorním úvazu. Pak Rafan zmizel v lodi a Hanka se pokoušela poskytnout siréně energii k životu. Měla dojem, že se stav vodní dívky pomalu zlepšuje. Náhle pocítila teplý příliv energie a hned poznala, že pochází od Plama. Drak měl neuvěřitelně citlivé smysly, a pokud se jednalo o Hanku, dokázal rychle vycítit její problémy. Vyslala k němu své díky a vděčně přijala magický proud energie a pomalu ho předávala dál. Po nějaké době zaznamenala první trhavý pohyb ruky jejich vodní společenstevní. Začala ji hladit po vlasech. Siréna se pomalíčku probírala. Něco říkala, ale Hanka jí nerozuměla. Ještě jednou ji pohladila, vyslala k ní uklidňující obraz a začala šplhat nahoru, aby zavolala Rafana.

Když Hanku uviděl, přikývl a šel ji vystřídat. Cestou jí podal ručník a strčil do pusy kus čokolády. Hanka si všimla, že pusou od čokolády má i Tom a Sváta.

„Tak co?“ zeptala se.

„Zatím žije,“ vzdychl Sváta, „ale je to na vlásku.“

„Co siréna?“ zeptal se Mojerana.

„Myslím, že se probírá. Začala mluvit, ale já sirénsky neumím. Poslala jsem za ní Rafa.“

Tom zdvihl hlavu a překvapeně zamrkal a chytil se za hlavu: „Proboha! Já na ni skoro zapomněl! Jsem úplně neschopnej průvodce.“

Mojerana se naklonil přes bok lodi a něco si tlumeně povídal s Rafanem. Pak přidržel Toma, aby se mohl podívat dolů.

Když ho postavil zpátky na palubu, vzal vnuka za bradu a podíval se mu do očí: „Ukaž mi směr, půjdu veslovat.“

Rafan už se také přehoupl přes bok lodi dovnitř.

„Už je dobrá, poplave za námi,“ řekl unaveně a posadil se tam, kde právě stál.

Mojerana se posadil k veslům a uvedl loď do pohybu. Slunce šplhalo po obloze výš a výš a sušilo jejich mokré oblečení. Hanka vybalila nějaké sušenky a rozdělila je mezi přítomné. Mlčky jedli a zapíjeli to obyčejnou vodou. „Co Omaula?“ zeptala se Hanka Toma, který kontroloval sirénu, jestli je následuje.

„Zatím v pořádku.“

„To je zvláštní,“ zamumlala si pro sebe, „podle mě už jsme daleko za bariérou. Ten zamotaný rejnok nás musel protáhnout skrz ni.“

Po jídle se k veslům posadil i Rafan a loďka se rozjela rychleji. Sváťa trvale seděl vedle Sama a většinu času se tvářil nepřítomně. Hanka se k němu také posadila, aby aspoň trochu přispěla svou energií, když už nedovedla pomoci, jako léčitel. Pak se ohlédla, jestli nemá Mojeranu vystřídat u vesel, ale muž zarputile dřel, asi aby utlumil pocit bezmocnosti nad Samem, kolísajícím mezi životem a smrtí. Tom zatím pendloval mezi bratrem a sirénou a hlídal směr, kterým jeli.

Nyní už bylo jasné, že se jim podařilo dostat za magickou bariéru. Jenže za jakou cenu! Jak z toho mají mít radost, když kluk, který sotva dostal svou první zasvěcovací minci, zápasí se smrtí. Hance připadalo, že je osud k Samovi nespravedlivý.

Zvedla se a šla Rafana vystřídat u vesel. Fyzická námaha jí pomohla překonat pocit psychické bolesti. Za chvíli si uvědomila, jak jí po zádech stékají čůrky potu, ale na duši se cítila lépe.

Den to byl dlouhý a úmorný. Jednu chvíli si myslela, že snad nikdy neskončí. Pak ale Tom došel k dědovi a řekl: „Myslím, že jsme na místě. Omaula je doma.“

„Opravdu? Tak to jsem rád,“ odpověděl děda chraptivě.

Rafan zvedl hlavu a zaposlouchal se. Pak se otočil na Toma.

„Chtějí s námi mluvit, musíme dolů,“ popostrčil ho k okraji loďky, kde mu pomohl bezpečně do vody. Sám se pak odrazil, až se loďka zhoupala a skočil dolů šipku. Hanka se spolu s panem Mojeranou vyklonila přes okraj, aby mohla sledovat kamarády těsně pod hladinou. Mrzelo ji, že neslyší, o čem tam dole diskutují. Pak se ale nad hladinu vynořily dvě sirény s bublinami na hlavách a vyhouply se do loďky. Kluci vyšplhali za nimi. Sirény všem pověsily kolem krku amulety, a když promluvily, Hance došlo, že to nejsou amulety, ale tlumočící zařízení.

Všichni se vzájemně pozdravili, aby se ujistili, že zařízení skutečně funguje. Pak se ujala slova siréna, která do lodi vyšplhala jako druhá.

„Z pověření našeho lidu vám chci oznámit, že na vaše jednání podáme stížnost u mezidruhového soudního tribunálu.“

„Můžete mi objasnit důvod stížnosti?“ ozval se pan Mojerana.

„Porušili jste svým jednáním mezidruhovou dohodu tím, že jste propašovali potrestanou Omaulu přes magickou bariéru.“

„Mohu se zeptat, za co byla potrestaná?“ vmísil se do hovoru Rafan.

„Porušila tabu.“

„Jaké tabu?“

„Sirény nesmí do blízkosti ostrova. Ona ale nerespektovala zákaz. Byla potrestána po zásluze.“

„Doživotní trest za to, že se jen chtěla někam podívat?“ podivil se Rafan.

„U lidí je to možná jinak, ale tady u nás žádnou neposlušnost nestrpíme.“

„Smím se zeptat na něco osobního, aniž bych se vás nějak dotkl?“ ozval se Sváta. Hanka si teprve nyní všimla, že se k nim také připojil.

„Ptej se,“ přikývla siréna.

„Vy osobně jste nikdy, tím myslím absolutně nikdy nezkusila nic nedovoleného?“

Siréna mlčela. Hanka zatukala na tlumočící zařízení, jestli náhodou nepřestalo fungovat v tom nejzajímavějším okamžiku.

„Jen jednou, jako malá... Ale rodiče mě za to přísně potrestali.“

„Jak dlouho trval ten trest?“

„Půl dne.“

„A vy,“ otočil se Sváta na druhou ze sirén, „také jste někdy zkusila něco, co jste měla zakázané?“

„Ano. Dvakrát,“ nejistě odpověděla druhá.

„Jak dlouho trval váš trest?“

„Nikdo nezjistil, že jsem se provinila.“

„Kolikrát se proti poslušnosti provinila Omaula?“ ujal se zase slova Rafan.

„Jednou.“

„A za to dostala doživotní trest?“

„Bylo to těžké provinění. Už ji nemůžeme mezi sebe přijmout zpátky.“

„Prokristapána, copak v tom vašem krásném těle není ani špetka citu?“ nevydržela už mlčet Hanka. „Omaula je dítě, které si vytrpělo dlouhá muka samoty, a vám to nic neříká? Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách, abychom jí pomohli, a vy pro ni nemáte ani zlomek soucitu? Náš

kamarád tady na palubě umírá, protože mu nebyl lhostejný její osud a vy se tu oháníte mezidruhovou smlouvou? To si říkáte myslící bytosti?“

„Mluví z ní bolest,“ pokusil se změkčit dopad jejích slov Rafan.

„Když nás před dvěma roky Delfita zachránila, myslela jsem si, že neexistují vznešenější bytosti, než sirény,“ otočila se na něj Hanka, „ale dnes zjišťuji, jak velmi jsem se zmýlila.“

„Vy znáte Delfitu?“ podivila se siréna.

„Dlužím Delfitě Marele jednu splátku,“ odpověděl jí Rafan.

„Zůstaňte přes noc tady. Musíme se jít poradit. Ráno náš rozhovor dokončíme,“ nařídila siréna a pak se svou družkou ladně sešplhala do vody.

„No, zatím to pro nás nevypadá moc dobře,“ povzdechl pan Mojerana, sundal si tlumočnicka a odhodil ho do vědra se slanou vodou. Ostatní ho vzápětí napodobili. Nemohli pochopit, že tu místo díky dostali vynadáno. Nejsmutnější byl Tom. Jeho první mise byla opravdu nesnadná a její konec vypadal na fiasko. Navíc kvůli tomu skoro přišel o bratra.

„Pojď mi pomoci s přípravou večeře,“ kývl na něj děda, aby ho nějak zaměstnal.

Sváta se vrátil k Samovi a Hanka šla sebrat oblečení, které už uschlo, aby tu bylo místo na to, které si právě namočil Tom a Rafan. Když skládala Samovu košili, nahmatala v kapsičce jeho zasvěcovací minci. Věděl snad labyrint předem, že zemře a kvůli tomu mince postrádala názvy míst, kde by mohl studovat? Prázdná mince... Tak proč ji proboha vůbec dostal? Vylovila ji z kapsičky, aby se na ni ještě jednou podívala. Promnula ji v prstech a na minci se objevil nápis. Zkusila, jestli tam není ještě nějaký další, ale nebyl. Jeden jediný nápis s názvem města, o kterém nikdy neslyšela. Proč se tam objevil až teď? Znamená to, že Sam

bude žít? Že se probere? Hance se srdce rozbušilo nadějí. Pak ale minci rychle zastrčila zpět a rozhodla se počkat. Raději se nejdřív poradí s Rafanem a Svátou. Bylo by kruté vzbudit u jeho blízkých naději, kdyby to pak mělo dopadnout špatně. Nebo ještě lépe – zeptá se R'íhana, ale ne dnes. Dokud se nevyřeší jejich situace, nechtěla se pouštět s otcem do diskuse, co udělali dobře a co ne.

Ráno, když se probudila, uviděla Svátu, jak spí zkroucený v polosedě u Sama. Opatrně zkontrolovala malého chlapce. Nevypadalo to na žádnou změnu. Pak uložila kamaráda do pohodlnější pozice. Musel být hodně unavený, když ho to neprobudilo. Zato pan Mojerana už byl vzhůru a mazal si dlaně léčivou masťou. Hanka si všimla, že na nich má stržené krvavé puchýře.

Aby se zatím nějak zaměstnala, začala připravovat snídani. Litovala, že nemůže v lodi uvařit čaj. Vzpomněla si na prázdné bedny ve skladu jejich bývalé lodi a přemýšlela, zda už cestující na Sérii drží nedobrovolnou hladovku. Uvědomila si, jak ráda by s nimi měnila, kdyby to mohlo Sama vrátit do světa živých.

Sirény se dostavily hned po snídani. Honem si rozebrali odhozené tlumočnické, aby o nic nepřišli a čekali, co bude. Jakmile se nahoru vyšplhala první siréna, Rafan vydechl údivem: „Delfita Marela, to je ale překvapení! Srdečně vás zdravím.“

„Také vás ráda vidím,“ odpověděla vlídně, „i když podle toho, co jsem slyšela, padaly tu prý včera nevybíravé výrazy na adresu zdejších vodních lidí.“

Hanka se začervenala, když si představila, že by toto pokárání slyšel R'íhan. Pak sebrala odvahu a nahlas řekla: „Omlouvám se. Nechala jsem mluvit city místo rozumu.“ „Budu tvou omluvu tlumočit ostatním,“ přikývla siréna, „tvá slova sice vzbudila obecnou nevoli, ale na druhou stranu je nutné přiznat, že měla váhu a přinutila sirény k zamyšlení. Přišla jsem vám říci, že sirény sice nepřijaly

Omaulu mezi sebe, ale nenamítají nic proti tomu, abych ji adoptovala já. Pokusím se to dítě vychovat k řádnému životu.“

„Vezmete ji k sobě?“ rozzářil se Tom. „To je skvělé. Už jsem se bál, že ta cesta skončí úplným fiaskem.“

„Slyšela jsem o tvém bratrovi,“ oslovila ho Delfita, „mohu se na něj podívat?“

Rozestoupili se, aby siréně umožnili přístup k Samovi. Sklonila se k bezvládnému chlapci a prohlédla ho. Když se otočila, jen bezradně zavrtěla hlavou.

„Nevím, co bych vám poradila, jeho duch se příliš vzdálil od těla.“

V té chvíli vystoupila do lodě Omaula, tentokrát už s bublinou na hlavě, aby se mohla pohybovat na vzduchu. Zastavila se před Tomem a položila mu ruce na ramena. Pak se ohlédla po Delfitě. Ta jen kývla.

„Chci ti poděkovat, že jsi mi pomohl najít domov,“ řekla Tomovi pomalu, aby všichni rozuměli, „neumíš si představit, jak pro mě bylo zlé žít odříznutá od svého národa. Jako můj průvodce si nyní zasloužíš odměnu. Delfita se domnívá, že by vám přišla vhod doprava do přístavu. Nebo jestli máš nějaké jiné přání...“

Tom se na ni podíval se směsicí vlídnosti a smutku: „Chtěl bych, aby se bratr uzdravil.“

„Kdyby to bylo v našich silách, pomohly bychom ti moc rády,“ otočila se na něj Delfita, „ale tohle bohužel nedokážeme.“

„V tom případě se opravdu potřebujeme co nejrychleji dostat domů,“ přikývl Tom. Najednou už nevypadal jako malý kluk. Hanka měla pocit, že za těch pár dní jejich donedávna bezstarostný kamarád dospěl o několik let.

„Moje patronka Delfita Marela se o to postará,“ přikývla Omaula, „ještě jednou díky, kéž nalezneš cestu svého srdce.“

Pak obešla i ostatní a srdečně se s nimi rozloučila. Delfita

spokojeně sledovala malou sirénu. Pak se rozloučila i ona. Jako posledního si nechala Rafana, se kterým se zdržela nejdéle. Nakonec Mojeranovi vysvětlila, jakým způsobem jim pomohou s návratem do přístavu. Hanka s úsměvem pozorovala Omaulu, která teď vypadala rozzářeně a šťastně. Pro ni tahle akce nepochybně skončila úspěchem. Nakonec vodní návštěva opustila jejich loďku.

Než se Hanka stihla zeptat, jakým způsobem se dostanou do přístavu, loďka se sama od sebe rozjela a všude kolem nich se objevila hustá mlha.

Všech se zmocnil zvláštní pocit a postupně jim zalehly uši. Nedalo se udělat nic jiného, než se posadit na složené pokrývky na dně lodi. Ani neměli chuť si spolu povídat, jen seděli a tupě zírali před sebe. Jemné chvění lodi je téměř uspávalo. Jako by čas i prostor ubíhaly kolem nich bez ohledu na fyzikální zákony.

Najednou se loď zastavila a mlha se rozptýlila. Právě nastával večer. Měli dojem, jako by se probudili z těžkého nepříjemného snu. Nad hlavou se jim začaly množit hvězdy a v dálce spatřili osvětlené pobřeží. Vydechli úlevou, že už je to podivné cestování konečně za nimi.

„Je to, jak říkala siréna,“ konstatoval pan Mojerana, „ta světla, co vidíme, už je Dubovník.“

Pak se zvedl a šel zkontrolovat Sama.

„Nic nového,“ zabručel napůl pro sebe a napůl směrem ke Svátovi, který dorazil k chlapcovu tělu zároveň s ním. Nic dalšího o Samovi neřekl, ale bylo vidět, jak se na něm podepisuje velká starost a smutek. Bylo to tím zřetelnější, čím víc se snažil chovat jako jindy, jako by se nic zvláštního nedělo.

„Počítám, že se do přístavu dostaneme zítra během dopoledne. Možná tam budeme dřív než Sépie. Kdyby se někdo v přístavu ptal, tak budeme tvrdit, že nás chytila magická bouře. A teď se najezte a zkuste si ještě chvíli odpočinout,“ otočil se k dětem. Poté vylovil ze zavazadel jídlo, sušené

ovoce namíchané s čokoládou a rozdal všem na lodi jejich přídel. Mlčky se najedli. Mojerana však po jídle neulehl, jak čekali, ale usedl k veslům a nasměroval před loďky ke světlům. Rafan se rozhodl mu pomoci a posadil se k druhému páru vesel. Tom se přitulil ke svému nehybnému bratrovi, Sváťa si rozprostřel svou přikrývku z druhé strany a oba zkoušeli usnout.

I Hanka si udělala pohodlí, ale ještě neměla v úmyslu spát. Zavolala Plama.

„Poslyš,“ oslovil drak Hanku, když se přivítali, „nelítáš náhodou zase v nějakém maléru?“

„No, to se pozná, až řeknu R’íhanovi, jak jsem byla drzá na sirény,“ ušklíbla se sama pro sebe, „ale tebe jsem se chtěla zeptat na něco jiného. Slyšel jsi někdy o místě, které se jmenuje Airbowan?“

„Airbowan? Myslím, že už jsem to někdy slyšel, ale nemožu si vzpomenout, kde. Mám se zeptat matky?“

„Počkej, nejdřív se zkusím pozeptat u R’íhana.“

Sotva si vzpomněla na svého nového otce, už pocítila vzájemný kontakt. Zaplavila ji vlídná přítomnost jednorožcovy myslí.

„Přeješ si se mnou hovořit?“ zeptal se jí.

„Ráda bych se zeptala na místo, které se jmenuje Airbowan.“

Když jednorožec chvíli neodpovídal, myslela si, že to místo asi taky nezná.

„Co bys o tom místě chtěla vědět?“

„Zdá se, že tam funguje magická škola. Je to pravda?“

„Ano. Ale není mnoho žáků, kteří by se tam ucházeli o studium. Je to poněkud neobvyklé místo. Divil bych se, kdyby se Mojerana rozhodl přihlásit své vnuky na tuto školu. Nejspíš ani neví, co je to zač.“

Hanka začala vyprávět o událostech, které se jim přihodily od chvíle, kdy chlapci vstoupili do labyrintu na Ostrově volby. Cítila, jak i Plam naslouchá pozorně všemu, o čem

je řeč. Jednorožci to nevadilo a občas se zeptal na některé podrobnosti, aby vše správně pochopil. Dívka jim pověděla i o svém objevu, kdy našla na Samově minci nápis Airbowan, který tam před jeho nehodou určitě nebyl. Proč se tam objevilo jméno magické školy tak pozdě a ve chvíli, kdy je v bezvědomí? Znamená to, že se probere? A proč tam má jen jednu jedinou nabídku? Hance to připadalo podivně nevysvětlitelné.

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl R’íhan, „má toto místo v nabídce i jeho bratr Tom?“

„To nevím,“ zarazila se Hanka, „myslím, že nikdo nic takového nevyšlovil. Ale nejsem si tím jistá, musela bych to zjistit.“

„Je to důležité, běž to zjistit,“ řekl jednorožec, „a jestli tam to jméno školy má, rád bych mluvil s ním a s Mojeranou.“ Hanka se vyhrabala z pokrývky a sklonila se k Tomovi. Ještě nespal. Zvědavě se posadil a podal Hance svůj zasvěcovací peníz. Malým kouzlem si na něj posvítla a rychle prošla seznam škol. Na konci objevila Airbowan.

„Ukaž,“ vzal jí z ruky minci Tom, „tohle jméno jsem tam dřív neměl. To je divné.“

Mojerana, když viděl, jak si začali svítit a povídat, vstal od vesel, aby zjistil, co se děje. Tom mu podal minci a ukazoval, že se mu tam objevil další nápis. Hanka mezitím vyloвила i minci z kapsičky Samovy košile. Opatrně ji osvětlila a na dlani ukázala nápis, který se na ní objevil, Tomovi i jeho dědečkovi. Překvapeně zírali na její dlaň, jako by ani nechtěli věřit vlastním očím. To už na ně přes Samovo tělo mžoural probuzený Sváta a dokonce i Rafan vstal od vesel a natahoval se přes pana Mojeranu, aby zjistil, co se to tu zajímavého děje.

„R’íhan mě požádal, abych zjistila, jestli mají školu v Airbowanu napsanou na mincích oba kluci. Pokud ano, mám zařídit, aby mohl mluvit tady s Tomem a jeho dědou. Pokud možno ihned,“ řekla Hanka nahlas.

„Dobrá, asi bys jim měla zprostředkovat ten kontakt,“ přikývl Rafan, „já jdu zatím chvíli veslovat. Doufám, že mi pak taky povíte, o co tu jde.“

„Posaďte se,“ pokynula Hanka panu Mojeranovi a ukázala na místo vedle Toma. Sváťa zatím vstal, protáhl se a mrknul na kamarádku: „Jdu pomoci Rafovi veslovat, teď bych asi neusnul.“

Hanka se posadila proti Tomovi a postupně přibrala do komunikačního kontaktu Mojeranu, Toma a k nim se skoro sami ke spojení přidali i drak a jednorožec. Plam díky svým zkušenostem pomohl Hance ustálit kontakt a trochu se stáhl do pozadí, aby nerušil.

„Srdečně vás oba zdravím,“ řekl vlídně R’íhan, „prosím uvolněte se, abychom mohli hovořit o tom, co se stalo. Víte něco o místě jménem Airbowan?“

„Ne,“ odpověděl Tom.

„Já jsem o tom místě už slyšel. Znal jsem dva kouzelníky, kteří tam studovali. Byli to dost zvláštní lidé. Měl jsem z nich občas husí kůži,“ přiznal jeho děda.

„Ano, Airbowan je neobvyklé místo,“ souhlasil jednorožec, „nalézá se na pomezí světa živých a mrtvých. Proto je tak zvláštní. Je to město harpyjí a kouzelníků. Učí se tam ti, kdo mají zájem rozštěpit svou osobnost, aby mohli navštěvovat místa, kam tělo nemůže. Učí se tělo zanechat doma a světem cestuje jen duše. Kromě toho, že se učí osobnost rozdělit, musí se naučit i to, jak duši a tělo zase spojit. To je možná důvod, proč Sam a Tom mají na výběr právě tuhle školu.“

„Ano,“ nevydržel Tom mlčet, „na Ostrově volby jsem viděl to místo, jedna harpyje mi ho ukázala. Půjčila mi brýle, abych ho viděl magickým zrakem. Bylo děsivé, ale po nasazení brýlí se změnilo. Najednou se mi zdálo krásné.“

„Opravdu tam chceš následovat svého bratra, Tome?“

„Bude-li žít... Páni! Já už tomu asi rozumím. On se musí

rozhodnout pro nesmrt. Určitě už se rozhodl, když má na minci jméno školy. To znamená, že odted' jsem jeho průvodcem. Musím tam jít s ním.“

„Tome...“ vydechl děda nešťastně, ale měl dost rozumu na to, aby mu to rozmlouval.

„Mohu-li vám něco doporučit,“ vzal si zase slovo R'íhan, „přesuňte se do školy co nejrychleji, než Samovo tělo zeslábně. Harpyje si s vaší situací budou umět poradit. Pro Sama je to ta nejlepší šance, jak obnovit propojení duše a těla. Neříkám, že to bude hned a že to bude snadné, ale mohlo by se to podařit.“

„Kéž byste měl pravdu, bojím se doufat,“ řekl Mojerana. „Určitě se to podaří, dědo, neboj se, my to zvládneme. Budu Samovým průvodcem a dovedu bratra zpátky k jeho tělu. Pojedeme na to strašidelné místo, jak že se jmenuje? Airbowan. Já to nevzdám, vždyť bez Sama bych byl jen poloviční člověk. Máme pouto, které se nedá jen tak přetrhnout. Neboj se, dědo, zase to bude dobrý.“

„Ale jak se tam dostaneme?“ zeptal se Mojerana.

„Jste blízko Dubovníku,“ odpověděl jednorožec, „zeptejte se strážce veřejné brány. Měl by vám umět poradit.“

„Děkuji za informace a hlavně za naději pro moje vnuky,“ řekl R'íhanovi Mojerana, „nevím, jak vám vyjádřit svou vděčnost. Děkuji i vaší dceři, že nám tento hovor zprostředkovala. Má také velkou zásluhu na tom, že první Tomovo poslání skončilo lépe, než jsem doufal. Můžete na ni být hrdý.“

Hanka se začervenala nad chválou, která podle jejího názoru nebyla zase až tak zasloužená. Ale Mojeranova slova ji přesto potěšila. Pak ukončila spojení a zívla, když se přihlásila únava.

„Běžte si lehnout,“ usmál se na ně Mojerana a potom šel vyhnat od vesel i Rafana se Svátou. Oba ochotně poslechli a přišli se uvelebit vedle Hanky. Ještě před spaním ji přinutili, aby jim všechno pověděla. Než to dovyprávěla, zji-

stila, že je z dětí poslední, kdo ještě nespí.

Do přístavu se dostali těsně před polednem. V posledním úseku už panu Mojeranovi nedovolili veslovat, protože měl dlaně rozedřené skoro až do masa. Když konečně přirazili k molu, měli už moře plné zuby. Hanka se těšila, až za chvíli vyleze na prkna, která se nebudou ani kymáčet ani houpat. Rafan uvázal se Svátou loď a Mojerana vynesl za Tomovy asistence Sama v náruči. Hanka sbalila všechny jejich osobní věci a podala je klukům na molo. Nakonec přijala Rafanovu pomocnou ruku a vylezla na pevnou zem i ona. Rozdělili si zavazadla a zamířili k nejbližšímu použitelnému hostinci, kde pan Mojerana pronajal pokoj na jeden den.

Požádal je, aby Sama pohlídali a odešel. Usoudili, že vyrazil do města, aby zařídil přesun do Airbowanu.

Sotva pár minut poté, co zůstali sami, se ozvalo zaklepaní. Rafan otevřel a do místnosti vstoupil Vron.

„Jé, to je skvělé, že jsi tady,“ zajásal Sváta, „možná bys nám mohl pomoci.“

„Byl jsem poslán, abych vás přivedl zpět do útulku. Tvůj otec usoudil, že hned jak se dostanete na břeh, měli byste přestat obtěžovat pana Mojeranu a vrátit se zpátky.“

„Jasně, to není problém. Ale podívej se prosím nejdřív na Sama, jestli bys mu nedokázal pomoci.“

Všichni s nadějí pohlédli na kouzelného džina, který přece dokáže všechno, co po něm jeho pán chce. Sváta sice jeho pán nebyl, ale nikdo nepochyboval, že i Dundar by s vyléčením chlapce souhlasil. Hanka ale měla pochybnost. Vzpomněla si na chvíle, kdy ani ji nebyl kouzelný džin schopný léčit. Ať si pověst říkala cokoliv, džin rozhodně nebyl všemocný. Přesto spolu s nimi čekala, zda neudělá zázrak.

Vron položil své ruce na Samovu hlavu a soustředil se. Nikdo se neodvažoval ani pípnout. Po chvíli ale kouzelný džin zvedl oči a zavrtěl hlavou.

„Vyléčil jsem jeho tělo a dodal mu životní sílu. Ale jeho duše se nedokáže spojit s tělem. Nevím, jak to zařídit. S něčím takovým jsem se, co si pamatuji, nikdy nesetkal.“

„Škoda,“ vzdychl Tom, „budu teď průvodcem svého bratra a ani nevím, zda si to jeho duše uvědomuje.“

Najednou Tom překvapeně zamrkal a usmál se na všechny okolo.

„Jasně, jasně že to vyřídím,“ řekl a pak se otočil k Vronovi, „můj bratr ti děkuje. Prý už teď má dost sil, aby mohl hovořit se svým bratrem a průvodcem, tím měl na mysli mě. Moc děkuje všem, kteří mu pomáhali, když se musel rozhodnout mezi smrtí a touhle podivnou existencí, kdy nemá sílu ovládnout své tělo.“

„Ty ho opravdu slyšíš?“ podivila se Hanka.

„Úplně jasně, jako když jsme spolu mluvili dřív. Zase se s ním mohu dohadovat, smát, akorát na honěnou si asi nezahrajeme.“

„Snad vám ta škola, kterou jste si vybrali, časem nějak pomůže,“ usmála se na Toma, „začátek jste neměli snadný, budu vám držet palce, aby se to zlepšovalo.“

„Dík. A pozdravujte v útulku, asi se tam v nejbližší době neobjevíme.“

Vron s dětmi počkal na návrat pana Mojerany. Ten vnukům oznámil, že se do Airbowanu přesunou ještě ten den odpoledne. Také poslal vzkaz jejich rodičům, kteří vzhledem k okolnostem dostali mimořádné volno a možná sem dorazí každou chvíli.

„Tak to nebudeme překážet,“ řekl Rafan a kývl na Vrona, že je nejvyšší čas odejít. Vzali si zavazadla, objali na rozloučenou Toma, potřásl si rukou s Mojeranou a Hanka pohladila bezvládného Sama a tichounce mu popřála hodně odvahy a úspěchů. Pak vyrazili do rozpálených ulic Dubovníku.

7. Konečně klid?

„Měli bychom se dostat někam kousek stranou, kde nebude tolik lidí,“ rozhlížel se Vron, „otvírat bránu uprostřed davu by asi nebyl dobrý nápad.“

„Možná bychom mohli popojít kousek po pláži do té kamenité zátočiny,“ navrhl Rafan a ostatní jen přikývli na souhlas.

Hanka se divila, že se tu v takovém vedru nikdo nekoupe, ale když se podívala na vodu zblízka, pochopila to. Všude plavalo plno chaluh, na břehu to smrdělo rozkládající se rybinou a dno bylo víc kamenité než písčité.

„Jé, podívejte, támhle se perou krabi,“ ukazoval Sváťa a všichni se jako na povel ohlédli naznačeným směrem. Jeden agresivní krab pronásledoval jiného, který byl skoro dvakrát tak velký. Pustil se do něj a zahnal ho pryč. Pak se vrhl pod kámen a vyhnal odtud dalšího kraba. Jak šel Sváťa okolo, upoutal jeho pozornost, útočník opustil původní cíl a vrhl se směrem ke Sváťovi, který vyjekl a uskočil. To už tu ale byl Rafan a útočícího kraba zašlápl.

„Kdo ví, co to bylo za podezřelou mrchu,“ řekl, když viděl, jak se Hanka zamračila.

„Už jsme dost daleko od lidí,“ usoudil Vron a otevřel bránu.

Než se nadáli, byli poblíž útulku pro magická zvířata.

„Tak tomu říkám pohodlné cestování,“ ušklíbl se vesele Rafan, „asi se to budu muset taky naučit.“

„Není problém bránu otevřít,“ podotkl Vron, „důležitější je vrátit prostor po jejím zavření zase do původního stavu. Teprve až se naučíte i tohle, dostanete povolení kouzlo bran používat.“

„Proč jsou všechna potřebná kouzla tak složitá,“ brblala Hanka nespokojeně a zamířila k obytným budovám. Už se těšila na sprchu a obyčejnou postel, která se nehoupe.

Čekal je rušný večer, plný otázek a odpovědí. Všichni tu

dvojčata dobře znali a byli zděšení z toho, co slyšeli. Litovali Mojeranu a pochybovali o škole, která má tak rozporuplnou pověst. Nakonec byla Hanka ráda, když ji Rafan odtáhl z jídelny s poukazem na to, že jsou unavení a potřebují se vyspat.

Druhý den už se zase všichni zapojili do práce v útulku. Odpoledne mívali volno, aby se mohli zajet vykoupat nebo provětrat tleskavce. Hanka s Rafanem zase oprášili zdejší supervolonová prkna, ale Svátu na ně nezlákali, ten s nimi jezdil zásadně na některém z fuňů.

Brzy si Hanka i Rafan všimli, že mívají na svých výletech doprovod. Hned oba uhodili na Vrona, co to má znamenat. Copak jsou malé děti, aby pořád museli být pod dozorem? „Říkal jsem mému pánovi, aby vaše hlídání nedělal tajně,“ přiznal kouzelný džin a potvrdil jejich podezření, „ale on chtěl, abyste se cítili svobodně, a přitom se vám nestalo nic zlého. Má totiž s hlídáním Hanky špatné zkušenosti. A teď by se musel dokonce zpovídat jednorožcům, kdyby se přihodil nějaký malér. A o to on nestojí, to jistě chápete.“

„To sice chápeme, ale řekni nám, Vrone, má snad Dundar ke svému strachu nějaký důvod, o kterém nevíme?“

„Ano.“

„Pověz nám, co víš,“ vybídla ho Hanka.

„Můj pán nebude rád, že vám to říkám, ale přímo mi to nezakázal. Jak možná víte, před časem pronásledovali ochránci únosce draků v Dubovníku. Nikde se o tom oficiálně nemluví, protože to skončilo fiaskem. Skupina ochránců nedokázala chytit jednoho lumpa. Kdyby se draci doslechli, že lidé nechali utéct právě tohoto hledaného kouzelníka, byla by to pro Bdělé a ochránce pěkná ostuda.“

„Ale draci ho přece tenkrát taky nedokázali zadržet,“ namítl Rafan.

„To sem nepleť,“ zamračila se Hanka, když si uvědomila svoji neslavnou úlohu v obou honičkách, „čeho se Dundar

bojí? Že se sem kouzelník vrátí?“

„To snad ani ne. Ale onehdy přijel za Sidi její bratr a vyprávěl, že dva z ochránců, kteří se účastnili honičky v Dubovníku, byli zavražděni třetím ochráncem, kterého postihlo šílenství.“

„A hrome!“ zamračil se Rafan.

„A proč Dundar nepověřil naším hlídáním tebe?“ podivila se Hanka.

„Já mám za úkol hlídat Aničku a její matku Mirandu.““

„Ty bys přece zvládl oboje,“ zarazil se Rafan, „nebo ne?“

„Vždyť já vás hlídám. I když mi to pán přímo nepřikázal. Jediný problém je, že Hanka je pro mě díky své částečné dračí osobnosti magicky neviditelná. Vnímám ji jen, když použije nějaké výraznější kouzlo. Ovšem pokud jsi s ní ty a Sváta, mám celkem dobrý přehled, kde se momentálně pohybuje.“

„Víš co,“ navrhla Hanka Rafanovi, „necháme to tak, jak to je. Nám ten rádoby nenápadný dozor až tak nevádí a Dundar bude spokojený, že dělá, co je v jeho silách.“

„No dobře,“ trochu nespokojeně rezignoval Rafan, „jak myslíš. Je to sice plýtvání lidskými silami i časem, ale já už to nějak přežiju.“

A tak se smířili s tím, že vždycky někdo z pracovníků útulku hlídal zdálky jejich vyjížďky.

Jednou týdně bral Dundar do útulku i malou Aničku, aby si od ní máma odpočinula. Bylo to dítě zvědavé a od té doby, co se naučila chodit, s ní byla trochu starost. Nebála se absolutně ničeho, lezla do klecí, kam chodili s obavou i dospělí, a nechala se od ní hladit i zvířata, která jinak lidi nesnášela. Dundar svěřoval hlídání Svátovi a Hance a vždy jim kladl na srdce, aby malou nikam nepouštěli. Jenže ona vždy využila každý okamžik jejich nepozornosti, aby se vydala přesně tam, kam nesměla. Když ji lovili z klece trnovců, schytali Sváta i Hanka několik vystřelených bodlin, ale Aniče se jako obvykle vůbec nic nestalo. Měla

opravdu zdatného strážného anděla.

Jednou Hanka zastihla Svátu, jak připravuje dopis.

„Komu píšeš?“

„Danovi.“

„Ferellimu?“

„Jiného ani neznám. Píšu, jaký je tu báječný klid a pohoda.“

„Abys to nezakřikl.“

„Ty už jsi jako on. Pořád mi prorokuje nějaké katastrofy a připomíná, že měl pravdu i s výletem na Ostrov volby, když nám věstil, že to určitě neproběhne v klidu a bez komplikací.“

„A co je u nich nového?“

„No, psal mi o jedné skvělé podívané, když nedávno dorazila do přístavu Sépie. Prý tam zuřiví námořníci a cestující přivlekli před starostu svázaného chlapa a chtěli ho obvinít z toho, že ohrožoval na životě cestující i posádku. Prý se je pokusil zavraždit vyhladověním. Hádej, kdo to byl?“

„Chudák Franta Soudek,“ politovala ho škodolibě Hanka, „taky má pořád problémy.“

„Mimo jiné tě mám pozdravovat.“

„Dík. To mi připomíná, že už jsem dlouho nepsala Paule. Vlastně možná ani neví, že teď mám za rodiče jednorožce. Co myslíš? Nebude jí to připadat nenormální?“

„Po tom, co prožila s námi a kouzelným džinem? Klidně jí to napiš. Pokud by to nepochopila ona, tak už nikdo.“

„Máš pravdu,“ zasmála se Hanka, „neměla bych o ní pochybovat, byla to vždycky má nejlepší kamarádka.“

Už skoro měli pocit, že prázdniny proběhnou bez dalších komplikací. Všude byl klid a oni si jako obvykle vyrazili odpoledně k jezeru, aby se vykouпали. Sváta si osedlal funě a Hanka s Rafanem se honili ve vzduchu kolem něj na prknech. Dobře se při tom bavili a ani nevnímali postavu, která je z dálky nenápadně sledovala. Všimli si jí až teprve

v okamžiku, kdy ta postava vyrazila zoufalý hlasitý výkřik. To zakvílení bylo tak bolestné, že se po sobě jen významně podívali a všichni tři okamžitě vyrazili na místo, odkud se výkřik ozval.

Rafan s Hankou tam dorazili jako první. Ze splašeného funě zahlédli už jen zadek, zato muž, který na něm ještě před chvílí seděl, byl teď zkroucený na zemi uprostřed vypáleného kruhu. Hanka se k němu chtěla hned vrhnout, ale Rafan ji zadržel a ostražitě se rozhlížel. Díky tomu si uvědomila, že tu někde musí být pravděpodobně i útočník. Skoro automaticky použila ochranu magického mostu a zapojila magický zrak. Ještě před okamžikem pátrala, jestli se útočník neskrývá za zubatou skálou, a teď najednou viděla, že hrozbou je přímo zubatá skála, a jestli se nemýlila, a byla si skoro jistá, že ne, číhal tu zamaskovaný černý drak. Ani na okamžik nepochybovala o tom, že je to Zuřivý dráp. Cítila pohyb magie.

„Chraň se,“ zařvala na Rafana a odskočila pryč od ležícího muže. Kdyby snad ještě žil, nechtěla, aby schytl další dávku útočného kouzla.

Skála najednou ožila a drak se ji pokusil zasáhnout plamenem. Trefil se jen částečně, což bez problému vykryla ochranou. Za plamenem však následovalo další kouzlo. Magický most ho naštěstí uzemnil, aniž Hance uškodilo. Pak uviděla, jak Zuřivý dráp rozzuřeně vyrazil za ní a napadlo ji, jestli tentokrát nechce použít i fyzický útok. Proti jeho váze a drápům by mnoho šancí neměla. Vrhla se ke svému prknu a než k ní stačil dorazit, byla z dosahu.

Vzduch kolem nich zajiskřil branami a téměř současně se tu objevil Vron s Dundarem a jednorožec, kterého svým prstenem přivolal Sváťa. Na draka se sneslo naráz několik kouzel. Dundarovo po něm jen neškodně sklouzlo, ale jednorožcovu zpomalení a Vronův zásah svalového ochromení vykonaly své. Zuřivý dráp se zastavil a vypadal zmatečně. Hanka se podívala na jeho prázdný oční důlek a pocíti-

la s ním soucit. Pak si vzpomněla na Nestorova slova. Měla by ho pochopit a měla by mu odpustit...

„Zabij ho,“ nařídil Vronovi Dundar.

„Ne, počkat,“ skočila před Vrona Hanka, „nezabíjej ho.“ Dundar ji odstrčil: „Holka bláznivá, je to pro tvoje dobro!“ Pak postrčil Vrona o krok dopředu a rozkázal: „Zabij ho hned teď! Okamžitě!“

Kouzelný džin zdvihl ruku, aby splnil rozkaz, ale Hanka znovu skočila před něj.

„Nesmíš ho zabít! Plamův bratr a syn Karmaneuduny nemůže umřít kvůli mně, to nejde, nedovolím to!“

„Ale můj pán...“

„Vím, že bys měl poslechnout, ale přemýšlej. Ty se přece můžeš rozhodnout i podle svého vlastního úsudku. Vždyť draky znáš. Už napořád by jeho smrt stála mezi mnou, Plamem a jeho matkou. Nezabíjej ho, prosím,“ vložila Hanka do své prosby zoufale naléhavý tón.

„Stále tě bude ohrožovat na životě,“ namítl kouzelný džin.

„Zabij ho,“ opakoval netrpělivě Dundar.

„Mám nápad, dovol mi aspoň, abych ho zkusila,“ škemrala dál Hanka bez ohledu na Dundarovy pokyny a držela džina za ruku.

Jednorožec je zvědavě pozoroval a Hanka si byla téměř jistá, že už si v její mysli přečetl, co má v úmyslu.

„Otče, řekni,“ otočila se na něj, „půjde to?“

„Myslím, že půjde. Zdá se mi to jako dobrý nápad,“ odpověděl R'íhan.

„Vidíš, půjde to, nezabíjej ho, prosím,“ znovu se naléhavě otočila na Vrona.

„Chceš po mě, abych,“ odmlčel se na vteřinu džin, „abych... Dobře. Vkládám život toho draka do tvých rukou.“

V té chvíli Hance došlo, co si vlastně od Vrona vyžádala.

„Ach, bože, to jsem nechtěla,“ zavřela nešťastně oči a objala kouzelného džina.

„Dej na sebe pozor, děvče,“ zašeptal a svezl se na kolena, jak mu rychle ubývaly síly.

„Co je? Co se děje?“ přistoupil k nim zmateně Dundar.

„Vrone, příteli, já... Moc se omlouvám,“ polykala Hanka slzy, když už v rukou necítila hmotnost jeho těla a rozplýval se jí před očima.

Rafan ji vzal za ruku a zdvihl ji zpět na nohy.

„Co s drakem? Proč jsi nechtěla, aby ho zabil?“ zeptal se znepokojeně.

„Vždyť jsem ti vyprávěla, co mi řekl Nestor. On si nemůže pomoci, nedokáže zapomenout, že jsem ho ztrapnila. Už kvůli tomu přišel o oko i o rodinu. Takže teď poprosím R'íhana, aby mu něco vzal a něco dal.“

„Nerozumím.“

„Chci, aby mu R'íhan vzal vzpomínky na poslední tři roky. Místo toho by měl dostat dar prostorového magického vidění.“

„Ale vzpomínky se dají obnovit, a to nejen magicky.“

Hanka se otočila k jednorožci a zeptala se: „Je možné propojit dar magického prostorového vidění s podmínkou, že drak v budoucnu nebude chtít obnovit své vzpomínky?“

„Chceš aby si byl vědom toho, že když se bude zajímat o to, co zapomněl, bude zároveň s tím ztrácet schopnost prostorového vnímání?“

„Zuřivý dráp byl vždycky velice zdatný letec,“ podívala se Hanka s určitou sympatií na ochromeného černého draka, „a magické prostorové vidění by mu umožnilo zase patřit mezi nejlepší. Bude-li si vědom toho, že může své schopnosti ohrozit, když se začne zajímat o nedůležité informace, věřím, že si vybere správně. Ale kdyby si přece jen vzpomněl a zase se pokusil zaútočit, bude pro nás lepší, když o tuto schopnost, kterou mu dnes chci nabídnout, co nejrychleji přijde.“

„Rozumím,“ přikývl jednorožec, „uvedeme do rovnováhy vzpomínky a prostorové vidění. Dnes zhoupneme váhy na

stranu prostorového vidění. Jak to bude dál, bude záviset na postoji Zuřivého drápa. Rozumím tomu dobře, moje dcero?“

„Ano, rozumíš mi přesně, otče,“ usmála se Hanka.

„Očarování draka patří mezi obtížná kouzla. Dopřejte mi tedy chvíli klid na soustředění. Ty zatím zavolej Dráповu matku. Až skončím, bude drak potřebovat nějaké vysvětlení a oporu. Věřím, že Karmaneuduna si s touto situací poradí nejlépe.“

„Ano otče,“ odpověděla Hanka a zatímco jednorozec kolem sebe zdvihl vlnu magie, oslovila Plama a vysvětlila mu, k čemu právě dochází.

Sváta a Rafan se ujali nevděčné úlohy uklidnit Dundara a opatrně mu vysvětlit, že právě přišel o kouzelného džina. Léčitel zatvrzele odmítal pochopit, že už se u něj Vron nikdy neobjeví. Díval se na oba chlapce, jako kdyby mu chtěli do kapsy propašovat jedovatého škorpióna. Stále ještě nedokázal přijmout fakt, že se bude muset vrátit k životu, jaký vedl před nálezem láhve s kouzelným džinem.

Kousek od nich se otevřela velká brána a objevila se Karmaneuduna a její mladší syn Zuřivý plamen, kterému tu všichni důvěrně říkali Plam.

Hanka se k nim rozběhla, aby je přivítala. Tiše si povídali opodál a čekali, až jednorozec skončí.

Závěr jeho čarování byl téměř uměleckým dílem. R'íhan se vzepjal, jeho roh zezlátl a zlatavé jiskry prolétly prostorem a na okamžik zahalily Dráповu postavu. Jak jiskry pohasínaly, začal drak jevit známky zotavení. Jednorozec ustoupil stranou a kývl směrem k Hance, aby přivedla draky.

Karmaneuduna natáhla krk ke staršímu synovi a důkladně si ho prohlížela.

„Jak se cítíš?“ zeptala se ho.

„Já nevím... Kde jsem se tu vzal?“

„Zlé kouzlo ublížilo tvé mysli. Museli jsme poprosit jednorožce, aby ti pomohl. Udělal to. Jen vzpomínky na posledních několik let obnovit nedokázal. Tvrdí, že obnova vzpomínek by způsobila ztrátu tvého prostorového vidění, které ti umožňuje bezpečně létat. Řekla jsem mu, ať raději zachová tvou schopnost dobře létat. Rozhodla jsem to správně?“

„Ano, matko. Létání je pro mě velice důležité, to přece víš. Důležitější než pár vzpomínek,“ odpověděl Dráp.

„Budeme muset být opatrní,“ pokračovala jeho dračí matka, „jakýkoliv návrat vzpomínek by mohl způsobit recidivu a opětnou ztrátu prostorového vidění. I ty sám se budeš muset snažit, aby se vzpomínky náhodou nevrátily.“

„To je v pořádku, já to zvládnou. To jsem si fakt nemyslel, že mě někdy bude léčit jednorožec,“ mumlal si drak napůl pro sebe.

Hanka si oddechla. Podařilo se to! Sice se ještě necítila na to, aby mu odpustila, ale přála mu, aby létání obnovilo jeho radost ze života a nasměrovalo ho v budoucnu někam hodně daleko od ní.

„Děkujeme,“ naklonila se dračice k jednorožci a jedním okem mrkla i na Hanku. Plam se k dívce naklonil, nechal se podrbat na krku a zlehka foukl do jejích vlasů.

S úsměvem a obrovskou úlevou hleděla za nimi, jak odcházejí branou zpět do svého domova.

Pak si náhle uvědomila, co udělala Vronovi, a úlevu v její mysli nahradil obrovský pocit viny. Tentokrát to bylo horší než minule, když Vron zemřel při ochraně jejího života. Tehdy se rozhodl on sám. Ale teď? Vlastně ho přemluvila, aby se dobrovolně vzdal svého života. Nedomyslela to. Stál vlastně Drápův život za takovou obětí? Najednou si tím vůbec nebyla jistá.

„Dnes se mnou půjdeš domů,“ nařídil R’íhan autoritativně, „řekni přátelům, že se vrátíš za dva dny.“

Přikývla a šla splnit jednorožcovo přání. Pohled na zdrce-

ného Dundara prohloubil její pocit viny. Měla právo zničit jeho pouto s kouzelným džinem? Nebude teď jeho rodina Vronovým odchodem trpět? Jak bude chodit léčitel do práce, když neovládá kouzlo bran? Nakonec byla ráda, že může odejít s R'íhanem do lesa, kde se dá v klidu přemýšlet i truchlit.

Druhý den zavedla Hanku L'gala k velkému kameni u řeky. Dotkla se rohem prohlubně v kameni a řekla: „Kéž voda odnese žal mé dcery daleko do moře.“

Pak se otočila na Hanku: „Toto je náš kámen smutku. Když nás opustí někdo blízký, vždy v sobě máme bolest i pocit, že jsme neudělali v minulosti některé věci správně, a tíží nás pocit viny. Prosíme kámen, aby přenesl náš smutek i vinu do vody, aby mohlo odplynout všechno to, co trápí duši. Je důležité odpustit sobě i těm, kteří nám ublížili.“

„Jak si mohu odpustit to, co jsem udělala?“

„Přemýšlej, dceruško. Já osobně si myslím, že jsi situaci řešila nejlépe, jak to šlo. Kdyby Dráp zemřel, trápilo by tě pomyšlení na tvého dračího přítele a jeho matku. Tys ale našla řešení, které by mohlo přinést klid pro ně i pro tebe.“

„Ale Vron...“

„Kouzelní džinové neumírají. Zase se někde časem objeví.“

„Jenže Vron zemřít může. Tohle už bylo podruhé, a vždycky kvůli mně. Vysvětlil mi, že je rozdíl mezi umíráním a zapuzením. Když nedokáže splnit přání svého pána, je zapuzen do té doby, než ho najde někdo jiný. Ale Vron zjistil, že se může vzepřít proti vůli svého pána a dokonce i odmítnout poslušnost. Není to pro něj snadné, ale pokud je přesvědčen, že je to pro dobrou věc, dokáže to. Tím ale u toho pána skončí. Pak to ovšem není zapuzení, ale smrt.“

„Ale jeho existence tím nekončí, jak se zdá.“

„Podle toho, co nám o sobě řekl, to vypadá, že by jeho kletba mohla být zrušena, pokud třikrát zemře pro osobu,

kteřou má rád. Pak už by nebyl kouzelným džinem. Ale nevím, co se rozumí tím vysvobozením. Možná to znamená, že nakonec zemře doopravdy jako každý člověk a nebude už muset snášet tolik bolesti, jako teď.“

„Tak vidíš. Ty se tu trápíš a třeba jsi mu svým rozhodnutím pomohla na jeho pouti za vysvobozením z bolestivé existence.“

„Jestli se po celou dobu cítil tak mizerně, jako já teď, asi by to opravdu mohlo být vysvobození,“ vzdychla Hanka nešťastně.

„Svěř kameni a vodě své trápení a pak se přijď najíst. P’u-jibo už se nemůže dočkat, až si na něj najdeš chvílku času.“ Když ji L’gala opustila, vyšplhala Hanka nahoru na kámen a zahleděla se na vodu, která si hledala cestu kamenitým korytem. Dovolila slzám, aby si našly cestu po tvářích a vzpomínala na ty nejhezčí chvíle s kouzelným džinem. Celým svým srdcem si přála, aby se zase objevil někde blízko, aby ho dokázala poznat, aby mu mohla vrátit paměť... Paměť! Nestor řekl, aby u sebe nosila džinovu paměť, až přijde čas! Nejspíš už ten čas nastal. To znamená, že Vrona možná zase někdy uvidí. Snad ho dokáže i poznat. Přece jen se jí trochu ulevilo a rozhodla se vrátit a dělat zase chvíli společnost P’ujibovi.

Večer pak došlo i na podrobnější povídání o všem, co Hanku poslední dobou potkalo. Byla příjemně překvapená, že jí nikdo nevynadal, ani jí nic nevyčítal. Naopak. R’íhan jí řekl, aby vzala v úvahu, že je jen člověk a že dělat chyby není nic špatného, pokud je nedělá schválně nebo z hlouposti. Prý bude rád, když se Hanka ze svých zážitků dokáže poučit. Pochválil ji za nápad se Zuřivým drápem. Řekl, že to byl nápad hodný jednorožce a Hanka se těmi slovy cítila velice poctěna. Pak se rozhovor stočil na záležitosti jednorožců a dlouze se diskutovalo nad jejich stížnostmi na rozpínavost druidů, kteří chtěli rozšířit území Magického lesa na úkor jednorožců.

Mám báječnou rodinu, pomyslela si Hanka a radovala se z jejich zájmu a ohleduplnosti. Jejich postoj přinášel klid do její rozbouřené mysli a pomáhal jí nalézt ztracenou vyrovnanost. Až se zítra vrátí do útulku, bude už daleko snazší se podívat do očí Dundarovi a mluvit o tom, co se stalo. Někdy je prima mít rodiče.

8. Džinova paměť

Do konce prázdnin zbývalo už jen pár dní, když se Dundar rozhodl přestěhovat. Sidi a Giro se domluvili s chlapy z rezervace a nechali postavit vedle svého srubu ještě jeden. Miranda byla nadšená. Po odchodu Vrona se cítila úplně odstrčená, protože Dundar začal přespávat přímo v rezervaci. Teprve, když začala vyhrožovat, že od něj odejde, rozhodl se léčitel opustit původní bydliště a trvale zůstat v útulku pro nemocná magická zvířata i se svou rodinou. Svou bývalou práci i domek přenechal jednomu z mladších druidů a uvolil se přijmout v útulku trvalé zaměstnání. Sváťa byl z vývoje situace nadšen. Bydlet vedle Sidi a poblíž útulku považoval za báječné.

Když ale poslední prázdninový den cestovali s Dundarem branami do Santareny, neodpustili si povzdech, že s Vronem to bylo mnohem pohodlnější.

Dundar naštěstí netrval na tom, že zajde s penězi kvůli synovu ubytování v průběhu školního roku za Zachariášem osobně, ale svěřil toto poslání Svátovi. Jako hodný syn to Sváťa aspoň zkusil a nabídl trpaslíkovi svěřený obnos. Hanka s Rafanem se smáli na celé kolo, když vzal trpaslík jejich kamaráda za límec a za opasek a vynesl ho během jejich nadšeného povzbuzování na zahradu a i s penězi ho hodil do zahradního jezírka mezi červené rybky. Sváťa prskal na všechny strany a vyhrožoval chechtajícím se kamarádům krutou pomstou za jejich nekamarádkou škodolibost.

Pak kluci odešli do jejich oblíbeného stromového domku a Hanka zůstala, aby Zachariášovi vypověděla o nedávném Vronově konci. Trpaslík se během jejího vyprávění zadumaně drbal ve vousech. Skoro se mu bála pohlédnout do očí, aby si tam nepřečetla odsouzení za své chování. Pověděla mu i o setkání s Nestorem na Ostrově volby. Seděla na pracovním pultě se sklopenou hlavou a bála se, co tomu všemu Zachariáš řekne. On k ní ale přistoupil a vtiskl jí do ruky známou krabičku. Pohlédla na něj a setkala se se stejným pochopením jako v pohledu jednorozce.

„Vím, že pro něj znamená světlou kapitolu v jeho existenci. Mám ho rád a přál bych mu vysvobození. Je ale otázka, kde se příště objeví a zda se o tom vůbec dozvíme. Nos u sebe jeho paměť, protože tobě přísahal, a jestli má šanci si na někoho vzpomenout, tak jsi to právě ty. Nic si nevyčítej. Bylo to jeho rozhodnutí a možná mu to opravdu někdy v budoucnu pomůže. Teď myslí víc na sebe, abys dobře zvládla poslední ročník základního vzdělání a užívej si všech radostí, které se kolem tebe nabízejí.“

„Děkuju. Jsi moc hodný.“

„Hlavně to nikomu neříkej, ať mi nezkazíš pověst.“

Hanka mu vtiskla pusou do vousů, popadla krabičku a vyrazila za kluky do stromového domečku.

„Ukaž,“ vzal jí Sváťa z ruky krabičku a vyndal malý, obyčejně vypadající šedý kámen se zarostlými krystalky křemene.

„Měla bys ho asi nosit pořád u sebe,“ řekl Rafan.

„Ve škole snad ne,“ namítla Hanka.

„Svůj amulet taky nosíš pořád. Tenhle kámen není o mnoho větší.“

„Moment,“ vzal kamínek znovu do ruky Sváťa a zaměřil se na něj. Hanka se se zájmem dívala, jak ho tvaruje. Nakonec sáhl do poličky s drobnostmi, vylovil koženou šňůrku, navlékl na ni kámen, ve kterém vytvořil očko, a podal ho Hance.

„Tak jo,“ přikývla a navlékla si ho na krk ke svému jantaru.

Tulík využil Sváťovy nepozornosti a za jeho zády mu navštívil krabici se sušenkami. Takže v okamžiku, kdy si Hanka navlékla na krk kámen obsahující džinovu paměť, sáhl její mladší kamarád do krabice pro sušenku a nahmátl chlupatý ocásek.

„Ty mlsoune jeden hladovej,“ vytáhl Plavíka z krabice. Ten se ale nevzrušoval a jak visel za ocásek, vesele se rozhlížel kolem sebe a stále v tlapkách svíral uloupenou sušenku.

Sváťa ho nakonec jemně položil na stůl, ale krabici se sušenkami raději zavřel do šuplíku.

Po večeři se pustili do diskuse, co budou dělat po skončení základního studia. Nakonec se shodli na tom, že by měli zkusit další studium a že by nebylo špatné dělat ochránce. Jen Sváťa měl v plánu se spíš věnovat ochraně rovnováhy a lesních kultur.

„Ty bys mohl dělat druida hned teď,“ smál se Rafan, „na to ani nemusíš studovat.“

„Víš, kolik toho ještě nevím?! Doufám, že se letos dostanu k jednorožcům. Tam se toho můžu dozvědět úplně nejvíc. A co ty, Hanko? Počítám, že půjdeš se mnou.“

„Víš, nezlob se, já teď u nich budu dost často, raději bych k drakům.“

„A co ty, Rafe?“

„Mně vynech, kámo, já mám namířeno k sirénám,“ zavrtěl hlavou Rafan.

„S vámi taky není žádná sranda,“ ušklíbl se Sváťa.

Ještě se chvíli dohadovali, ale stejně už předem věděli, že je jejich zájmy během pobytu ve škole rozdělí.

9. Poslední rok základní školní docházky

Druhý den ráno je čekal začátek školního roku, který už důvěrně znali. Fronty u kabinek do školy, nudný projev ředitele školy a jeho zástupkyně, nezbytné formality a poté žranice v zahradách.

Když je pokyn z hodinek nasměroval do tříd, už se těšili, až ten zmatek budou mít za sebou a zase se sejdou se spolužáky. Hanka rozhodně neměla v úmyslu vyprávět o svých zážitcích z prázdnin, ale věděla, že se nevyhne zvědavým otázkám. Přece jen se rozkřiklo, že ji adoptovali jednorožci a očekávala, že i spolužáci budou zvědaví, jaké to u nich je.

Nebylo to ale tak zlé, jak čekala. Po chvilce hovoru o jednorožcích se začalo mluvit i o ostatních dětech, každý měl něco, o čem se dalo vyprávět. Než dorazili jejich třídní, hučelo to ve třídě jako v úlu.

Když vstoupil Jasanov a Ferinová, přivítali je mohutným potleskem. Hlavně Ferinovou. Přece jen byla oblíbenější než zástupkyně ředitele Diana Rena, která ji loni zastupovala. Učitele jejich uvítání viditelně potěšilo.

Po krátkém shrnutí toho, co už se ve škole naučili, a pochvale za vydařené školní představení se konečně dostali jako každý rok k organizačním otázkám ročníku.

„Asi už jste si pomocí hodinek zjistili, jaké jsou před vámi možnosti,“ řekl profesor, „tak to vezmu jen stručně a rámcově. V prvním čtvrtletí vás čeká obvyklý typ výuky. Během této doby máte ještě možnost přemýšlet o tom, zda si zvolíte studium na některé spřátelené jinodruhově škole. U jednorožců žádný cizí jazyk potřebovat nebudete, ale kdo se chce ucházet o přijetí na školu draků nebo sirén, měl by se přihlásit na drakonštinu a sirénštinu. Ti z vás, kteří se rozhodnou po skončení ročníku vstoupit do praxe, by si měli vybrat některý z oborů s označením PA, praktická atestace. Obory s označením S, studijní, jsou vhodné

pro ty, kdo chtějí pokračovat ve studiu na vyšší úrovni. Zapomněl jsem ještě na něco, paní kolegyně?“ otočil se Jasanov na Ferinovou.

„Snad jen na to, že v nejbližších dnech si každého žáka pozveme na osobní pohovor. Jeho účelem je pomoci nerozhodným najít optimální kombinaci předmětů, aby každý z vás měl co nejvyšší šanci na konci svého studia uspět.“

„Správně,“ přitakal Jasanov, „a ještě jedna věc, kterou jste se pomocí hodinek ještě neměli šanci dozvědět. Máte letos možnost studovat poněkud neobvyklý obor, zaměřený na speciální doplňkovou ochranu před očarovanými předměty, jedy a nebezpečnými kouzly. Máte-li pocit, že by se vám to mohlo hodit, stačí se jen přihlásit.“

„Co se týče žetonů,“ ujala se slova zase profesorka, „měli byste jich mít na konci více než čtyřicet. Snad vám pomůže to, že za každou získanou atestaci nebo za úspěšně vykonanou zkoušku v jinodruhové škole vám přičteme dvacet. Máte k tomu nějaké dotazy?“

„Co by se stalo, paní profesorko, kdyby někdo přišel o všechny své žetony?“ ozvalo se z poslední lavice.

„Doufám, Alberte, že nemáš v úmyslu si to vyzkoušet,“ zdvihla obočí Ferinová.

„To ani ne, jen mi už dlouho vrtá hlavou, co by se stalo.“

„Mohl ses zeptat hodinek. Ale když už o tom mluvíme... Po zmizení posledního žetonu bys dostal čtyřicet průhledných žetonů pro slaboduché. Kdyby zmizely i ty, zavolali bychom rodičům a doporučili individuální pokus o vzdělání zaostalého. No a v případě neúspěchu by byl takovému jedinci zablokován sedmý smysl, aby se předešlo možnému riziku při neodborném užití magie.“

„Ještě někdo nějaký dotaz?“ rozhlédl se po třídě Jasanov.

„Dobrá,“ spokojeně kývl, když už se žádná ruka nezdvihla, „tak to nebudeme protahovat. V předmětech, které pro vás letos budou povinné se budeme hlavně učit, jak magií

nenarušit své okolí a životní prostředí, jak obnovit rovnováhu. Dál už je to na vás, kam se přihlásíte, a co budete chtít studovat. Vybírejte pečlivě, aby vám v budoucnu nechybělo něco, co jste se mohli právě teď bez problémů naučit.“

„Od této chvíle,“ upozornila je Ferinová, „si můžete pomocí hodinek začít sestavovat svůj individuální rozvrh. Nebudete-li si s něčím vědět rady, neváhejte kontaktovat mě nebo tady pana profesora.“

Pak se oba učitelé rozloučili. Někteří žáci zmizeli hned vzápětí, ale hodně jich tu ještě zůstalo, aby si dopověděli své zážitky z prázdnin. Sváťa obešel květiny na parapetu. Zdálo se, že o prázdninách se jim neměl kdo věnovat. Obral suché listy a uvadlé kvítky a Hanka mu je šla pomoci zalít. Nepřekvapilo ji, že si s nimi Sváťa tichounce povídá, vždycky se k rostlinám choval jako k pomalejším, lehce zranitelným, bytostem.

Nejvíce práce měl tulík, než obešel všechny ve třídě. Z každého se pokusil vyloudit nějakou mlsku nebo aspoň pohlázení, což se mu dařilo na jedničku.

Po návratu domů je čekal první složitý úkol. Vybrat hodiny, na které budou letos chodit. Bylo to těžší, než čekali. Po dlouhém dohadování zmačkal Rafan papír s poznámkami a prohlásil: „Musíme na to jít jinak. Každý si napíšeme předměty, které považujeme za nezbytné.“

Hanka se Svátou ho napodobili a udělali si seznam. Ten Svátův byl proklatě dlouhý.

„Ty jsi se zbláznil,“ řekl Rafan, když ho uviděl.

„Ale... Tohle všechno se potřebuji naučit,“ namítl kamarád.

„Nesmysl!“ otočil si k sobě jeho papír Rafan a začal škrtat. „Podle mě už tohle umíš, no a přenášení pozitivních vlivů na květiny je u Spanilé jen ztráta času.“

„Nejsi ty proti ní zaujatý?“ neodpustila si zlomyslné rýpnutí Hanka.

Se zákmitem humoru se na ni podíval, ale pak pokračoval v plánování.

„Teď se pokusíme ty povinné a vybrané předměty poskládat do rozvrhu. No a pokud zbydou nějaká volná okénka, můžeme přibrat to, co je zrovna v tu dobu k dispozici.“

Tímhle způsobem už jim to šlo o něco lépe. Hanka spokojeně konstatovala, že stihne drakonštinu i sirénštinu a ještě si do volného okna může zařadit ten nový předmět, o kterém mluvil Jasanov.

Nakonec se podařilo sestavit přijatelný rozvrh i Svátovi. Sice hořekoval, že musel vypustit historii zemědělství, ale jinak vypadal se svým konečným výběrem spokojený.

„Od zítřka nám začne pěkný kolotoč,“ konstatovala Hanka, když skončila s přihláškami na svých hodinkách.

„A nejhorší na tom je,“ ušklíbl se Rafan, „že budeme mít přesně to, co jsme chtěli.“

Od druhého školního dne se jim vyučování rozběhlo naplno. Hanka záhy zjistila, že bude mít se sirénštinou větší problémy, než očekávala. Bylo to něco podobného, jako když jednorožci mluvili lidským jazykem, aniž by ve skutečnosti ze sebe vydali jediný zvuk. Sirénština byla směsicí velice specifických zvuků v podobě, v jaké vznikají ve vodě. Představit si v mysli tyto zvuky připadalo dívce téměř nemožné. Teprve, když ji Rafan vytáhl do bazénu, kde musela celou hodinu poslouchat pod hladinou jeho slova v sirénštině, začala se trochu chytat. Nebýt toho, že kamarád už tento jazyk ovládal dost dobře, asi by ty začátky sama nezvládla. Ona na oplátku pomáhala klukům s drakonštinou, na kterou se letos přihlásil i Sváta.

V pátek měli poprvé hodinu speciální doplňkové ochrany před očarovanými předměty, jedy a nebezpečnými kouzly. Hodina se konala venku v zahradách, což byla příjemná změna. Uvelebili se spolu s ostatními spolužáky do trávy a čekali na učitele. Hanku až teď napadlo, že si ani nezjistili, kdo bude jejich vyučujícím.

Mezi posledními žáky, kteří na hodinu dorazili, byli i oba bratři Pohromakovi a Anděla. Rafan se při pohledu na ni rozzářil. Ještě pořád ho to nepustilo, ušklíbla se v duchu Hanka.

„Tak vás tu všechny vítám,“ ozvalo se vedle nich a objevil se muž v černém oblečení, „jsem váš nový učitel a doufám, že spolu budeme dobře vycházet. Já jsem prakticky založený člověk, takže nečekejte příliš mnoho teorie. Budeme se věnovat hlavně praktickým ukázkám. Dnes si pohovoříme o tom, co vás čeká, i o tom, co očekávám já od vás, a od příště začneme naostro. Takže bych se vám možná měl představit. Jmenuji se Hodal Pohromak a od letoška tu budu působit jako učitel.“

Hanka se podívala po svých dvou kamarádech a měla pocit, že dostala po hlavě těžkým pytlím. Šok z toho, že tento muž zde získal místo učitele, byl k neunesení. On, který nedávno v podzemí umožnil útěk únosci draků, on, který se jim před lety pokusil sebrat školní hodinky, on, který kluky Pohromakovy učí nepovolená kouzla, tu teď bude šířit osvětu mezi žáky?! Nemohla se s tou myšlenkou vyrovnat. Pohromakovi! Panebože, jak by tu bylo ve škole fajn, kdyby tu nemuseli být. Pak se trochu uklidnila, když si připomněla, že moc nescházelo a ani ona už tu nemusela být. Měla by být ráda, že může studovat, a ne se trápit záležitostmi, se kterými nejde nic dělat. Skoro automaticky zaktivovala obrannou vrstvu pro svou magickou auru. Jsou-li nablízku Patrik a René Pohromakovi, měla by být opatrná. Vron tu není, aby ji uzdravil, kdyby zase kluky napadlo provozovat jejich oblíbenou zábavu, tak si své bezpečí bude muset hlídat sama. Při vzpomínce na Vrona ji opět bodla výčitka svědomí. Zase ji napadlo, jestli za to Drápův život stál. Hned si ale podobné úvahy zakázala a přinutila se poslouchat, co jim Pohromak říká.

„... no a teď bych rád, abyste se mi představili vy,“ zakončil své povídání učitel.

Žáci postupně jeden po druhém vstávali a říkali svá jména. „Toto jsou mí synovci a neteř,“ mávl rukou, když přišla řada na Patrika, Reného a Andělu, „ty znám.“

Ještě další dva chlapi se zvedli a představili, než přišla řada na Hanku.

„Hana Vronová,“ setkala se s očima učitele a přečetla si v nich, že ani on neoplývá sympatiemi k holce, která mu už dvakrát zkřížila cestu.

„Neměla by ses teď přejmenovat na Hanu Jednorožcovou, když máš nové rodiče?“ zeptal se Hodal Pohromak škodolibě.

Hanka cítila, jak ji Rafan táhne, aby se posadila. Zatnula zuby, když uslyšela hihňání spolužáků, neodpověděla a podvolila se tlaku Rafanovy ruky. Zbytek hodiny už proběhl v klidu.

„To snad není možné! Taková drzost!“ rozčilovala se Hanka po hodině.

„Co se divíš,“ pokrčil rameny Rafan, „brácha mu holt zařídil nové zaměstnání.“

„Ale on přece pomáhal únosci draků.“

„To mu nemůžeš prokázat,“ upozornil ji Rafan, „jestli máš pravdu, tak to udělal velice šikovně.“

„Myslím, že na tenhle předmět chodit nebudu,“ mračila se.

„Neblázni. Přece mu neuděláš tu radost,“ domlouval jí kamarád, „a kromě toho je vždycky lepší seznámit se s tím, co bude vyučovat. Musím přiznat, že jsem velice zvědavý na ty jeho praktické metody. Mám k nim sice nedůvěru, ale jsem zvědavý.“

„Taky jsem zvědavý,“ přiznal Sváťa, „a vůbec mi není jasné, jak chce dělat praktické ukázky. To se nás pokusí otrávit nebo ohrozit? Mám z té představy za krkem husí kůži.“

Nakonec se shodli na tom, že odejít mohou vždycky a zatím tedy na Pohromakových hodinách zůstanou.

První školní týdny probíhaly bez větších problémů. Hanka už pomalu docházela k názoru, že bratři Pohromakovi dostali rozum, když je ani jednou nenačapala při nějaké záludnosti. Přesto nepolevovala v opatrnosti.

Jejich nový učitel je zatím nepřekvapil ničím mimořádným. Učili se odvracet drobná kouzlička a o jedech mluvili jen teoreticky. Sváťa byl nespokojen, že se tu zatím nedozvěděl nic nového. Prostě takový normální školní rok...

Průsvih přišel v okamžiku, kdy byl úplný klid a nikdo nečekal nic neobvyklého. Seděli u oběda v jídelně a jako vždy se bavili o učivu, které zrovna probírali. Venku přšelo, nálada byla mírně ospalá. Ani nedávali pozor, kdo sedí poblíž nich, spíš je zajímal tulík, který se snažil z jejich rizota krást hrášek. Byl naprosto neodbytný a sotva ho vyhnali od jednoho talíře, už se z jiné strany přikradl ke druhému a rychle rozhrabával rýži, aby našel co nejvíc hrášků, než ho majitel talíře polapí a vyhodí.

Hanku nesmírně překvapilo, když ucítila dotyk na své auře. Skoro nevěřicně se ohlédla magickým zrakem. Tenká šedá linka vedla k Renému. Hanku to rozzuřilo. Upíří cuc! To nechutně záludné kouzlo jí už způsobilo tolik potíží, že se nedokázala povznést nad situaci a dala průchod své zlosti. Než si Rafan všiml, že se něco děje, aby ji zbrzdil, odtlačila nepřátelskou magii po lince zpět k Renému. Ten si sice všiml, že Hanka zareagovala, ale nestihl tak rychle působení kouzla zrušit. Dívka s velkou chutí a bez ohledu na něj přepálila spojení a s uspokojením pozorovala, jak René bolestivě vyjekl.

„Co to zase sakra vyvádíš?“ obořil se na ni Rafan, ale odpovědět už mu nestačila, protože se u stolu objevil Hodal Pohromak, zdvihl Hanku za límec ze židle a odstrčil ji ke zdi.

„Magicky mě spálila,“ žaloval René.

„Tak jí to oplat,“ nařídil Pohromak a postrčil chlapce před sebe. Hanka překvapením zalapala po dechu. To ještě nezažila. Ani by od učitele nic podobného nečekala.

René k ní vyslal malý kapesní blesk, tedy spíš to byla jiskra než blesk. Asi se vzhledem k množství svědků bál použít něco silnějšího. Hanka jeho kouzlo po zásluze odrazila štítem do kouta. Zuřivost v ní narůstala do nebezpečných rozměrů.

„Takhle se to nedělá,“ zavrtěl učitel hlavou nad nedomrlym pokusem svého synovce a šlehl po Hance krátkým plamenným bičem. Nečekala tak razantní útok, takže její obranný štít zachytil jen část kouzla, a zbytek ji popálil na rameni. Sáhla po magii se zuřivostí, jakou snad ještě nikdy necítila. Než ale stihla zformovat útočné kouzlo, skočil po ní Rafan a strhl ji k podlaze. Držel ji na zemi, zatímco ona se snažila vši silou vyprostit. To už do jídelny vrazilo několik dalších učitelů v čele s Jasanovem.

„Ženská zatracená! Koukej se uklidnit! Koukej se rychle uklidnit,“ syčel na ni Rafan a Hanka cítila, že bude mít na rukou modřiny od toho, jak ji svíral. Přestala se s ním prát a kamarád jí vzápětí pomohl na nohy. Stále s ní lomcovala zuřivost, ale už ji dokázala ovládnout. Mezi učiteli se dopředu prodrala zástupkyně ředitele Diana Rena. Koukla se letmo na zamračeného Rafana a na Hanku, které z očí pořád ještě šlehal vztek. Pak se otočila k Hodalu Pohromakovi.

„Povězte mi, co se stalo.“

„Magicky popálila jednoho žáka. Musel jsem ji potrestat.“

„Ukažte mi spáleninu toho žáka,“ požádala ho.

René se tvářil rozpačitě: „Já, víte... Už mě to přešlo.“

„Tys jí to oplatil?“ zeptala se zástupkyně chlapce.

René jen zavrtěl hlavou a couvl zpět mezi ostatní zírající žáky.

„Kdo to děvče popálil?“ uhodila zástupkyně na učitele.

„Musel jsem ji potrestat,“ opakoval Hodal Pohromak, ale

už zdaleka ne tak sebevědomě, „chtěla zaútočit i na mě.“

„A zaútočila?“

„Chystala se k tomu, když jste vešli.“

„Takže jste ji vlastně popálil preventivně...“ zdvihla Diana Rena přísně obočí.

„No já... Zrovna...“ začal koktat Pohromak.

„Pojďte se mnou, prosím,“ požádala ho studeným přísným tónem.

Všichni se dívali, jak odcházejí, a chvíli trvalo, než se zase žáci začali vracet zpět ke stolům a šuškat si o právě zažitém konfliktu. Jasanov zůstal jako dozor místo Pohromaka a ostatní učitelé rovněž zvolna odcházeli.

„Nech si to ošetřit,“ řekl profesor Hance, když prošel kolem jejich stolku.

To už ale na dívčině zranění pracoval Sváta. Teprve, když jí z žil vyprchal vztek, začala cítit bolest. Ale Svátova něžná péče jí dělala dobře. Zvolna se uklidňovala. Rafan jí podal sklenici se studeným ovocným čajem. Ani si nemuseli nic říkat. Věděla moc dobře, že se na ni zlobí. Měla se víc ovládat. Kdyby býval Rafan nezasáhl, mohlo to dopadnout pro Hanku mnohem hůř. Věděla to. Teď už ano. Byla mu vděčná, že ji zastavil. Za útok na učitele by ji vyloučili ze školy.

„Díky,“ řekla Rafanovi a oba věděli, že to není jen za ten čaj.

Popálenina se Hance zahojila do dvou dnů. Hodal Pohromak už se ve škole neobjevil a jeho hodiny byly zrušeny.

„To byla krátká kariéra,“ ušklíbl se Rafan, když se tu zprávu dozvěděli. Nijak zvlášť líto jim to nebylo. Hlavně Hanka to přijala s povděkem. Úplně jí stačilo, že musela na školních pozemcích potkávat Patrika a Reného.

Když začal znovu fungovat kroužek supervolonu, Hanka i Rafan se nadšeně přihlásili. Sice letos nemohli nacvičovat s ostatními, protože by kvůli studiu na jinodruhové škole chyběli v době, kdy se bude soutěžit, ale s chutí se

zapojili aspoň do přípravných prací a pomáhali Ferinové s výukou nových talentů. Pohromakovi se tu objevovali spíš náhodně a jen proto, aby si zalétali, akorát Anděla docházela pravidelně. Rafan i ona vždycky úplně rozkvetli úsměvem, když se tu setkali. Hanka už si na jejich vztah tak zvykla, že skoro zapomínala, že i Anděla patří k nemilovaným Pohromakovým.

Domek u Zachariáše se opět začal plnit knihami, pomůckami, sešity a dalšími drobnostmi, které si v průběhu prvních týdnů nosili domů. Hanka se rozčilovala, že ten nepořádek uklízet nebude a honila kluky, aby aspoň tu a tam zredukovali množství volně se povalujících drobností. Přesto to pro ně byl ten nejhezčí domov, jaký kdy poznali. Víтали i společnost trpaslíka, když se u nich pravidelně v pátek stavoval na večeri, aby se jen tak mezi řečí dozvěděli všechno, co během uplynulého týdne ve škole zažili a viděli.

Jednoho dne, když se v pátek vraceli ze školy, zastihli Zachariáše na zahradě poblíž stromového domku. To by samo o sobě nebylo nic divného, kdyby trpaslík nedržel pod krkem štíhlého mladšího muže. V druhé ruce třímal hrozivou mačetu a netvářil se právě vlídně. Muž, kterého držel pod krkem, sípavě lapal po dechu. Zřejmě hrubě podcenil trpaslíkovu sílu.

„Kdo to je?“ zeptal se se zájmem Rafan.

„Ále, je to jen takovej hloupej moula, co si myslel, že by tu mohl snadno přijít k penězům,“ pokrčil rameny Zachariáš, „zkusil na mě vytáhnout takový trapný nožík pro frajery, tak jsem mu musel ukázat, že já mám poněkud větší.“ „Zdá se mi, že se dusí,“ podotkla Hanka, když viděla, jak muž poulí oči a sípe.

„Opravdu?“ povolil trochu stisk Zachariáš. Chlapík sebou hned začal kroutit.

„Myslím, že se nedusí. Vždyť vidíš, co má ještě síly,“ mrkl na ni trpaslík.

„Ale nechceš ho zabít tady u našeho domku, že ne?“ zeptal se nejistě Sváťa.

„Za co mě máte? Přece bych vám to tady nepokecal krví.“

„A co kdybys jednou udělal výjimku a pustil ho živého?“ vzal si slovo Rafan a Hanka si všimla, jak zloděj pobledl strachy. Zachariáš opravdu uměl působit velice hrozivě. A Rafana podezírala, že se tou situací baví stejně dobře jako trpaslík.

„Tobě se nechce kopat hrob, co?“

„Měj trochu slitování, měli jsme hrozně náročný týden.“

„No dobře, když přikývne na moje podmínky, tak ho možná nezabiju.“

„Předáš ho ochráncům?“ zajímalo Sváťu.

„To snad ani nebude nutný. Trpaslíci si své věci dycinky vyřizují sami, to si pamatuj,“ kývl na ně, aby se přesunuli do domku, a sám vlekl chyceného chlapíka do staré budovy.

Vyšplhali do svého stromového domova a těšili se na večer, až jim Zachariáš poví, jak vlastně zloděje chytil.

„Tenhle víkend nejedeš domů?“ zeptala se Hanka Sváti.

„Táta nemá čas pro mě přijet a nikdo z útulku sem zrovna nemá cestu. Budu se muset spokojit s vaší společností,“ pokrčil rameny a uličnický zamrkal.

Večer je Zachariáš zklamal. Jejich zvědavé otázky odbyl tvrzením, že to nestojí za řeč, takže se nic zajímavého nedozvěděli. Když ale odcházel, mávl na Rafana, aby ho doprovodil.

„Ten trouba zpíval, až se hory zelenaly,“ řekl trpaslík, když byli dost daleko od domku, aby Hanka a Sváťa nezaslechli, o čem je řeč, „ale ta jeho písnička se mi pranic nelíbila.“

„Chtěl tu něco ukrást?“

„Kdyby jenom ukrást! Přišel si sem pro život naší Hanky.“

„Cože?!“ zastavil se Rafan v šoku. „A tos ho jen tak pustil na svobodu?“

Zachariáš se také zastavil a otočil se čelem k němu: „Tenh-

le bambula nebyl nebezpečnej, toho byste zvládli levou rukou i sami, ale je tu něco jiného, co bych ti rád řekl. Ten sralbotka tvrdil, že je na Hančinu hlavu vypsána značná finanční odměna. Jestli je to pravda, tak máme problém.“ Rafan se rozhlédl: „To znamená, že nikdy nebudeme vědět, odkud nám hrozí nebezpečí.“

„Zahradu mám pod dozorem. Však jsem ho taky hned chytil. Musel mi slíbit, že bude všude vykládat, jak snadno tu nevítaní návštěvníci mohou přijít o kejhák. Ale ve škole a ve městě na ni dávej pozor.“

„A neměli bychom jí to říct? Má dobré reflexy a jen tak se nedá,“ navrhl Rafan.

„Jak by ses cítil ty, kdyby šli po tobě?“

„Byl bych nervózní a v každém bych hledal vraha.“

„Tak vidíš,“ přikývl trpaslík, „dopřej jí trochu klidu. Věřím, že ji ohlídat dokážeš.“

„Ale ne vždycky jsme ve škole spolu...“

„No jo, no jo,“ zatahal se za vousy trpaslík, „tak já se pokusím pro ni sehnat osobního strážce.“

„Prosím?“ zděsil se té představy Rafan.

„Neboj se, ani nebude tušit, o koho se jedná. Mám takovou maličkou vizi, kdo by to měl být...“

„Zachariáši, já si nemyslím, že je to dobrý nápad,“ snažil se mu to Rafan vymluvit.

Trpaslík se ale jenom usmál a plácl ho zádech, až málem ztratil rovnováhu: „Radši běž zpátky, ať nás nepodezírají, že kujeme nějaké pikle za jejich zády.“

Sváta s Hankou samozřejmě vyzvídali, o co šlo, ale Rafan jen mávl rukou a prohlásil stejně jako předtím trpaslík, že to nestojí za řeč. Nerad by lhal kamarádům. Ani tohle zamlčování skutečnosti se mu nelíbilo. Když viděli, jak se mračí, nechali ho na pokoji a šli si hrát s tulíkem.

V pondělí měli jako obvykle na první hodinu profesorku Ferinovou, se kterou probírali neutralizaci magie.

„I když už jste své kouzlo ukončili, pořád ještě zůstává

kolem jakýsi magický smog, který je potřeba odstranit,“ vysvětlovala jim, „jsou to magneticky aktivní částice s nepřírozenou polarizací. Tu polarizaci je třeba vrátit do původního stavu. Já vím, že není snadné se to naučit, proto dávejte pozor, já vám vysvětlím, jak na to...“

Její výklad byl ale přetržen vstupem profesora Jasanova, za kterým klátivě krácel vysoký mladík s kšiltovkou naraženou do očí. Vlasy měl na ježka, oblečení ošuntělé a hrbil se. Ve třídě to zašumělo údivem.

Profesorka Ferinová vstoupila mezi lavice tak, že Hance zakryla výhled na příchozího.

„Ticho tady bude! Ticho prosím,“ řekla hlasitě a na zdůraznění svých slov zaklepala kloubem prstu do Hančiny lavice.

„No, co koukáš? Na tebe to platí především,“ zabodla své oči do Hančiny a dívka absolutně nechápala, čím si vysloužila toto její nespravedlivé napomenutí.

Třída se ztišila a Jasanov si vzal slovo. Ferinová pořád ještě stínila Hance výhled.

„Dovolte, abych vám představil vašeho nového spolužáka Dominika Zdvořilého. Zatím svému jménu velkou čest nedělal, takže je v naší škole jen podmíněčně. Pokusí se ukončit své vzdělání na naší škole a já doufám, že se mu to konečně podaří. Tak co, paní profesorko, kam ho posadíme?“ otočil se učitel na Ferinovou.

„No, Rafael by se mohl přesunout do poslední lavice a Dominik zůstane tady hned za Hankou, abychom ho měli na očích.“

„A sundej si tu čepici,“ nařídil mu ještě Jasanov, než odešel.

Hanka ucítila, jak ji ten nový kluk zatahal za vlasy. Zlostně se ohlédla a vykulila oči. Jeho prst přitisknutý na ústa ji vzpamatoval. Zmateně se otočila zpět dopředu. Najednou jí došlo několik věcí najednou. Proto ji Ferinová nabádala, aby byla zticha! Dominik je tu z nějakého důvodu na

zapřenou a od ní se očekává, že ho neprozradí. Rychle vytáhla čistý papír a náhradní brk. Podala to dozadu Nikovi a zasyčela tak, aby to slyšeli i okolní spolužáci: „Na, půjč si moje a laskavě nevyrušuj!“

Pak se otočila zpět a stálo ji všechno úsilí, aby na sobě nedala znát bláznivou radost. Nik, ochránce Nik, vlastně teď Dominik má nějaké poslání na jejich škole. Vybavily se jí všechny jejich společné zážitky, létání na prkně, cesta k jednorožcům... Ale to ho nejspíš poznají i její kamarádi! Ale ne. Uvědomila si, že kluci ho vlastně nikdy nepotkali osobně. Jen jim občas něco vyprávěla. Hance vrtalo hlavou, co se asi na škole děje, že sem Nika poslali. Naprosto nebyla schopná se soustředit na výklad.

Po hodině si Ferinová zavolala k sobě Hanku, Svátu i Rafana.

„Domluvila jsem Dominikovi ubytování u Zachariáše, takže vás chci poprosit, abyste ho vzali po vyučování s sebou do města. Doufám, že vám to nevadí.“

„Jasně, že ne, paní profesorko, my mu rádi ukážeme, kde to je,“ usmál se Sváta.

„Děkuji ti. Věřím, že z vás budou kamarádi,“ přikývla spokojeně Ferinová.

„To teda nechápu, proč by měli bejt,“ zavrčel Rafan poté, co odešla a Hanka se na něj pohoršeně podívala.

„Co ti na něm vadí?“ zeptala se.

„Mám pocit, že si hraje na něco, co není,“ odpověděl jí zamračeně.

Hanka se neodvážila prozradit Nikovo inkognito, ale nepředstavitelně ji svrběl jazyk. Ještě že se může o své myšlenky podělit aspoň se svým dračím přítelem Plamem. Rafan celý den nebyl ve své kůži a doma večer vyhledal Zachariáše. Uhodil na něj.

„Něco mi říká, že tenhle kluk má být ten osobní strážce, o kterém jsme v pátek mluvili. Mám pravdu?“

„Copak? Nelíbí se ti?“ vyhnul se přímé odpovědi trpaslík.

„Vypadá jako vandrák, svaly nic moc, akorát zvědavej kukuč!“

„Nepodceňuj ho. Tys taky vždycky nebyl jako ze škatulky.“

Rafan se zastyděl: „Promiň, máš pravdu. Já jen... Jsem z něj prostě nervózní.“

„Vadí ti, že je tu ještě někdo další, kdo si bude hrát na ochránce Hanky podobně jako ty?“

Rafan hned neodpověděl. Zamyslel se sám nad sebou a musel uznat, že má trpaslík oči jako rys a vidí do jeho emocí. Skutečně mu vadila nedůvěra, kterou k němu měli.

„To není nedůvěra vůči tobě,“ řekl vzápětí Zachariáš, jako kdyby slyšel jeho myšlenky, „měl by sis uvědomit, že teď už není jejím nepřitelem jen jeden černý drak. Hrozí daleko větší nebezpečí než kdy dřív. Měl bys být rád, že na to riziko nebudeš sám. Je to dost velká odpovědnost chránit ji, to doufám chápeš.“

„No dobře, pokusím se s ním spřátelit,“ vzdychl Rafan odevzdaně.

„Jsem rád, že se umíš na věc podívat s rozumem,“ pochválil ho jeho opatrovník, „ale neboj se, spát s vámi nebude. Taky potřebuje kousek soukromí a v mých zahradách jste teď v bezpečí.“

Rafan se tedy smířil s osobním strážcem zamaskovaným za neúspěšného žáka a v dalších dnech se nestačil divit, jak pozitivně na něj reaguje Hanka. Zato Sváťa z toho byl smutný. Díval se na svoji kamarádku, jak s Dominikem žertuje, jak on chodí všude za ní, dokonce i na stejné předměty. Začal s nimi dokonce sedat i u oběda. Dřív se mu nikdy nestalo, že by někoho ze svého okolí neměl rád. S příchodem Dominika se to změnilo. Už i spolužáci si začali šuškat o lásce na první pohled mezi ním a Hankou. Sváťa si znechuceně uvědomil, že toho dlouhána nesnáší. Dokonce už mu ani u oběda tolik nechutnalo. Všimnul si toho ale jen Rafan, který rovněž sledoval Dominika pode-

zřívavým pohledem.

„Tak jí to přej,“ řekla Rafanovi na supervolonovém kroužku Anděla, „podívej, jak je šťastná. Každý se někdy zamiluje.“

„Když já mám pořád pocit, že on to jen hraje. Bojím se, že to Hanka jednou obrečí.“

„Máš to marné,“ smála se Anděla, „stejně by nepochopila, kdybys jí to rozmlouval. Musí si to zkrátka prožít na vlastní kůži.“

Hanka zatím prožívala ty nejkrásnější dny svého života. Nikova neustálá pozornost ji těšila a užívala si všech společných chvil. Zářila jako sluníčko a měla pocit, že všechno špatné už je definitivně minulostí. I učení jí šlo nějak snadněji a lépe. Nik jí dokázal poradit nebo jí doporučil cvičení, které vedlo k požadovanému výsledku.

„A kde jsi nechal Junis? Nestýská se ti po ní?“ zeptala se Hanka na kvanteřici, která ho obvykle provázela.

„Ale jo, trochu se mi stýská,“ přiznal, „ale jak jsem se poslední dobou zdržoval u Sidi, zvykla si Junis na Pétu a nechtěla se od něj hnout. Bojím se, že už se ke mně ani nebude chtít vrátit.“

„Chudáčku,“ politovala ho.

„Jestli je tam šťastná, já to chvíli bez ní přežiju.“

„A fakt mi nemůžeš prozradit, proč tu ve škole jsi?“

„Už jsem ti nejmíň desetkrát říkal, že je to důvěrná informace, tak nevyzvídej.“

„Niku, já přece nikomu nic neřeknu...“

„A já zase slyšel, že tomu svému drakovi vykecáš úplně všechno,“ zasmál se Nik.

Hanka se zaškaredila, ale v duchu musela uznat, že v tomhle má bohužel pravdu.

„Tak už přestaň vyzvídat a radši pojď na drakonštinu, nebo nám Diana Rena vynadá za pozdní příchod.“

Přidali do kroku, aby se dostali do správné učebny a ve dveřích se srazili s bratry Pohromakovými.

„Nespletli jste si dveře?“ zašklebil se na ně Patrik. „Hodiny jazyka pro hrdličky jsou o kousek dál.“

Hanka ho přirazila na futro dveří a výhružně procedila mezi zuby: „Aby ses nedivil, že i hrdličky mají drápy!“

To už ale museli rychle zapadnout do svých lavic, protože se jim za zády vynořila Diana Rena se svým přísným pohledem za obrovskými brýlemi. Hned je začala zkoušet ze tří vět, které si měli doma připravit jako uvítání pro zasloužilého dračího vůdce. Najednou Hanka ucítila známý dotyk na své hlídací obranné vrstvě. Vztekla se ohlédla dozadu a zjistila, že tentokrát na ni upíří cuc zkouší Patrik. Diana Rena si všimla Hančina prudkého pohybu a zadívala se jejím směrem.

„Nech to na mě, já to srovnám,“ zašeptal zezadu Nik a Hanka vzápětí na své obranné vrstvě ucítila další kontakt. Otočila se tedy spořádaně dopředu, a když se pozornost učitelky vrátila ke zkoušeným, jen opatrně zašilhala magickým zrakem za sebe. Patrikovo zrádné magické vlákno už nevedlo k ní, ale bylo zauzlované kolem nohy učitelského stolku. Hanka pocítila k Nikovi hluboký obdiv. Jí dalo tolik práce, aby se tomu dokázala ubránit a on z toho dokáže v krátkém okamžiku udělat legraci. Nejraději by mu za to dala pusu. To už ale domyslet nestihla, protože ji profesorka zavolala, aby předvedla, co umí. Ještě že drakonština byla Hance tak blízká. I kdyby si doma nepřipravila vůbec nic, zvládla by tuto úlohu levou zadní. Jako by to bratrům nestačilo, zkusil na ni upíří cuc ještě téhož dne u oběda i René. Její vzteklé ohlédnutí okamžitě zaznamenal nejen Nik, ale i Rafan.

„Nechte to na mě,“ nenápadně, ale autoritativně na ně mávl Nik. Hanka ale zvědavě šilhala, co dělá. Připadalo jí, že nějak šikovně zaslepil konec, který se přicucel k její auře a pak vlákno bleskurychle omotal kolem květinové výzdoby jídelny dřív, než se stihlo scvrknout. Zvědavě sledovala Reného, jak se zmítá v problémech, které musel na dra-

konštině pravděpodobně řešit i Patrik. Co je to posedlo, že to na ni zkoušejí oba ve stejném dni? Přece už na to párkrát doplatili. Copak jsou nepoučitelní? Naprosto nechápala, že jí po svých neúspěšných pokusech nedají pokoj, nebo proč si nevymyslí něco jiného.

„Díky,“ řekla Nikovi a zářivě se na něj usmála. Rafanova zamyšleného ani Svátova smutného pohledu si nevšimla.

„To je maličkost,“ mávl rukou Nik a pustil se zase do svého nedojedeného moučnicku.

To ale ještě nebylo vše. Jako by se události samy rozhodly nakupit do jediného dne. Že by souhra náhod? Nebo to až tak úplně náhoda nebyla?

Při cestě domů prošel rámem dveří jako obvykle první Rafan, za něj se vtlačil Nik, pak Hanka a nakonec Sváta. Jak se postupně objevovali na kraji parku, zastihl je útok málem nepřipravené. Jediný, kdo dokázal zareagovat včas, byl Nik. Jeho dvě gesta rukou odvrátila letící šipky, které se zabodly k nohám Rafana a Hanky. To už se ale vzpamatoval i Rafan a vrhl se spolu s Nikem do parku směrem k lučištníkovi. Ten byl ale ve střehu a když uviděl běžící chlapce, sklouzl ze stromu, odhodil kuši, a než se k němu dostali, proklouzl pryč branou. Ale ještě těsně před tím, než se mu to podařilo, zasáhlo ho Nikovo drobné kouzlo. Stihl ho poznamenat na tváři skvrnou zlého úmyslu.

„Hajzl jeden,“ zaklel ochránce, když v parku zbyla jen malá útočná kuše, kterou sebral.

„Díky, byl jsem pomalej,“ řekl na jeho adresu tiše Rafan a byl vděčný Zachariášovi, že zařídil Hance právě tohoto divného kluka.

„To nic, hlavně že se nic nestalo,“ oddechl si Nik a pak hlasitě křiknul na Svátu, „opatrně s těma šipkama, ať se neškrábneš.“

„To si dám fakt pozor,“ odpověděl Sváta, který teď obě držel v ruce a pečlivě je prohlížel, „je na nich něco, co neznám, takže rostlinný jed to asi nebude. Hádám, že to

pochází z živočišné říše. Vyznáš se v tom, Dominiku?“ Ochránce od něj šipky převzal a také je pečlivě prohlédl: „No, už jsem se s tou látkou jednou setkal a věřte mi, že to není nic, co by chtěl někdo na sobě vyzkoušet. Ale nevím, odkud ten sajrajt je.“

Pak šipky pečlivě zabalil do plátna, které vylovil z kapsy. „Jak vás tak poslouchám,“ podívala se na kluky podezřívavě Hanka, „tak mě nejvíc zaráží to, že nikomu z vás není divné, že po nás vůbec někdo střílel. Nezapomněli jste mi náhodou něco říct?“

Rafan a Nik se po sobě mlčky podívali, ale to už se sem začali branou ze školy trousit další děti. Sváťa vzal kamarádku za ruku a nakročil k domovu: „Raději už pojdte, tady bychom asi moc mluvit neměli.“

„Má pravdu,“ přikývl Nik a všichni vyrazili k domovu. Nicméně stejně se nakonec Hančině otázce vyhnout nemohli. Nik sice zmizel ve staré budově, ale po večeři dívka uhodila na Rafana.

„Hele, Rafe, jsi můj brácha, ať chceš nebo nechceš, tak buď tak laskav a nezatajuj mi, co víš.“

„On možná slíbil, že ti to neřekne,“ obrátil se na Hanku Sváťa, „ale co já vím, tak Zachariáš ho varoval, že na tebe někdo chystá útok. A jelikož jsi teď jako dcera jednorožců diplomaticky důležitou osobou, je nutné hlídat tvoji bezpečnost.“

„Někdo po mně jde?“ zamyslela se Hanka. Hned ji napadlo, kteří dva lidé by za tím mohli být. Únosce draků nebo Pohromak. Oběma velice nepříjemně zkřížila cestu. Zase si bude muset víc dávat pozor.

Zachariáš tě nechtěl zbytečně znepokojovat,“ řekl omluvně Rafan.

„Zbytečně?!“ zamračila se Hanka. „Tomu říkáš zbytečně? Přece mě znáš, myslela jsem, že spolu mluvíme na rovinu. Nebo se snad něco změnilo?“

„Promiň, ségro, neměl jsem ti to tajit, máš pravdu. Jen

jsem souhlasil se svým opatrovníkem, že bychom ti měli dopřát trochu klidu, dokud to jde. Za poslední dobu jsi ho moc neměla.“

Hanku pomalu přecházel vztek. Když přihlédla k tomu, že jí možná opravdu chtěli dopřát pocit bezpečí, už se jí nezdálo jejich mlčení tak trestuhodné. Zkroušený Rafanův pohled ji uspokojil.

„Tak už se nezlob,“ žadonil Sváta, „vždyť my tě máme rádi.“

Jeho pohledu se prostě nedalo odolat. Hodila po něm polštář a zasmála se.

„Schovej si ty svoje psí oči pro někoho jiného, ano?!“

„Podle rozkazu! Hlavně když už se na nás nebudeš mračit,“ rozzářil se kamarád. I Rafan si oddechl, že to nakonec Hanka vzala s humorem. Teď už nic nebránilo tomu, aby si užili příjemný společný večer.

Týden po události se dozvěděli, že útočník byl dopaden a na rok poslán na nucené práce. Zachariáš si sice mumlal pod vousy něco o tom, že on by ho převychoval rychleji a účinněji, ale Nik se jen smál, že by pak ochránci přišli o své zaměstnání a to by po nich přece trpaslík nemohl chtít.

V půli listopadu je čekaly první dva týdny prázdnin letošního školního roku. Už bylo skoro zvykem, že se jako vždy chystali do útulku pro magické tvory. Dokonce si pro ně přijel sám Dundar. Sváta vesele objal svého otce. Od té doby, co neměli Vrona, už ho nevidal tak často. Teď se těšil domů, hlavně na Aničku, kterou v poslední době neviděl častěji než jednou za tři týdny.

Do útulku se těšili i ostatní. Pracovali tam prima lidé, byla tam legrace a nikdo je nenutil do učení. Hanka s Rafanem si přibalili i svá supervolonová prkna. Už si plánovali, jak si tam v klidu zalétají.

„Bez Vrona je to cestování pěkná otrava,“ stěžoval si jako vždycky Sváta, když se do útulku vypravili pomocí veřej-

ných bran, „nemohl by nás příště vyzvednout pro změnu třeba R'íhan?“

„To těžko,“ pokrčila rameny Hanka, „nikdy u Zachariáše nebyl, tak tam ani nemůže vytvořit bránu, to dá rozum, ne?“

„Škoda.“

Nakonec i opovrhovaným a méně pohodlným způsobem dorazili na určené místo a uvítat je přišlo spoustu lidí. Byla tam Miranda s Aničkou, Sidi a Giro s Pétou, pomocníci z útulku a k jejich překvapení tu na ně čekal i Nik.

„Co se divíte,“ zašklebil se na ně, „budu tu o prázdninách makat s vámi.“

Hanka se zamračila, když si vzpomněla, že on bránu umí a snadno je mohl do útulku vzít bez toho nekonečného čekání na průchod branami a motání se davem lidí.

„Nemrač se, nesluší ti to,“ zašeptal Hance do ucha a zasmál se, když se po něm dotčeně ohnala.

„Hele, chovej se slušně,“ napomenula ho Sidi.

Pak se otočila ke všem přítomným: „No a jestliže někdo z vás tohoto darebáka ještě nezná, tak musím bohužel přiznat, že je to můj mladší bratr Nik.“

Oba Hančini kamarádi povytáhli překvapeně obočí a potom se po sobě rozhořčeně podívali.

„Ale to znamená, že on je...“ došlo konečně i Svátovi, o koho se tu jedná, a vyčítavě se kouknul po Hance. Stejně pátravě se po ní podíval i Rafan. Teprve nyní si spojil její vyprávění o ochránci Nikovi s tím vytáhlým klukem, který se nedávno objevil u nich ve škole. Teď už bylo jasné, kde se vzaly jeho rychlé reakce a kouzelnické schopnosti.

„Koukám, že nám ty informace vážly vzájemně, že?“ neodpustil si rýpnutí do kamarádky.

„Že by?“ nevinně na něj zamrkala Hanka.

„Čím to, že jsi nám neřekla, že Dominik je totožný s Nikem, o kterém jsi nám vyprávěla? Já myslel, že si všechno říkáme na rovinu,“ zašklebil se Rafan.

„Bála jsem se, že byste s ním třeba nechtěli kamarádit.“

„Jen se nevymlouvej.“

Pak už mnoho času na dohadování neměli, protože tulík hned vyprovokoval honičku s Aničkou a kvanteřicí, která provázela Sidi. Začali se jim motat pod nohama a lidé měli co dělat, aby při přesunu do budovy na někoho z nich nešlápli. Péťa se na to z mámina náručí jen vykuleně díval.

Další tři dny ale Hanka musela strávit se svou rodinou. R'íhan si ji přišel ráno vyzvednout a nechtěl nic slyšet o odkladu. Měla strach, že jí na pasece bude zima, ale na místě překvapeně zjistila, že v domově jednorožců mají kolem sebe trvalé léto. První den ji nechali trochu odpočívat a bavit se s P'ujibem, ale pak došlo i na vážnou debatu s R'íhanem a L'galou. Oba se tvářili docela starostlivě.

„Dali bychom přednost tomu, aby ses nevracela do školy,“ řekla L'gala, „podle našeho názoru ti hrozí vážné nebezpečí a obáváme se, že Rafael s Nikem tě nedokážou ohlídat, že to nebude v jejich silách.“

„Ale já jim věřím,“ namítla důrazně Hanka, která si nedovedla představit, že by měla odstoupit před závěrem základního studia.

„Nezlob se na nás,“ omluvně prohlásil R'íhan, „máme o tebe starost. Vše se odehrává daleko od nás, kde tě nemůžeme osobně chránit.“

„Vážím si vaší péče,“ nechala Hanka otevřenou mysl, aby dokázala, že je má ráda, „ale velice stojím o to, abych mohla v Santareně dostudovat a zkusit, zda mě přijme některá jinodruhová škola do výběrové skupiny.“

„Hádám dobře, když si myslím, že se chceš dostat do dračího kruhu?“

„Ráda bych.“

„Snad bys tam byla v bezpečí,“ pokýval hlavou R'íhan, „nechceme bránit tvé touze. Kdy se bude konat výběrová akce?“

„Začátkem ledna.“

„To je ještě dlouhá doba na to, aby tě ohrozil útočník.“

„Slibuji, že budu dávat pozor a nebudu zbytečně riskovat.“

„Dobře. Nebudeme ti bránit. Kdyby bylo někdy nejhůř, pokusím se k tobě dostat i za cenu rizika ze slepé brány,“ řekl R’íhan a Hanka měla nepříjemný pocit, že svou tvrdohlavostí dohání svého otce do krajností, ke kterým by se jinak neodhodlal. Ale vzdát se školy nechtěla ani za tuhle cenu. Mít rodinu občas opravdu trochu svazuje. Vždycky je to něco za něco. Víc lásky znamená i víc zodpovědnosti a ohledů. S tím se holt nedá nic dělat.

Když se Hanka vrátila od jednorožců zpět do útulku, setkala se tu i s Tomem a panem Mojeranou. Přivezl svého vnuka, aby se tu trochu rozptýlil mezi známými lidmi. Ani ho nemohla poznat, jak moc se za ty tři měsíce změnil. Vyhublý vážný chlapec se smutnýma očima ani v nejmenším nepřipomínal rošťáka, kterého si tu všichni pamatovali. Hanka ho srdečně objala.

„Tak co, Tome, jak to jde?“

„Jo, je to v pohodě,“ odpověděl chlapec nepřesvědčivě.

„Nekecej, mladej,“ podívala se na něj přísně, „a kápní božskou! Fakt je to tam tak strašný, že se o tom ani nedá vyprávět?“

„Ještě horší,“ špitnul Tom a rozhlédl se, jestli ho neslyší náhodou i někdo další, „Samovi se tam líbí, ale já pořád ještě dostatečně neovládám magický zrak. Všechno je tam pro mě ponuré, smutné bez jasných barev, bez zábavy, šedivé...“

„Časem se to určitě zlepší,“ utěšovala ho Hanka a znovu ho objala.

„Já vím. Ale když ono to trvá už hrozně dlouho. Myslel jsem, že to bude lehčí.“

„Jo, kamaráde, některé věci snadné rozhodně nejsou.“

„To nejsou,“ vzdychl Tom, „víš, moc mi tam chybí tráva, stromy, dobří kamarádi a legrace. Nechci dědovi a našim nic říkat, aby nebyli smutní.“

Chlapec se rozplakal Hance v náručí. Tiše ho konejšila a pak si na něco vzpomněla.

„Jsi statečný a zvládneš to. Na tady ti s sebou něco dám. Když je nejhůř, tak to člověku pomáhá,“ řekla a navlékla mu svůj jantarový amulet, ve kterém zářila sluneční jiskra.

„Ale to si nemohu vzít, je to tvůj amulet,“ utřel si slzy Tom.

„Jasně, že si to můžeš vzít. Podívej, mám ještě jeden amulet, tenhle už nepotřebuji.“

„Je překrásný,“ prohlížel si Tom jantarovou sluneční slzu a pak ji s úsměvem sevřel v dlani a tentokrát objal Hanku on.

„Ty to zvládneš,“ řekla mu.

„Jasně,“ oklepal se a znovu se na ni usmál. Pak běžel dědovi ukázat dárek, který dostal. Mojerana vypadal dojatě, když Hance děkoval.

„Tak kde to vázne?“ přiběhl za nimi Sváťa a vrazil jim do rukou kbelíky na vodu.

„Co blázníš?“ smála se Hanka. „My jsme se sem přišli rekreovat.“

„No jo, to by se vám hodilo! Koukejte makat,“ smál se kamarád, a když mu Hanka začala vyhrožovat večerním mučením, vyplázl na ni jazyk.

„No tak vidíš,“ postěžovala si s úšklebkem Tomovi, „a takhle mě tu vítají moji kamarádi.“

Za dva týdny tu Tom skutečně pookřál. Zase se začal smát a dovádět s tulíkem. Všichni z toho měli radost.

Prázdniny utekly jako voda a Hanka se ani nedozvěděla, že Mojerana s Nikem nenápadně odvrátili další pokus o kontakt s její osobou. Vzala jako fakt, že ji nikam nepouštějí samotnou, a vzhledem ke slibu, který dala jednorožcům, se ani nepokoušela uniknout z dosahu svých ochránců. Obzvláště, když na ni dohlížel Nik, do kterého se tu ještě víc zamilovala. Jeho humor i neustálá pozornost prozářily její dny radostí a už se svému citu přestala bránit. Nik rozhod-

ně nebyl dotěrný a choval se k ní jako ke kamarádce. Nevadilo jí to, i když ve skrytu duše toužila po důvěrnějším kontaktu. Ale kdo ví... Co není, může jednou být. Jediná výhoda, která vzešla z toho, že se Nik před jejími kamarády odmaskoval, byla v tom, že zpátky domů nemuseli cestovat přetíženými veřejnými trasami. Mladý ochránce je dopravil branou do Santareny během okamžiku, čímž si u nich šplhnul víc, než kdyby je pozval na zmrzlinu.

11. Vánoce v Polutě

Zachariáš měl pro Hanku dva dopisy. V jednom jí psala kamarádka Paula, jak je nesnadné uživit velkou rodinu, když je matka nemocná. Ačkoliv pracovala, bylo v místě, kde bydleli, jen málo příležitostí k výdělku a mnoha chudým lidem pomáhala zcela zdarma, protože jejich starosti velice dobře chápala. Hanka začala přemýšlet o tom, že by jí poslala aspoň nějakou hotovost. To jí však trpaslík rozmluvil a prohlásil, že on se o to postará.

Druhý dopis byl mnohem veselejší. Poslal jim ho Dan Ferelli a zval je na Vánoce do Poluty. Jejich škola pořádala v průběhu Vánoc dobročinné vystoupení, které mělo přinést peníze na sportovní pomůcky pro nemajetné žáky. Přemlouval Hanku a Rafana, aby si zkusili připravit společné supervolonové vystoupení, které by mohli v Polutě předvést. Zval každého, kdo se k nim bude chtít připojit, prý je u nich místa dost a mohou zůstat i na oslavu Štědrého dne, že je otec srdečně zve.

„Já nemůžu,“ krčil rameny Sváťa, „naši už jsou nespokojení s tím, že tu v době vyučování bydlím a vidí mě s bídou jednou za měsíc. Kdybych chyběl doma o Vánocích, asi by mě vydělili. Ale vy klidně jeďte, s Danem to může být docela fajn.“

„No, musím přiznat, že mě to docela láká,“ podívala se

Hanka tázavě na Rafana.

„Já jsem pro, klidně,“ pokrčil rameny, „ale asi bys to ještě měla konzultovat s Nikem a Zachariášem.“

„Myslíš?“ zamyslela se dívka. Představa, že by s nimi jel i Nik, se jí líbila. Možná by mohli vymyslet i vystoupení pro tři. On přece na prkně také létá perfektně. Nemohla se dočkat rána, až to s ním probere.

Druhý den byla trochu zklamaná, že Nik nejevil takové nadšení, jaké čekala. Prohlásil, že si to ještě musí rozmyslet. Taková báječná příležitost, a on si to bude rozmyšlet! Skoro se na něj zlobila.

Nicméně za dva dny na to sám zavedl řeč a prohlásil, že souhlasí, ale nařídil, aby o svém plánu nikde nahlas nemluvíli. Trénovat supervolon budou chodit odpoledne, až bude všude klid, a pomáhat jim bude jen Ferinová. Hanka se rozzářila. To bude naprosto super!

Během prosince se důkladně připravovali na výběrové testy, se kterými si budou muset poradit na jinodruhových školách. Hanka si teď často povídala s Plamem a oba se těšili na to, že se co nevidět setkají. Drak sice nevěděl, co po nich v testech budou požadovat, ale ujišťoval kamarádku, že ona to určitě zvládne. Občas si povídali i o jeho bratřovi. Zuřivý dráp se poslední dobou hodně změnil. Draci ho teď měli rádi, létal perfektně, takže byl přijat do strážní letky. Plam se smál, jak se na bratra v současnosti lepí i krásné a žádoucí dračice a nenechají se odradit ani jeho dlouhodobým nezájmem. Hanku to potěšilo. Sice stále ještě nedokázala z mysli vypudit špatné vzpomínky na Drápuvu nenávist, ale doufala, že se to snad časem podaří. Supervolonový nácvik byl náročný, protože na to neměli mnoho času. Přesto to byly chvíle, na které se těšili. Profesorka Ferinová si to užívala spolu s nimi. Sestava byla její nápad a pak už to jen vylepšovali a pilovali.

Prosincové dny byly jinak klidné bez rušivých událostí. Pohromakovi se Hance a Nikovi vyhýbali, asi se zatím

nenaučili jiné škodící kouzlo. Učitelé po nich jako vždy chtěli mnohem víc, než se dalo zvládnout, a studené počasí je donutilo obléknout zimní svetry a kabáty. Byl to trochu problém, protože od loňska všichni o dost povyrostli a některé rukávy už nebyly nejdelší.

Pak přišel čas krátkého vánočního volna. Se Svátou si museli dárky předat hned, protože se chystal strávit Vánoce se svou rodinou. Pak začali plánovat cestu k Danovi Ferellimu. Doufali, že se opravdu nikdo nedozvěděl, kam se chystají. Hanka měla pocit, že Nik cestu do Poluty zbytečně komplikuje. Bezpečnostní nařízení, která musela dodržet, jí připadala přehnaná. Sváta už byl pryč a kluci nechtěli, aby v domku zůstala sama, tak ji i se zavazadly přestěhovali do staré budovy k Zachariášovi. Sami pak vyrazili veřejnými branami do Poluty s tím, že se pro ni pak Nik vrátí. Polutu si nepamatoval natolik dobře, aby se odvážil vytvořit tam bránu bez bližší znalosti. Hance to až tolik nevadilo, protože ráda pomáhala trpaslíkovi s přípravou vánočních drobností ke sváteční večerní tabuli. Vázala mašle na jedlové a cesmínové větvičky a nitky na želatinové kroužky, které se pak pověsí do kytic. Hlíдалa troubu, aby se nepřipálilo cukroví a hotové pomáhala rovnat na táč. Jeden plech s cukrovím neuhlídala. Zachariáš hbitě vytáhl plech se zahnědlými kolečky a Hanka s překvapením zaznamenala, jak plech magicky zchladil.

„Ty umíš kouzlit,“ zamrkala udiveně.

„Ale starou belu! To jsou jen takové malé praktické figlíky,“ zabručel trpaslík.

„Ty se nezdáš,“ zasmála se dívka.

„Jestli si budeš někde pouštět pusu na špacír, tak si mě nežádej,“ koukl na ni výhružně.

„Hele, Zachariáši, nezdá se ti, že to Nik s tou bezpečností přehání?“ změnila raději téma hovoru.

„Podle mě to nepřehání. A ty ho koukej poslouchat! Dokonce i na můj vkus máš pořád kolem sebe zaděláno na

víc průšvihů než je zdrávo.“

„Já to přece nedělám schválně,“ bránila se.

„No ještě aby!“

„A snažím se chovat úplně vzorně.“

„Já vím, průšvihy se na tebe lepší samy,“ ušklíbl se a oči mu zajiskřily humorem.

Obalili zahrnědlé pečivo v cukru, aby ho trochu vylepšili. Než to dokončili, objevil se rozesmátý Nik. Hned sebral několik kousků cukroví z připravených táčů a hbitě uhnul před trpaslíkovou stočenou utěrkou.

„Máš to dobrý,“ pochválil to Zachariášovi a chopil se zavazadel. Hanka popadla ten zbytek, popřála trpaslíkovi hezké svátky, vlepila mu jednu rychlou pusu a vyrazila za ochráncem.

Z brány se vynořili před známou budovou, kde už bydleli v době dračího festivalu. Zdálo se, že Dan pro ně opět přichystal bydlení ve věži, kde se jim minule tak líbilo. A opravdu. Nahoře našli Rafana a Dana u stolu přeplněného vánočními dobrotami. Oba se marně snažili polapit tulíka, který se zřejmě rozhodl ochutnat úplně ode všeho, co se tu nabízelo. Plavík se evidentně dobře bavil a nejevil nejmenší ochotu se poslušně vrátit k Rafanovi. Dan to bral s humorem a snažil se malého vetřelce nadehnat ke svému příteli.

„Plavíku, ty lumpe, jsme tady na návštěvě, tohle tu nemůžeš předvádět. Chovej se jako slušně vychovaný tulík, buď tak laskav,“ snažil se apelovat Rafan na tulíkovo svědomí, ale marně.

Původně je Dan chtěl vzít na vánoční trh, ale to Nik zakázal. Nakonec z Dana vypadlo, že mu tenhle nápad zakázal i otec, ale doufal, že kamarádi budou pro každý vzrušující zážitek, který vymyslí.

Danovi připadal jeho otec příliš úzkostlivý. Rozčilovalo ho, když se o něj v některých situacích bál. Naprosto nechápal, proč by měl například kvůli podivné nemoci,

kteřá se občas vyskytla daleko od nich v Dubovníku, zůstávat doma. V Polutě přece zatím neměli ani jeden případ.

„A co je to za nemoc?“ vyzvídala Hanka.

„Podle posledních dohadů je to nějaká otrava z mořských ryb,“ pokrčil rameny Dan, „nejhorší na ní ale je, že člověk na nějaký čas zcvokne a začne útočit na každého kolem sebe. Od té doby u nás nejíme ryby.“

„A čeho se tvůj táta bojí, když se zatím v Polutě nic nevyškylto?“

„Má strach, že bychom mohli potkat někoho, kdo sem přijel z Dubovníku na oslavy Vánoc nebo nakupovat.“

„Já s ním na rozdíl od vás souhlasím,“ zadíval se na ně přísně Nik, „raději nebudeme nic riskovat.“

„To bude pěkná nuda,“ otráveně se na něj zašklebil Dan. Nakonec to ale nuda nebyla, protože je pan Ferelli vzal na soukromou vánoční oslavu v klubu supervolonu. Ze všeho nejvíc se jim líbila nadílková slepá dráha. Kdo chtěl na trať, postavil se na prkno a musel si zavázat oči černým šátkem, aby neviděl. Do jedné ruky dostal kroužek navlečený na vodicím vlákně a do druhé ruky sítku, kterou mával kolem sebe a snažil se zachytit nějaký úlovek. Ostatní na něj pokřikovali a radili mu. Kupodivu nikdo z prkna nespádl a každý většinou ulovil dva až tři dárečky. Byla to prima legrace. Hanka ulovila šampón na vlasy a velikou čokoládu, kterou se rozhodla schovat pro Svátu.

Druhý den na vlastní oči uviděli školu, kterou Dan v Polutě navštěvoval. Když jim ukazoval tu spoustu sportovišť, dokonce i dvě kryté zimní haly, nevycházeli z údivu. V jedné hale se konalo dobročinné představení. Udivilo je, kolik lidí se tu nakonec sešlo. Nálada byla slavnostní, zdálo se, že už si ji diváci přinesli s sebou z domova. Úvodní proslov byl krátký a pak v režii žáků školy začal program. Všichni museli uznat, že úroveň vystupujících byla opravdu vysoká. Hanka s Nikem a Rafanem se ale také neměli za co stydět. Předvedli perfektní vystoupení se

světelnými efekty, které byly specialitou Ferinové, a sklidili zasloužené ovace. Dokonce i Dan mezi svými spolužáky na ně mával zdviženým palcem.

Po skončení akce na ně čekala slavnostní večeře s Danovou rodinou. Jen Nik se k Hančině lítosti omluvil, že má domluvené setkání se sestrou, a zmizel s tím, že se pro ně vrátí druhý den ráno. Rafan a Hanka byli z té sváteční atmosféry trochu nesví. Všichni se tu pohybovali perfektně oblečení, každý přesně věděl, co se od něj očekává, jen oni dva poněkud tápali. Kdyby tu nebyl Dan, který si z bohatého slavnostního večera nedělal vrásky, asi by se sebrali a utekli k sobě do pokoje. Jejich rozpaky ještě zvětšil fakt, že pan Ferelli rozdal dárky i jim.

„Ale my pro vás nic nemáme,“ polekala se Hanka a váhala, jestli má nadílku přijmout.

„Jak to, že ne?! Naopak,“ zasmál se pan Ferelli, „přispěli jste k úspěšnému vystoupení. To umožní mnoha dětem získat sportovní vybavení, na které by jinak neměly. To je dárek nad dárky. A můj syn dostal od svého profesora pochvalu, jaké sehnal skvělé číslo do programu. To je cennější než všechno, co vám tu mohu nabídnout. Takže i já bych vám rád udělal nějakou drobnou radost.“

Pod označením drobná radost se skrývalo mimořádně kvalitní oblečení, které vedle praktické stránky i naprosto skvěle vypadalo. Rafan a Hanka ho radostně obdivovali, zatímco Dan, který dostal na sebe něco podobného jako oni, jen rezignovaně pokrčil rameny.

„Oblečení by mi stejně museli koupit,“ mumlal nespokojeně, „tak nevím, proč mi ho cpou mezi vánoční dárky.“

„Nejsi ty náhodou nějaký rozmazlený? Umíš si představit, že jsou i místa, kde se vánoční dárky vůbec nedávají?“ nevydržela to Hanka, když viděla jeho reakci.

„To bych chtěl vidět,“ odpověděl trucovitě, ale dívčina kritika ho zamrzela. Hanka s Rafanem se po sobě jen zasmušile podívali a věnovali tichou vzpomínku bývalým kama-

rádům z Útulného domova, kteří určitě neměli to štěstí, aby jim někdo nadělil vánoční dárek.

12. Výběrové zkoušky

Po Vánocích už byl jen krůček k novému roku. Ti, kdo se ucházeli o studium na jinodruhové škole, začali být nervózní. Jako první se měl konat test u draků. Hanky se zmocnil pocit, že toho neumí dost, a začala Nika nutit, aby jí pomáhal s učením. Marně jí kluci opakovali, že už umí všechno, co by mohla potřebovat.

„To nic,“ utěšoval Rafan Nika, „takhle ona blázní vždycky, když jí o něco jde. To se srovná, až tam dorazíte.“

Stejně jako Hanka se už těšil i Plam. Byl naprosto přesvědčen, že jeho přítelkyně zkoušky bez problémů udělá a že spolu stráví několik báječných jarních měsíců. Lidé se sice neučili společně s dračími žáky, ale i tak zbývalo dost volného času na vzájemné poznávání i na různé zájmové aktivity.

Konečně nastala chvíle, kdy je profesorka Ferinová povolala ke zkouškám. Zájemců bylo patnáct a nechyběli mezi nimi ani všichni tři sourozenci Pohromakovi. Hanku to sice netěšilo, ale vedle Nika, který s nimi cestoval také, byla klidnější a vyrovnaná.

Prošli aktivovanou dračí branou a tam už je očekával statný černý drak. Doprovodil je na planinu, kde byli shromážděni zástupci školy a zvědavci.

Drak je uvítal v lidské řeči, ale pokyny k testu už zazněly pouze v drakonštině.

Vysvětlil jim, že budou muset prokázat odvahu a projít malou hořící branou, která je zavede na místo zkoušky. Tam na ně bude čekat pomocník, který jim předloží menší kámen. Ten budou muset kouzlem rozpálit a pak zchladit tak rychle, aby tou změnou teploty pukl. Pokud se to někomu nepodaří, bude to znamenat, že neuspěl.

„Rozuměli jste všichni, co je potřeba udělat?“ ujišťovala se Ferinová, než je pustila ke zkoušce.

Když se nikdo na nic nezeptal, spokojeně se usmála a naznačila drakovi, že mohou začít. Vytáhla ze své složky seznam žáků, postavila se k drakovi a začala je volat podle lidské abecedy.

Hanka měla jít předposlední, takže měla dost času pozorovat ty, kdo absolvovali test odvahy a znalostí před ní. Projít hořící branou nebylo těžké. Přesto to jeden ze spolužáků vzdal ještě před začátkem. Proč se proboha hlásí k drakům, když se bojí ohně, pomyslela si nechápavě Hanka.

Ostatní prošli v pohodě, ale samotná zkouška s kamenem asi až tak lehká nebyla, protože se vraceli celí zpocení a dva další jen smutně zavrtěli hlavou. Zato Pohromakovi zářili úspěchem už na dálku.

Krucí, zaklela v duchu Hanka, to je budu mít za zády celý zbytek školního roku.

Pak došlo i na ni. Pro průchod branou zvolila malý ledový štít a spokojeně pozorovala, že to naprosto spolehlivě stačí. Opravdu to nebylo nijak těžké. Prošla na malou sklaní plošinu, kde čekal drak a zvědavě si ji měřil. Byl jí trochu povědomý.

Prackou smetl kámen, který tam na ni čekal, a místo něj položil černý oblý šutr.

„Můžeš začít,“ řekl dunivě.

Zhluboka se nadechla a vyslala ke kameni vlnu žáru. Cítila, jak se rozpaluje. Otočila polarizaci žáru na chlad, ale kámen chladnou vlnu spolkl, aniž by ho to poznamenalo. Podívala se nejistě na draka: „Mohu to zkusit ještě jednou?“

„Ale prosím, jak je libo,“ kývl a oči se mu leskly pobavením.

Hanka zopakovala svůj pokus a dala do něj vše, co dokázala. S kamenem to ani nehnulo. Nechápala, jak je to možné.

„Můžeš to opakovat stále dokola, dokud ti stačí síly,“ zasyčel drak.

„A nemohla bych dostat jiný kámen?“ zkusila Hanka změnit taktiku.

„To tedy nemohla,“ natáhl drak hlavu, aby se na dívku podíval zblízka, „a musím říct, že je to od tebe velká drzost chtít u nás studovat po tom, co všechno jsi provedla Zuřivému drápmu. Byl to zdravý plnokrevný drak, dokud nepotkal tebe. On si teď sice na některé věci nevzpomíná, ale my ostatní, co jsme ho znali, se postaráme, abys tady u nás neměla šanci. Rozumíš?“

Teprve teď si Hanka vzpomněla, odkud draka zná. Trochu ji zaskočilo, že ho tu potkává. Neměl by mít touhle dobou ještě bojový výcvik? Vybavila si vzpomínku na první setkání s Drápmem a jeho kamarády i to, jak to s nimi dopadlo. Sakra! Copak to nikdy neskončí? Copak jí tu bude pořád někdo házet klacky pod nohy?! Dolehlo na ni deprimující poznání, že proti němu nemá šanci. Pokud by ho obvinila, že zfalšoval test, příliš by si u draků nešplhla. A studovat někde, kde by na ni koukali skrz prsty, či spíš mezi drápy, to by asi nedopadlo nejlíp. Možnosti, které měla, se Hance vůbec nelíbily. Musí si vybrat mezi jejich pohrdáním a nenávistí. Jak už se poučila, nenávist se u draků nedá vzít zpátky. Udělat si mezi draky dalšího nepřítel by byla chyba. S těžkým srdcem se rozhodla přiznat neúspěch.

„Rozumím velmi dobře,“ odpověděla drakovi s klidem, ke kterému se musela vši silou nutit, „ale mrzí mě to, protože mám draky ráda a těšila jsem se sem.“

Pak se k drakovi otočila zády a prošla branou zpět. Nik překvapeně zamrkal, když Hanka sklopila oči a zavrtěla hlavou. Neodvážila se pohlédnout ani na Plama, protože se bála, že z její rozbouřené mysli vyčte pravdu a ztropí tu skandál.

„Naše velká čarodějka to zvorala? No to je ale směla,“ zazněl hlasitě do ticha posměšný hlas Reného.

„Dominiku, jsi na řadě,“ obrátila se Ferinová na Hančina průvodce.

„Víte... Já... rozmyslel jsem si to. Nechci tu studovat.“

„Dobrá,“ kývla bez velkého překvapení profesorka a otočila se na draka, „jestli jsem dobře počítala, máme tu deset adeptů ke studiu.“

„Ano. Přijmeme k nám deset studentů z vaší školy, kteří dnes uspěli v testu,“ potvrdil drak, „nástup je začátkem února, tak jako obvykle. Dnes vás ještě provedu po okolí a nabídnu vašim žákům několik oborů, kterým se tu mohou věnovat. Než nastoupí, měli by se už předem rozhodnout pro jednu hlavní specializaci.“

Ferinová svolala své svěřence k sobě.

„Chce ještě někdo z vás něco říci k testu a tomu, jak probíhal?“ zeptala se žáků a starostlivým okem spočinula hlavně na těch, kdo neuspěli.

Jen mlčky zavrtěli hlavami a Hanka vytrvale zírala na zem.

„Dobře. Takže tímto považuji výběrové řízení za uzavřené,“ konstatovala nahlas Ferinová.

Zvolna následovali draka a Hanka zarputile blokovala spojení s Plamem, který se ji neustále pokoušel kontaktovat a vyzvědět, co se přihodilo. Ani nevnímala, co jejich průvodce úspěšnějším spolužákům povídá. Všechnu svou energii musela vynaložit na potlačení vzteku, který s ní cloumal. Tolik se těšila... Věřila, že to dokáže...

Hrozně moc toužila všechno co nejdříve povědět Rafanovi. Vyslechne ji, uklidní a dokáže i vyhodnotit, zda se rozhodla správně, nebo jestli zase náhodou neudělala nějakou hloupost. Časem to bude muset říct i Plamovi, ale teprve až pomine zlost, kterou momentálně pocituje.

„Netrap se,“ pocítila na svém rameni lehký dotyk dívčí ruky, „každý má občas špatný den. Zase bude líp.“

Hanka pohlédla do soucitných očí Anděly a moc nechybělo, aby se rozbřečela. Pak ale zahlédla zvědavou Patrikovu tvář, zatnula zuby a potlačila slabost. Statečně absolvovala

celou návštěvu mezi draky, aniž uronila slzičku.

Po návratu ze školy už Nika a Hanku očekávali ve stromovém domku oba kluci. Sváťa držel v ruce dort s nápisem BLAHOPŘEJEME K ÚSPĚCHU. Teprve teď se Hanka rozbřečela a utekla do své malé ložnice. Nik chtěl jít za ní, ale Rafan ho zadržel.

„Nech ji vybrečet. Až bude chtít útěchu, vrátí se mezi nás sama,“ řekl, „zatím nám pověz, co se vlastně přihodilo.“

„Nevím,“ pokrčil rameny Nik, „u toho testu byl každý sám. Z nějakého důvodu neuspěla. Nikomu zatím nic neřekla.“

„To není možné, že by jen tak neuspěla,“ řekl Sváťa, který sloupl z dortu tu část čokoládové polevy, na které byl nápis, a likvidoval ji vlastními silami, „ona je fakt dobrá. Muselo se stát něco mimořádného.“

„A co když jí to jen tak docela obyčejně nevyšlo?“ namítl Nik.

„Chceš se vsadit?“ ušklíbl se Rafan.

„S vámi? Ani náhodou!“ zavrtěl hlavou ochránce a posadil se v naději, že Hanka přijde aspoň na večeři a něco jim poví.

„Niku, ty jsi ještě tady?“ podivila se dívka, když sešla do společné místnosti, a dokonce se na něj maličko usmála.

„Mám o tebe starost,“ vstal od stolu, přistoupil k Hance a setřel jí slzu z tváře. Vypadala tak smutně a křehce, že ji objal a cítil, jak se k němu zoufale přitiskla. Chvíli tak stáli uprostřed místnosti. Rafan strčil do zamračeného Sváti, který na ně upřeně zíral, a mlčenlivým gestem ho poslal, aby na stůl naservíroval večeři.

Najedli se mlčky, ale Hanka cítila, jak moc jsou zvědaví na to, co jim poví. Byla vděčná, že na ni nedotírají. Nechtělo se jí do toho, ale komu jinému by se měla svěřit, když ne jim. Tiše začala líčit, co ji u draků potkalo. Nejdřív naslouchali s vlídným pochopením, ale když skutečně pochopili, co se stalo, zhrozili se nad tou nespravedlností.

„Rozhodla ses dobře,“ prohlásil Rafan, když skončila, „každá jiná volba by byla horší.“

„Ale je to hrozně nefér,“ mračil se Sváta, „co na to říkal Plam?“

„Ještě to neví,“ vzdychla Hanka, „bála jsem se toho, jak by zareagoval.“

„Zachovala ses velmi rozumně,“ přikývl i Nik, „mrzí mě, že ti to u draků nevyšlo.“

„Díky,“ usmála se na něj.

Když Nik odešel, přinutil Rafan Hanku, aby zkontaktovala Plama a všechno mu řekla. Drak, jindy tak klidný, se tentokrát rozzuřil přesně tak, jak Hanka očekávala. Všichni tři měli co dělat, aby drakovi vysvětlili, že je v jejich zájmu, aby se o tomto incidentu pokud možno nikdo nedozvěděl. Nakonec mu dovolili informovat Karmaneudunu. Doufali, že bude dračice natolik moudrá, aby nezpůsobila zbytečný poprask. Hance se ulevilo. S trochou lítosti přijala fakt, že se letos k drakům nedostane.

„Můžeš jít se mnou k jednorožcům,“ lákal ji Sváta.

„Nebo se mnou k sirénám,“ nabízel Rafan.

„K jednorožcům se zkoušky dělají dřív. A navíc je to tam báječné. Hlásí se k nim asi pětatřicet lidí,“ pokračoval Sváta a Hanka se obávala, že nedá pokoj, dokud ji nepřesvědčí. Dnes na něj ale neměla sílu, takže šla raději spát.

Sváta jí opravdu nedal pokoj a hučel do ní každou volnou chvíli a nejhorší na tom bylo, že i Nik se tvářil, že by ho potěšilo, kdyby dívka studovala u jednorožců. Třetí den to Hanka vzdala a souhlasila, že to tedy zkusí.

Zašla se svou novou přihláškou ke studiu za Ferinovou a setkala se s vlídným pochopením.

„Přiznám se, že jsem něco podobného čekala,“ usmála se profesorka, „ve tvé situaci bude jen logické, když se dáš touto cestou. Jak už asi víš, ve středu ráno máte sraz s panem profesorem Smítkem. Přeji ti mnoho štěstí.“

„Děkuji,“ pokusila se o úsměv i Hanka. Tentokrát jí bylo

úplně jedno, jestli uspěje nebo ne.

Ve středu se jich s profesorem sešlo třicet sedm, protože se k nim připojil i Nik. Hanka z toho měla nepokrytou radost, ale Sváťa se mrzutě mračil. Průchod veřejnými branami tentokrát proběhl neuvěřitelně hladce. Sváťa si ale dobře všiml, že Nik vždy promluvil se správcem brány a hned poté měli všude přednost. Profesor Smítko tím byl nadšen. Kousek za veřejnou branou Druidský háj na ně čekal jednorozec, kterého Hanka hned poznala.

„S’Faideo, moc ráda vás vidím. Je pro nás velkou ctí, že nás doprovodíte právě vy,“ pozdravila průvodkyni nadšeně.

Jako všichni jednorozci, i ona dokázala velice přesně vycítit, že to Hanka myslí upřímně, a potěšilo ji to: „Také tě ráda vidím, H’anaríjo. Myslím, že už se na tebe moc těší i tvoji rodiče a hlavně bratr.“

Pak se otočila k profesorovi, všechny zdvořile uvítala a otevřela bránu přímo do lesa jednorozců.

„Mám pocit, jako bych se vracel domů,“ zašeptal Sváťa, když se rozhlédl po známé planině, kde tvořila příroda i zdejší tvorové vzácně harmonický celek. Ti spolužáci, kteří tu ještě nikdy nebyli, se zvědavě rozhlíželi a vzrušeně si špitali mezi sebou.

„Naslouchající ctihodný B’hara vám teď vysvětlí, jak bude zkouška probíhat,“ řekla S’faidea a ukázala na dalšího statného jednorozce. Ten k nim přistoupil blíž, vyměnil si pár zdvořilostí s profesorem a pak oslovil i žáky.

„Doufám, že pro vás tento den bude příjemným zážitkem. Za chvíli vás dovedu na místo, kde je připraveno malé občerstvení. V pořadí, které určí váš učitel, budete postupně po jednom přicházet na místo zkoušky. Řeknu vám stručně o co půjde. Zavedeme vás k jedné povadlé rostlině a vy se pokusíte zjistit, co jí schází. Nebude to nijak časově omezeno, bude záviset na vás, jak dlouho ji budete zkoumat. Ničeho se neobávejte, nechceme, abyste rostlinu

uzdravili, stačí nám jen váš názor na to, proč není v pořádku. To je vše.“

„Ne abys ji hned prvním pohledem uzdravil,“ otočila se Hanka na Svátu, „to by ti pak mohli říct, že už všechno umíš a nemusíš tu studovat.“

„Myslíš?“ zarazil se.

„Ale ne. Dělán si legraci. Pro tebe to bude hračka.“

„Myslel jsem si totéž o tobě, když jsi šla k drakům. Asi se člověk nemá radovat předčasně,“ prohlásil zamyšleně.

„To byla jiná situace. Jednorožci jsou až úzkostlivě slušní a zdvořilí.“

„A co když ta zkouška není jen o tom, jak uzdravit rostlinu,“ vmísil se jim do hovoru Nik, „není za tím ještě něco jiného, co nám neřekli?“

Hanka se zamyslela. Nik měl pravdu. To, co po nich chtěli, bylo tak jednoduché, že by se to asi dalo zvládnout i bez magie. Kdo ví, jaký se v tom může skrývat háček.

„Hlavně počítejte s tím, že jednorožcům nejde lhát,“ řekla kamarádům, „když člověk něco neví, neměl by si vymýšlet. Je lepší být k nim poctivý a říkat to, co si opravdu myslíme. Mám s nimi už pár zkušeností a musím přiznat, že mě vždy mile překvapili, když jsem řekla nepříjemnou pravdu nahlas, místo abych zatloukala a mlčela.“

„Já z toho mám strach,“ přiznal Sváta.

„Jsi dobřej, nemusíš mít strach,“ uklidňovala ho Hanka a vzala ho kolem ramen. Vděčně se na ni podíval.

„Nějak mi vyschlo v puse, pojdte se podívat na občerstvení,“ řekl Nik, když došli na určené místo, „jestli to bude zase podle abecedy, máme ještě spoustu času, než na nás dojde.“

Bylo to tak, jak řekl. Svlékli si teplé kabáty a usadili se na trávníku pod jedním stromem. Bylo tu teplo a slunečno navzdory počasí, které v současnosti panovalo v Santareně. Hanka jednorožce podezřívala, že magicky vylepšili právě tohle místo kvůli nim, aby se tu cítili příjemně.

Stůl na občerstvení byl plný lahůdek a nápojů. Vybrali si to, co vypadalo nejlákavěji, jen Hanka sáhla po nevábně vypadajících stvolech vodních rostlin. Ze zkušenosti věděla, že jsou vynikající a osvěžující, ale kamarády nepřesvědčila. Ti raději zvolili známou zeleninu a ovoce.

„Nikdy jsem tu nebyl a musím přiznat, že je tu opravdu nádherně,“ vzdychl blaženě Nik, když se uvelebil a začal chroustat jablko.

„Taky to tady na mě tak působí,“ přikývla Hanka, „nikde jinde není takový úžasný klid, jako tady.“

„To je tou harmonií a rovnováhou,“ přitakal Sváťa, „jednorožci jsou mistry v udržení rovnováhy. Fascinuje mě, jak lehce dokážou otevřít a zavřít bránu, aniž by pak po jejich magii zůstala jediná stopa.“

„To je fakt,“ souhlasila Hanka, „když vidím R’íhana, jak odchází, skoro to vypadá, že mizí rovnou ve vzduchu.“

„No, vidím, že i já bych se od nich mohl ještě učit,“ prohodil Nik.

„Proč ne. Když uděláš zkoušku, tak máš šanci,“ usmála se dívka.

„Neblázni,“ zasmál se ochránce, „to by mi v práci neprošlo. U jednorožců jsi v naprostém bezpečí, tady bych neměl co dělat.“

Sváťa se po této jeho poznámce rozzářil a začal se tvářit na Nika vlídněji.

„Copak ty jsi v naší třídě opravdu jen kvůli mně?“ podivila se Hanka.

„Já myslel, že to víš,“ podíval se na ni překvapeně Nik.

„Já myslela, že třeba hrozí něco škole.“

„Mohlo by, kdyby se tě pokusil napadnout nějaký trouba.“

„To znamená, že já ohrožuju školu tím, že do ní chodím?“

„Pleteš si pojmy, děvče. Ty nejsi zodpovědná za pitomce, kteří se snaží zbohatnout na tvůj úkor. Oni jsou ten rizikový faktor, na který musím dávat pozor.“

„Ale stejně...“ zachmuřila se Hanka.

„Nedělej si vrásky,“ naklonil se k ní Nik a začal si hrát s jejími dlouhými vlasy, „nemysli na to, stejně se s tím zatím nedá nic dělat. Věř mi, já to zvládnu, nic se nestane ani tobě ani nikomu dalšímu ve vaší škole. Ty za nic nemůžeš a nezasloužíš si všechny ty starosti kolem sebe.“

Když Sváťa zahlédl, jak Nik dívku pohladil po tváři a jak mu na jeho gesto odpověděla zamilovaným úsměvem, zase jeho nálada o stupeň poklesla.

Na louku se postupem času začali vracet uchazeči, kteří měli už svůj úkol za sebou. Živě mezi sebou diskutovali a dohadovali se, jak kdo mohl dopadnout. Jednorožci jim všem řekli, že podrobné vyhodnocení se každý dozví až po skončení celé akce. Snažili se řeči svých spolužáků neposlouchat, ale stejně neunikli tomu, jak se všichni podívovali mimořádně snadné úloze. Začali jim závidět, že už to mají za sebou.

Konečně došla řada i na ně.

„Nyní se připraví Svatopluk Vron,“ vyvolal Smítko jejich kamaráda.

Hanka s Nikem se také zdvihli, protože věděli, že půjdou hned po něm. Posadili se poblíž profesora a dívali se, jak Sváťa prochází branou na místo zkoušky. Teď už začala být nervózní i Hanka.

Sváťa se vrátil poměrně brzo a jen rozpačitě pokrčil rameny. Hanka prošla branou a S'faidea jí pokynula, aby přistoupila blíž. Ukázala gestem na keř rostoucí v puklině skály. Dívka k němu poklekla a dotkla se povadlých lístků. Evidentně rostlině chyběla voda a možná neměla ani dostatek živin. Zkontrolovala magickým zrakem, není-li keř nemocný plísní nebo kvůli parazitům. Nic ale nenašla. Na to, v jakých tu rostl podmínkách, vlastně vypadal docela dobře. Hanka měla cukání mu ke kořenům přihodit trochu zeminy, ale pak si uvědomila, že jim kromě dotyku nedovolili jakoukoliv manipulaci. Pak se zamyslela. Určitě už na tomhle místě roste dlouho, proč najednou není

v rovnováze? Znovu použila magický zrak a hledala nějaké cizí ovlivnění. Když nic nenašla, vzdychla a otočila se na S'faideu.

„Zdá se, že má málo vody a živin. Ačkoliv jsem se snažila, žádný jiný důvod, proč vadne, jsem neobjevila.“

„V pořádku, to stačí. Můžeš poslat dalšího,“ pokynula Hance a ta prošla branou zpět na louku mezi ostatní.

Jako poslední vstoupil na místo zkoušky Nik. I on se podíval na keř, ale ani se ho nedotkl ani se ho nepokusil zkoumat.

Otočil se k jednorožci a podíval se na S'faideu přímo:

„Jsem ochránce a mým úkolem je dohlížet na bezpečí Hanky a těch, kdo jsou jí nablízku. Pracuji ve škole v utajení, proto jsem dorazil až sem. Nechci ale urážet vaši inteligenci nějakým předstíráním. Je jasné, že u vás studovat nebudu, protože mezi jednorožci bude Hanka v naprostém bezpečí, pokud ji vaši učitelé přijmou.“

„Ráda vás poznávám, Niku,“ odpověděla S'faidea vlídně, „myslím si, že pro naši H'anariju vybrali dobrého strážce. I vás bychom rádi přijali ke studiu, kdybyste chtěl. Ale obávám se, že H'anarija není ještě dost vyzrálá, aby oceni-la vědomosti jednorožců. Stále ještě touží poznávat svět a netuší, že poznávat sama sebe je také zajímavé. Nebudeme bránit jejím touhám, ať už si zvolí jakoukoliv cestu. Věříme, že moudrost a čas ji jednou přivedou i k nám.“

„Děkuji, že pro nás máte pochopení,“ uklonil se Nik, „udělám všechno, co je v mých silách, aby se Hance ani jejím přátelům nic nestalo.“

„Ano,“ potřásla hřívou S'faidea, „máš teď svůj úkol. Ale kdybys měl někdy zájem, tak ta nabídka, abys u nás studoval, stále platí. Přístup blíž.“

Když se Nik přiblížil na dosah, dotkla se S'faidea jeho ruky. Na zápěstí se mu objevil jako vlas tenký modrý proužek.

„Nyní smíš otevřít bránu na území jednorožců, budeš-li to

někdy potřebovat, nebo v případě, že se rozhodneš u nás studovat. Očekávám ale, že tuto výsadu nezneužiješ.“

„To je pro mě velká čest,“ zamrkal překvapeně mladý ochránce, „vaše důvěra mě zavazuje a dám si velký pozor, abych ji nezklamal.“

V okamžiku, kdy Nik prošel branou zpátky, všichni na pasece zpozorněli, protože byl poslední ze zkoušených. Nyní by se měli dozvědět, jak dopadli.

Mezi stromy se objevil B'hara a zvolna došel k profesoru Smítkovi. Chvilku si povídali o něčem, co ostatní neslyšeli. Nakonec profesor vytáhl seznam žáků, napsal si do něj pár poznámek a spokojeně přikývl. B'hara se otočil k uchazečům o studium.

„Těší mě, jak velký zájem jste projeвили o studium u nás. Naše zkouška byla zdánlivě jednoduchá, ale my klademe hlavně důraz na vztah k rostlinám a na čistou a zvědavou mysl. Nyní si vás zavolám jednotlivě a každému podrobně vysvětlím, díky čemu uspěl, nebo proč jsme jeho žádost zamítli.“

Žáci po jednom začali přicházet před B'haru. Někdo se vracel radostně, ale několik spolužáků při návratu zamračeně hledělo k zemi. Pak došlo na Svátu. Přistoupil k jednorožci a s obavou se na něj zadíval.

„Nechybělo mnoho, abychom tě odmítli, i když jsi byl při své předchozí návštěvě u nás tak úspěšný. Stejně jako ostatní jsi dnes rychle zjistil, co rostlině schází. Pátral jsi po nemoci a po škůdcích, což bylo v pořádku. Ale nic víc ve tvé mysli nebylo. Usoudil jsi, že je to obyčejný keř, který potřebuje přesadit. V této chvíli bylo naše rozhodnutí na stupni: neuspěl. Pak ses ale dotkl povadlých listů keře a pomyslel sis: kvůli nám tu chudáček takhle strádáš, místo aby tě někdo zalil a pomohl ti. Navzdory zákazu cokoli s rostlinou dělat, jsi keři předal zlomek životní energie. Možná, že sis ani neuvědomil, co děláš. Sice to byl přestupek proti pravidlům, ale rozhodli jsme se ti dát šanci, pro-

tože jsi projevil své kladné city k rostlině. Takže jsi přijat.“
„Děkuji,“ rozsvítil se Svátovi na tváři úsměv.
Hanka příliš nedoufala, že by mohla uspět, ale přece jen byla zvědavá, co jí jednorožec poví. Přistoupila k němu a zdvihla oči.
„Mile nás překvapilo, s jakým zájmem jsi zkoumala povadlou rostlinu. Podobně jako ostatní tví spolužáci jsi odhalila, co keři schází. Navíc tě ale zajímalo, zda pohodu rostliny někdo nenarušil ovlivňováním. Odhalila jsi něco, co jsi nám při zkoušce neřekla?“
„Na místě zkoušky ne, ale dodatečně mě napadlo... Ale nejsem si jistá, zda je zdvořilé tu myšlenku říkat nahlas.“
„Zajímalo by mě, co tě napadlo.“
„Mám podezření, že jste se nějak s tou rostlinou domluvili, aby s vámi spolupracovala v době zkoušky a tvářila se povadle. Já vím, je to poněkud přitažené za vlasy, ale neumím si představit, že byste kvůli nám úmyslně ublížili rostlině.“
„Skvělá úvaha! Škoda, žeš to neřekla při zkoušce, měla bys to nejvyšší ohodnocení.“
„Asi jsem moc pospíchala, abych už to měla za sebou. Raf taky říká, abych víc přemýšlela.“
„Má pravdu. A teď pošli dalšího.“
Na závěr předstoupil ke zhodnocení Nik. B'hara promluvil i na něj.
„Znamení pro H'anariju nejsou v tomto roce právě příznivá, tvůj úkol může být náročný. Nepolevuj v pozornosti a ochraňuj pečlivě členku našeho stáda. Máme o ni starost.“
„Udělám vše, co bude v mých silách,“ přikývl mladík,
„a děkuji za vaše vlídné přijetí.“
Jednorožec přikývl a slyšení bylo u konce. Ostatní už netrpělivě čekali, až budou moci vyrazit domů. Profesor Smítko ze zvyku zkontroloval, jestli tu má všechny žáky, když tu se náhle na pasece objevil R'íhan. Přistoupil k němu

a zdvořile ho pozdravil.

„Jestli dovolíte,“ pokračoval, „rád bych si tu ještě chvíli nechal Hanku a její dva kamarády. Pak se postarám, aby se dostali v pořádku domů.“

„Ale samozřejmě, nevidím v tom žádný problém. U vás jsem si jist, že se jim nemůže nic stát a že se o ně řádně postaráte,“ uklonil se lehce učitel a usmíval se.

„Mnohokrát děkuji,“ uklonil se i R'íhan.

Hanka se Svátou a Nikem se dívali, jak ostatní odcházejí pryč. Několik spolužáků se ještě zvědavě ohlédlo. Hanka jim zamávala a pak se otočila ke svému otci.

„Už jsem si myslela, že vás dnes ani neuvidím.“

„Nebylo by vhodné narušovat průběh zkoušky, čekali jsme, až skončí, abychom tě aspoň na chvíli uvítali doma.“ R'íhan před nimi otevřel bránu, kterou prošli na známou louku. L'gala a P'ujibo už na ně čekali. Hanka se s nimi radostně pozdravila a představila jim Nika. Sváta se nadšeně vítal s P'ujibem. Čtyřnohý kamarád neskrýval radost, že se zase blíží doba, kdy budou několik měsíců trávit společně.

„Přijali mě ke studiu,“ oznámila Hanka rodičům a čekala, že je to potěší. Kupodivu byli rozpačití.

„Ano. Slyšeli jsme, že jsi zkoušku zvládla výborně,“ přikývla L'gala, „ale tvoje duše se trápí kvůli drakům. Pověz nám o tom, co se stalo.“

Hanka zesmutněla a začala poctivě líčit všechno, včetně svých úvah, které ji vedly k rozhodnutí přiznat neúspěch. Nik sledoval, jak jednorozci pozorně naslouchají, a cítil vlnu útěchy a pochopení, kterou k Hance vysílali. Připadalo mu skoro až nevhodné, aby byl přítomen tak ryze soukromé rodinné chvílce. Ale tím, že ho jako posluchače nevyloučili z diskuse, mu vlastně vyjádřili velkou důvěru.

„Moudré rozhodnutí,“ přikývl R'íhan, když skončila.

„Ale není to spravedlivé,“ namítl Sváta.

„Život je málokdy spravedlivý,“ odpověděl mu jednoroz-

žec, „většina rozhodnutí, která musíš učinit, jsou kompromisy mezi lepší a horší variantou. A mnohdy se stane, že ta lepší varianta vede k horšímu výsledku. Takže se předem ani nedá určit, co bude či nebude dobré. Osobně si myslím, že tato událost, která se dnes jeví jako velká nespravedlnost, se může v budoucnu otočit ve prospěch Hanky.“

Nik byl překvapen, jak Sváťa naprosto bez obalu komunikuje s jednorožci. Sám měl zábrany mluvit, neboť se obával, že by je mohl nějakým slovem urazit. R'íhan se k němu otočil a ochránce si teprve teď všiml tmavé skvrny na jeho krku. Ještě nikdy neviděl jednorožce, který by nebyl celý sněhově bílý.

„Nemusíš se bát slov, která se rodí ve tvé mysli,“ vlídně mu řekl R'íhan, „tady jsi u nás doma a my tě ani v nejmenším nepodezíráme ze špatných úmyslů. Můžeš mluvit bez zábran. Naše dcera H'anarija nás už dokonce vychovala i k tomu, že humor přijímáme jako pozitivní záležitost, která uvolňuje napětí okamžiku. I my se učíme při komunikaci s lidmi víc chápat jejich vyjadřovací způsoby.“

„To je fakt,“ přikývla Hanka a také se obrátila na Nika, „s mými rodiči můžeš mluvit úplně o všem. Akorát, že si člověk občas musí přiznat svou hloupost a chyby.“

„Zatím jsem neměl příležitost si takhle důvěrně a soukromě povídat s jednorožci, tak nevím, co se sluší a co ne. Opravdu nerad bych se dopustil nějakého prohřešku.“

„Ale, Niku, tady žádné zábrany mít nemusíš. Pokud se chceš na něco zeptat, něco říct, tak máš právě teď ideální příležitost,“ usmála se dívka.

„Máš pravdu, skutečně bych se rád na něco zeptal,“ pousmál se ochránce, „bylo mi řečeno, že mohu otevřít bránu k jednorožcům, ale zároveň mi bylo naznačeno, abych to nezneužil. Zajímalo by mě, co by jednorožci vnímali jako zneužití.“

„Páni,“ vykulil překvapeně oči Sváťa, „oni ti fakt dovolili přijít až sem?“

„Z praktické stránky bude v pořádku, pokud sem například doprovodíš Hanku, nebo se přijdeš na něco závažného zeptat. Jako zneužití by se hodnotilo, kdybys přivedl kamaráda, abys mu ukázal, kde a jak žijí jednorožci. Rozumíš tomu nebo to mám ještě víc upřesnit?“ odpověděl mu jednorožec.

„Díky. To je přesně to, co jsem potřeboval vědět.“

„Jinak skvrna na mém krku je otisk dračí tlapy a na jeho historii, jestli ji ještě neznáš, se můžeš zeptat Hanky,“ dodal s nádechem humoru R'íhan.

Nik se začervenal a nejraději by se v rozpacích zahrabal pod zem.

„To víš, táta umí číst myšlenky,“ smála se Hanka, když si všimla Nikovy reakce.

„Možná tu a tam zaslechnu jen ty nejsilnější, které se derou na povrch,“ potřásl hřívou jednorožec, ale dívka si o tomto tvrzení myslela své. Byla však natolik moudrá, že nahlas otcovo vyjádření nezpochybnila.

„Mohl bych s vámi mluvit ještě malou chvílku soukromě?“ zeptal se v duchu Nik jednorožce.

R'íhan se podíval po svém synovi, Hance a Svátovi: „Běžte se chvíli proběhnout, my si tu s ochráncem potřebujeme popovídat.“

„Ctihodný B'hara mi řekl, že znamení pro Hanku nejsou letos příznivá. Víte o tom něco víc?“

„Ano, mluvili jsme o tom. Ale je to složité. H'anarija je živá. Její cesta je plná křížovatek, na kterých ona sama určuje další běh svého osudu. Nedokážeme předpovědět, co se stane a co ne. Nejbližší rok je ale plný nepříznivých signálů. Doufal jsem, že při studiu tady u nás by měla být v bezpečí, ale bohužel se ukazuje, že je to ta nejrizikovější varianta. Netuším proč a mám z toho obavy. Kdyby mohla studovat jinde než tady, její vyhlídky by se zlepšily. Opět netuším proč, ale znamení z našeho Posvátného háje to tak naznačují.“

„Ještě by se mohla ucházet o studium u sirén, tam se dělájí zkoušky tenhle pátek,“ zamyslel se nad možnostmi Nik.

„Nevím, jestli by tam chtěla,“ zapochyboval R’íhan.

„Rozhodnout to nemůže nikdo jiný, jen ona. Stojí na křižovatce a my jí můžeme ukázat cesty, které má na výběr. Řeknu Rafovi, aby se jí pokusil zlákat k sirénám, ale za úspěch neručím. Možná byste jí mohl naznačit, že netrváte na tom, aby studovala tady, protože je před ní ještě mnoho let, kdy to u jednorožců může dohonit.“

„Máš pravdu. Necháme ji, ať se rozhodne po svém. Už jsme si s L’galou zvykli, že máme lidskou dceru. Máme ji rádi a bojíme se o ni. Snaž se jí nezломit srdce.“

„Prosím?“ zarazila Nika poslední slova.

„Bude moc a moc smutná, až tvůj úkol skončí a ty odejdeš.“

„Ale já ji jen chráním. Je to přece ještě malá holka.“

„Malá holka s rozbouřenými city. Buď opatrný, abys ji neporanil víc, než je nutné.“

„Myslel jsem, že je to jen součást naší hry na utajení. Netušil jsem...“

„Dej na ni pozor,“ vlídně pokýval jednorožec, „máme k tobě důvěru.“

To už se ale vracela rozesmátá dvojice s poskakujícím mladým jednorožcem. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a byl čas se vrátit do Santareny. Rafan a Zachariáš jsou už určitě netrpěliví a zvědaví na novinky. Hanka si všimla, že je Nik trochu zaražený a odtažitý. Zdálo se, že má starosti a hned vypadal o něco starší než dřív. Neměla však čas se nad tím zamyslet, neboť se chtěla rozloučit s rodiči a s P’ujibem. Sice je asi brzo zase uvidí, ale člověk nikdy neví... Trochu ji překvapilo, když ji otec při loučení ujistil, že netrvají na tom, aby studovala mezi jednorožci, a že je jen na ní, pro co se ve škole rozhodne. Možná by měla využít příležitost podívat se i někam jinam.

Potom je Nik odvedl branou rovnou k jejich stromovému

domku v Kouzelných zahradách. Mezitím už se setmělo a padla na ně únava. Sváťa se těšil na večeři a na postel, zatímco Hance stále ještě vrtalo hlavou, proč jí otec řekl na rozloučenou, aby uvažovala i o studiu jinde. Jednorožec nikdy nic neříkal jen tak bez důvodu. Co ho mohlo přimět k takovému vyjádření? U rodičů by jí přece žádné nebezpečí nehrozilo. Měla pocit, že se poslední dobou kolem ní dějí věci, o kterých jí neříkají všechno.

„Propána, co jste dělali?“ ozvalo se Svátovo vyjeknutí z domku, když vstoupil dovnitř. Hanka s Nikem se nacpali rychle za ním. Viděli však jen trpaslíkova záda a Rafan si právě stahoval nohavici. Pak se Zachariáš obrátil k nim a Hanka spatřila na jeho čele krvavý šrám a zahnědlé ruce si utíral do hadru.

„No, co koukáte? Pořezal jsem se při holení,“ zabručel Zachariáš.

„A koho jsi holil?“ zdvihl obočí Nik. Trpaslík se zašklebil a mrkl na něj jedním okem.

„A jak jste uspěli u zkoušek?“ zeptal se.

„Super. Všichni jsme přijati,“ usmál se Sváťa, „doufám, že pro nás máte aspoň večeři, když už ne dort.“

„Žádný strachy, tentokrát bude po večeři slavnostní zmrzlina,“ píchl ho prstem do břicha trpaslík, „akorát se musím nejdřív trochu umejt.“

Hance už po zelenině u jednorožců také trochu vyhládlo, takže se chopila prostření stolu a servírování. Když se Rafan přemísťoval ke stolu, trochu kulhal. Pak se k nim přidal i trpaslík s Nikem a rozproudila se obvyklá uvolněná zábava, jako by se nic nestalo. Příjemně se najedli a oslavili úspěch zmrzlinovým pohárem s jahodami.

Po odchodu Zachariáše a ochránce se Rafan ztěžka přesunul do křesla. Sváťa se postavil před něj a káravě se na něj zadíval.

„Tak to rozbal, brácho, a ukaž mi nohu,“ řekl staršímu kamarádovi přísně.

„To nestojí za řeč,“ mávl rukou Rafan.

„Pozitíří jdeš na zkoušky k sirénám, tak to koukej rozbalit a nemel! Než s tím vlezeš do slané vody, měl bys to mít aspoň zacelené.“

Hanka uklízela nádobí a tvářila se, že ji dialog jejích kamarádů nijak zvlášť nezajímá. Ale když byla noha obnažená, natáhla krk, aby se koukla, co vlastně Rafanovi je. Vypadalo to na hlubokou sečnou ránu, namazanou nějakým Zachariášovým sajrajtem. Sváťa se proti zraněnému posadil na židli a začal s léčením. Dívka je nerušila a šla se umýt a připravit do postele. Věděla, že to bude trvat dlouho a že ani jeden z chlapců o její pozornost v této chvíli nestojí.

Ráno už Rafan ani nekulhal. Dívka si uvědomila, že Sváťa už je možná lepší léčitel než jeho otec. Vzpomněla si, že se ani nepochlubil, co mu řekli na zkoušce. Pak ale dorazil Nik a Hanka už si na Sváťu ani nevzpomněla.

Ve škole bylo živo. Pro ty, kdo byli přijati na jinodruhovou školu, to byl poslední týden ve školních lavicích. Bylo běžně zavedenou praxí, že nebudou mít únorové prázdniny a místo toho získají pár volných dní na konci ledna. Pro ty, kdo ve škole zůstávají, se oproti jiným rokům nic neměnilo.

U oběda se na Hanku obrátil Rafan.

„Mám k tobě prosbu,“ začal a dívka zpozorněla, protože takový úvod nebyl pro jejího kamaráda typický, „chtěl bych, abys mě doprovodila k sirénám.“

„To myslíš vážně?“ zarazila se.

„Velice vážně,“ přikývl.

Hanka se podívala po Nikovi, co tomu říká on, ale ten s plnou pusou jen pokrčil rameny.

„Proč to chceš? A pak – nejspíš by mi to ani nedovolili,“ namítla.

„Dovolili, jestliže se přihlásíš ke zkoušce. Není nutné, abys ji udělala, jen tam se mnou pojď. Prosím.“

Hanka zase měla pocit, že jí uniká cosi podstatného. Ale fakt, že Rafan o něco prosil, ji nutil k zamyšlení. Málokdy po ní něco chtěl a mnohokrát jí pomohl. Nik proti tomu nápadu nic nenamítá, jinak už by se ozval, takže nic nebrání tomu, aby jeho prosbě vyhověla. Nebude ji to stát víc než jeden den a může to být svým způsobem i zajímavý zážitek.

„Tak jo, když o to tak stojíš,“ přikývla. Nik s Rafanem po sobě mrkli a v Hance vzklíčilo podezření, že se na ni domluvili. Sváťa v tom asi nejel, protože se znechuceně dloubal v moučniku a tvářil se, že mu nechutná.

Profesorka Ferinová se tvářila překvapeně, když za ní Nik s Hankou přišli, aby se přihlásili i k sirénám. Kývla, že je to možné, ale vypadala zvědavě.

„Koukám, že se nemůžete nabažit zkoušek. No co, u jednorožců to máte jisté, tak proč si nevyzkoušet i něco jiného. Letos je o sirénskou školu poměrně malý zájem, takže spolu s vámi k nim pojedou osm uchazečů. V pátek ráno je sraz u veřejné brány, odkud se přesuneme do Dubovníku a tam si nás u správce vyhlídkového podmořského tunelu vyzvedne někdo z jejich školy, ale to už jistě víte od Rafaela.“

Poděkovali a vyrazili na poslední hodiny, které je ve zdejší škole čekaly. Všechno probíhalo v pohodě, akorát Nik byl trochu nervózní.

13. Děsivé vize

Ráno Hanka překvapeně vykulila oči, když viděla, že je doprovází i Zachariáš.

„Mám v Dubovníku nějaké jednání, tak se svezu s vámi,“ řekl na vysvětlenou a vzal si s sebou bytelnou hůl. Sváťa je doprovodil až k bráně. Pak Hance a bráchovi popřál hodně štěstí a s povzdechem zamířil ke škole.

„A kdo s námi vlastně jede? Vždyť já ani pořádně neznám

základní informace,“ postěžovala si Hanka Rafanovi.

„Klid! To bude v pořádku. Jede s námi Livia, co nás vyučovala sirénštinu.“

„A to půjdeme do vody ve svém oblečení? Nebude to hloupé? Možná jsem si měla na sebe vzít něco jiného. Nějak mi ráno nedošlo, do jakého prostředí se chystáme...“

„Bez obav! V Dubovniku se převlékneme do jejich oblečení, správce tam prý má na výběr všechny velikosti. A naše šaty nám schová, než se vrátíme.“

Všichni uchazeči i jejich učitelka se sešli v určeném čase a cesta do Dubovniku proběhla hladce. Zato v přístavu byl nával. S tím si ale Zachariáš poradil způsobem sobě vlastním. Zařval „s dovolením“ a jako válečný stroj jim uvolnil cestu. Lidé kolem něj odlétávali na stranu a ostatní za ním už jen kráčeli uvolněným středem. Jeden muž se jim pokusil zastoupit cestu, ale trpaslíkova hůl se mu náhodou zabodla do břicha takovou silou, že jen hekl a odstoupil. Za chvíli byli venku, trpaslík jim popřál hodně štěstí a vyrazil směrem k tržišti. Oni společně s učitelkou zamířili ke vchodu do podmořské vyhlídkové trasy. Ale těsně před vstupem zabočila učitelka stranou a zabušila na neoznačené dveře. Otevřel jí rozčuchaný chlapík a pustil je dál. Livia je vedla dlouhou chodbou, až dorazili do kanceláře správce. Pozdravila se s ním a dostala klíč od převlékárny.

Hned bylo vidět, že tu učitelka není poprvé. Zkušeným okem změřila jejich postavy a vybrala jim vaky s oblečením. Kluky poslala do vedlejší místnosti a dívky se s ní převlékaly společně. Hanka zírala na přiléhavou lehkou látku. Nebo to nebyla látka? Trochu jí to připomínalo šupiny. Po navlečení to na ni přilnulo jako druhá kůže. Stejně jako ostatní dívky pozorovala učitelku, jak se to navléká. Jako první si natáhly trikot s polovičními rukávy a dlouhými nohavicemi, které ovšem nezakrývaly intimní partie.

Na to si pak dívky natáhly krátké kalhoty ve stejné barvě, ozdobené průsvitnou lehoučkou sukénkou. Učitelka jim pak každé upevnila kolem výstřihu jakýsi podivný pružný náhrdelník a zkontrolovala, jestli dobře přilnul na všech místech.

„Ještě musím zkontrolovat naše chlapce,“ prohlásila a odešla vedle.

Holky ztěží zadržovaly chichotání, když se s nimi vrátila a kluci vypadali podobně jako dívky, akorát bez sukének.

„K výbavě patří ještě ploutve a rukavice, ale ty dnes navlékat nebudeme. Ovšem ty z vás, kteří tu budou studovat, čeká rychlokurs pohybu, kde vás je naučí správně používat.“

„A to tam půjdeme bosí?“ nakrčila nosík jedna dívka.

„Věř mi, Beato, že je to nejlepší. V botách bys mezi sirénami působila komicky.“

„Komicky už si připadám,“ šklebila se dívka, ale dál neprotestovala.

„Používají sirény někdy nějakou taštičku nebo kapsičku?“ dotazoval se Rafan, který nevěděl, kam schovat tulíka.

Lívia se zamyslela a pak odběhla do skladu, odkud přinesla opasek.

„Tohle je pracovní opasek sloužící při sběru mušlí. Snad to bude vyhovovat, co říkáš?“

„Jo, to bude skvělé,“ přikývl Rafan.

„Jen nevím,“ rozpačitě si třela ret učitelka, „jak na tvého tulíka připevnit vzduchovou bublinu, aby mohl dýchat.“

„S tím si nedělejte starosti,“ usmál se Rafan, „já ani Plavík žádnou vzduchovou bublinu nepotřebujeme. Dýcháme pod vodou bez problémů.“

„Opravdu?“ povytáhla obočí. Pak se otočila na ostatní a dala pokyn k odchodu. Šli za ní chodbou k náпустní komoře. Otevřela kohoutek a kolem nohou se jim začala zdvihát hladina vody.

„Nyní dobře poslouchejte, co musíte za okamžik udělat.“

Nejdřív si na svém náhrdelníku stiskněte oba výstupky v úrovni klíční kosti a kolem hlavy se vám vytvoří vzduchová kapsa, která vám umožní dýchat pod vodou. O obnovu kyslíku se starat nemusíte, toto zařízení si ho z vody generuje samo a zároveň automaticky hlídá, zda je váš vzduch ve správném dýchatelném poměru k hloubce, kde se nacházíte. Dále sáhněte k bokům, tam těsně nad pasem ucítíte dvě destičky. Lehce je přejeďte dlaní tak, aby začaly mírně hřát. Ty vám magicky zajistí správnou váhu a odolnost proti tlaku v hloubce. Pokud by vám z nějakého důvodu dělalo potíže hovořit sirénštinou nahlas, můžete samozřejmě použít jen psychickou formu rozhovoru.“

Voda už jim sahala až k pasu, když začala Beata panikařit. „Ne, já to nezvládnou! Pusťte mě ven! Já pod vodu nechci. Ne, já tam nechci!“

Učitelka vzdychla a přepnula zpětný chod. Voda začala mizet, ale rozrušená dívka se přesto nemohla uklidnit.

„Počkejte tady, hned se vrátím,“ nařídila jim Livia, když voda odtekla a ona mohla dívku odvést pryč.

Po návratu se na ně starostlivě podívala: „Vy ostatní to zvládnete?“

Všichni přikývli. Voda znovu začala stoupat a Livia jim zopakovala pokyny. Nakonec voda zaplnila celou komoru a oni se vznášeli ve vodě. Ještě jednou je všechny zkontrolovala a otevřela vstup do podvodního tunelu, vedoucího k moři. Proplavali na jeho konec a tam už na ně čekaly dvě sirény, které je srdečně přivítaly.

Spolu s nimi odplavali kousek dál a tam na ně čekalo něco jako vodní brána nebo spíš vodní vír. Siréna jim vysvětlila, že mají pokud možno proplavat středem a plout směrem, kde je nejmenší odpor vody. Hanka se v tomto prostředí cítila nejistě a rozhodně se nehrnula do akce jako první. Když Rafan viděl, jak dívky váhají, vyrazil do víru a zmizel jim z očí. Hanka mu v této chvíli záviděla, že nemusí mít vzduchovou bublinu jako oni. Litovala, že se

nezeptala, zda se bublina nemůže porušit nárazem nebo špatným zacházením. Před sirénami už se ptát nechtěla, aby nevypadala jako srab. Pak sebrala odvalu a vyrazila za Rafanem.

Vynořila se v modrozeleném příšeří a uvědomila si, že je kolem množství sirén, které si je zvědavě prohlížejí.

„Hanau, vítám tě, Hanau,“ uslyšela zpěvnou sirénštinu a jedna malá vodní dívka, která se vznášela hned vedle Rafana, se k ní nadšeně vrhla a pohladila ji po ramenech. Teprve v té chvíli jí došlo, kdo to vlastně je. Omaula! Tady ve škole by ji tedy nečekala. Pohladila ji po vlasech a neu-mělou sirénštinou ji ujistila, jak ráda se s ní setkává. Vodní dívka začala vesele brebentit, ale to už bylo nad Hančiny síly pochopit, o čem je řeč. Rafan jí přispěchal na pomoc a poslal jí do mysli stručný překlad. Omaula radostně vyprávěla, jak ji Delfita hned poslala do školy, aby dohnala to, co jí chybělo v její samotě. Byla mezi svými vrstevníky velice šťastná a doufala, že se k nim do školy dostane i Hanka a Rafan a budou mít možnost se setkávat častěji. Mezitím dorazili i ostatní uchazeči a učitelka. Sirény je vedly do zvláštního korálového světa, kde byly studijní prostory odděleny rostlinnými závoji a osvětleny řasami, vpletenými do stěn vodní místnosti. Nakonec dorazili na místo, připomínající zahradu. Tady sirény zastavily. Zahradou se proháněla drobná hejna rybek. Malé vodní dívky zde vytvořily skupinku a na pokyn jedné učitelky začaly zpívat. Tady pod vodou to znělo velice zvláštně. Podmanivý nápěv přitahoval pozornost všech naslouchajících, a když zpěv skončil, Hanka pocítila smutek, že ta krása nemá pokračování. Ke skupince uchazečů připlouvaly další malé sirény a nesly občerstvení. Malé barevné balónky ukrývaly nápoj. Učitelka si vybrala žlutý balónek a brčko. Nejdřív ho strčila skrz bublinu do pusy, lehce foukla, aby vypudila mořskou vodu a druhý konec zasunula do balónku. Napila se, vytáhla brčko z pusy a pak

z balónku. Ostatní ji pozorovali a pokusili se její systém napodobit. Hanka si při tom sice trochu cucla i mořské vody, ale nápoj byl lehce nasládlý a velice chutný.

Následoval dlouhý projev, ve kterém jim ředitelka této školy ctihodná Sipiliana nastínila, jak je pro ně výhodné studovat právě u sirén a co všechno si mohou vybrat mezi nejzajímavějšími obory. Kdyby jim Rafan nepřekládal, asi by Hanka a Nik z toho projevu zachytili s bídou jen asi deset procent informací. Tulík se nudil a zkoušel, jak nejlépe používat při plavání svůj dlouhý ocásek. Proplouval střídavě mezi žáky a mezi malými sirénami a zachycoval se drápky za jejich šupinaté oblečení. Sirény z toho měly vzrušující povyražení a pokoušely se Plavíka dotknout nebo ho chytit. To ovšem bylo něco pro tulíka, který honičky a chytání zbožňoval. Jeho dovádění viditelně rozptylovalo i přednášející. Hanka se bála, že se rozčílí, ale nestalo se tak. Sipiliana se zničehonic rozesmála, prohodila několik slov a ukončila svůj projev prohlášením, že je čas začít.

Každého z uchazečů přivedli k jedné vodní sasance, kde se usadil. No, usadil... Voda s člověkem jemně kolébala, takže to usazení nebylo příliš stabilní.

„Vaším úkolem je,“ překládal jim Rafan, „vybrat si jednu korálovou rybku a přilákat ji do své sasanky. Je zcela na vás, jaký k tomu zvolíte přístup. Času máte tolik, kolik budete potřebovat, můžete zkoušet i různé postupy, jestliže první pokus nevyjde. Tak prosím, můžete začít.“

Hanka se nejdřív chvíli rozhlížela a musela uznat, že se jí tu líbí. Barvy korálů a rybek byly okouzlující. Prohlížela si malá hejna a přemýšlela, jakou rybku se má pokusit přilákat. Pak jí padl zrak na jednu obzvlášť pohyblivou, která nejčastěji vybočovala mimo hejno.

„Koukám, že jsi pěkná rebelka,“ oslovila ji v duchu, „možná jsi stejně svěhlová a ukvapená jako já. A možná i tobě hrozí nějaké nebezpečí. Podívej se na moji krásnou

prostornou sasanku. Její žhavá vlákna tě ochrání a pomohou ti přežít. Pojď se na svůj útulek podívat, ať víš, kam se máš schovat, až se objeví nebezpečí.“

Hanka se snažila svou myšlenkovou řeč proložit obrázky a sama byla zvědavá, zdali rybka aspoň trochu na soustředěnou informaci zareaguje. Její jednoduché roztěkané vědomí nevypadalo, že by se nechalo přesvědčit. Pak se ale rybka otočila a bleskurychle vplula do sasanky před Hankou. Ta jen překvapeně zamrkala, jak rychle splnila úkol.

„To bylo velice dobré,“ ozvalo se za ní a dívka překvapeně zjistila, že ji oslovila sama Sipiliana, „až neuvěřitelně dobré. Měla bys docela určitě studovat psychickou manipulaci. Už dlouho jsem nebyla svědkem tak výrazného talentu pro tento obor, jako u tebe. Budeš-li souhlasit, stanu se tvou osobní učitelkou. Víím, že je to tu pro vás trochu stresující kvůli pobytu ve vodě, ale letos jsme připravili odpočinkový prostor podobný vašim podmínkám, abyste se tu cítili lépe. Jsi přijata a doufám, že k nám opravdu nastoupíš.“

„Vy se mnou mluvíte naším jazykem,“ podivila se Hanka. „Zezačátku, než si lépe osvojíš naši řeč, tě mohu vyučovat i takto. Už se těším na naši vzájemnou spolupráci,“ řekla dívce. Hanka neměla to srdce jí říct, že původně ani nechtěla studovat tady a že si to musí ještě rozmyslet. Pak se rozhlédla. Nikdo z jejích spolužáků zatím neuspěl. Všimla si sirén, které je pozorovaly, a připomnělo jí to jednorozce. Možná i tady hrají roli detaily, které nejsou na první pohled důležité. Co by se asi stalo, kdyby rybku někdo polapil a nacpal ji do sasanky ručně? Vtom si všimla tulíka, který oddělil jednu rybku od hejna a hnal ji směrem k Rafanovi. Hanka měla chuť se zasmát nahlas. Než dvakrát mrkla, byla zděšená rybička v sasance. Nakonec proč ne? Copak sirény neřekly, že mohou zvolit jakoukoliv taktiku? V duchu Rafanovi poblahopřála. I k němu při-

stoupila hned poté jedna ze sirén, aby si s ním promluvila. No vida, zdá se, že i on bude mít svou osobní podvodní učitelku, pomyslela si vesele dívka. Jedna z malých sirén jí přinesla občerstvení v balónku. Tentokrát už se jí podařilo napít bez problémů.

Vlastně se ani nenudila, když sledovala spoluuchazeče o studium, jak se snaží vyplnit zadání sirén. Pokud si mohla všimnout, Nik se o splnění úkolu ani nesnažil. Z toho usoudila, že považuje zdejší školu za bezpečný úkryt a jestliže se pro ni dívka rozhodne, on s ní nezůstane.

Nakonec kromě Nika vzdali ještě další tři uchazeči. Ostatním se nakonec podařilo rybku do sasanky nalákat. Sirény jim nadšeně gratulovaly a každý ze šesti úspěšných žáků získal jednu osobní učitelku z řad dospělých sirén.

„A nyní vám ukážeme prostor, který jsme připravily pro vás, suchozemce, abyste se tu u nás cítili lépe a mohli odpočívat a spát ve svém prostředí. Teď tam na vás čeká malé pohoštění,“ řekla Sipiliana a vedla skupinku ke skalnatému tunelu nedaleko školních podvodních zahrad.

Po chvilce proplavali do prostorné jeskyně, jejíž větší část byla naplněna vzduchem a dalo se do ní vystoupat po několika schůdcích. Všichni návštěvníci vyšplhali na vzduch a s úlevou deaktivovali vzduchové bubliny. Bylo báječné zase normálně dýchat a moci se posadit na připravené travinové polštářky. Na nízkých stolcích byly naservírované různé mušle s občerstvením. Zdálo se, že všechny pochoutky pocházejí z bohatství mořského dna. Hanka opatrně ochutnala a s překvapením zjistila, že to není špatné. Na rozdíl od svých spolužáků spoustu zábran ztratila už u jednorožců a teď si vybírala kousky ryb, maso korýšů a dokonce se nevyhýbala ani rostlinným zeleným chaluhám. Zlákání jejím příkladem si i ostatní nabídli z toho, co bylo na stole.

Tulík ale občerstvením příliš nadšen nebyl. Otřepal se

z vody a vydal se na průzkum okolí. Hanka s Rafanem se vypravili za ním a našli všude kolem jeskyně menší pokojíky, asi na spaní, které zatím nebyly vybaveny zařízením. Všude kromě pokojíků bylo tlumené světlo.

„Až se to tu trochu zabydlí, bude to mnohem lepší, než jsem se odvážil doufat,“ konstatoval Rafan spokojeně. Pomalu se vrátili zpět s tulíkem, který tu ke svému zklamání nic zajímavého neobjevil.

Učitelka už se pomalu zvedala k odchodu, když Rafan najednou zavrával, nohy mu podklesly a vlastně měl kliku, že právě pod ním byl jeden z měkkých polštářků, na který se svezl. Oči upřené do prázdna Hance prozradily, že jde nejspíš o jedno z jeho vidění. Podle jeho reakce to tipovala na mimořádně silnou vizi.

„Říkal, abychom na něj nesahali, dokud se sám neprobeře,“ zadržela Hanka učitelku, která ho chtěla zkontrolovat, „jinak se mu prý dělá zle.“

„Jsi si jistá?“ nedůvěřivě se na ni zadívala Livia.

Rafanovi se začala chvět víčka a konečky prstů. Tak silnou reakci u něj zatím neviděla. Tulík mu vyšplhal za krk a přitiskl svou hlavičku na jeho tvář.

„Plavíku, můžeme mu nějak pomoci?“ zeptala se Hanka tiše tulíka.

„Vy nic! Plavík pomáhá,“ odpověděl stručně.

Za několik vteřin se Rafan uklidnil a po chvilce ztěžka otevřel oči. Uviděl starostlivý Hančin pohled, ale neměl sílu se usmát.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se znepokojená učitelka.

„Za chvíli budu v pohodě,“ odpověděl Rafan. Pak vzhlédl a uviděl sirénu, která se rozhodla mu dělat osobní učitelku. Vystoupila na vzduch, tentokrát měla na hlavě vodní bublinu ona. Položila mu ruce na ramena a Rafan cítil, jak se uvolňuje napětí ve svalech a rozjasňuje se mu v hlavě.

„Děkuji, Zivalíjo,“ řekl v sirénštině a usmál se.

„Viděl jsi něco důležitého?“ zeptala se siréna.

„Bojím se, že ano.“

„Chceš o tom mluvit?“

„Budu muset. Ale jen se svými dvěma přáteli, kterých se to týká, a učitelkou.“

„Tak dobrá, pojďte se mnou do vody. Ostatní spolužáci tu mohou během té doby ještě zůstat a odpočívat.“

Lívia pokynula dětem, aby se zase posadily a počkaly, až se vrátí. Rafan, Nik a Hanka ji doprovodili do vody, kde je očekávaly sirény. Zavedly je do jiné jeskyně naplněné vzduchem, ta ale neměla žádné suché dno. Mohli se posadit na kameny, ale nohy zůstávaly ve vodě.

„Uvítám, když vy a ctihodná Sipiliana budete svědky toho, co musím říct,“ požádal Rafan sirény, když se jeho přátelé vynořili z dýchacích bublin.

Hanka s obavou pozorovala jeho sevřené rty, které věštily nepřijemnosti už svým výrazem. Bylo jí jasné, že neuslyší nic veselého. Vzpomněla si na poslední Rafanovo vidění, kdy se Sam ocitl na hranici smrti. Bude to tentokrát stejně zlé nebo horší?

Rafan chvíli seděl mlčky, jako by hledal vhodná slova, pak vzdychl a začal.

„Je mi líto, sestřičko,“ otočil se na Hanku, „ale musím to říct tak, jak jsem to viděl.“

Dívka přikývla a po tomto něžném oslovení se připravila na nejhorší.

„Dnešní vidění bylo trochu jiné než jindy. Skládalo se ze tří obrazů a všechny vypadaly pravdivě. První se odehrál tam, co bydlíme. Můj mladší bratr ležel na zemi, z úst se mu valily krvavé bubliny a bezvládnou Hanku odnášel brnou neznámý muž. Než prošel, vyslal proti mně smrtící kouzlo a já věděl, že moje obrana nebude stačit. Tím to ale neskončilo. Vzápětí následoval druhý obraz. Byl z místa, kam jezdíme na prázdniny. Nedaleko klece s tleskavcem leželo rozervané Nikovo tělo a těžce poraněná Hanka se snažila k němu připlazit. Za ní stál stejný muž, jako byl

v mém prvním vidění, a se zájmem ji pozoroval. Třetí místo jsem nepoznal, děj se odehrával někde v terénu. Ležel tam mrtvý jednorožec se skvrnou na krku, vedle něj mrtvá Hanka a nad nimi naříkal drak. U Hančina těla klečel opět ten muž a mračil se.“

Rafan se chvilkami zadržával a občas si rukou nervózně rovnal mokré vlasy.

„Obvykle vidím jen jeden obraz. Nevím, proč to byly tentokrát hned tři najednou. Jsem z toho zmatený.“

„Dar vidět budoucnost,“ promluvila Sipiliana, „nebývá nejpříjemnějším darem, ale může být užitečný. Někdy zjevuje věci, kterým se nedá zabránit, ale v tomhle případě to bylo takzvané vrstvené vidění. To znamená, že budoucnost závisí na tom, jakou cestu si zvolí zúčastnění tvorové. Je tu ale hned několik velice nebezpečných křížovatek a předpokládám, že to, co jsi viděl, jsou nejhorší důsledky vašich budoucích rozhodnutí. Tobě se ale dostalo varování, to znamená, že můžete zvolit takovou cestu, která vám dává šanci se vyhýbat rizikovým místům, kde se má odehrát to nejhorší ze tvé vize.“

„To znamená, že už bychom neměli vkročit ani domů ani do útulku?“ vyděsila se Hanka.

„Přesně tak,“ přikývla vážně siréna, „přijmeme-li teorii, že muž, kterého viděl tvůj kamarád, tě z nějakého důvodu hledá a že nemá přátelské úmysly, zdá se, že je stále ve hře i cesta, jak se tomuto setkání vyhnout. Alespoň do té doby, než zjistíte, kdo to je a proč vás ohrožuje. Co myslíš, jak bude postupovat někdo, kdo tě chce za každou cenu najít?“ Siréna se sice dívala na Hanku, ale odpověděl Nik.

„Existence takového muže je pravděpodobná. A hledat bude nejspíš tam, kde se Hanka pohybuje. V Santareně kolem školy a bydliště, v útulku, na území jednorožců, případně v blízkosti jejího dračího přítele.“

„Nebo tam, kde se zrovna pohybujeme já a Sváťa,“ dodal Rafan.

Hanka si po jeho slovech uvědomila, v jaké pasti se ocitla. Jestliže nemá ohrozit bezpečí svých přátel, jestliže se má vyhnout všem těmto místům, nemá kam jít.

To je zatraceně vysoká cena za to, že jednou na tržišti ukázala prstem na únosce draků. Nebo že by za tím vším vězel Hodal Pohromak?

Ale úplně nejhorší by bylo, kdyby za její hloupost zaplatil některý z jejích kamarádů či známých životem. Potlačila pocit sebelítosti a rozhodla se udělat cokoli, aby se Rafanovy vize nenaplnily. Ohrozit kamarády a přátele nesmí! Ale co pro to může udělat?

Nik se otočil k ní a uvažoval nahlas: „O tom, že jsi dnes tady mezi sirénami skoro nikdo neví. To bychom asi dokázali utajit, protože všichni předpokládají, že pojeděš k jednorožcům, kde jsi úspěšně složila zkoušky. Problém jsou akorát uchazeči, kteří tu dnes byli s námi. Ti jsou zranitelní.“

Sipiliana se zadívala na Nika a najednou se jí tvář rozjasnila úsměvem: „Ty nejsi žák! Kdo vlastně jsi?“

„Jsem ochránce a mým posláním je zajistit dceři jednorožců bezpečí.“

„Přeješ si, abychom ji schovaly u nás?“ zeptala se ho Sipiliana přímo.

„Zvažuji tuto možnost.“

„Budeme rády, když u nás zůstane, ale bylo by dobré, aby si ostatní uchazeči mysleli, že odešla a už se nehodlá vrátit,“ podotkla siréna, „pak už o Hance budou vědět jen ti, kteří k nám dorazí studovat.“

„Ano, to je přesně ono,“ zajásal Nik a otočil se k Hance, „dokážete s bratrem sehrát před ostatními scénku ve smyslu: do vody už mě nikdy nedostaneš?“

„To si piš, že dokážeme,“ zašklebil se Rafan a spiklenecky na Hanku mrkl.

Pak se Nik obrátil ještě k Lívii, která se nedůvěřivě dívala z jednoho na druhého: „Na vás mám, paní učitelko, také

jednu prosbu. Zopakujete prosím vše, čeho jste tu teď byla svědkem, paní profesorce Ferinové nebo zástupkyni ředitele? Před ostatními prosím pomlčte o tom, kde se Hanka momentálně nachází. Budete tak laskavá?“

Spokojil se s jejím přikývnutím a hned začal plánovat podrobnosti, kterými bylo nutné před spolužáky zamaskovat dívčin tajný pobyt u sirén. Pak vydal pokyn, že je čas spustit představení.

Jakmile se vrátili k ostatním, Rafan se mračil a Hanka se tvářila uraženě. Vodní branou propluli zpět do Dubovníku a nakonec ulehčeně vystoupili z vody a šli do převlékárny. Ještě na chodbě se Hanka s Rafanem do sebe pustili. Zatímco se ostatní převlékali, řvali na sebe tak, aby všichni široko daleko slyšeli, oč jde.

„To, že jsem tě doprovodila až sem neznamená, že se nechám na čtyři měsíce uvrtat pod vodu! Co si myslíš? Jsi hrozný sobec. Když chceš mermomocí k sirénám, tak prosím, ale já jedu k jednorožcům!“ soptila Hanka.

„Tak to nevím, kdo je tady sobec,“ zvýšil hlas i Rafan, „a už vůbec nevím, co na těch chlupatých kopytnacích vidíš. Jsi blázen, když nechceš k sirénám!“

„Nechci a basta! Pod vodu už mě nedostaneš ani heverem!“

„No jo, dlouhý vlasy, krátkej rozum!“

„Trhni si!“

Všichni se bavili pohledem na Hanku a Rafana, takže Nik nepozorovaně vyklouzl ven a poslal dovnitř Zachariáše, který na ně čekal před vchodem. V rychlosti mu všechno vysvětlil a dlužno říci, že trpaslík ihned pochopil, oč tu běží a rád se zapojil do hry.

Vtrhl do chodby, seřval Hanku i Rafana a ráznými štulci je zahnal do převlékárny.

„Omlouvám se,“ řekl učitelce, „jsou někdy hrozně nevychovaní. Ale já už je postavím do latě. Můžete zatím ostatní odvést domů, já dohlédnu na ty své rošťáky a do Santa-

reny je dnes raději vezmu sám.“

„No dobře, jak myslíte,“ přikývla učitelka a popohnala ostatní žáky k východu.

Trpaslík vstoupil do převlékárny. Rafan už byl oblečený, ale Hanka jen smutně seděla na lavici a věděla, že je čas se opět ponořit do vody a doplavat tunelem zpět k siréně, která tam na ni čeká. Ani trochu se jí do moře nechtělo. Zachariáš ji objal a pohladil její mokré vlasy.

„Neboj se, ty to zvládneš a my se postaráme o to, aby se tady nahoře nikomu nic nestalo,“ řekl jí.

„Vydrž,“ mrkl na ni Rafan, „příští týden se vrátím. A když se ti bude večer stýskat, tak se ozvi.“

„Jasně,“ zašklebila se Hanka, „tak já běžím, aby mě neviděl správce. Vezmu si s sebou svoje oblečení. Snad je budu mít kde usušit. Přece jen bych aspoň při spaní mohla vypadat jako člověk.“

Zamávala jim a rychle, než ztratí odvahu, se rozběhla chodbou ke komoře. Napustila vodu a vplavala do tunelu. Když už měla pocit, že ji opouštějí síly, objevila se před ní Sipiliana. Hanka si musela stále opakovat, že je to nutné, aby se nenaplnily hrozivé Rafanovy vize.

Siréna ji zavedla do jeskyně, kterou dnes už jednou viděla. Teď měla v jedné malé místnosti lůžko z travin a suchou pokrývku, jídlo a pití, a ve sklenici světélkující živočichy, kteří tu sloužili jako lampička. Ani netušila, jestli už je večer. Nebyla tu ani obloha ani okna. Rozhodila své mokré oblečení, aby uschlo. Vyždímala si vodu z vlasů, svlékla šupinatý úbor a zalezla do suchého lůžka. Sice měla v plánu ještě zkontaktovat své přátele, ale teplo a únava se proti ní spojily a uvrhly ji do hlubokého zdravého spánku. „Jsi vzhůru? Hanau, jsi vzhůru?“ probudila ji měkká zpěvná sirénština.

No, jestli jsem nebyla, tak teď už zaručeně jsem, zavrčela v duchu, když si promnula oči a uvědomila si, kde to vlastně je. Cítila se odpočatě a probudil se v ní zvědavý a vzru-

šující pocit z nového dobrodružství.

„To jsi ty, Omaulo?“

„Jasně,“ ozvalo se a následovala drmolivá sirénština, ze které nebyla Hanka schopná pochytit, o co jde.

„Pomalou prosím,“ naléhavě přerušila malou sirénu, „já hovořím jen trochu a rozumím jen málo.“

„Oblékni se,“ začala Omaula vyslovovat zvolna a zřetelně,

„Sipiliana chce s tebou mluvit. Rozuměla jsi mi?“

„Ano. Díky, takhle je to lepší.“

Hanka se oblékla, smotala si vlasy, aby ji nešimraly na krku a rozhodla se zapínat vzduchovou bublinu už na suchu, aby si je nezmáčela jako včera. Pak kývla na Omaulu a opatrně se zeptala na hygienické zvyky sirén. Ta se zasmála a pak ve směsici slov a gest dívce vysvětlila, jak si má počínat a ukázala jí správné vodní proudy. Nakonec se smály obě dvě a v dobrém rozmaru dorazily na místo schůzky.

Sipiliana tam nebyla sama. Vedle ní se vznášela jejich stará známá Delfita Marela, a když se o ni Omaula mazlivě otřela, pohladila vlídně malou sirénu po vlasech.

„Doufám, že tě netížily těžké sny,“ pátravě se na lidskou dívku zadívala Sipiliana.

„Ne. Vyspala jsem se výborně, děkuji,“ usmála se Hanka.

„To je dobře,“ pokračovala siréna, „mám pro tebe takový malý návrh. Tady ctihodná Delfita Marela se nabídla, že do doby, než sem dorazí vaši studenti, tě vezme spolu s Omaulou k sobě domů a trochu tě seznámí s prostředím, ve kterém žijeme, a budeš-li mít zájem, pomůže ti i s výukou sirénštiny. Co ty na to?“

„Jé, to je skvělý nápad!“ zajásala Omaula, ale pak se pod přísným pohledem Delfity zase stáhla, jen oči jí zářily jako dvě hvězdy.

Už jen kvůli tomu Hanka souhlasila. Malá siréna byla tak milá a bezprostřední, v její společnosti to bude určitě zábavnější než ve zdejší škole. Šla si sbalit oblečení, které

stejně ještě neuschlo. Rozloučily se se Sipilianou a vyplávaly na volné moře.

„Tak co říkáš,“ otočila se siréna na Omaulu, „troufneš si otevřít tunel k nám domů?“

„Opravdu smím?“ zaradovala se vodní dívenka.

Delfita jí pokynula, aby se do toho dala. Nejdřív se objevil vodní vír, který stále zrychloval. Když rychlost přesáhla možnosti sledování, ustálil se kolem něj kruh změněného vodního prostoru. Vodní brána byla otevřena.

„Jdi první,“ kývla siréna na Omaulu a pak se otočila i k Hance, „a ty ji následuj, ať se nám neztratíš.“

Ocitly se ve vodě mnohem teplejší a světlejší než byla v okolí školy. Všechny barvy tu hned vypadaly mnohem zářivěji.

Omaula je vedla k masivu skal, do kterých se dalo proplout úzkou štěrbinou. Za ní se rozevřel pohled na korálovou zahradu ohraničenou skalami, kam oko dohlédlo. Pestrobarevné rybky se míhaly kolem a uprostřed si hráli dva delfíni, ke kterým se Omaula radostně hrnula. Vesele se obeploovali v kruzích. Malá siréna je přivedla až k Hance a ukázala jí, jak se má chytit za ploutev, aby ji tihle přátelští mořští savci mohli povozit.

Delfita je chvílku nechala vydovádět a pak je zavolala k sobě. Nejdřív dostala pokyny v sirénštině Omaula. Hanka sice zachytila slova jako spaní, klid, ale celkový smysl rychle mluvené řeči jí unikal. Pak její malá přítelkyně zmizela v prostoru mezi skalami a Delfita se obrátila k Hance.

„Během těch několika dní, které u nás strávíš, bych si představovala rozvržení našeho času asi takhle: ráno společná snídaně, potom mám nějaké povinnosti, takže tě do oběda svěřím do péče Omauly. Pak se budeme asi tři hodiny věnovat mentálním praktikám a výuce. Odpoledne mi budete většinou pomáhat se sběrem potravy a s péčí o její zdroje. Pokud bys měla nějaká přání nebo připomínky,

můžeš se na mě s nimi kdykoliv obrátit.“

„Díky, zatím mi nic neschází, jste moc laskavá,“ poděkovala Hanka.

„Dobrá. Tak pojď se mnou, ukážu ti tvůj soukromý prostor,“ vybídla dívku a vyplula směrem, ve kterém před chvílkou zmizela Omaula.

Proplavaly mezi několika špičatými útesy a pak se ponořily do překrásné modré jeskyně. Tady vystoupily na suchou skálu. Vedla odtud příkrá chodba vzhůru, až dorazili do útulné jeskyňky, kde Omaula rovnala traviny, aby měla Hanka na čem spát.

„Ještě ti sem přinesu větší světlo,“ řekla malá siréna.

„Běž se podívat až nahoru,“ vybídla Hanku Delfita a ukázala na pokračování strmé chodby.

Dívka ji poslechla. Chodba se zužovala a za posledním záhybem Hanka vystoupila na denní světlo. Před ní byla asi třímetrová upravená skalní plošina, na kterou už nedosahovaly ani největší vlny. Nastavila tvář slunci a mírný vánek vonící po moři jí čechral pramínky vlasů, které vyklouzly z jejího účesu. Moře se táhlo, kam až dohlédla, narušené jen několika útesy kolem. Byl to nádherný pohled. Umiňovala si, že se sem musí někdy podívat při východu nebo západu slunce. Zpět do modré jeskyně se vracela skoro s lítostí. Delfita už byla pryč a na Hanku zde čekala jen Omaula.

„Matka doporučila, abych tě učila plavat,“ řekla pomalu a podala Hance ploutve a rukavice s blánami. Přesunuly se do volného moře, kde Omaula dívce navlékla na nohy ploutve a ukázala, jak je k sobě zaháknout. Pak jí pomalu předváděla, jak se pohybovat, aby maximálně využila síly ploutve. Hanka se snažila ze všech sil, ale stále se cítila zoufale neobratně. Omaula z toho měla legraci, ale nevzdávala snahu naučit suchozemskou dívku aspoň trochu plavat. Po chvíli se k nim připojili delfíni a bylo ještě veseleji.

Když se obě vrátily domů na oběd, cítila už Hanka svaly, namožené z nezvyklé námahy.

Po jídle je Delfita zavedla ke zvláštnímu kruhu, kterého se obě dívky chytily. Hanku začaly brnět ruce. Zdálo se, že kruh obsahuje nějakou zvláštní energii. Na pokyn sirény se ponořily do relaxační hladiny vědomí a zaposlouchaly se do zpěvavého Delfitina hlasu.

„Dcery moje, následujte můj hlas a mou mysl a zaposlouchejte se do dávných bájí našeho lidu...“

Hanka překvapeně zjistila, že tomu zpěvu rozumí navzdory tomu, že se jednalo o sirénštinu. Nějakým zvláštním způsobem se v její mysli jednotlivá slova spojovala s použitými výrazy a obtiskovala se do dívčiny mysli. Siréna zpívala o časech, kdy sirény bloudily vodami a byly vyháňeny mořskými živočichy z každého místa, které se jim líbilo. Pak se ale zrodila královna Monogalinea, která hovořila všemi jazyky světa a uzavřela smlouvu s vládcem všech vod, a od té doby se před národem sirén otevřely nejkrásnější kouty podmořských krajin.

Hanka okouzleně naslouchala a v průběhu písně úplně zapomněla, že se jedná o jazyk, který nezná. Na konci báje jen smutně vzdychla. Ale tím výuka nekončila. Nyní po nich Delfita chtěla, aby spolu s ní opakovaly úryvky z písně. Omaule to šlo pochopitelně mnohem lépe než Hance, ale siréně to nevadilo a ochotně napovídala oběma dívkám.

Zbytek odpoledne byl věnován sběru chaluh a úklidu chaluhového pole. Zdálo se, že je to taková klidná nenáročná práce, ale večer už byla Hanka tak unavená, že opět usnula dřív, než se jí podařilo kontaktovat své přátele. Pokusila se sice o spojení s Plamem, ale jakmile trochu zklidnila mysl, propadla se do spánku. Dokonce ani R'íhan neměl šanci jí dát dobrou noc jako obvykle.

Probudila se čilá a odpočínutá. Protože v trvalém přítmí jeskyně nedokázala odhadnout čas, rozhodla se vyšplhat na

skálu nad mořem a podívat se ven. S překvapením zjistila, že teprve začíná svítat. Posadila se na skálu, rozhodnutá počkat si na východ slunce.

„Plame, jsi vzhůru?“ zkusila opatrně kontakt.

„Samou starostí o tebe pomalu ani nespím, takže jsem rád, že ses konečně ozvala,“ zazněla odpověď, ale Hanka vycítila, že opravdu spal a že ho vzbudila. Její dračí přítel k ní byl vlídnější, než by k němu byla ona, kdyby ji vytrhl ze spánku takhle časně.

„Jsem v pořádku a momentálně bydlím s Omaulou u sirény Delfity Marely kdesi uprostřed moře. A jak se máš ty?“

„Prima. Trénujeme létání a chystáme se v únoru znovu na dračí festival do Poluty. Snad to letos dopadne lépe než posledně.“

„Dráp je opravdu tak dobrý?“

„Létá obratněji než kdykoliv dřív, všichni ho tu mají rádi a už nikomu nevádí, že mu chybí oko. Stačí se na něj podívat a musíš ho mít ráda. Hodně se změnil od té doby, co jsme s ním měli potíže. Ta ztráta paměti pro něj byla hotové požehnání.“

„Jsem ráda, že to takhle dopadlo.“

„Taky se zdá, že se zakoukal do jedné dračice. Na festival vlastně pojedou spolu, já budu zase jen přívažek. Ale už se v létání také lepším. Kdo ví, třeba i já budu jednou soutěžit.“

„Když budeš trénovat, proč ne. Jinak je u draků všechno v pořádku? Žádný únos nebo něco, o čem se nemluví?“

„Zatím je u nás všude klid. Jediný rozruch je mezi lidmi. Hovoří se o podivné epidemii. Draky ale tahle nemoc nepostihuje.“

„Ano, o tom vím, ale zprávy toho moc neříkají.“

„A jak se ti líbí u sirén?“

„Něco líbí, něco nelíbí. Jako všude. Asi bych se měla ještě zkontaktovat s otcem, pomůžeš mi?“

„Vždycky a s radostí, vždyť víš.“

Hanka oslovila R'ihana jménem. S jednorožcem to bylo zvláštní. Všechny ostatní přátele mohla díky dračí části své osobnosti zkontaktovat pomocí jejich psychického krystalu. Každý ho měl: lidé, kouzelný džin, draci... Ale jednorožce musela oslovit kdesi ve svém nitru. Nikdy ho neviděla jako ostatní. Byl to podobný pocit, jako když hovoří sama k sobě. Slyšela ho ve své mysli a mohli ho slyšet i ostatní, se kterými byla ve spojení, ale jeho krystal se nikdy neobjevil. Jednorožec ale přesto slyšel.

„H' anaríjo, jsi v pořádku?“ ozval se okamžitě po oslovení.

„V tom nejlepším. Promiň, že jsem se neozvala dřív. Měla jsem to v úmyslu, ale byla jsem večer příliš unavená.“

„Rád tě slyším,“ z jeho slov byla cítit úleva.

„Mám ti vyprávět, co se stalo?“

„Byl u nás ochránce Nik a všechno nám pověděl.“

„To je dobře. Asi bych ještě neměla dost sil vyprávět vám to sama.“

„Jsi silnější, než si myslíš,“ vlídně podotkl jednorožec,

„jen osud ti v poslední době trochu komplikuje život.“

„Jsi hodný, že mé zbrklosti říkáš osud,“ zasmála se Hanka.

„Mohla bys pro mě něco udělat?“ zeptal se opatrně.

„Co by to mělo být?“

„Mohla by ses spojit s Rafaelem a zprostředkovat mi jeho vize?“

Hanka ztěžka polkla. Otec po ní chtěl, aby znovu prožila ten děsivý okamžik, kdy obrazy věštily zkázu její a jejích kamarádů. Uvědomila se ale, že i on v obrazech nedopadl dobře. A teď by je musela vidět na vlastní oči, aby mu je mohla zprostředkovat. Na druhou stranu připouštěla, že by to po ní otec nejspíš nechtěl, kdyby to pro něj nebylo důležité.

„Pokusím se Rafa zavolat.“

Její kamarád ještě tvrdě spal, takže trvalo poměrně dlouho, než se jí ozval. Po jeho krystalu přebíhala světelná šmouha, ve které se skrývala tulíkova osobnost. Hanka by neda-

la moc za to, že právě on svého lidského partnera vzbudil. „Sice tě moc rád slyším, ale nemohlo to počkat na nějakou vhodnější hodinu?“ zíval v krystalu její kamarád.

„Promiň. Večer bývám tak unavená, že se nezmůžu ani na přání dobré noci.“

„Tak jo, povídej, jak se máš.“

„To až potom. Vlastně jsem tě vzbudila kvůli mému otci. Chtěl by si prohlédnout tvé vize. Pamatuješ si je?“

„Do nejmenší podrobnosti,“ zvážněl její kamarád, „a co mám udělat?“

„Promítneš obrazy do mé mysli, kde si je otec může prohlédnout.“

„Hančo, jsi si jistá... Je to opravdu nutné?“

„Nepožádal by o to, kdyby to nebylo důležité.“

„Tak dobře. Připrav se na nejhorší,“ zavrčel Rafan, zavřel oči a jeho krystal se rozsvítil energií. Hanka se v mysli natáhla a dotkla se krystalu. Zaplavily ji obrazy tak, jak o nich její kamarád vyprávěl.

Viděla Svátu ležet na zemi s hlubokou ranou ve hrudi a muže, který ji pevně svíral a snažil se ji protáhnout branou. Rafan k němu běžel vstříc své smrti. Druhý obraz ji šokoval. Vidět rozervané Nikovo tělo a sebe s tělem pokrytým ranami bylo skoro k neunesení. Za ní stál opět ten podivný muž z prvního vidění. Třetí místo se nacházelo na území jednorožců. Hance se zdálo, že ho poznává. Ležel tam mrtvý R'íhan, hned vedle něj ona a nad jejím tělem bědoval Plam. Neznámý muž tentokrát tak děsivě nevypadal, spíš smutně a jako by s ním nebylo něco v pořádku.

S úlevou vydechla, když přenos vize skončil. V modrozeleném krystalu se znovu pohnula Rafanova tvář a vůbec nevypadala vesele. V té chvíli je oba zasáhla vlna lásky, přátelství a útěchy. Jednorožec jim tím děkoval za to, že mu vyhověli. Vtom si Hanka povšimla, že se poblíž kamarádova krystalu cosi zatřepetalo. Tentokrát si ale byla jistá tím, že to tulík není. Někdo je poslouchal a možná viděl

i přenášené vize. Vyděsila se. To už ale zasáhl Plam a vetřelce zhurta oslovil.

„Kdo jsi?“ zviditelnil magickou fixací obláček, který se snažil vytratit.

Jeho zuřivost obláček vyděsila. Pípnul nesmělým a vyděšeným hláskem: „Omaula.“

Hance se ulevilo. Malá zvědavá siréna ji asi přišla vzbudit a když viděla, že komunikuje, byla zvědavá. Zdá se, že její zvědavost je silnější než rozum.

„Popovídáme si později,“ řekla Hanka všem svým přátelům a ukončila s nimi spojení.

Omaula, která byla schovaná za ohybem skalního tunelu, teď vystoupila k Hance na plošinu zalitou sluncem. Poklekla před ní.

„Na to, co jsem udělala, není omluva. Odejdu sama.“ Siréna byla vážná a v očích měla bezbřehý smutek, tak jak si ho Hanka pamatovala z doby, kdy se ji pokoušeli s Mojezanovými zachránit z vyhnanství.

„Počkej, já asi nerozumím přesně. Kam odejdeš?“

„Pryč ode všech. Sirény mají jediný trest: vyhnanství.“

„I za malé přestupky?“

„Za malé přestupky je to vyhnanství na půl dne nebo den. Za větší, jako jsem dnes udělala já, je to napořád.“

„Tohle že byl velký přestupek?“

„Vstoupit tajně do hovoru je tabu. Omlouvám se. Netušila jsem, že jde o tak vážné věci.“

„Počkej, mluv pomalu, abych ti dobře rozuměla. Já nechci, abys byla trestána. Nic se nestalo. Ty jsi má přítelkyně a já ti věřím. Všechno je v úplném pořádku.“

Omaula vzhledla. V jejím výrazu došlo k proměně a místo smutku se nyní v její tváři zračil vděk. Upřela na Hanku své zářivé oči.

„Budu tvá sestra,“ prohlásila. Na jednom místě uvolnila svou vodní dýchací bublinu a vytrhla si několik vlasů. Pak je dívce uvázala kolem zápěstí a uklonila se jí.

„Dobře,“ přikývla Hanka s rozpačitým úsměvem, „potom i ty budeš má sestra.“

Napodobila vodní dívku a také uvázala pár svých vlasů kolem jejího útlého zápěstí. Omaula jí oplátila úsměv a objala ji. Pak se obě vrátily do modré jeskyně a Hanka si uvědomila, že si ten východ slunce ani pořádně nevychutnala.

Delfita si vlasů na jejich zápěstí všimla, chápavě se usmála, ale nekomentovala to. Další dny ubíhaly podobně jako ten první, akorát že Hanka stále lépe rozuměla sirénštině. Lekce po obědě byly mimořádně účinné a Omaula už téměř neslyšela žádost, aby mluvila pomaleji a srozumitelně. Delfíni je povozili po nejkrásnějších místech v okolí a Hanka se dozvíдалa další a další podrobnosti ze života sirén. Překvapilo ji, že rybí maso tu jedí jen děti ve vývinu, přesněji řečeno ty, které ještě rostou. Dospělí jedinci už se živí výhradně rostlinnou stravou. Omaula jí také pečlivě seznamovala s nebezpečnými a jedovatými tvory moře, kterým je lépe se vyhnout, a vyprávěla o několika divokých bouřích, po kterých byl úklid obytných prostor a sběrových oblastí zatraceně nepříjemný. Hanka už se naučila plavat tak, že Omaule bez problémů stačila v běžném provozu.

Poslední den je Delfita vzala na společný oběd k příbuzným. Omaula se těšila na sestřenky a hlavně na jídlo. Tvrдила, že tetu Bufa umí báječně připravovat a kombinovat potraviny.

Hanka se tu cítila trochu nesvá, protože byla celou dobu středem pozornosti. I když už se naučila svou vzduchovou bublinu ovládat natolik, že kousky jídla strkala skrz ni do úst poměrně elegantně, aniž by se celá upatřila, přece jen jí po několika soustech přešla chuť, když na ni sirénské malé děti při každé akci nepokrytě zvědavě zíraly. Mluvit se snažila co nejméně, aby se neztrapnila. Nakonec všeobecná pozornost polevila aspoň natolik, aby si mohla občas

vyměnit pár slov s Omaulou.

Po návratu domů si oddechla. Delfita je poslala sbírat mušle, což byla snadná záležitost a mohly se při tom vyhřívat v mělkých sluncem prohřátých vodách.

„Pověz mi, Omaulo, kolik dětí má tvoje teta?“

„Zatím žádné.“

„Žádné? Vždyť jich tam bylo tolik!“

„Ona je bona, vychovatelka, chápeš? Má děti ráda, tak si je bere k sobě.“

„Všimla jsem si, že jí ryby.“

„No jasně, přece čeká miminko.“

„Aha. Ale poslyš, prozrad' mi, kdo je otec? Jak se přihodí, že má siréna dítě?“

„Přece z jeskyně.“

„Prosím?“

„No, abych se přiznala, tak ještě přesně nevím. Až budu mít pocit, že chci postoupit mezi dospělé, navštívím jeskyni poznání a tam se všechno potřebné dozvím. Sirény mívají většinou jen jedno dítě, výjimečně dvě. Když některá z nás usoudí, že už nastal její čas, a zatouží po potomkovi, navštěvuje jeskyni do té doby, než otěhotní.“

„Zajímavé. A vždycky se narodí dívka?“

„Mezi sirénami neexistují muži.“

„To je divné. Přece u všech živočichů bývá i matka i otec.“

„Nevím, jak je to u nás, možná jsme oba dohromady. To by ses musela zeptat matky, já se ještě necítím na návštěvu jeskyně. U nás se na tohle téma moc nemluví.“

Hanka sice byla zvědavá, ale Delfity se sama zeptat neodvážila. Omaula to u večere udělala za ni. Delfita se chvíli zamyslela, podívala se na pramen vlasů na Hančině zápěstí a nakonec pokrčila rameny.

„Tak trochu teď patříš do rodiny, když jste si s Omaulou vyměnily sesterský slib. Vysvětlím ti, jak to u nás chodí, ale ty mi za to slíbíš, že o tom nikde nebudeš lehkovážně hovořit.“

„Slibuji,“ přikývla Hanka.

„Každé společenství sirén má svoji jeskyni dospělosti. Tam se mladé dívky dozvídají, jak funguje náš koloběh rozmnožování. O rituálech hovořit nebudu, na jejich pochopení a poznání máte ještě obě dost času. Jde o to, že každá z nás, sirén se alespoň jednou za život na jedno roční období stane mužem v tom smyslu, aby napomohla narození nových dětí. Toto roční období stráví v jeskyni dospělosti a ty sirény, které zatouží po dítěti, ji tam navštěvují. V dalším ročním období ji vystřídá jiná siréna a ona se opět může stát ženou a bude-li chtít, může mít dítě. Vidím vám na nose, že se chcete zeptat, jestli už jsem také byla mužem. Ano, už jsem i já strávila jedno roční období v jeskyni a díky tomu mám nárok mít dítě, až se k tomu rozhodnu. Stačí vám toto vysvětlení?“

„Stačí. A děkuji za důvěru,“ řekla Hanka.

„To jsem ráda,“ usmála se Delfita, „a teď už se běžte vyspat, zítra časně ráno se obě musíte vrátit do školy.“

Tentokrát si Hanka západ slunce vychutnala do posledního okamžiku. Přijala otcovo přání na dobrou noc a pak ještě zkontaktovala své kamarády. Sváťa byl u rodičů a chystal se na cestu k jednorozcům. Litoval, že tentokrát s ním Hanka nebude, ale byl rád, že se jí u sirén docela líbí, když už nemá na výběr. Rafan už také vybíral věci, které si vezme s sebou, a ptal se i Hanky, co jí má přivést. Velice se podivil, když zjistil, že nejvíc si přeje jablka, čokoládu a preclíky. Pak dívce sdělil, že na Nikovo naléhání opustili se Zachariášem Santarenu a museli se ubytovat v Dubovníku. Hanka se sice na Nika přímo nezeptala, ale Rafan poznamenal, že ho zítra uvidí, protože je k sirénám doprovází společně s učitelkou.

„To je fajn. Ráda ho uvidím,“ odpověděla a její srdce se třepotalo radostí nad tou zprávou, „ale na tebe se těším taky, bráško.“

„Zlatý voči,“ zasmál se Rafan, „já tě, Hanko, znám. Když

máš nablízku Nika, nevšimla by sis, ani kdyby se objevil sám Plam ve své dračí velikosti.“

„Hele, nech si ty narážky, buď tak hodný!“

„Taky už se na tebe těším,“ zasmál se Rafan a odpojil se. Hanka se protáhla, zívla a seběhla ke svému lůžku z travin. Podezřívala sirény, že pro ni vybraly traviny s uklidňujícími účinky, protože na nich vždy spala hluboce a beze snů.

14. Mezi sirénami

Ráno ji Omaula musela vzbudit. Delfita trvala na tom, aby se před odchodem nasnídaly, i když už byly dívky nervózní a chtěly vyrazit. Přesto byly na místě dřív, než dorazila skupinka ze Santareny. Delfita ještě zašla pozdravit Sipilianu, dotykem se rozloučila s oběma děvčaty a zmizela.

Zanedlouho přivedla jedna ze sirén očekávanou skupinku lidí. Bylo jich méně, než Hanka čekala. Zdálo se, že kromě Rafana se ke studiu rozhodly už jen dvě dívky. Hanka připlavala k nim a nadšeně objala Rafana i Nika. Pak se ale musela stáhnout, aby nenarušovala uvítací proslov a cestu k vyzdobenému místu, kde bylo připraveno slavnostní pohoštění. Připojila se k ostatním a hned si uvědomila, jakou má výhodu, když už se naučila pohybovat s ploutvemi.

Během pohoštění se osobní učitelky jednotlivých lidských žáků začaly se svými svěřenci domlouvat na termínu podrobnější konzultace a vyzvídaly, jestli už se uchazeči o studium rozhodli pro některý z nabízených oborů. Rafan se zeptal, jestli je možné jako hlavní obor studovat vizualizaci budoucnosti. Siréna přisvědčila a doporučila, aby si přibral i stabilizaci prostředí. Pak přišla Sipiliana a zeptala se Hanky.

„Já vlastně ani nevím pro co mám vlohy, byla bych raději, kdybyste mi nějaký obor doporučila vy.“

„Dáš-li na mou radu, bude pro tebe nejvhodnější manipu-

lace a ovlivňování mysli. Máš slušné předpoklady v dosahu mysli, ale trochu ti chybí preciznost a jemnost. Ale nic se neděje, to se poddá. Kdyby ti to nevadilo, mohly bychom vyzkoušet i vizualizaci minulosti nebo studium proměn.“

„Ráda zkusím, co je v mých silách.“

„Dobře, jsme domluvené. Odpoledne spolu uděláme pár testů a já podle toho připravím tvůj denní rozvrh,“ usmála se na ni Sipiliana a odplula k někomu dalšímu.

„Tak co, jak tu přežíváš?“ přitočil se k ní Nik.

„Zvykám si. Celkem to jde. Ale co bude pak? Kdy se budu moct vrátit do Santareny, do útulku nebo k rodičům?“

„Snažíme se najít toho člověka z Rafaelova vidění, ale zatím se nám to nedaří. Nikdo ho nezná. Věřím, že to zvládneme dřív, než skončí vaše zdejší studium.“

„Přála bych si, abys tu mohl být s námi,“ vzdychla Hanka.

„Tady jsi v bezpečí a já jsem užitečnější na souši. Přisáhám, že toho lumpa, kvůli kterému jsi uvízla pod vodou, najdu. Pak už nebude hrozit, že se vyplní to, co tvůj přítel viděl.“

„Bud' opatrný,“ nabádala ho Hanka, neboť stále ještě měla před očima obraz Nikova rozervaného těla z Rafanovy vize, „možná je ten neznámý nebezpečnější, než si myslíš.“

„Neboj se o mě. Spíš tu dávej pozor na sebe, ať se zase nepřimotáš do nějakého maléru. Já teď budu trochu z ruky, abych tě z něj mohl vytáhnout.“

„Budu si hrát na hodnou holčičku,“ ušklíbla se dívka.

„No, hlavně aby ti to vydrželo,“ zasmál se Nik, „naštěstí tu máš aspoň Rafa, aby na tebe dohlédl.“

„Bude se mi stýskat,“ vzdychla Hanka, když zahlédla učitelku, jak na Nika mává, že už je čas se vrátit do Dubovníku.

„Tak se tu drž,“ objal ji Nik a Hance se ze směsice štěstí a smutku až zatočila hlava.

Dívala se za ním, jak odplouvá v doprovodu učitelky a sirény. Zaplavil ji smutek z představy, že ho nejspíš celé ty čtyři měsíce neuvidí. Je to dlouhá doba. Snad bude stačit i na to, aby odhalili totožnost neznámého, který byl podle předpovědí tajemnou hrozbou nejen pro ni, ale i pro její blízké. Kdo to asi je? Mohl si ho najmout únosce draků, nebo ji ohrožuje z jiného důvodu? Kéž by věděla víc. Někdo ji zatahal za ploutev na noze.

„Nech už toho zírání do prázdna,“ zazněl jí v mysli Rafanův hlas, „přesunujeme se do jeskyně.“

Uviděla, jak vleče nepromokavé zavazadlo značných rozměrů, kterého si zatím nějak nevšimla. Možná ho sem dopravily z Dubovníku sirény. Popadla pytel za druhý konec, aby s ním kamarádovi pomohla. V jeskyni měli oba co dělat, aby ho vůbec vytáhli z vody. Další dvě studentky už tu byly a zabraly si pokojíky na jednom konci jeskyně, takže Hance a Rafanovi nezbylo, než dovléci zavazadlo na druhý konec, kde za ohybem našli další dvě lůžka.

„Co to v tom proboha máš?“ byla zvědavá Hanka.

„Doufám, že všechno potřebné. Věci na spaní, nějaké ručníky, jablka, čokoládu, několik knih,“ rozkládal věci do skalních prohlubní, které měli poblíž lůžek, „šachy, sušenky... Hej! Plavíku, ty lumpe, nech ty sušenky, vždyť jsi ráno snědl skoro půl balíčku! Bude ti zle.“

Hanka se zasmála, když viděla, jak tulík hbitě uhnul, aniž pustil ukořistěné sušenky z tlapek. Hned se zapojila do honičky, kterou stejně neměli naději vyhrát. Ale aspoň se příjemně pobavili.

Nakonec Rafan vybalil osobní krabičky s drobnostmi. Hanka pohladila svou dračí sponu do vlasů. Do zdejších podmínek sice moc vhodná nebyla, ale i tak byla ráda, že ji má u sebe. Teď už jejich nový příbytek začal maličko připomínat domov. Jen škoda, že tu nebyla podobná vyhlídka, jako u Omauly. Hanka se s velkou chutí zakousla do jablka a přemýšlela i o tom, že k němu bude přikusovat čoko-

ládu. To pak ale zavrhla a čokoládu schovala na večer. Odpoledne jim ještě klasické vyučování nezačalo, spíš je čekalo přezkoušení ze schopností. Hanka dostávala různé úkoly, jako zaslechnout, co si myslí krab, jakou náladu má travina a podobně. Po chvíli začala mít pocit, že nemá nejmenší předpoklady pro navržený obor. Jediné, v čem se dokázala trochu orientovat, bylo odhalování přeměn. Magický zrak měla docela slušně trénovaný, i když zatím v trochu jiném směru, než požadovala siréna. V závěru odpoledne dostala seznam školních aktivit. Během dopoledne měla většinu výuky společně se sirénami a převážně se jednalo o trénink soustředění, ponoření do relaxačních hladin mysli, nácvik přesnosti při použití magických schopností. Po obědě měla naplánovány dvě individuální lekce ve vybraném oboru. Jednou týdně byl však odpolední čas věnován pohybovým aktivitám. Každý sedmý den, kdy měly sirény školní volno, byl pro lidské žáky připraven program, který jim umožní blíž poznat krásy podmořského světa i jeho nebezpečí.

Večer se v jeskyni Hanka seznámila s dívkami, které se sem přihlásily ke studiu. Gertruda a Rea se také poznaly až tady a první večer pod vodou se cítily unaveně, nepohodlně a bylo jim chladno. Nabídla jim kus čokolády a tulík hned využil jejich společného rozhovoru k tomu, aby prozkoumal podrobně i prostory, kde se spolužačky zabydly. Pak se milostivě nechal hladit a drbat, což dívky potěšilo. Hanka jim stručně vysvětlila, jak to u sirén chodí v běžném životě, a slíbila, že jim ráno s Omaulou ukáže i to, jak správně plavat s ploutvemi. Když pak mezi ně přišel Rafan s Hančinou sponou narafičenou ve vlasech, chytil všechny dívky takový záchvat smíchu, že nemohly přestat. Tím opadly poslední zábrany a začali se kamarádit. Zhruba asi týden trvalo, než si všichni zvykli na nový způsob života. Vyučování u sirén je příjemně překvapilo v tom, že vždy bylo spojeno s nějakým příběhem, bájí nebo

jinou mnemotechnickou pomůckou, která napomáhala zapamatování. Vylepšení relaxačních schopností jim umožnilo i lepší využití magie. S postupem času zjistili, že vodní prostředí svědčí vizuálním efektům. Dokonce i Hance se poměrně brzo podařilo vyvolat obraz z blízké minulosti. Odhalování proměn jí šlo, ale jejich tvorba nikoliv. Na to byla nadaná hlavně Rea.

Rafan o svém studiu moc často nemluvil, ale vypadal celkem spokojeně. Občas si oba povídali se Svátou, který byl u jednorozců bezvýhradně nadšen. Na rozdíl od nich mohl aspoň občas navštěvovat domov a pak jim líčil, jaká je s Aničkou legrace a jak už Girův Péťa hezky chodí. Trochu mu to záviděli, protože se jim stýskalo po slunci a denním světle.

Jednou večer Hanka Rafana poprosila o jablko. Natáhl se do skalní prohlubně, aby se podíval, jestli ještě nějaké zbylo. Pak mu pohled padl do skříňky s drobnostmi. Něco bylo jinak. Podíval se pozorněji a zjistil, že jeho bílá lastura změnila barvu.

„Co tam máš?“ zdvihla se Hanka, když viděla, jak se kamarád zarazil a na něco se soustředěně dívá.

Ukázal jí mlčky perleťovou lasturu.

„Co s tím, to jsi našel?“ nechápala dívka.

„Ne. Tahle je od Delfity Marely.“

„Ale ta byla bílá, ne?“

„No právě!“

„Bude chtít splátku, kterou jí dlužíš,“ pochopila konečně, co jí kamarád ukazuje.

„Vypadá to tak.“

„Zeptám se Omauly, jestli o tom něco neví.“

„Ne,“ zavrtěl Rafan hlavou, „to myslím není dobrý nápad.“

Raději počkáme, až se přihlásí sama Delfita.“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny Hanka.

Delfita Marela se opravdu přihlásila. Začátkem března si Hanku, Rafana a Omaulu zavolala Sipiliana a oznámila

jim, že na žádost Omauliny matky jim uděluje tři dny mimořádného volna. Pak pro ně otevřela vodní bránu, kterou propluli do teplých vod Omaulina domova.

Tady už na ně čekala Delfita a srdečně je uvítala. Pak poslala dívky, aby Rafanovi ukázaly zdejší okolí. Byla to oproti škole příjemná změna, ale stejně byla Hanka zvědavá, oč půjde.

Po společném obědě poslala Delfita Omaulu, aby vyřídila vzkazy několika sirénám. Když zůstala s Rafanem a Hankou sama, otočila se s vážnou tváří k Rafanovi.

„Ráda bych si u tebe vybrala splátku dluhu, pokud budeš souhlasit.“

„Ano, lastura mi prozradila, že nastal čas splatit to, co vám dlužím. Řekněte, co mám udělat. Jsem připraven.“

„Víš, není to tak jednoduché. Nejdřív ti vysvětlím, oč jde. Na posledním setkání sirén nás jedna skupina, žijící v moři nedaleko Dubovníku, požádala o pomoc při řešení svého problému, který jim v poslední době dělá starosti. Na jejich území vznikla z neznámého důvodu nerovnováha mezi rybami a jedovatými řasami. Abych byla přesnější, řas je příliš mnoho a těch, co je likvidují, naopak málo. Odnepaměti tyto řasy požírají rybky, kterým říkáme berserety. Kromě jedu je v těch řasách něco, co tyto rybky potřebují ke svému životu. Navíc dokážou jed v řasách přeměnit na zbraň, kterou používají proti predátorům. Abych to vysvětlila: berserety jsou na první pohled bezbranné malé rybičky, ale pokud je nějaká jiná ryba z neznalosti pozře, jejich jed se jí dostane do tlamy a ona z něj zešílí. Začne bezhlavě útočit na vše ve svém okolí, na ryby, na rostliny, ba i na kameny. Někdy se omlátí o útesy, jindy napadne ryby ze svého hejna a začne je zabíjet. Berserety jsou tím rámussem varovány a většina z nich má čas utéci nebo se schovat.“

„Vzpomínám si na ty rybky,“ řekla Hanka, „pamatuješ, Rafe, na toho chlapíka, co nám povídal o rybách v podmořském tunelu?“

„Chlapíka si pamatuju, ale na to, co povídal o rybách, už moc ne.“

Hanka si pomyslela, že to opravdu bude náročná splátka, jestliže bude Delfita po jejím kamarádovi chtít, aby vyřešil něco, s čím si neporadily ani sirény.

„Samozřejmě po tobě nechci řešení celého problému,“ pokračovala siréna a Hanka znejistěla, zda také nechte myšlenky jako jednorožci, „ale moc by nám pomohlo, kdyby se tvůj tulík dokázal rybek zeptat, co se s nimi děje. Na místě jich zůstalo už jen pár a jsou nesmírně plaché, což není normální. Jakmile se přiblíží některá ze sirén, dávají se na bezhlavý úprk.“

„No, pokud neutečou i před námi, můžeme se o to pokusit,“ přikývl Rafan, když si předtím vyměnil pohled s Plavíkem.

„Kdyby se vám podařilo něco zjistit, mohlo by to znamenat velkou pomoc pro naše sestry. Pokoušely se zmírnit růst řas magicky, ale po vyprchání použitého kouzla rostliny zdvojnásobily rychlost růstu a vytlačují postupně ostatní vegetaci. Také vylučují nepatrné množství toxinů, které působí dráždivě. Nejen že způsobují kožní problémy, ale občas mají slabší jedinci i potíže psychického rázu. Jestli to tak půjde dál, budou si muset zdejší sirény hledat jiný domov.“

„Uděláme, co bude v našich silách,“ odpověděl Rafan a podíval se na tulíka, který zcela viditelně rozuměl, a také příkyvoval.

Mezitím se zpět vrátila Omaula.

„Výborně,“ usmála se Delfita, „takže zítra ráno vyrazíme na místo a pokusíme se najít nějaké berserety. Dnes mám ještě práci, takže vás svěřuji do péče své dcery Omauly. Předpokládám, že s ní se nudit nebudete.“

Opravdu se nenudili. Už na ně čekali delfíni, kteří si chtěli hrát, a nakonec je vzali s sebou na projížďku podvodními krajinami. Omaula jim dokonce ukázala jeskyni ztros-

kotanců, kde byly rozpadlé pozůstatky nějakého člunu, staré už dlouho nepoužívané ohniště a zbytky prutů na ryby. Omaula to považovala za poklady, ale Hanka s Rafanem ji vyvedli z omylu.

Druhý den je Delfita zavedla k sirénám, žijícím nedaleko Dubovníku. Vody tu byly chladné a ještě temnější než ve škole. Možná, že by jim přestěhování prospělo, pomyslela si Hanka, když se rozhlédla po zdejších prostředích.

Delfita je představila jedné mladší siréně, které tu všichni říkali Mamája. Byla velice bezprostřední, milá a upovídána. Vlastními slovy jim vylíčila totéž, co už věděli od Delfity, a ukázala, o které řasy se jedná. Bylo jich tu opravdu hodně. Věnovala se jim celý den. Společně proplouvali podmořskou krajinou v okolí jejího bydliště, ale nezahledli při tom ani jedinou berseretu.

„Bud' jsme dnes měli mimořádnou smůlu, nebo už tu žádné berserety nezbyly,“ vzdychla Mamája, když se večer loučili a domlouvali se, že to zkusí ještě druhý den.

Nazítří už s nimi nešla ani Delfita ani Omaula. Hanky s Rafanem se ujala opět Mamája a s ní pak opatrně prozkoumávali terén. Po obědě se na ně usmálo štěstí alespoň v tom, že pár rybek zahlédli. Mamája jim chtěla nabídnout nějaké krmení, ale sotva to rybky zahlédly, vyplašeně prchaly.

„Já to nechápu,“ pokrčila siréna rameny, „dřív nám ožužlávaly prsty, když jsme jim něco podobného přinesly, a teď se děsí všeho kolem sebe. Moc by mě zajímalo, co se jim vlastně stalo, co tu změnu v jejich chování způsobilo. Ale dnes už se to bohužel nedozvíme. Škoda. Doufaly jsme, že to vyjde.“

„No jo, zítra zase musíme do školy,“ konstatovala lítostivě Hanka.

„Ale poslední březnový týden máme volno,“ zamyslel se Rafan, „možná bychom se mohli vrátit a zkusit to znovu. Nebude to moc pozdě?“

„S řasami už se potýkáme půl roku, takže pár týdnů navíc asi žádnou změnu nepřinese. Nejhorší je, že netušíme, co se s berseretami stalo. Jestliže nám budete chtít věnovat týden vašeho volna, budeme vašimi dlužníky,“ položila si dlaň na srdce Mamája.

„To nestojí za řeč,“ usmál se Rafan.

Na večeri se vrátili k Delfitě a Omaule. Zklamaně jim vyprávěli, jak se nepodařilo berserety kontaktovat ani když je konečně objevili.

„Považuji tvůj dluh za splacený,“ otočila se Delfita na Rafana.

„Ale vždyť jsme ničeho nedosáhli,“ namítl.

„Věnovali jste nám své síly i čas, takže dluh je smazán. Jestliže jim budete chtít pomáhat o prázdninách, budou sirény kolem Mamáji dlužit službu vám.“

„Jenže ony o nic nepožádaly, to byl můj nápad,“ namítl Rafan.

„Jak myslíš. Ale už jsem ti jednou vysvětlila, že přijetí dluhu je mezi sirénami něco jako pečeť přátelství. Budou dotčeny, nepřijmeš-li nabídnutý závazek.“

„Dobře, ještě to zvážím.“

„Věřím, že se rozhodneš správně,“ kývla Delfita spokojeně, „a já tedy budu počítat s tím, že u nás strávíte své prázdniny. Nedojde-li k nějakým změnám, přijdu si vás vyzvednout společně s Omaulou.“

Pak děti odvedla branou zpět do školy.

Následující týdny Hanka hodnotila jako docela zajímavé. Konečně si zvykla na nové prostředí, a studium se přesunulo z oblasti nácviku soustředění do oblasti praktické výuky. Sirény jim dokonce nabídly speciální kurs, kde se mohou naučit vytvoření a použití vodní brány, což všichni přijali s velkým nadšením.

Jediné, co Hance kazilo náladu, bylo to, že se zatím nepodařilo vyřešit její situaci na souši. Hrozba Rafanových vizí byla stále aktuální. Obávala se, že se možná nebude moci

vrátit na břeh ani v době, kdy jim skončí zdejší studium. Rafan na tohle téma mluvit nechtěl, takže jediný, s kým si o tom mohla po večerech povídat, byl její dračí přítel Plam. Dívka Rafana podezírala, že jí o svých viděních neříká vše. Vzhledem k tomu, že měl vizualizaci jako svůj studijní obor, čekala, že bude sdílnější. Měla obavu, že stále vidí situace, které nejsou příznivé. Byly chvíle, kdy se musela hodně bránit pokušení vyzkoušet na svém kamarádovi ovlivňovací kouzla. Jenže dát v sázku důvěru přítele by bylo to poslední, co by chtěla riskovat. Tolik rozumu ještě měla.

Nebyla si jistá, jestli se těší na prázdniny. Tentokrát by dala přednost návratu k jednorozčům nebo do útulku. Zatoužila běhat po trávě v obyčejných šatech a zalétat si na prkně. Když pro ně ale Delfita večer před prázdninami přišla, potlačila své pocity deprese a poslušně následovala svého kamaráda a Omaulu.

Měla by být ráda, že je tu Rafan s ní a ne se utápět v sebelítosti! Přesto si nemohla pomoci a celý večer se usmívala jen proto, aby zakryla, jak je jí smutno. Do postele zapadla brzo a doufala, že ji to do rána přejde.

Probudila se časně. Potichu, aby nevzbudila Rafana, se přesunula na skalní terasu, kterou osvětlovaly ranní paprsky. Posadila se a přemýšlela o tom, co si počne, když bude nucena zůstat ve světě sirén. Nechybělo mnoho, aby znovu sklouzla do sebelítosti. Pohled na vlnící se hladinu jí však dělal dobře. Vzpomněla si na L'galu, jak ji učila předat smutek plynoucí vodě. I tady moře odnášelo nepříjemné myšlenky a uklidňovalo mysl. Když pro ně přišla Omaula, cítila už se docela dobře.

Byla by se tak možná cítila i nadále, kdyby Rafan u snídani neřekl tu větu: „Uvítal bych, kdybys netrvala na tom, že mě doprovázíš. Mohla bys zůstat s Omaulou tady a bavit se.“

„Jak po mně můžeš něco takového chtít?!“ zasyčela

výhružně a její dobrá nálada byla rázem tatam.

„Hm, bál jsem se, že to budeš brát takhle.“

„Rafe! Proč to po mně chceš?“

„No, proč asi? Mám strach, že by se ti mohlo něco přihodit.“

„Zase vize?“

„Ne, to nemůžu tvrdit. Jen mám takové divné mrazení v zádech.“

„Víš co? Běž se s tím svým sýčkováním bodnout. Já jdu s tebou!“

„No tak jo, když na tom trváš, už se nerozčiluj,“ pokrčil rezignovaně rameny.

Za dva dny už oba na tenhle rozhovor zapomněli. Hodně času trávili plaváním a zkoumáním zdejšího okolí. Zatím se během jejich pobytu u Mamáji poblíž Dubovníku nic nepatřičného nepříhodilo. Číhali společně na berserety a tulík kolem nich kroužil ve stále větších a větších kruzích.

Čtvrtý den s nimi Omaula na číhanou nešla. Jako naschvál, nebo možná právě proto, se jim konečně podařilo objevit malé hejno. Hanka se pokoušela nenápadně rybky uklidňovat, aby se k nim tulík mohl nepozorovaně přiblížit. Chvilku kolem nich kroužil a pak se mu podařilo dostat přímo do hejna. Berseretám asi nepřípadal nebezpečný, takže se před ním nesnažily schovat. Spolu s nimi se Plavík nějakou dobu vznášel mezi korálovými útesy. Hanka si s Rafanem vyměnila vítězný pohled. Tak se jim to přece jen nakonec podařilo.

Při návratu u Plavíka vyzvídali, co zjistil, ale ten jen rošťácky plaval od jednoho ke druhému a dělal drahoty. Ohromně ho bavilo, jak na něj oba dorážejí.

Když je Mamája viděla tak rozzářené, svitla naděje i v jejích očích. Nejdřív je pozvala k jídlu, ale bylo vidět, že se nemůže dočkat informací. A nebyla sama. I Hanka s Rafanem čekali, co tulík siréně poví.

„Ta rybka prozradila vše, co mohla. Ona bojí sirén,“ začal Plavík, když dojedli.

„Proč by se bála,“ podivila se Mamája.

„Siréna krmit berserety a lákat na útesy u břehu. Hodně jídla a dobré jídlo. Berserety stěhují hejno tam, kde potrava. Hodně jídla, hodně rozmnožují. Ráj pro berserety ale není bez chyby. Siréna dává potravu, ale jednou přinese síť a celé hejno najednou pryč. Znovu potrava, znovu velké hejno a znovu síť. Několik rybek má strach a prchá zpět sem, kde sice jen málo chutné řasy, ale žádná síť. Teď ale velký strach, když se objeví siréna.“

„Tohle všechno že ti rybka pověděla?“ užasli Rafan a Hanka.

„Já se ptám, ona vysílá obrazy. Všechno se vyjasňuje.“

„Rozumíte tomu?“ otočil se Rafan na zamračenou Mamáju.

„Abych řekla pravdu, tak ne. Pokud tvůj tulík mluví pravdu, a já se obávám, že ano, děje se tu něco velice podivného a nepatřičného. Zdráhám se uvěřit, že by některá siréna úmyslně narušila rovnováhu mořského dna.“

Mamája se podívala na ostatní družky, které stejně jako ona zvědavě naslouchaly, a pokrčila rameny. Sirény se dívaly jedna na druhou a nakonec jejich zrak tázavě spočinul na viditelně nejstarší siréně.

Ta chvíli váhala, než začala pomalu mluvit: „I mezi sirénami se může najít jedinec, který nejedná v zájmu všech. Před několika lety jsem slyšela o skupině vodních lidí, která vyhostila jednu svou družku kvůli nepatřičnému sobeckému jednání.“

„Myslíš, že by za tím mohla být ona?“

„To netuším. Jen mě to tak napadlo, když byla řeč o divném chování sirény.“

Rozproudila se diskuse o tom, jestli je tahle možnost natolik reálná, aby se ji tam někdo vypravil prověřit. Pár hlasů bylo proti, protože by to mohlo být nebezpečné. Další ale

namítaly, že je načase něco smysluplného podniknout.

„Můžeme si jít ještě zaplavat?“ zeptala se Omaula, která dopoledne pomáhala připravovat jídlo a mrzelo ji, že tulíkův úspěch přišel zrovna v okamžiku, kdy ona u toho nebyla.

Mamája přikývla a doporučila jim, ať neplavou daleko.

Malá siréna vystřelila od stolu tak rychle, že jí Hanka s Rafanem ani při nejlepší vůli nestačili. Byla přímo nabitá energií. Pak na ně ale počkala a vyzvíдалa, ve kterém místě bázlivé berserety objevili. Zavedli ji tam, ale po rybkách už tu nebyla ani stopa.

„Mohli bychom se podívat trochu blíž k pobřeží,“ navrhla Omaula.

„Nemyslím, že je to dobrý nápad,“ protestoval Rafan, ale malá siréna už ho neslyšela. Vyrasila naznačeným směrem a jejím kamarádům nezbylo, než ji následovat. Po chvíli už bylo moře mčlčí a proudění vody je strhávalo rovnoběžně s pobřežím. Omaula se stále držela kus před nimi.

„Měli bychom se vrátit,“ kývla na ni Hanka, když se jim podařilo trochu přiblížit.

„Jasně. Ale nejdřív se trochu povožíme v proudu a podíváme se támhle k tomu ostrůvku. Bydlí tam jen ptáci a jsou nádherní. Hrozně mě baví pozorovat, jak loví ryby.“

„Omaulo...“

„No jo, no jo, já vím. Slibuji, že hned potom se vrátíme.“ Doplavali do blízkosti ptačího ostrova a museli dát Omaule za pravdu. Ptáci se nořili do vody, jako živá torpéda a ti šikovnější při tom dokázali chytit pomalou nebo nepozorovanou rybku.

Pak vzal Rafan Hanku za rameno: „Tulík tvrdí, že nás někdo sleduje.“

„Toho bych si musela všimnout,“ rozhlédla se pozorně Omaula, ale nikoho neviděla. Plavík však trval na svém.

„Vrátíme se,“ rozhodl Rafan autoritativně.

„Mám udělat bránu?“ zeptala se malá siréna.

„Ano. A pospěš si, prý je jich víc a blíží se. Plavík si myslí, že nám hrozí nebezpečí,“ přikázal Rafan.

Omaula začala tvarovat vodu do víru a nakonec ji roztáhla do brány. V okamžiku, kdy chtěli proplout, brána vybuchla takovou silou, až je síla nárazové vlny všechny omráčila...

15. Šťastný nález

Šítár se nespokojeně zamračil, a když vyslechl poslední novinky od svých zpravodajů, došel k názoru, že co si člověk neudělá sám, to nemá. Doufal, že odměna, kterou vypsals na hlavu té holky, co ho na tržišti poznala a poštvála proti němu bandu ochránců, bude dostatečná. Jenže lumpové, zdá se, už nejsou tak dobří, jako bývali. Kolikátý už je to nezdařený pokus? Copak už není nikdo natolik schopný, aby dokázal najít a zneškodnit jednu malou hloupou holku? Připustil fakt, že ji asi hlídají schopní lidé. Ale každá ostraha má přece svou slabinu! Dokonce zklamal i Hodal, a to už je co říct. Rozhodně ho nelitoval, když zjistil, že ho brácha dočasně zbavil magické svéprávnosti. Měl si dát větší pozor!

Šítár neměl v úmyslu zopakovat Hodalovu chybu a zaplést se do lovu dívky osobně, ale vážně uvažoval, že odměnu za její hlavu zdvojnásobí, aby motivoval další zájemce. Poslední dobou ta malá mrcha ale někam zmizela a nedařilo se zjistit, kam. Nakonec nad tou záhadou mávl rukou a rozhodl se raději věnovat své nové hračce. Strčil hlavu do laboratoře a rozhlédl se.

„Alonzo? Jsi tady?“

„Co se děje? Potřebujete něco?“

„Samozřejmě, že potřebuju. Vždyť víš. Chci po tobě šipku, která dokáže proniknout dračí kůží a dopravit náš jed až do krevního oběhu.“

„Myslím, že by stačilo se trefit do oka nebo do tlamy.“

„Hlupáku! Když po tobě jde drak, tak moc času na míření nemáš.“

„Žádná šipka vystřelená kuší nemá dostatečnou rychlost. Co takhle přidat trochu magie?“

„Jejich magické štíty jsou ještě lepší než kůže. Musíme zkrátka najít něco účinnějšího.“

„Má to ale háček.“

„Prosím?“

„Nemáme ještě dost jedu, abychom to mohli zkusit na drakovi. Z těch rybiček se toho vymačká hrozně málo.“

„Než něco vymyslíš, tak už toho určitě bude dost.“

„No, jestli přestanete s těmi pokusy na lidech, tak možná jo.“

„Nebud' drzý a radši se věnuj práci,“ zavrčel Šítár a zalitoval, že je ten chlap tak nenahraditelný. S chutí by mu ukázal, kde je jeho místo. Zatím ho však potřebuje, tak mu ty jeho řeči musí strpět. Jestli se jejich experiment podaří, může drakům vrátit úder, který mu zasadili nedávno. Sice jim unikl, ale přišel při tom o spoustu zajímavých drobností a hlavně o svůj domov, který tak dlouho budoval. Představa pomsty byla velice příjemná. Až bude připraven, spočítá to černým i zeleným. A jestli zbyde trochu jedu, mohl by zkusit proniknout přímo do sídla Bdělého. To by teprve byla třešnička na dortu! Laskal se se vzpomínkou, jak se mu naposledy podařilo dokonce dostat ochránce. Škoda, že všechno jde tak pomalu...

Prošel jeskyní a chodbou a vyšel ven na mořskou pláž. V tomhle nepřístupném koutě útesů bylo málo pravděpodobné, že by potkal někoho cizího. Protože slunce celý den příjemně svítilo, byl kámen, na kterém obvykle sedával, příjemně vyhřátý. Měl rád teplo. Udělal si pohodlí, vytáhl doutník a zapálil si ho. Čekal, až se objeví jeho přítelkyně a zatím pozoroval moře a ptáky. Když dokouřil, vstal a zbytek z doutníku odhodil daleko do vody. U nohou mu vlnky zaplavovaly vyhlazený písek. Jen nedaleko narušo-

valo tu písečnou rovinu hrdlo nějaké láhve. Zvědavě odhrábl vlhký nános písku a v ruce držel podivnou modrozelenou zazátkovanou láhev. Byla prázdná. Nejdřív ji chtěl zahodit, ale na té láhvi bylo něco divného. Uvědomil si, že téměř pulsuje magií. Šítára se zmocnilo vzrušení. Snad to není...?

Silou vytrhl špunt a s užaslou radostí pozoroval, jak se před ním z mlhy zhmotňuje tělo elementála.

„Co poroučíš, můj pane?“ zeptala se bytost.

„Kdo jsi?“ zeptal se pro jistotu kouzelník a v očích mu jiskřilo poznání.

„Jsem kouzelný džin. Nyní jsi můj pán a můžeš mi poručit, co chceš.“

„To je skvělé,“ zamnul si ruce muž, „opravdu dokážeš splnit každé přání?“

„To zdaleka ne, můj pane, ale budu se o to snažit.“

„Můžeš na sebe vzít nějakou méně nápadnou podobu?“

Džin se proměnil do podoby Šítára.

„Ale ne,“ zamračil se kouzelník, „mohl bys být trochu vyšší, světlé vlasy, široký obličej, svalnaté ruce a nohy, na to třeba pískové kalhoty a modrou košili. Jo, to už je lepší. Jak se jmenuješ?“

„Nevím, pane.“

„Nevadí, budu ti říkat Jime. Umíš čarovat?“

„Nevím, pane, nepamatuji si na nic ze své minulosti, možná ano.“

Šítár sáhl do kapsy a vytáhl zlatý peníz: „Zkus ho rozmnožit. Asi takhle.“

Kouzelník teď držel v ruce dvě mince.

„Kolik kusů si přeješ, můj pane?“

„Dvacet.“

Ještě než dořekl, měl Šítár plné ruce mincí.

„Učíš se rychle,“ usmál se a zastrčil mince zpět do kapsy.

„Ještě ti mohu splnit nějaké přání, pane?“

„Posaď se, trochu si popovídáme. Zajímá mě spousta věcí.“

Můžeš lhát nebo zabíjet?“

„Budeš-li si to přát, tak mohu.“

„Když se tě na něco zeptám, odpovíš mi vždycky pravdivě?“

„Tobě, pane, lhát ani ublížit nesmím.“

„Výborně! A co já? Mohu ti lhát nebo tě zabít?“

„Lhát mi můžeš, jak je ti libo. Zabít mě sice nedokáže nikdo, ale můžeš mě zapudit.“

„Čím bych tě zapudil, kdybych chtěl?“

„Stačí říct: mé přání je, abych už nebyl tvým pánem.“

„Nic jiného tě nezapudí?“

„Budu zapuzen, jestliže nebude v mých silách splnit příkaz, který mi dáš.“

„A sakra! Tohle je trochu záludné, to bych nerad. Dobrá, domluvíme se takto. Když bude něco nad tvé síly, přijdeš ke mně a řekneš: tohle nejde, nechci být zapuzen. A pak už se nějak domluvíme.“

„Jak si přeješ, můj pane.“

„A neříkej mi pane, říkej mi mistře.“

„Jak si přeješ, můj mistře.“

„To zní taky hloupě. Oslovení pane bude asi nejlepší! Ale bez přívlastků!“

„Jak si přeješ, pane.“

„Dokážeš být neviditelný?“

„Jen pro ty, kdo neovládají magii.“

„A co draci?“

„Ti moji podstatu odhalí jediným pohledem.“

„A co lidé? Ti, co mají sedmý smysl?“

„Ochránci a zdatnější mágové mě poznají také bez problémů.“

„Dokázal bys ochránce zabít?“

„Kdybych ho napadl ze zálohy, tak ano. Jakmile ale použije hůl moci, může mě zbavit magie a vyhostit.“

„Vyhostit? Co to znamená?“

„Pošle mě bez magie zpět k mému pánovi. Po nějaké době

se pak moje magie zase obnoví.“

„Zabít tě nemůže?“

„Ne, pane.“

„Dokážeš číst ostatním myšlenky?“

„Když mi to přikážeš, pane, pokusím se o to.“

„Za chvíli se mám setkat s jednou sirénou, budeš mi myšlenkovým přenosem říkat, co si myslí. Uvidíme, jak ti to půjde.“

„Ano, jak si přeješ pane.“

Ještě chvíli Šítár vyzvídal, jakými způsoby džin dovede opatřit peníze a drahokamy, co všechno umí magicky rozmnožit, jestli potřebuje odpočívat a jak rychle je schopen obnovovat magii a jestli umí také ovlivňovat osoby.

Pak se z vln vynořila siréna a přicházela blíž. Od té doby, co ji Šítár naučil pomocí kouzla dýchat venku i bez bubliny, vypadala mnohem lépe. Sice se nikdy neusmívala naplno, ale kouzelníkovi se zdálo, že ho ráda vidí. Hned si důkladně prohlédla jeho společníka a mírně povytáhla obočí.

„Zdravím tě, Šítáre. Nemohu uvěřit svým očím. Ty máš kouzelného džina?“

„Dnes mám šťastný den, Lesibo. Příjemně jsem si zakouřil, našel láhev a teď mám dokonce potěšení si s tebou popovídat,“ odpověděl muž.

Džin k němu vyslal myšlenku: Myslí si, že jsi zdvořilý, ale pochybuje o tom, že by tě těšil hovor s ní. Ona si však s tebou povídá velice ráda. Vypadá to, že jsi jediná osoba, která jí občas dělá společnost.

„Také mám šťastný den, když tě vidím,“ řekla nahlas.

Chvíli si povídali o tom, jak prospívá hejno rybek a spokojeně konstatovali, že se to vyvíjí dobře. Berserety se vesele rozmnožují a pravidelně se objevují při krmení. Siréna kouzelníka upozornila, že už jí dochází krmivo a Šítár kývl, že to zařídí. Pak siréně vyprávěl veselé historky, které zaslechl na tržišti. Nakonec sáhl do kapsy

a podal jí plátěný pytlík s ořechy. Siréna poděkovala a tentokrát se i nepatrně pousmála.

Džin hlásil: Je velice šťastná, že jsi nezapomněl na její oblíbenou pochoutku, ale moje přítomnost ji znervózňuje. Má strach, jestli se jí nechceš zbavit jednou provždy.

„Jsem rád, že mi pomáháš, Lesibo, takže se uvidíme zase za týden. Kdyby byly nějaké problémy, stačí shodit támhle ten viklan a já přijdu, jak nejdřív budu moci. Opatruj se.“

„Ty také, Šítáre, budu se těšit.“

Siréna zmizela v moři a kouzelník s džinem se vydali zpět do jeskynního komplexu, plného chodeb a místností. Na zamaskovaných místech byly zkratky vytvořené pomocí zafixovaných bran. Kouzelný džin si spokojeně uvědomil, že se dostal do rukou skutečně schopného mága a byl připraven mu ze všech svých sil pomáhat.

Šítár si ho všude začal vodit s sebou a nejčastěji po něm chtěl, aby mu tlumočil myšlenky lidí kolem něj. Jednou kouzelník načapal sluhu při krádeži vína.

„Odpusťte mi, pane, je to poprvé,“ žadonil přistižený.

„Lžeš! Kolikrát už to ve skutečnosti bylo?“ uhodil na něj Šítár.

„Teprve podruhé, moc se omlouvám, pane, už se to nestane,“ málem mu líbal boty sluha.

Džin zatím vyslal zprávu o jeho myšlenkách: Kradl už tolikrát, že si to sám nepamatuje, a myslí, že jste nafoukaný boháč, který na to nikdy nepřijde.“

„Máš pravdu, už se to nestane,“ zabodl do hříšníka tvrdý pohled kouzelník a pak kývl na džina, „Jime, zabij ho.“

„Jak si přeješ, pane,“ odpověděl kouzelný džin a zlomil muži vaz. Mág se spokojeně ušklíbl.

„Hoď ho do krabí jámy,“ řekl, „stejně to byl mizerný sluha.“

Občas byl Šítár nucen se stýkat i s lidmi z města. Neměl to rád, ale když chtěl mít klid ve svém současném bydlišti,

byl nucen hrát roli podivínského milovníka moře, který zkoumá podmorský život a nechce být ve svém soukromí rušen.

Hledal mezi měšťany někoho, kdo má dostatečně velký vliv, ale nedostatečně vyvinutý sedmý smysl. Takový člověk by ho mohl zaštitit před nežádoucími zvědavci a mohli by si být vzájemně prospěšní.

Zdálo se, že nejvhodnějším kandidátem by byl Seladonin, který se sem se synem nedávno přestěhoval a vystavěl luxusní palác v nejlepší čtvrti Dubovníku. Jeho aktivity nebyly vždy nejčistší. Sice oficiálně provozoval domy nabízející potěšení bohatým pánům, ale mluvilo se i o tom, že obchoduje s lidmi, a dokonce prý i s dětmi. Byl natolik mocný a bohatý, že každého, kdo o tom mluvil nahlas, dokázal umlčet. To byl přesně ten druh moci, který Šítár potřeboval. Přemýšlel, jak s ním nějak šikovně navázat známost. Nakonec mu pomohlo, že si jeho syn zamiloval plachtění na moři.

Způsobit kolizi lodě nebyl pro kouzelného džina velký problém. Stačil silný poryv větru, který plachetnici otočil dnem vzhůru. Čirou náhodou byl na moři i Šítár, který mladíka i dívku, se kterou byl na výletě, zachránil a pak svou magií vrátil jejich plachetnici do správné polohy. Nakonec kouzelný džin zbavil lodní útroby mořské vody. Mladí lidé projevovali vděčnost a nadšení nad magickými schopnostmi svých zachránců.

Když odpluli do přístavu, Šítár si zamnul ruce: „Doufám, že to bude fungovat. Pro jistotu jsem ještě klukovi sebral vestu, kde měl všechno, oč nechtěl přijít: prachy, pár drahých kamenů, hodinky a dokonce i krabičku se zásnubním prstenem. Nechal do něj vsadit moc krásný a drahý diamant, bude ho určitě mrzet, že o něj přišel.“

„Hádám dobře, pane, že mu ho budeš chtít vrátit?“ zeptal se džin.

„Jsi blízko, Jime. Nebudu to já, kdo mu ho vrátí, ale ty.

Odneseš tu vestu až k nim domů, zkontroluješ, aby všechno vypadalo naprosto neporušené, aby hodinky fungovaly. Pokusíš se to předat přímo Seladoninovi a použiješ ovlivnění, aby nás pozval k nim na večeři nebo nějakou jinou akci. Za to, co jsme udělali pro jeho syna i za tu jeho ztracenou vestu, kterou vracíme, si přece zasloužíme nějaké uznání. Doufám, že mu to dojde i bez ovlivňování, ale kdyby ne, nějak to zaříd'."

„Jasně, pane.“

Večeře se uskutečnila přesně tak, jak Šítár očekával. A nezůstalo u jedné. Seladonin velice rychle pochopil, jak mu může být užitečný někdo s tak vyvinutým sedmým smyslem a mnohaletými zkušenostmi. Společnou řeč našli skoro okamžitě, ale důvěra se rodila pomalu.

Jednou si z takové návštěvy kouzelník přinesl domů přetržený kožený náramek. Když byl s kouzelným džinem o samotě, vytáhl ho z kapsy a podal mu ho.

„Co říkáš, Jime, dokážeš to opravit?“

Kouzelný džin pozorně prohlédl poškozený magický předmět. Prohlížel si linie magického ovlivnění a nejasně si uvědomil, že už někdy dřív něco podobného v ruce držel. Spojil přetržený pruh kůže a obnovil linie tak, jak mu jeho paměť napovídala.

„Nejsem si jist, zda je to opraveno správně. Musel bych mít v ruce nepoškozený vzor, abych se trefil přesně,“ řekl, když předmět vracel svému pánovi.

„Tak to vykoušíme,“ rozhodl kouzelník a zavolal starou pomocnici z kuchyně. Prsten na její ruce signalizoval, že má aspoň základní magické vzdělání. Tvářila se nevrle.

„Potřebuji tvoji pomoc,“ řekl Šítár a pak ženě navlékl opravený náramek.

Nejdřív se tvářila překvapeně, pak vyděšeně a nakonec se chýtila za srdce a skácela se na zem.

„A sakra,“ zaklel kouzelník, „je mrtvá. Buď je to špatně opraveno, nebo to má ještě jiné účinky, než mi Seladonin

řekl.“

„Jsem téměř přesvědčen, že je to opraveno správně,“ namítl džin.

„Udělej mi duplikát toho náramku,“ požádal ho kouzelník. Džin poslechl.

„Nemůžeš to dělat víc potichu? Nechci na sebe upozorňovat. Takovýhle magický randál by mohl někoho vyburcovat k pozornosti.“

„Duplikovat realitu potichu není v mých silách, jedná se o značné narušení rovnováhy a musím na to vynaložit hodně magie,“ bránil se džin.

„No dobrá, беру to na vědomí. Tuhle mrtvolu vrať jejím příbuzným, že dostala infarkt, a dej jim odškodné, ať nedělají zbytečný rozruch.“

Dva dny poté vzal Šítár oba náramky a vyrazil k Seladoninovi. Jima nechal v laboratoři, aby dohlédl na výrobu jedu z pochytaných rybiček.

Tentokrát se kouzelník a boháč sešli v jednom nenápadném stavení, které zvenku vypadalo jako škola pro dospívající slečny. Dívky tam skutečně vyšívaly, učily se vařit, tančit, masírovat, aranžovat květiny a vůbec vše, co by mohly do budoucna potřebovat. Všechny měly bílé blůzky a barevné, pestře zdobené sukně. Na pravé ruce nosily nenápadný kožený náramek. Byly uctivé, milé a poslušné.

„Ty náramky stojí celý majlant, takže musím na holkách vydělat co nejvíc,“ řekl Seladonin, když došli do jeho pracovny, „naštěstí je ještě dost mužskejch, co si rádi připlatí, když dostanou hezkou poslušnou ženu nebo služku.“

„Zkusili jsme ten náramek opravit,“ řekl Šítár a podal předmět jeho majiteli, „ale neměli jsme představu, jak funguje originál, takže si nejsem jist, jestli bude fungovat správně.“

„To hned ověříme,“ řekl Seladonin a zazvonil.

Do místnosti vstoupila stará žena s uhrančivýma očima: „Přejete si čaj?“

„Přiveď Marii.“

Žena zmizela a po chvíli se vrátila s vyšší štíhlou dívkou. Vypadala moc hezky, až na vlasy. Ty měla sice hnědé s příjemně rezavým nádechem, ale byly celé okousané, na jedné straně dokonce chyběl celý vyškubnutý chomáč.

„Vyměň jí náramky,“ nařídil Seladonin.

Šítár magickým zrakem sledoval, co žena dělá. Dívka sice neměla prsten, ale sedmý smysl docela určitě vykazovala. Žena ji posadila na židli a pak ji nevybíravým způsobem zbavila magie. Děvče zalapalo po dechu. Žena sundala náramek a nahradila ho tím opraveným. Po chvílce se dívka vzpamatovala a na pokyn se postavila.

„Musíš lépe pečovat o své vlasy, jinak se do výběrového oddělení vůbec nedostaneš,“ řekl Seladonin.

„Ano, pane.“

„Nebo bys snad chtěla raději na plantáže?“

„Ne, pane.“

„Tak se trochu snaž.“

„Ano, pane.“

„Zdá se, že je opravený dobře,“ řekl, když žena dívku odvedla.

„A tenhle je jiný?“ ukázal Šítár na sundaný náramek.

„No, na první pohled se to moc nepozná, ale mám různé druhy. Některé jsou transportní, některé věrnostní, ale tady většinou pracuji s typem zaručujícím poslušnost. Ale občas se mi do ruky dostanou holčiny, co mají stopy sedmého smyslu a na ty pak potřebuji náramky, které ještě k tomu všemu potlačují magii. Ty jsou úplně nejdražší a bohužel i tak trochu nezákonné.“

„Abych řekl pravdu, taky mám raději ochránce hodně daleko od těla,“ ušklíbl se souhlasně kouzelník.

„Jsem rád, že si rozumíme,“ usmál se Seladonin.

„Budete-li cokoliv potřebovat, stačí říct,“ řekl při loučení Šítár.

Chystal se doma pochválit kouzelného džina za dobře

odvedenou prací a přemýšlel, jestli se má dál patlat s berseretami, jestli by nebylo jednodušší říct Jimovi, aby získaný jed znásobil magicky. I když vzhledem k jeho magické hlučnosti by asi bylo lépe, kdyby tu akci provedli někde mimo domov. O tohle své současné bydlení by zatím nerad přišel. Pláž u moře vůbec není špatná. Velké tržiště má skoro u nosu a přátelství s osamělou sirénou taky není k zahzení. Kdyby se mu k tomu všemu ještě podařilo dostat na kobytku drakům, nemělo by to chybu. Zvlášť teď, když má k dispozici kouzelného džina. Stačí věci dobře naplánovat a postupně dosáhne všeho, po čem zatouží.

V pohodové náladě dorazil domů, takže ho nepříjemně zaskočilo, když zjistil, že siréna vyhlásila poplach. Seběhl na pláž, kde už na něj netrpělivě čekala Lesiba.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Někdo čmouchá kolem berseret. Necháme to být, nebo zasáhneme?“

„Co jsi viděla?“

„Malou sirénu a dvě lidská mláďata. Stále se sem vracejí.“ Šítár se zamyslel: „Nezdá se mi pravděpodobné, že by mohli na něco přijít.“

„Jenže oni ráno mluvili s berseretami, které unikly při posledním zátahu.“

„Jsi si tím jistá?“

„Viděla jsem to. Ale než jsem mohla něco udělat, ztratili se. Dnes se vrátili a courají se tu po okolí.“

„Dobře. Raději je zlikvidujeme.“

„Kdybyste tu malou sirénu nezabili, nechala bych si ji na převýchovu,“ skoro prosebně navrhla Lesiba.

„Proč ne, jestli tě to potěší, zkusíme ji chytit živou,“ pokrčil lhostejně rameny kouzelník.

Šítár zavolal džina a poslal ho napřed, aby se sirénou našel vetřelce. Potom houkl na muže, který měl na starosti člun s rychlým magickým pohonem, aby okamžitě vyplul. Než stihl nasednout, byl už kouzelný džin zpět se zprávou, že je

našli a ukazoval jim směr. Pak dal pokyn zastavit a ještě malou chvíli opatrně táhl loďku tak, aby je nebylo slyšet.

„Lidi zlikviduj a sirénu chyt' pro Lesibu,“ nařídil kouzelník, „a pospěš si, mám pocit, že už si nás všimli.“

„Jasně, pane.“

Džin vyrazil tak rychle, že předhonal i sirénu.

„Je pozdě, ta malá dělá bránu,“ vykřikla Lesiba vztekla.

Džin natáhl ruku a nechal bránu explodovat. Bublíny po výbuchu zakryly, kam to koho odhodilo. Dokonce i džin se sirénou byli odmrštěni o kus zpátky. Teprve když se voda trochu rozjasnila, uviděl džin, že Šítár vytahuje do loďky bezvládnou dívku. Chtěl mu pomoci, ale kouzelník jen odmítavě mávl rukou.

„Pomoz Lesibě chytit malou sirénu a pak najdi toho kluka a zabij ho.“

Džin kývl a chtěl se otočit, ale kouzelník ho zarazil.

„Ne, počkej. To by se dalo zjistit i zpětně. Měním příkaz. Postarej se o to, aby zůstal pod vodou bez vzduchu a bez kouzel aspoň hodinu. Přesuň ho někam daleko na moře, kde je dostatek žraloků, a sešli na něj iluzi, že je malá rybka. Hlavně po sobě nenech žádnou stopu, kdyby sem ty parchanty někdo přišel hledat. Nesmí tu zůstat ani náznak toho, že byl někdo zabit. Jasně?“

„Jak si přeješ, pane.“

Kouzelný džin vyrazil za malou sirénou, ale tu už mezitím našla Lesiba. Držela vítězoslavně svou bezvládnou kořist a právě otvírala bránu, ve které se obě ztratily. Tady už žádná pomoc nebyla potřeba.

Džin začal hledat mladíka. Vlna ho odmrštila hodně daleko. V kapse měl nějaké magické zvířátko, ale ani to nevykazovalo známky vědomí. Přesně podle pokynů vyrazil na moře a za hodinu odvěkl bezvládné tělo dostatečně daleko. Vybral místo, kde se proháněli dva obrovští žraloci. Pak seslal iluzi. Ale jediná malá rybka, na kterou si vzpomněl, byla bersereta. Bylo zvláštní, že mladík byl stále

ještě naživu, a to i přesto, že mu k dýchání nepomáhala ani vzduchová bublina ani žádné kouzlo. Přemýšlel, jestli by ho neměl usmrtit, ale to mu v upřesněných pokynech pán nenařídil. Tak ho nechal být a rozhodl se vrátit k Šítárovi. Měl z toho ale nějak divný pocit. Marně se snažil zjistit proč.

„Tak co?“ zeptal se kouzelník, když dorazil zpět.

„Vyřízeno přesně jak jsi chtěl, pane,“ odpověděl džin.

„Výborně. Zkontroluj laboratoř a pak se stav u Lesiby. Byl bych klidnější, kdyby té malé nechala vymazat paměť. Promluv si s ní o tom a pokus se ji přesvědčit.“

„A co ta dívka?“ zeptal se z náhlého popudu džin.

„Odvezl jsem ji k Seladoninovi. Dal jsem jí ten náramek, co jsi nedávno zduplikoval.“

„A přežila to?“

„Zdá se, že jo. Zjistil jsem u našeho přítele, že je potřeba před navléknutím odebrat pryč všechnu magii. Tentokrát se to podařilo. Seladonin měl z mého dárku velkou radost. Sice má ta dívka sedřenou tvář, jak nabořila hlavou do suti, ale to se časem zahojí. Až se trochu vzpamatuje, zajdu tam a taky jí pro jistotu vymažu paměť.“

„Dobrý nápad, pane.“

„Jo, abych nezapomněl,“ podal Šítár džinovi malou krabici, „tady jsou její školní hodinky a amulet. Zaříd', ať to zmizí. Hodinky už stejně nebude potřebovat a amulet je, zdá se, nějaký divnej paměťovej kámen. Nechci, aby tu zbylo cokoliv, co by někdo mohl hledat.“

„Zařídím, pane.“

Kouzelný džin prošel laboratoř, zkontroloval nejnovější vzorky jedu a provázen nepřátelským pohledem vědce pokračoval chodbou k pláži. Rozhodl se nejdřív zničit nebezpečný obsah krabíčky. Vysypal si nežádoucí drobnosti do dlaně. Kámen mu upadl do písku. Zdvihl ho, a když se předmět dotkl jeho dlaně, zažil šok. Jako by se s ním zatočil svět.

V jediném okamžiku ho zaplavily vzpomínky na všechno, co prožil. S hrůzou si uvědomil, komu teď slouží. Pocítil nevolnost při myšlence, že právě on překazil Hance a jejím přátelům útěk před smrtelně nebezpečným zločincem. A Rafaela nechal napospas žralokům! To musí okamžitě napravit! Pán mu nařídil zajít za sirénou. Dobrá, vezme to oklikou.

Viděl, jak siréna vytváří vodní bránu a byl si jist, že to dokáže i on. Místo, kde nechal Rafana, si pamatoval. První vytvoření brány mu sice trvalo trochu déle, ale zvládl to, a za okamžik byl na místě. Uvědomil si, jaké štěstí bylo, že zvolil iluzi právě berserety. Nebezpečné rybky se predátory ani nedotkli. Zato je začínalo zajímat divné zvířátko, které teď kolem rybky plavalo. Kouzelný džin odehnal žraloky o kus dál.

Tulík se probral dřív než jeho lidský společník a zmateně plaval kolem a strkal do Rafana, aby ho probudil. Když zahlédl džina, naježil se. Ten však na sebe vzal svou bývalou podobu Vrona a Plavík se trochu zklidnil. Pustil ho sice k Rafanovu tělu, ale i nadále ho nedůvěřivě sledoval. Vron sejmul z chlapce rybí iluzi a prohlédl jeho tělo. Na hlavě našel velkou bouli, která zřejmě způsobila bezvědomí, a hned začal s jejím léčením. Brzo se dostavil výsledek. Rafan vzdychl, chytil se za hlavu a otevřel oči.

„Sakra, mám halucinace,“ prohlásil, když před sebou spatřil Vrona. Vzápětí se musel bránit Plavíkovu nadšenému dorážení.

Kouzelný džin ukončil léčebné působení a čekal, až se mladík trochu vzpamatuje.

„Vrone?“

„Jsem rád, že žiješ, Rafe.“

„Někdo tě našel? A poslal mi tě na pomoc?“ rozzářila se mladíkova tvář úsměvem.

„Našel. Ale je to bohužel horší. Můj pán mě poslal, abych tě zabil.“

„Cože?“

„Našel mě Šítár.“

„To snad ne!“ vyděsil se Rafan. „Znamená to, že mě opravdu musíš zabít?“

„Naštěstí ne. Dostal jsem pokyn, abych tě nechal pod vodou. Kromě tebe by se každý jiný utopil. Ale to můj nový pán neví. Pak se mi do ruky dostal můj paměťový kámen.“

„Hanka ho... Co je s Hankou? Žije?“

„Ano. Ale zase jí navlékli protimagický náramek a chystají se jí vymazat paměť.“

„Do háje! Pomůžeš jí?“

„Budu chránit její život svým životem.“

„Snaž se jí pomoci tak, abys umřít nemusel. Kde vlastně je?“

„To...“ odmlčel se džin, „nemůžu říct, i kdybych sebevíc chtěl, to by byla zrada mého pána.“

„Chápu,“ podíval se na džina nešťastně Rafan, „tak mi aspoň ukaž, jak teď u svého pána vypadáš. Pochybuji, že bys měl pořád tuhle starou podobu.“

Kouzelný džin se proměnil a Rafan zalapal po dechu.

„Co se děje?“ nechápal Vron. „Co je špatně?“

„V téhle podobě už jsem tě totiž viděl. Měl jsem několik vizí z budoucnosti. V každé z nich jsi někoho zabil. Mě, R'íhana, Nika, v jednom dokonce i Hanku.“

„To bych přece neudělal,“ polekal se džin, „určitě bych ji poznal.“

„I na dálku? Bez dotyku?“

„Snad ano. Ačkoliv, dokud mi chyběla paměť... Vlastně máš pravdu. Málem jsem vás zabil oba dva. Jsem pro vás nebezpečný.“

„To možná ano, ale zatím žijeme. Vlastně to setkání s tebou proběhlo mnohem lépe, než ve všech mých vizích. Jen mám strach o Hanku. Někdo vypsal odměnu na její život. Nic o tom nevíš? Nebyl to náhodou tvůj současný

pán?“

„O ničem takovém zatím nemluvil. Navíc ji osobně viděl, když ji vytáhl z vody. Že by ji při tom nepoznal? I když povídal, že měla do krve sedřenou jednu tvář. Nemusel ji poznat...“

„A co Omaula?“

„Kdo?“

„Ta malá siréna, co byla s námi. Je hrozně zvědavá a podnikavá. Doufám, že ji nezabili. Taková chytrá a veselá vodní holka, bylo by jí škoda.“

„Ujala se jí jedna osamělá siréna, která žije u pobřeží. Šítár mě poslal, abych tě malé vymazal paměť.“

„To je ale pech, že tě musel najít právě on!“

„Nemohu s tím nic udělat. A co ty? Dokážeš se odsud sám dostat?“

„Víš co? Nestarej se a mysl si, že mě tu sežraly ty bestie, co kolem nás krouží. A běž už, ať tě pán nehledá.“

„Máš pravdu. Tumáš,“ strčil džin Rafanovi do ruky krabičku, „pán nařídil, abych to dal pryč.“

Pak vytvořil vodní bránu a bez ohlednutí se přesunul do místa, kde s oblibou setrvala Lesiba.

Informace o Rafanových vizích Vrona znepokojila. Byl si moc dobře vědom toho, že mu pán může nařídít cokoli. Hance přísahal, tam měl šanci odmítnout a umřít. Ale co když mu Šítár nařídí zabít někoho, kdo je Hance blízký? Dokáže odmítnout, nebo poslechne? Nebyl si jist sám sebou.

„Jíme? Jsi to ty?“ ozvalo se za ním. Uviděl Lesibu. Vypadala spokojeně.

„Jak se daří malé siréně?“

„Je to divoch, nechce si nechat říct. Asi jí opravdu budeme muset vymazat paměť.“

„Ano. Šítár mě poslal, abych tě přesvědčil, že to tak bude lepší.“

„Ty tohle kouzlo taky umíš?“

„Jistě.“

„Tak pojď se mnou,“ požádala ho a vedla k jeskyni, která měla magicky zapečetěný vchod. Siréna ho pustila dovnitř.

„Moc pěkná jeskyně,“ pochválil její výběr džin.

„Dej se do práce,“ pobídla ho siréna, „já zatím zajdu obstarat nějaké chaluhy a jídlo do zásoby.“

Džin přistoupil k malé siréně a ta se na něj vrhla, aby mu vyškrábala oči. Chytil ji za ruce.

„Rafan říkal, že ti to myslí, tak to teď dokaž.“

Vykulila na něj oči: „Vy jste ho viděl? Zachránil se?“

„Sežrali ho žraloci.“

„Co chcete udělat se mnou?“ polekala se. Nebyla si jistá, co si má o tomto muži myslet. Člověk to nebyl, ale netušila, co je zač.

„Poslali mě, abych ti vymazal paměť.“

„Ne, prosím. To ne,“ škemrala Omaula.

„Je tu jeden problém. Potřebuji, abys pomohla Hance.“

„Moc ráda. Kde je?“

„Blízko. Víc ti říct nemohu. Dokážeš před Lesibou předstírat, že máš vymazanou paměť?“

Siréna se zamyslela a pak přikývla: „Ona touží, abych byla její dcera. Pokusím se jí vyhovět.“

„To bys měla, zachránila ti život, přála si, abychom tě nezabíjeli.“

„Fakt?“

„Myslím, že se cítí osamělá.“

„Naši lidé se zmiňovali o jedné siréně, kterou vyloučili z našeho společenství. Třeba je to ona.“

„Možná. Ale teď mě chvíli poslouvej,“ řekl džin a začal dívku poučovat, jak se má chovat a co má říkat, nebude-li si vědět rady. Pak ji varoval, aby se nepokoušela o útěk na vlastní pěst a slíbil, že jí dá vědět, až to bude bezpečné. Do té doby je nutné, aby všechno pečlivě sledovala a dozvěděla se co nejvíc o lidech, se kterými je Lesiba ve styku.

„Naši mě budou hledat,“ řekla Omaula.

„Je ve tvém zájmu, aby tě nenašli.“

„Jak to?“

„Jinak tu přijdou o život a ty si to pak budeš celý život vyčítat.“

„Já se bojím.“

„Chceš tedy raději vymazat paměť? Bude to pro tebe jednodušší.“

„Ne. Já to zvládnu. Už jsem byla v horším průšvih.“

„Opravdu?“ podivil se tentokrát džin.

„Hanka byla mezi těmi, kdo mi pomohli. Teď je řada na mně, abych jí to splatila.“

„Pozor, už se vrací tvá nová matka, která tě zachránila, když tě našla zraněnou. Měla jsi nehodu, při které jsi ztratila paměť, to je teď nová legenda tvého života. Já jsem ti pokoušel pomoci vzpomenout si na minulost, ale nepodařilo se. Tak se připrav.“

Siréna vplula dovnitř, odložila vak s potravou a kývla na džina, aby s ní šel ven.

„Hotovo?“

„Snažil jsem se jí vštípit nový život jemně, abych příliš nenarušil její psychiku. Kdyby se ukázalo, že ještě nějaké vzpomínky zůstaly, přijdu sem raději ještě jednou a prohloubím působení.“

„Děkuji,“ řekla Lesiba, „pozdravuj Šítára a vyříd' mu, že na obvyklou schůzku přijdu.“

„Vyřídím,“ kývl džin a vyrazil zpět domů za svým pánem. Nebyl si jist, jestli bylo moudré svěřit svůj osud do rukou malé sirény, ale měl teď mnohem lepší pocit než před chvílí.

16. Neradostný návrat

Rafan osaměl a začal přemýšlet, jak se co nebezpečněji dostat zpět k sirénám. Volat o pomoc nechtěl, aby se neprozradil před těmi, kdo ho chtěli zabít, tak se rozhodl celou

vzdálenost doplavit. Tulík byl schopen určovat směr, takže se oba vydali na cestu.

Bylo to hodně dlouhé putování. Jediné jejich štěstí bylo, že oba uměli dýchat pod vodou a že už mezi sirénami poznali, jak to v podmořském světě chodí. Dokázali u skal najít vyvěrající prameny sladké vody, věděli, které rostliny jsou jedlé, i když bez chuťové úpravy to žádná sláva nebyla. Trvalo jim dva a půl dne, než se dostali do oblasti školních pozemků. Odtud už je učitelky dopravily branou do prostoru školy.

Konečně se mohli s tulíkem najíst a velice silně toužili po odpočinku na suchu.

Sirény byly rozčilené a naléhaly, aby jim řekl, co se stalo. Zpráva o zmizení jejich žáků už dorazila i sem. To, že se tu objevil jen zraněný a vyčerpaný Rafan je znepokojovalo. On měl ale během cesty hodně času na přemýšlení, takže je hned po příchodu požádal, aby sem nejdřív pozvaly Delfitu Marelu, jejich třídní učitelku ze Santareny a ochránce Dominika. Teprve pak že jim všechno poví. Netvářily se na jeho požadavek zrovna nadšeně, ale souhlasily.

Původně si myslel, že by si mohl odpočinout, než sem pozvaní dorazí. K jeho překvapení je sem ale sirény všechny dostaly do tří hodin.

Podle toho, jak se Delfita Marela zatvářila, když ho uviděla, hádal, že jí pravděpodobně ani neřekly, proč sem má přijít. Když se rozhlédla kolem sebe, Rafan jen mlčky zavrtěl hlavou. Naděje, která zaplanula v jejích očích, zase rychle pohasla.

Ale to už sem dorazili i lidé. Sirény rozhodly, že se bude schůzka konat v jeskyni. Připravily lidem na sezení polštářky z travin a družkám, které lidský jazyk neovládaly, rozdaly tlumočníky v podobě amuletu. Rafan se rychle pozdravil s Nikem a s profesorkou Ferinovou, která byla ze zdejšího prostředí trochu nervózní.

Za chvíli bylo v jeskyni plno a Sipiliana dala pokyn, že

mohou začít. Rafan kývl a vzal si slovo.

„Nevím, jestli to víte, tak to vezmu od začátku. Sledoval jsem s Hankou a Omaulou podivné chování berseret ve vodách nedaleko Dubovníku. Byli jsme tam několik dní. Poslední den jsme najednou měli pocit, že nás někdo sleduje, tak jsem nařídil návrat domů. Omaula vytvořila bránu, ale těsně před tím, než jsme do ní vstoupili, brána vybuchla. Předpokládám, že to způsobil jeden z našich pronásledovatelů, aby nám zabránil v úniku. Omráčilo nás to. Probral jsem se daleko od toho místa, když mě jeden muž přišel zkontrolovat. Slitoval se nade mnou. Řekl, že Hanka i Omaula jsou naživu. Jen nejspíš přijdou o paměť. Omauly se prý ujala jedna osamělá siréna. Hance navlékli protimagický náramek. A to je všechno, co vím.“

„Kdo byl ten muž, který ti to řekl?“

„Nevím, jak se jmenuje. Jistě chápete, že už i to, co jsem právě řekl, je důvěrné. Nemohu ho ohrozit ještě dalšími informacemi. To, že mě nechal naživu, značně ohrožuje jeho postavení. Jeho pánem je totiž Šítár.“

Nik a profesorka ztuhli, sirénám ale to jméno viditelně nic neříkalo.

„Takže ji přece jen dostal,“ tiše konstatoval Nik rozčarovaný faktem, že Hanku přes veškerou snahu nedokázali ochránit.

„Zatím není jisté, jestli ji poznal, možná ano, možná ne,“ odpověděl mu Rafan.

„Musíme se tam vypravit a obě dívky najít,“ rozhodla Delfita Marela.

„To není dobrý nápad,“ ozval se Nik, „musím vás totiž upozornit, že vám hrozí setkání s velmi zdatným kouzelníkem, který nebude brát žádné ohledy. Možná nikoho nezachráníte a samy budete mít ztráty na životech. Doporučuji vám si podobný krok velice dobře rozvážit.“

„Ale přece je tam nenecháme...“

„To rozhodně ne, jen bych se potřeboval poradit se starší-

mi ochránci.“

„Máme čekat a nechat to na vás?“ zamračila se jedna siréna nespokojeně.

„Požádám Bdělého, aby to s vámi probral,“ podíval se na ni přísně Nik, „to by vás uspokojilo?“

„Měly bychom do té diskuse zapojit i další sirény,“ navrhla Sipiliana.

„Tyhle informace jsou přísně důvěrné,“ zamračila se na ni Delfita, „přece nechceme ohrozit bezpečí zajatých dívek. Jsem proti návrhu zasvětit do situace další jedince. Navrhuji počkat na konzultaci s Bdělým.“

Sirény vedle ní souhlasně pobrukovaly.

„Oceňuji váš mimořádně rozumný přístup k ožehavé situaci,“ řekl Nik diplomaticky, „teď mi dovoluňte, abych se vzdálil a co nejrychleji začal hledat východisko spolu se svými zkušenými kolegy.“

„Všechno důležité už bylo řečeno, takže končím tohle setkání. Rafael si možná ještě bude chtít popovídat se svou třídní učitelkou a s ochráncem. A taky už si jistě potřebuje po té vyčerpávající dlouhé cestě odpočinout. Děkujeme za informace a doufáme, že se k nám do školy vrátí obě žákyňe co nejdřív,“ zakončila akci Sipiliana a po chvíli už lidé zůstali v jeskyni sami.

„Když jsem před dvěma dny mluvil s R’íhanem, bál jsem se něčeho podobného. Jednorozec tvrdil, že Hanka je mrtvá nebo vážně zraněná. Sice mi nevyčetl, že jsem s ní u sirén nebyl, ale já sám si to vyčítám místo něj,“ vzdychl Nik.

„Jestli žije, nic není ztraceno,“ položila mu ruku na rameno Ferinová, „náramek už zná, vyrovná se s jeho nošením, a navíc je v ní zatraceně houževnaté jádro. Paměť se dá vrátit. Jen ji musíme najít a dostat ji z toho.“

„Co Zuřivý plamen?“ zeptal se Rafan.

„Ani mi nemluv. Dva dny už mě Karmaneuduna kamenuje dotazy, co se stalo,“ otočila oči v sloup profesorka.

„Mám ještě jednu informaci,“ ztišil hlas Rafan a oba návštěvníci se k němu zvědavě naklonili, aby dobře slyšeli, „už vím, kdo je muž z mých vizí.“

Profesorka i ochránce se na něj překvapeně a se zájmem zadívali.

„Je to Vron ve své nové podobě. Vrátil se a bohužel ho našel právě Šítár, což je problém. Ta lepší zpráva je, že si pamatuje na své předchozí existence a je rozhodnut Hanku hájit i za cenu svého života. Mě sice nezabil, ale je otázka, jak se zachová k jiným, až mu jeho nový pán vydá přímý rozkaz.“

„No nazdar, to nám ještě chybělo,“ vzdychl Nik.

„Budeme se muset poradit s Demitem,“ řekla Ferinová, „tohle nebude jednoduché.“

„A co nového doma?“ zeptal se Rafan ve snaze převést řeč na méně choulostivé téma.

„Seznámil jsem se s vaší kamarádkou Paulou,“ odpověděl mu Nik.

„Přijela do Santareny?“ podivil se.

„To ne. Ale Zachariáš od ní dostal dopis. Zemřela jí matka a její mladší sestra náhle beze stopy zmizela. Vzal jsem si v práci volno a s trpaslíkem jsme za ní jeli. Je na tom dost bledě. Sice v pohodě všechny uživí, ale dělat dětem maminku? Je nespravedlivé, aby taková krásná milá holka měla na bedrech tolik starostí.“

„A našli jste její sestru?“

„Nenašli. Je to divné. Právě jsme se chystali se Zachariášem jít na výzvědy do nejbližšího města, když mě odvolali sem k tobě.“

„To mě mrzí.“

„Však on si s tím trpaslík určitě taky poradí. Chtěl Paulu přestěhovat i s rodinou k sobě, ale ona se bez sestry nechce z domova hnout.“

„Nemohl bych také pomoci?“ nabídl se Rafan.

„Na to zapomeň,“ přísně ho sjela pohledem profesorka, „ty

tu budeš pokračovat ve studiu a zatím se nebudeš nikde venku ukazovat, aby nezjistili, že jsi přežil.“

Rafan se po ní vyčítavě podíval, ale nic nenamítal. Najednou na něj dolehla únava z prožitého stresu, z cesty i z beznadějně situace, která je všechny zaskočila.

„Hlavu vzhůru, my uděláme všechno, co půjde,“ plácnul Nik Rafana po zádech, když vstával, „ale už musíme jít. Drž se, kámo.“

„Hlavně neflákej studium. To ostatní nech na nás,“ usmála se na něj Ferinová a podržela tulíka, který zvědavě vykoukl z kapsy, kde už během rozhovoru dřímala.

Sotva odešli, zapadl Rafan na lůžko a prospal celých dvanáct hodin.

17. Kdo jsem?

V suterénu bylo vlhko a chladno, navzdory tomu, že venku už se o slovo hlásilo jaro. Lehce oprýskaný patrový dům měl u vchodu ceduli RODINNÁ ŠKOLA MADAM SUE a pod tím bylo dopsáno menšími písmeny „pro nemajetné dívky“. Místní lidé se domu zdaleka vyhýbali, protože, kdo znal madam Sue, dobře věděl, že vypadá jako stará zuřivá dračice v lidské podobě. Ani dívky nepůsobily nejlepším dojmem. Nikdy se nesmály nahlas a kdykoliv se objevily na veřejnosti, vypadaly jako pobledlé rusalky bez vlastní vůle. Ty poslušné bydlely v pokojích s okny a učily se, jak se postarat o svého muže nebo potěšit pána, který by je vzal do služby.

Ty, které měly nějaký problém, byly ubytované v rozsáhlých prostorách suterénu. Tady je hlídalo několik starších žen. Příliš vlídností neoplývaly a trestaly sebemenší proviňení či neposlušnost.

Mnoho zkušeností s nimi měla i Marie. Dívka sice aktivně neodporovala, ale vždy si našla nějakou možnost, jak zhoršit svůj vzhled. Kaštanové vlnité vlasy, hrající ve světle do

měděných či mahagonových odlesků, mohly být její velkou chloubou. Dívka je ale pořád měla zacuchané, potrhávané či vyškubané. Ačkoliv jí při tom nikdo nikdy nepřistihl, ačkoliv nosila náramek poslušnosti, stejně pořád nebyla připravená na přechod do vyšších pater. Bylo jí asi kolem třinácti čtrnácti let, ale vypadala starší.

Před dvěma dny do jejího pokoje přinesli holku v bezvědomí. Odhadovala, že je asi stejně stará jako ona, nebo jen o málo starší. Jednu tvář měla do krve sedřenou a na hlavě velkou bouli. Stará Sue přinesla umyvadlo s vodou a nařídila Marii, aby dívce dávala studené obklady. Nebyla to moc příjemná služba, protože nemocná dvakrát zvracela a chvílemi blouznila. Marie ji musela umývat častěji, než jí bylo příjemné.

Druhý den, když dívce přikládala vlažný bylinkový obklad na poraněnou tvář, se nemocná konečně probrala. Zmateně se rozhlédla, zaostřila na svou ošetřovatelku a zašeptala: „Paulo?“

„Já nejsem Paula. Jmenuji se Marie,“ řekla dívce a dodala, „po mamince. A jak se jmenuješ ty?“

„Já... Kde jsem?“ zamumlala nemocná a zase se jí začaly zavírat oči.

Znovu se probrala až zase při dalším přikládání obkladu. To už u toho ale byla i stará Sue. Nekompromisně dívku postavila a za pomoci Marie ji odvedla do sprchy, kde na ni po umytí navlékly ústavní šaty. Nechala si všechno bez protestů líbit. Nakonec podala Sue Marii hřeben a ta začala dívce rozčesávat mokré zacuchané vlasy. Žena se postavila proti nim a přísně si prohlédla nový přírůstek do dívčí školy. Pomyslela si, že až se jí vyléčí sedřená tvář, mohla by vypadat docela slibně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

Dívka zamrkala, rozhlédla se a pak nešťastně pokrčila rameny.

„Neumíš mluvit?“ zamračila se na ni žena.

„Umím, ale nemůžu si vzpomenout. Já... Vlastně si nepamatuji vůbec nic.“

„Tak si koukej rychle vzpomenout!“ vzala ji Sue za bradu a zadívala se jí do očí.

„Já opravdu nevím,“ vyhrkly dívce slzy.

„Až jí uschnou vlasy, tak ji vem zpátky,“ obrátila se žena na Marii, sebrala dívčiny civilní špinavé šaty a odešla.

„Opravdu si na nic nevzpomínáš?“ zeptala se Marie tiše, když ji dočesala.

Dívka nešťastně zavrtěla hlavou. Pak se ale zamyslela a zvedla oči.

„Jak jsem se sem dostala? A jak to, že ta paní neví, kdo jsem?“

„Prý tě zachránili z moře. Asi jsi neměla nic, podle čeho by tě poznali.“

„Aha. A kde to vlastně jsme?“

„V rodinné škole pro nemajetné dívky.“

„Třeba mě někdo bude hledat.“

„Tak to si raději nedělej iluze, že by tě tu mohl najít,“ ušklíbla se Marie.

„Třeba si časem vzpomenu...“

„Víš co? Raději pojd' do pokoje, tam ti vlasy uschnou rychleji. Nemáš hlad?“

„Ani ne. Spíš žízeň.“

„Napij se vody. Tady v koupelně teče docela dobrá.“

„Bolí mě tvář,“ dotkla se dívka obličeje. Zrcadlo tu nikde nebylo, aby se podívala, co tam má. Pod prsty cítila hrboilaté strupy, horkost a citlivá místa.

„Musíš si ještě chvíli dávat obklady, aby se ti to zahojilo.“

„Hm. Pověz mi, jaké to tu je? Co se tu vlastně učí?“

„Vařit, šít, pracovat na zahradě a tak. Samé praktické věci.“

Pomaloučku se obě vrátily na pokoj, kde už mezitím někdo převlékl postele.

Marie přistrčila k dívce umyvadlo: „V tomhle si máčeš

obklady a dávej si je na tvář. Já teď musím jít pomáhat do kuchyně. Ne abys zatím někam chodila.“

„Stejně bych nikem nedošla. Jsem hrozně unavená a točí se mi hlava.“

„Tak si ještě chvíli lehni,“ řekla Marie a odešla.

Dívka poslechla, ale moc klidu si neužila. Po chvíli se znovu objevila madam Sue, tentokrát v doprovodu velkého světlovlasého muže. Poručila dívce, aby se posadila a začala se jí znovu vyptávat na to, jak se jmenuje, kde bydlí, na její příbuzné a známé. Nenechala se odradit ani krčením ramen ani dívčíným nešťastným bezradným pohledem. Pak se tázavě podívala po svém společníkovi.

„Opravdu to nepředstírá,“ odpověděl na nevyslovenou otázku, „ačkoliv se snaží ze všech sil, není schopná si vybavit nic o své minulosti.“

„No, možná je to pro ni lepší,“ přikývla spokojeně madam, „ale jak jí budeme říkat?“

„Je to na vás. Může to být třeba Miriam, Helena nebo Hana.“

„To první se k ní nehodí, Helenu tu už jednu máme, takže to může být třeba Hana,“ souhlasila žena.

„Vyzkoušíme to,“ usmál se muž, sáhl do kapsy a otočil se k dívce, „dala by sis jablko, Hanko?“

„Ano, ráda. Děkuji,“ vzala si od něj dívka nabídnuté ovoce a pomyslela si, že to musí být neobyčejně vlídný a milý člověk.

„Myslím, že Šítár bude spokojen,“ otočil se muž na madam Sue a políbil jí vrásčitou ruku. Žena se pousmála, kývla na Hanku, že si zase může lehnout, a oba návštěvníci odešli. Hance ještě chvíli trvalo, než dochroustala sladké šťavnaté jablko. Přemýšlela o muži, kterého právě viděla. Něco na něm jí připadalo známé. Díval se na ni tak vlídně. Kdyby si jen mohla vzpomenout alespoň na něco...

Během dalších dnů se její zdraví rychle zlepšovalo, takže i ona začala pomáhat v kuchyni. Zjistila, že ji to docela jde

a dokonce i baví. Zato na šití byla levá. Madam Sue ji proto zařadila raději do služeb na zahradě. Stále bydlela v suterénu společně s Marií. Ta ale měla zahradu zakázanou. Hanka nechápala proč.

„To kvůli mým vlasům,“ vysvětlila jí její spolubydlící, „málo o ně pečuji, tak mi zakázali chodit ven, dokud se nepolepším.“

Marie sáhla po hřebenu a začala vlasy rvát takovou silou, že je trhala.

„Počkej, to nemůžeš takhle, musíš jemněji,“ chtěla ji učesat Hanka, ale setkala se se zuřivým odporem.

„Ne, musím víc a lépe,“ opakovala skoro hystericky Marie a dál cupovala své nádherné vlnité vlasy, „nechci, aby mě nahoře učili tančit a vyšívát. Líbí se mi tady v suterénu.“

„Opravdu?“ podivila se Hanka.

„To si piš! Nechci, aby mě chodili okukovat mužští. Jsou hloupí a nechutní.“

„Oni se sem chodí dívat?“

„Jo. A když se jim některá holka líbí, tak si ji odvedou.“

„I kdyby s tím nesouhlasila?“

„Copak tady jde s něčím nesouhlasit? Ale neboj se, dokud se ti nezahojí tvář, tak tě nahoru nepošlou.“

„Víš, mně se tu zatím docela líbí. Možná jsem žila v nějakých podobných nebo horších podmínkách.“

Tady je to všechno tak srozumitelně zorganizované a pracovat mě docela baví.“

„Máš kliku, že jsi přišla o paměť.“

„Copak ty tu nejsi dobrovolně?“

„Nemohu o tom mluvit,“ odvrátila se smutně Marie a přestala mluvit. Hanka ji soucitně pohládila po rameni a nechala ji být, protože nechápala, co ji trápí.

Vlídny světlovlasý muž za ní chodil jednou týdně a vždy jí přinesl dvě jablka. Hanka se o ně dělila s Marií. Paměť se jí stále nevracela. Pomalu se tím přestala zabývat.

18. To je ona!

Jim Vron se ve své současné existenci pohyboval na hranici toho, co chtěl a co musel. Nelíbilo se mu to. Když zjistil, že Šítár má v úmyslu použít zkoumaný jed proti drakům, zhrozil se. Šílený drak by mohl znamenat velký problém. Nyní po něm chtěl kouzelník zbraň, která by bezpečně pronikla dračími šupinami. Naštěstí ani on neznal materiál, který by něco takového umožnil. Dračí šupina z dospělého draka vždycky byla ten nejodolnější materiál, jaký kdy člověk viděl. Šítár plánoval výlet, na kterém džin znásobí množství jedu, které se zatím podařilo z usmrcečných berseret získat. Věděl, že nebude moci odmítnout. Netěšil se na problémy, které z toho vzejdou.

„Mám pro tebe úkol,“ řekl Šítár, když se kouzelný džin dostavil po zavolání do jeho pracovny.

„Poroučej, můj pane, jsem ti k službám.“

„Moji zvědové jsou úplně k ničemu. Nemůžou najít jednu malou holku. Chci, abys mi ji našel ty.“

„Koho mám najít, pane?“ zeptal se Vron, který si byl skoro jist tím, co uslyší.

Šítár džinovi poslal do myšlenek Hančinu podobu.

„Tahle holka se mi už podruhé postavila do cesty a já nestrpím, aby se to stalo ještě jednou. Vypsal jsem na její hlavu odměnu, ale zatím se o ni ucházeli sami ňoumové, kteří neuspěli. Dospěl jsem k názoru, že si to zkrátka musím zařídit sám. A ty mi ji najdeš!“

„Jak poroučíš, pane.“

„Jakmile zjistíš, kde teď je, přijdeš mi to říct. Rozumíš?“

„Nejsem si jist tím, co po mně chceš, pane. Ty přece víš, kde ta dívka je.“

„Cože?“

„Daroval jsi ji Seladoninovi.“

„Co tím chceš říct?“

„Ta dívka, co ztratila paměť, je totožná s tou, kterou hle-

dáš.“

Kouzelník na džina chvíli nevěřičně zíral a pak se ušklíbl a zavrtěl udiveně hlavou.

„Jak to, že jsem ji nepoznal? Nejspíš proto, že mě ani ve snu nenapadlo, že mi ji osud přihraje rovnou do rukou... To je ale ironie. Chtěl jsem ji zabít, a zatím ji vlastní rukou zachráním před utopením.“

Kouzelník začal nervózně přecházet po místnosti a džin s obavou čekal, jak celá situace dopadne.

„Jenže má cenu ji zabíjet, když si na nic nepamatuje? Vlastně už jsem se pomstil. Je bez magie, bez budoucnosti... Musím Seladonina požádat, aby ji co nejrychleji prodal někam daleko, kde po ní zmizí i poslední stopa. Pořád si na nic nevzpomíná?“

„Ne, pane, zatím si nevzpomněla vůbec na nic.“

„Dobře. Pro jistotu ji stále sleduj.“

„Ano, pane.“

Vron si oddechl. Musel Šítárovi odpovědět, kde Hanka je, to odmítnout nedokázal a lhát nemohl. Kdyby ale kouzelník trval na jejím usmrcení, znamenalo by to konec džinovy existence a dívce by tím nejspíš ani nepomohl. Musí rychle něco udělat. Co kdyby si to Šítár rozmyslel? Situace začíná být kritická. Sám ale zradit svého pána nemůže. Musí vymyslet něco, co by Hance pomohlo a pánovi neublížilo. Dlouho nad tím přemýšlel. Ale ať to vzal z jakékoliv strany, jako jediná možnost se jevila malá siréna. Jestliže jí pomůže utéct, snad to Hance přinese naději na záchranu.

Příští dny na tom ve volné chvíli začal pracovat. Do blízkosti pobřeží nalákal několik žraloků. Nenápadně je krmil, a čekal na den, až se siréna sejde s Šítárem. V ten okamžik se vypravil za Omaulou. Jako vždycky špehovala Lesibu. Džin ji potichu odlapil a odtáhl z dosahu i doslechu.

„Je čas utéct,“ řekl jí, „jestliže Hanku někdo co nejdříve nenajde, nejspíš to s ní nedopadne dobře. Nemohu ti dát

další informace, ani nechci vědět, co všechno víš ty, jen budu krýt tvůj útěk. Jsi připravená?“

„Celou tu dobu jsem připravená. Mohu začít vytvářet bránu?“

„Dej se do toho,“ řekl Vron a vykryl magické ozvěny použitého kouzla. Jakmile malá siréna zmizela zavedl žraloky k hejnu berseret, které po jeho zásahu neměly svou obvyklou podobu. Žraloci se na ně hladově vrhli a po chvíli z nich byly tři šílené bestie, které se pustily do svých společníků i samy do sebe. Najednou bylo všude kolem plno krve, ale to už byl džin na souši a věnoval se kontrole laboratoře. Předpokládal, že už je malá Omaula v bezpečí svého domova a že díky tomu zmatku ve zdejších vodách bude nemožné zjistit, kam se poděla. Doufal, že ho nepošlou, aby ji našel.

Omaula se vynořila poblíž domova. Kdyby nebyla sirénou, rozplakala by se úlevou. Skoro tři týdny si hrála na ztrátu paměti a předstírala vděčnost za záchranu. Nikdy ale nemohla k Lesibě cítit to, co ji spojovalo s Delfitou Marelou. Delfita byla její opravdovou matkou, i když neměly stejnou krev.

Rychle proplula celým domovským komplexem, ale matka nikde nebyla. Uvědomila si, že bude muset otevřít ještě jednu bránu směrem ke škole. Zatím ještě nikdy nemusela tohle kouzlo zopakovat tak brzo po prvním použití. Ale nedá se nic dělat, musí to zkusit. Kdo ví, jestli Hančina záchrana nezávisí právě na její rychlosti.

Za okamžik se vynořila ve škole. Chtěla začít hledat ředitelku, ale tu už sem přilákala ozvěna otevřené brány.

„Omaulo, holčičko, ty ses vrátila,“ objala ji siréna bez ohledu na etiku, „ani nevíš, co jsme se tě nahledali.“

„Ale vím, viděla jsem vás, když jste mě hledaly, ale nemohla jsem se ozvat. On tvrdil, že když se ozvu v nepravý čas, zabijí vás.“

„Hlavně že jsi živá a zdravá. Teď už se o tebe postaráme.“

Musím dát vědět Delfitě.“

„Hledala jsem ji doma, nebyla tam,“ tázavě se na učitelku podívala Omaula.

„Všichni hledají tebe a Hanku. Jsou v terénu.“

„Asi bych jim měla něco o Hance říct. Můžete jim poslat zprávu? On tvrdil, že to spěchá.“

„Kdo on?“

„Pomocník kouzelníka. Chtěli po něm, aby mi vymazal paměť, ale on to neudělal. Varoval mě a řekl, jak se mám chovat, aby se na nic nepřišlo. Teď přišel a nařídil, abych utekla, protože Hance hrozí něco špatného.“

„Ty víš, kde Hanka je?“

„Přesně ne, ale...“

Nedořekla, protože ředitelka ji popadla za ruku a vyrazila s ní ke své pracovně. Omaula ještě nikdy uvnitř nebyla. Kromě obvyklých živých závěsů a ochočených rybek tu bylo na stěně několik zrcadel. Magie z nich vyzařovala už na dálku. Přistoupila k tomu, pod nímž byl ornament propletených lidských rukou a přešla po něm dlaní. Zrcadlo se zamlžilo a nějakou dobu se vůbec nic nedělo. Pak se najednou projasnilo a ukázalo lidskou pracovnu. Uprostřed ní stála žena, kterou Omaula znala hlavně z Hančina a Rafanova vyprávění. Říkali o ní shodně, že je to vynikající třídní učitelka.

„Srdečně vás zdravím,“ řekla, „omluvte prosím mou nedokonalou sirénštinu.“

„I já vás zdravím. Pravděpodobně pro vás mám informaci. Sama ještě nevím, jestli pro vás bude zajímavá, ale Omaula říká, že to spěchá. Tak volám hned, jak to jde. Rozumíte dobře sirénsky, nebo mám zavolat překladatelku?“

„Rozumím mnohem lépe, než mluvím. O co jde?“

„Ještě mi dovolte dotaz. Už jste našli Hanku?“

„Nenašli jsme po ní ani stopu, i když se o to několik dní snažili naši nejlepší stopaři. Doufáme, že je naživu, ale nedokážeme si to nijak ověřit.“

„V tom případě pro vás bude svědectví malé Omauly možná zajímavé,“ řekla Sipiliana a vybídla Omaulu, aby přistoupila blíž.

„No, vlastně mi řekl, abych utekla, protože jinak asi Hanka špatně dopadne,“ spustila malá siréna, protože nevěděla, odkud má začít. Pak si uvědomila, že začala z nervozity drmolit a že by měla s ohledem na lidské vnímání zpomalit.

„Kdo ti to řekl?“ zeptala se lidská učitelka.

„Kouzelníkův pomocník. Nevymazal mi paměť kvůli tomu, abych pomohla Hance. Byl divný. On sám mi skoro nic neřekl, ani to, co Hance hrozí. Jen chtěl, abych utekla a řekl, že bude krýt můj útěk.“

„Ano, rozumím. Asi měl zakázáno něco říkat. Možná doufal, že něco užitečného víš ty.“

„Snažila jsem se naslouchat všemu, o čem se mluvilo. Říkali: ta bez paměti, a měli na mysli Hanku. Kouzelník ji daroval muži, o němž mluvil jako o Selovi. Siréna mu říkala Seladonin. Ten musel bydlet v Dubovníku podobně jako kouzelník. Hovořili o honosném domu, který právě postavil. Hanku prý ale poslali do školy. Slovo škola vyslovovali tak pohrdavě - měla jsem z toho pocit, že se jedná o nějakou divnou školu. Ale nemohla být daleko, protože často opakovali, že kontrola holky bez paměti nepřinesla nic nového.“

„Jsi moc šikovná siréna, Omaulo, tohle by nám mohlo pomoci.“

„Ještě něco. Často se mluvilo o jedu, o berseretách a o šílenství, ale přesně nevím, o co jde. Prý ten jed už vyzkoušeli na lidech. Siréna, u které jsem byla, chodila krmit početné hejno berseret. Občas některé zahrnala do sítě a lidé je odnesli. Víc toho asi nevím.“

Profesorka v zrcadle se mírně usmála: „Moc ti děkuji za informace. Hned je předám těm, kdo tebe a Hanku hledali.“

„Bude-li něco nového, dejte nám prosím vědět,“ požádala profesorku Sipiliana.

„Samozřejmě,“ přikývla Ferinová a spojení přes zrcadlo se rozplynulo.

Když Omaula s ředitelkou vypluly zase ven, čekalo tam na ně spoustu sirén a mezi nimi v první řadě i Rafan. Malé siréně bylo jasné, že se nevyhne podrobnějšímu líčení svých zážitků. Pak se dopředu prodral někdo další. Byla to Delfita. Beze slova Omaulu objala a ta jí oplatila stejně srdečným přitulením. Konečně byla opravdu doma!

Zatímco malá siréna líčila všem, kdo chtěli naslouchat, co se s ní poslední tři týdny dělo, nastal v lidském světě poplach.

Ferinová narychlo svolala do školy angažované pátrače a dostavil se dokonce i Demit a R'íhan. Když jim líčila, co se právě dozvěděla, všichni pozorně naslouchali a poté se rozproudila živá diskuse.

„Zatracenej džin, copak nemohl padnout do lepších rukou,“ vrčel Zachariáš, kterého na schůzku přivedl Nik, „bude muset stát proti nám. To je zatraceně nepříjemná komplikace.“

„Ale pomohl siréně k útěku,“ namítl Mojerana, který přišel s Demitem.

„Stejně by bylo lepší se s ním nepotkat,“ ušklíbl se trpaslík.

„S tím souhlasím,“ přikývl Demit, „ale pojďme k věci. Jméno Seladonin už se v našich diskusích objevilo, i když se týkalo spíš pátrání po jiné dívce. Je ale možné, že ten muž provozuje podezřelé aktivity ve spojení s mladými dívkami. To bychom měli zjistit.“

„To už je zjištěné,“ namítl trpaslík, „je známo, že láká mladá děvčata na dobře placenou práci ve městech a pak se po dívkách slehne zem. Také odvádí dospívající holky z charitativních domovů, ty pochopitelně už nikdo nikdy nehledá. Je opatrný a bude těžké ho nachytat při prodeji

děvčat, ale s Nikem na tom už pracujeme. Jestli je pravda to, co nám řekla jedna bláznivá ženská, dává holkám náramky poslušnosti a tím zaručuje zákazníkům, že jim prodané osoby neutečou. Vlastní několik lodí a pravděpodobně převáží dívky někam daleko, aby se vyhnul prozrazení. Možná i Hanku čeká nějaká podobná cesta, proto dal džin signál, že hrozí něco špatného.“

„Omaula o Hance mluví jako o dívce, která ztratila paměť, budete muset být opatrní při jejím kontaktování. Mohlo by se stát, že vás nepozná a prozradí těm, kdo ji drží,“ podotkl jednorožec.

„Problém je, jak ji najít,“ vzdychl Nik, „možná bych mohl v Dubovníku předstírat, že jsem bohatý mladík, který by rád našel poslušnou ženu.“

Mojerana se usmál a trpaslík se nepokrytě zachechtal: „To by ti neuvěřila ani vlastní babička! Na to zapomeň.“

„Tak co teda navrhuješ?“

„A co takhle zvrhlej trpaslík?“

„Ty bys dokázal těm děvčatům ubližovat?“

„Ale houby! Znal jsem však jednoho trpaslíka, který požadoval, aby všichni jeho sloužící trvale chodili po kolenou. Věříš, že u něj nikdo sloužit nechtěl?“

„To museli chodit po kolenou i venku?“

„No jasně. Taky u něj nikdo dlouho nevydržel. Tahle úchylka by mohla vypadat dobře, ne?“

„Možná...“

„A ještě lepší by bylo, kdybys mi dělal sloužícího. Co ty na to, Niku? Zvládl bys to?“

„Cože? Chodit po kolenou? Spadl jsi z višně?“ protestoval mladý ochránce.

„Řekl bych, že to není špatný nápad,“ podíval se na něj Mojerana, „má to logiku, je to natolik pikantní, že se to po městě rychle rozkřikne, takže bude přirozené, že se o tom doslechne i ten, kdo má co nabídnout.“

„Je to výzva, Niku,“ přidala se na jejich stranu i Ferinová.

„Přijdu o kolena,“ zatvářil se nešťastně ochránce.

„Kolena nebudou to nejhorší, co tě čeká,“ podíval se mu do očí Demit, „daleko víc bude bolet ztráta důstojnosti, i když to bude jen představení pro lidi. Jistě vás budou sledovat, takže nebude možný ani odpočinek v soukromí. Věřím, že tě Zachariáš nebude trápit zbytečně, ale snadné to rozhodně nebude. Ty to ale dokážeš.“

Nikovi bylo jasné, že Bdělému odmítnout nedokáže. Jestliže i on si myslí, že by tenhle nápad mohl vést k úspěchu, nezbyvá nic jiného, než to zkusit. Nik váhavě přikývl a Demit se pousmál.

„Jestli to bude možné, zachraňte naši dceru,“ řekl jednorozec, „pomohu vám aspoň s finanční stránkou.“

Na stole se před trpaslíkem objevilo deset kamenů, za které by mohl žít do konce života bez práce. Pak se R'íhan obrátil k Nikovi, sklonil hlavu a dotkl se rohem jeho nohou:

„Abys to zvládl bez nejhorší bolesti.“

„Díky,“ řekl Nik, „zkusíme ji najít.“

„Štěstí vás provázej,“ mávl rukou Demit, kývl na pozdrav a odešel.

„Zajdu s vámi do Dubovníku a domluvím vám uvedení do společnosti,“ řekl Mojerana.

„Taky tam znám pár obyvatel,“ nesouhlasně se zamračil trpaslík.

„Tenhle kontakt se ti bude líbit,“ ušklíbl se Mojerana, „tak co, půjdeme?“

„Mám hodit bránu k pobřeží, nebo někam nahoru?“ zeptal se Nik.

„Nahoru.“

Prošli branou a před nimi se otevřel výhled na město a na moře. Vánek přinášel pach rybiny až sem.

„Nuže, na kolena, slouho,“ zašklebil se trpaslík na Nika.

„Cože? Hned teď?“ záupěl Nik a poslechl.

„Náš kontakt bydlí hned tady za rohem,“ ukázal Mojerana doleva a všichni tři pomalu vyrazili. Nik skřípal zubama

a proklínal Zachariášův nápad hned v prvních vteřinách. Došli k malému domku s perfektně udržovanou zahradou. Mojerana zatáhl za zvonek. Ze dveří se vynořila malá obézní žena s pronikavýma očima.

„Ahoj, Doroto, jak se máš?“

„Co to máš s sebou za exoty, Mojo?“

„To je jeden roztomilý trpaslík, který by potřeboval luxusní byteček s komfortní obsluhou. Máš něco volného?“

„To záleží na...“ žena naznačila finanční gesto.

Trpaslík kývl na Nika a ten se po kolenou přiblížil k ženě a do dlaně jí vložil nejmenší diamant z jednorožcova daru. Žena ho pozorovala s pobavením. Pak koukla na kámen a povytáhla obočí.

„Pojďte dál,“ kývla na ně.

Vstoupili dovnitř a užasli, hlavně trpaslík. Žena byla očividně milovnice zbraní. Druhý pohled jim prozradil, že to nejsou jen tak obyčejné kousky, ale skutečné skvosty. Zachariáš okamžitě v některých exponátech odhalil práci svého lidu. Ta žena se mu opravdu začala líbit. Nakoukla do dalších dveří a něco na někoho zahalekala. Posadili se do křesel u stolu, s výjimkou Nika, který zůstal klečet vedle Zachariáše. Paní Dorota to nijak nekomentovala. Po chvíli přinesla jedna mladá dívka občerstvení. Trpaslík si ji zálibně prohlédl. Její paní ji ale hned poslala pryč.

Chvíli si nezávazně povídali o poměrech v Dubovníku, o tržišti, na kterém se dá koupit mnohé, ale ne všechno. Popíjeli výtečnou kávu a Zachariáš nabídl jeden zákusek i Nikovi.

„Umí váš sluha řídit koně?“ zeptala se Dorota.

„Je obstojně učenlivý, myslím že to zvládne,“ odpověděl trpaslík.

„Dám vám během vašeho pobytu k dispozici dvoukolku s dobrým koněm, abyste se nemusel každý den škrábat do kopce k vile. Tady je klíč od vrat a od domu. Mám ještě někoho poslat, abych vám uklidil?“

„To by bylo výborné,“ přikývl trpaslík, „také bych ocenil přítomnost kuchaře. Tenhle můj ňouma toho moc uvařit neumí. A kdybyste věděla o někom, kdo by chtěl ke mně do služby, pošlete ho za mnou.“

„Chcete se usadit tady ve městě?“

„Ale kdepak. Mám namířeno do Trpasličích hor na severu. Jen je tam nouze o dobré služebnictvo. To bych si právě potřeboval obstarat tady. A platím dobře.“

„Ale Trpasličí hory nejsou právě vlídný kraj, nevím, jestli seženete někoho, kdo by tam šel.“

„Jak říkám, platím víc než dobře. Mám ale jedinou podmínku. Všichni, kdo jsou vzrůstem vyšší než já, musí v mé přítomnosti chodit po kolenou. To už pár jedinců odradilo. Já na tom ale trvám.“

„Tak to tedy nevím, jestli tu někoho seženete. To se lidem nebude líbit.“

„Ani za...?“ trpaslík se naklonil k paní domu a pošeptal jí zbytek věty do ucha.

„Cože? Opravdu jim platíte tolik?“ podivila se Dorota a podívala se na vousatého mužika téměř s úctou.

Pak do místnosti vstoupil mladík a oznámil, že je vše připraveno.

Mojerana se zdvihl a doprovodil Zachariáše s Nikem ke dvojkolce.

„Tak ať dobře pořídíte,“ popřál jim, rozloučil se a zmizel v přilehlých uličkách.

Nik vyšplhal na kozlík, chopil se opatří a s úlevou si narovnal bolavé nohy. Zachariáš si nechal vysvětlit cestu a nezvykle uctivě se rozloučil s paní Dorotou. Kůň byl našťestí poslušný a klidný, takže na místo dorazili bez úhony. Vila byla obklopená zahradou a z obytných prostor byl velice krásný výhled na přístav a moře. Krátce po nich dorazila i služebná a kuchař s tím, že jsou jim k dispozici po celou dobu pobytu. Nik nešťastně vzdychl, protože v jejich přítomnosti musel dál hrát svou nezáviděníhodnou

roli. Ale na druhou stranu děkoval osudu, že mají k dispozici dopravní prostředek, protože cestování pěšky po kolenou by asi dlouho nevydržel. Trpaslík mu sice obstaral na nohy kožená pouzdra s vycpávkami, ale i tak!

Jezdili společně po Dubovníku, vymetali hospody a snažili se pochytit všechny drby a zajímavosti ze zdejšího okolí. Už druhý den věděli, kde bydlí Seladonin, ale usoudili, že by si ještě měli dát na čas a počkat, až je osloví sám. Zachariáš sázel na boháčovu hamižnost a rozhazoval peníze na všechny strany. Několik lidí se pokusilo o službu u něj, ale chození po kolenou nevydrželi ani tři dny. Trpaslík všude naříkal, jak jsou lidé zhýčkaní a nic nevydrží.

Jednoho dne Nik přibrzdil a otočil se na trpaslíka: „Vidíš toho světlovlasého muže v modré košili?“

„Jasně. Co je s ním?“

„To je ten z Rafanovy vize.“

„Opravdu? Jsi si tím jist?“ ožil Zachariáš.

„Stoprocentně.“

„Tak mi zastav, půjdu se projít. Ty zatím zajed' na trh pro ryby. A ne abys koupil chobotnice, ty já nerad.“

Trpaslík vystoupil a pustil se za mužem, kterého mu Nik ukázal. Ochránce z toho neměl nejlepší pocit. Báł se, aby trpaslík neprovedl něco, co by je prozradilo.

Zachariáš se pustil za velkým světlovlasým mužem. Muž se po něm ohlédl, ale nepočkal na něj. Ale ani se nesnažil zmizet z jeho dohledu. Z toho trpaslík usoudil, že o něm džin ví, ale mluvit s ním nechce. Měl ale pocit, že ho někam vede. Vlastně bylo logické, že jim džin nemůže pomáhat přímo. Ale tímhle způsobem by jim mohl naznačit, kde mají hledat. Postupně se dostali do starší zástavby, kde se muž zastavil před jedním domem. Znovu se ohlédl a vstoupil dovnitř. Trpaslík si důkladně prohlédl budovu a pak pokračoval dál. Tohle bude práce pro Mojeranu. Měl by zajistit nenápadné sledování objektu. Hned mu poslal signál, aby se u nich večer zastavil.

Nik zatím nakoupil a liboval si, že může chodit normálně. Vesele dorazil domů a udivil služebnictvo, že umí chodit po svých.

„Mysleli jsme si, že jsi mrzák,“ přiznal kuchař, když přebíral ryby.

„Zatím nejsem, ale než mi skončí služba, tak možná budu.“

„A proč to děláš?“

„Za dva roky služby si tady vydělám tolik, že si budu moct pořídit malý obchod a domek. To už za to stojí, ne?“

„Páni! To je fakt slušný výdělek. Ale za tuhle cenu? Já bych do toho nešel.“

Nik viděl, jak už se sloužící v jejich domě nemohou dočkat, až o té podivné situaci povědí svým známým. Přesně takový druh propagace potřebovali nejvíc.

Následující den se události začaly střídat jedna za druhou jako na běžícím pásu.

Od Mojerany přišla blesková zpráva, že sledování potvrdilo množství dívek v domě, který hlídali. Přišel vzkaz od Doroty, že je trpaslík zván na oběd, který pořádá Seladonin pro významné osobnosti města. K vile, kde bydleli, se začali courat další uchazeči o zaměstnání. Nik doufal, že teď už se konečně věci pohnou kupředu.

19. Nemá mě rád

Hance už se tvář skoro zahojila. Byla se svým životem tady docela spokojená. Nejraději pracovala na zahradě nebo v kuchyni. Tam ji také většinou posílali. Pokusy o vyšívání dopadly katastrofálně a s tancem to bylo ještě horší.

Akorát ji mrzelo, že mezi ní a Marií vládlo jakési napětí. Nechápala, s čím se její spolubydlící trápí, a měla zlost, že jí to Marie nechce vysvětlit. Nosila jí ze zahrady zeleninu a ovoce a nechápala, proč na ni dívka hledí napůl něžně, napůl útrpně.

Pak nastal den, kdy pro ně ráno madam Sue přinesla čisté šaty, určené pro sváteční příležitosti. Marie se vyděsila. Začala panikařit, ale madam ji velice rychle uklidnila. Dohlédla, aby se obě umyly, učesaly a náležitě oblékly. Od té chvíle je nespustila z očí. Odvedla je nahoru mezi ostatní dívky. Všude bylo cítit nervozitu a nejistotu očekávání toho, co se má dít.

Hluk na chodbě prozradil, že návštěva, na kterou všichni čekali, konečně dorazila. Dívky dostaly do rukou tácky s občerstvením a na pokyn pomalu vstupovaly do jídelny a nosily na stůl chlebičky a nápoje.

Hanka nesla mísu s ovocem a Marie za ní balancovala s několika sklenicemi. Další dívka nesla dva džbány vína. U stolu seděl pan Seladonin, kterého dívky většinou znaly. S ním dnes dorazili dva jeho ochránci a jako hosta si přivedl podsaditého malého trpaslíka, který se dychtivě rozhlížel. Zacuchané vousy a uhrančivé oči Hanku zaujaly. Bylo na nich něco zvláštního, něco osobitého.

„Panebože, snad si nás nevybere,“ zašeptala za ní zděšeně Marie.

Několik dívek zatančilo, ale nezdálo se, že by to hosta zaujalo. Jen mávl rukou a dívky byly odeslány pryč. Zbylým nařídili, aby se posadily ke stolu a občas se jich někdo na něco zeptal. Hance se zdálo, že ji trpaslíkovy oči pozorují víc, než ostatní. Počet dívek se snižoval, až tam nakonec zůstaly jen tři.

Muži dojedli, víno jim zvedlo náladu a Hanka si už myslela, že je konec. Madam Sue je odvedla vedle. Jenže místo převlékání jim přinesla vestu, kterou si ona i Marie musely obléci a do ruky dostaly zavazadlo.

„Máte velké štěstí,“ řekla jim, „dostáváte se do rukou bohatého pána, kde se jistě budete mít dobře. Odveze si vás s sebou do své země, tak se snažte mu vyhovět, ať nám neuděláte ostudu.“

„Já s ním nechci,“ vzlykla Marie.

„Ty s ním chceš jít!“ řekla přísně Sue. „Slyšela jsi mě?!“
„Ano, madam, chci jít,“ odpověděla tiše a rezignovaně pod vlivem náramku poslušnosti.

„No proto!“

Hanka už se na nic ptát neodvážila. Nějak si nedovedla představit, co je v následujících chvílích čeká. Kdo ví, co po nich bude jejich nový pán chtít. Kéž by to byla práce na zahradě nebo v kuchyni, pomyslela si a odvrátila pohled od vyděšených očí své spolubydlící. Madam Sue je vedla ke dveřím na chodbu, kde už na ně čekal dobře naladěný trpaslík.

„Žádné strachy, děvčata, dnes se povezete jako královny,“ zasmál se a otevřel dveře na ulici, kde čekal kuň s vozíkem.

„Poslouchejte na slovo svého nového pána,“ nařídila madam Sue a Hanka měla pocit, že se jí ženin příkaz zařízl až do mozku.

„Tak, holky, rychle si nastupte, dneska řídím já,“ zahalekal Zachariáš a kývl na pozdrav Seladoninovi a madam Sue. Pak práskl do koní a vyrazil k pronajaté vile. Tentokrát koně moc nešetřil. Zastával názor, že šťastné náhody je třeba zužitkovat co nejrychleji a maximálně je využít, dokud je čas. Ani ve snu ho nenapadlo, že jejich plán může vyjít na dvě stě procent. Celou dobu, kdy vyjednával o koupi dívek trnul v obavách, aby něco nepokazil nebo aby nedal najevo přílišný zájem, který by vzbudil podezření. Seladonin byl protřelý lump, který sice miloval peníze, ale ani za nic by neohrozil své bezpečí. Jejich komedie byla, zdá se, prvotřídní herecký výkon, když jim na to skočil tak rychle. Možná jeho pozvání urychlil i fakt, že se k trpaslíkovi začali hlásit do služby další a další lidé. Vidi-na peněz leckoho zaslepila natolik, že byl ochoten potlačit důstojnost, aby uspěl. Jiné zas k tomu dohnala nouze a starosti. Takové si bral Zachariáš na zkoušku a po dvou dnech je propustil s královskou odměnou. To se brzo rozkřiklo,

takže Nik měl plno práce s odmítáním dalších zájemců. Nyní byl nejvyšší čas zmizet ze scény. Ale nejdřív bylo ještě potřeba dotáhnout představení až do konce. Určitě neuškodí vzbudit zdání, že obě děvčata zmizí spolu s ním někam hodně daleko.

„Tak jsme tady, krasotinky,“ zahalekal Zachariáš, když zastavil před vilou, „raďte vystupovat.“

Dívky poslechly a čekaly, co bude dál.

„Ty tu zatím pohlídej koně,“ řekl Marii a pak kývl na Hanku, „no a ty pojď za mnou dovnitř, pomůžeš nám se zavazadly.“

Nejdřív se zastavil v kuchyni a podal kuchaři zapečetěný váček: „Za chvíli odjíždíme, takže potom zamkni. Klíče a tohle předej paní Dorotě, že se uctivě poroučím. Máš pro nás přichystané jídlo na cestu?“

„Samozřejmě, pane, bylo mi ctí pro vás pracovat,“ podal mu kuchař tašku, kterou trpaslík vrazil do ruky Hance.

„Vaříš dobře, velice dobře, byl jsem s tebou spokojen,“ kývl uznale Zachariáš a podal jeden malý drahokam muži, „možná se někdy vrátím a zkusím tě přetáhnout do svých služeb.“

„Ušetři si cestu, pane. Nic ve zlém, ale mám bolavá kolena a tvé podmínky bych nemohl přijmout.“

Zachariáš po něm pobaveně loupl okem a ušklíbl se. Pak vedl Hanku do pokojů, kde čekal Nik.

„Tak co? Byla tam?“ zeptal se ochránce, když trpaslík otevřel dveře. Oslovený se na něj zašklebil a ustoupil stranou. Hanka vstoupila do pokoje a taška s jídlem jí vypadla z rukou.

„Hanko! Haničko, holka moje zlatá, ani nevíš, jak jsem rád, že jsme tě našli,“ rozzářil se úsměvem obličej mladého ochránce, když rozpřáhl náruč.

„Niku, můj bože, Niku,“ zalily se Hance oči slzami, když se objali. Sotva ho zahlédla, měla najednou všechny své vzpomínky zpět. Jako by se právě probudila ze špatného

snu. Nikova přítomnost a jeho nadšení ze shledání ji zahltilo přemírou štěstí.

„No to mě teda podrž. Ke mně se chová jako k cizímu a tobě hned vletí do náruče,“ zabručel trpaslík, ale také neměl k dojetí daleko.

„Zachariáš,“ běžela to Hanka napravit, „jak jsem jen na tebe mohla zapomenout?“

„A už si pamatuješ všechno? Nebo jenom něco?“

„Všchno, úplně všechno,“ odpověděla trpaslíkovi, ale oči měla pouze pro Nika.

Pak se zarazila. Dotkla se náramku a fascinovaně zírala na prázdné pravé zápěstí. Sáhla si ke krku a zneklidněla.

„Nemám hodinky,“ olízla si rty, „a ani amulet...“

„Hlavně že jsi živá a v pořádku. Všechno ostatní se nějak vyřeší,“ pohládl ji Nik, „Měli jsme o tebe veliký strach.“

„Hele, mladej, přestaň řečnit, seber zavazadla a mizíme. Dokud jsme tady, nemůže Mojerana spustit akci. Tak sebou hoď,“ připomněl Zachariáš Nikovi, že není čas na lelkování, „navíc tě venku čeká ještě jedno překvapení.“

„A co tohle?“ natáhla Hanka ruku s náramkem, který blokoval její magii.

„Ještě chvíli to vydrž. Dokud to máš na ruce, nemá šanci tě najít žádný kouzelník. Jakmile budeš v bezpečí, dáme to pryč,“ odpověděl jí trpaslík a vrazil jí znovu do ruky tašku s jídlem.

„Budeme hrát až do konce?“ zeptal se Nik.

„Bylo by to lepší. Ale nechám to na tvém rozhodnutí,“ odpověděl mu vážně Zachariáš.

„Tak jo,“ vzdychl nešťastně mladý ochránce a natáhl si na kolena kožené chrániče.

„Co to dělá?“ podivila se Hanka, když viděla, jak se po kolenou vydal k domovním dveřím.

„No, vlastně to dělá pro tebe,“ řekl tiše Zachariáš, „ale teď není čas na povídání. Dozvíš se to později.“

Málem zakopli o Nika, který se zastavil mezi dveřmi. Zíral

na dívku, která držela koně a mračila se na celý svět.

„Překvápko, co?“ zachechtal se krátce trpaslík.

„To snad není možný! Ona tam byla taky?“

„Aspoň vidíš, že sis ta kolena neničil nadarmo.“

Nik se vyhoupl na kozlík, kývl na Hanku, aby si k němu přisedla a ohlédl se dozadu. Trpaslík už se uvelebil a Marie neochotně nastupovala také. Teprve důrazná pobídka ji přiměla k rychlejšímu pohybu. Pak Nik zamlaskal na koně a vyrazili nejkratší cestou k přístavu. Hanka se musela hodně držet, aby nesklouzla ze svého místa na hrbolatém povrchu cesty. Jednou ji dokonce musel zachytit Nik. Hanka měla pocit, že už dlouho nebyla tak šťastná jako v tuto chvíli. Zase byla sama sebou, tedy až na ten protimagický náramek, který zatím musela nosit, měla vedle sebe toho nejužasnějšího ochránce, co existuje, a jsou na cestě domů.

Nik zajel až těsně k molu, u kterého čekala obchodní loď.

„Já nikam jet nechci,“ zašprajcovala se Marie, když měla vstoupit na palubu.

„Okamžitě si nastup,“ podíval se jí do očí Zachariáš.

Hanka se k nim vrátila, vzala Marii za ruku a postrčila ji k lodi: „Ničeho se neboj, nemohla ses dostat do lepších rukou. Všechno bude v nejlepším pořádku.“

„Dej signál Mojeranovi, ať to spustí,“ zaslechla ještě trpaslíka, jak tiše promluvil k Nikovi.

Loď zřejmě čekala jen na ně, protože okamžitě odrazila od břehu a nabrala vítr. Rychle se vzdalovala od pobřeží. Hanka si chtěla promluvit, ale ochránce zavrtěl hlavou a prst na rtech naznačil, že to není vhodné místo. Dokonce ani neměl snahu uložit zavazadla. Hanka odhadovala, že budou asi brzo přestupovat.

„To bude stačit,“ prohlásil Nik po půlhodině plavby.

„Tak se do toho dej,“ přikývl trpaslík a pobral všechna zavazadla.

„Tak, holky, pojďte obě ke mně a chyťte se mě za ruku,“

nařídil ochránce a zachvění vzduchu Hance prozradilo, že otvírá bránu. Uvědomila si, že Nik bude muset při průchodu chránit ji i Marii, aby se v pořádku dostaly na druhou stranu. Pak šlo všechno hrozně rychle. Mladík je obě protáhl skrz a všichni se ocitli v blízkosti lesa. Zachariáš proklouzl za nimi. Hance bylo záhadou, kde jsou, ale Marie se rozhlédla a překvapeně se otočila k Nikovi.

„Já jsem doma, vy jste mě vzali domů?“

„Počkej, zklidni se. Nebylo by moc dobré, kdyby ses ukázala lidem. Někdo si tě tu vytipoval a zdejší síť lumpů asi stále existuje. Teď mě chvílku poslouvej, abys byla v obraze, o co jde. Pokoušíme se Paulu přemluvit, aby se přestěhovala do Santareny. Jenže ona odmítala bez tebe odejít. Já za ní teď skočím a přivedu ji sem, abychom si mohli nerušeně promluvit. Souhlasíš?“

Marie si prohrábla vlasy a usmála se: „Dobře, já tu počkám.“

Trpaslík se posadil do trávy a obě dívky ho napodobily.

„Poslyš,“ oslovila ho Hanka, „sice už tuším, co se tu děje, ale malé vysvětlení by nebylo na škodu.“

„No tak jo, když myslíš,“ ušklíbl se, „před nějakým časem přišel dopis od Pauly. Když jim umřela matka, začala se starat o své sourozence. Živila se tu jako léčitelka a prodávala byliny a přírodní léčiva. Napsal jsem jí, jestli se nechce přestěhovat ke mně a pomáhat mi v podnikání. Pak dorazila zoufalá odpověď, že někdo unesl její sestru Marii a že stěhování nepřípadá v úvahu, dokud nezjistí, co se s ní stalo. Přijeli jsme sem kvůli tomu s Nikem a začali hledat.“

„Já vlastně ani nevím kdo a jak mě unesl,“ vložila se do hovoru Marie, „něčím mě omámili a probrala jsem se až v jednom sklepe s náramkem na ruce.“

„No vidíš, ten náramek! Tobě už ho můžeme sundat,“ pokynul jí Zachariáš, aby mu podala ruku. Otevřel kapesní nůž a přeřízl ho.

„Díky,“ zašeptala, „omlouvám se, že jsem tak vyváděla.“

Bála jsem se vás.“

„Po tom, co jsi prožila, ani není divu,“ přikývl Zachariáš a pokračoval ve vyprávění. Dívky napjatě naslouchaly a ani si nevšimly, že už se vrátil Nik a připlížil se jim za záda.

„Já vůbec netušila, že jste trpaslík, Paula o vás vždycky mluvila jako o Zachovi, který je ten nejlepší chlap, kterého kdy potkala. Představovala jsem si vás jako hezouna v nejlepších letech,“ smála se Marie, když se konečně vysvětlilo, kdo je kdo.

„A teď už ti nepřipadá jako hezoun?“ zasmál se za nimi Nik, až sebou obě dívky leknutím trhly.

Vedle Nika se objevil pobledlý obličej, lemovaný známým rezavým odstínem dlouhých vlasů. Na Paulině tváři rozkvetl široký úsměv a když jí do náruče vletěla Marie i Hanka, objala je obě stejně srdečně.

„Paulo, neviděla jsem tě celou věčnost. Je z tebe krásná ženská,“ konstatovala Hanka, když si prohlédla svoji kamarádku.

Trpaslík Paule podal tašku s občerstvením. Ta ji otevřela a prostřela na trávě pro všechny přítomné. Marie stále projevovala snahu se přitulit k sestře. Paula si k ní přisedla blíž a vzala ji kolem ramen. Zachariáš začal znovu mluvit o stěhování. Tentokrát Paula naslouchala s veškerou pozorností a nakonec přikývla.

„Asi máš pravdu, v Santareně budou mít děti lepší přístup ke vzdělání a bude to tam pro nás jednodušší. Taky ti musím splatit všechno, co pro mě děláš.“

„Tak jo, jsme domluvení,“ usmál se trpaslík a mrkl na Nika.

„Taky vás tam mohu častěji navštěvovat,“ dotkl se Pauliných vlasů Nik.

Paula se na něj zářivě usmála a Hance ztuhl úsměv na rtech, když uviděla, jak na sebe ti dva hledí. Tyhle nekoněčné vzájemné pohledy už znala víc než dobře. Úplně

stejně na sebe koukali Rafan a Anděla, když se setkali. Měla pocit, že se zámek jejich snů bortí v samých zákla-
dech. Nik a Paula. Proč zrovna oni dva, které má tak ráda?
Sklopila oči, aby nepoznali, jak jí je. Cítila se zrazená
a nejraději by utekla do blízkého lesa. Chtělo se jí křičet,
protestovat, brečet, ale bylo jí jasné, že by tím stejně nic
nezměnila.

„Nechceš jabko?“ oslovil ji trpaslík.

Vděčně přijala ovoce a byla ráda, že může něčím zaměst-
nat ruce a pusy.

„A co teď bude s Hankou?“ zeptala se Zachariáše Marie.

„Vrátí se do školy, aby dokončila studium,“ odpověděl,
„ještě dnes večer ji tam Nik doprovodí. Ani ty zatím nemů-
žeš zůstat doma. Nechceme, aby se rozkřiklo, že jsi zpět.
Budeš muset jít se mnou do Santareny. Pomůžeš mi vybrat
bydlení pro vaši rodinu.“

„Ráda,“ usmála se Marie, „jsem tak šťastná, že jsem se
dostala pryč od madam Sue. Budu vám pomáhat se vším,
co bude potřeba.“

„To rád slyším,“ zabručel trpaslík.

Když se najedli, sbalil Zachariáš zbytek potravin do tašky
a tu podal Paule: „Zpátky to nepotáhnu. Co nesíte, to
vyhod'. Už bychom raději měli jít.“

„Ani neumím vyslovit, jak jsem vám vděčná,“ potřásla mu
rukou Paula.

Pak objala Marii. Otevřela náruč i Hance, ale hned vycíti-
la, že něco není, jak má být. Pohládila ji tedy aspoň po
rameni.

„Hodně štěstí,“ popřála jí, „uvidíme se v Santareně.“

Pak podala ruku Nikovi a Hanka ucítila osten žárlivosti,
když se na sebe zamilovaně usmáli.

Za chvíli už je ochránčova brána vyklopila na pobřeží.
Hanka to místo nepoznávala, ale asi bylo domluvené, pro-
tože už je tam očekávaly dvě sirény a Rafan.

„Hanau, sestřičko, to je skvělé, že se vracíš,“ vítala ji

Omaula a Delfita se k ní sklonila a pohladila ji. Pak ji vzala za ruku a jedním pohybem stáhla z jejího zápěstí kožený proužek. Podala ho Nikovi. Hanku zaplavila ohromná úleva, když se k ní vrátil sedmý smysl v plné síle. Jako ozvěnu vnímala úlevný výdech R'ihana a nesmírně něžný a jemný dotek svého dračího bratra Plama. Bylo to jako balzám na její rozbolavěnou duši. Usmála se dojatě na sirény i na svého staršího kamaráda.

„Takhle dlouho se courat za školou, to se dělá?“ zašklebil se na ni Rafan a také on ji uvítal přátelským objetím. Pak se v jeho ruce objevila krabička. Otevřel ji a strčil Hance pod nos.

„Rafe! Kdes to vzal? Vždyť to jsou moje hodinky. A amulet!“ zajásala.

„Neboj se, všechno ti časem povyprávím. Měli jsme strach, jestli nás poznáš. Říkali, že jsi ztratila paměť.“

„No, jak vidíš, už jsem ji zase našla.“

„Měli bychom jít,“ přerušila je Delfita, „nebylo by vhodné, aby nás zahlédly nepovolané oči.“

„Má pravdu, je čas se rozloučit,“ přikývl trpaslík.

Hanka ucítila na tváři jeho vousy, když jí vtiskl pusou vonící po tabáku. Mnohem chladněji se rozloučila s Nikem a usmála se, když spatřila Rafanovo udiveně zdvihnuté obočí. Všichni se za ní dívali, když vstupovala se sirénami a kamarádem do moře. Marie jí ještě naposledy zamávla. Společně se vrátili do prostor školy. Už bylo dávno po vyučování, takže tu vládl klid. Uvítala je jen ředitelka, která jim nabídla občerstvení. Pak žáky poslala spát a dál si povídala s Delfitou.

Když Rafan s Hankou vystoupili z vody do suché části jeskyně, sundali ze sebe mokré oblečení, začala dívka vyprávět o všem, co si pamatovala. Gertruda a Rea se k nim připojily, aby si také poslechly, co jejich spolužačku potkalo. Nedostatečně usušený Plavík se Hance nacpal do klína, kde začal okamžitě dřímat. Poté co Hanka dovyprávěla

a všichni se rozešli do svých odpočinkových koutů, zavr-
tala se i ona do měkkého lůžka a skoro okamžitě s tulíkem
v náruči usnula.

Krátce poté, co se Plavík přestěhoval zpět k Rafanovi,
začaly se Hance zdát neklidné sny. Z jednoho obzvlášť
děsivého, plného mrtvých jednorožců, se vzbudila upro-
střed noci. Bála se znovu sklouznout do spánku, aby sen
nepokračoval. Začala přemýšlet o škole, o sirénách, ale to
jí dlouho nevydrželo, protože vzápětí se do jejích myšle-
nek prodraly vzpomínky na Nika. Nemohla překousnout
fakt, že se během doby, kdy ji hledal, zamiloval do Pauly.
Bolelo to. Bolelo to víc, než čekala. Copak neví, jak moc
ho má ráda? Slzy jí tekly na polštář a občas se neubráníla
tichému vzlyku. Znovu usnula, ale moc si nepomohla, pro-
tože do snu jí vstoupila Paula obklopená hroznem jedova-
tých hadů. Nik se jí snažil osvobodit a hadi se mu zakuso-
vali do celého těla.

Ráno si připadala ještě unavenější než včera. Musela se
hodně přemáhat, aby se zapojila do probíhajícího vyučo-
vání a usmívala se na sirény, které projevovaly upřímnou
radost, že je zase zpátky mezi nimi. Těšila se na nejbližší
volné dny, které měli strávit u Delfity. Také byla zvědavá
na Rafanovo vyprávění, které její kamarád stále odkládal.
Z toho usoudila, že jí chce říct něco, co není pro zvědavé
uši jejich spolužáků. Tím napínal její zvědavost ještě víc.
Naštěstí byla Sipiliana trpělivá učitelka a nezatěžovala
Hanku v prvních dnech novým učivem. Spíš se věnovaly
opakování toho, co probraly dřív a nejvíc času dívka strá-
vila nacvičováním relaxačních hladin vědomí.

Několik večerů strávila tím, že musela velice podrobně
vyličít vše z posledních týdnů Plamovi, Svátovi a následně
i R'íhanovi. Jednorožce k Hančinu překvapení nejvíc zají-
mal muž, který jí do rodinné školy nosil jablka. Jak o něm
s otcem mluvila, najednou její vzpomínky zapadly do sebe
a ona si uvědomila, kdo to byl. Ten světlovlasý muž spojo-

val všechny tři Rafanovy vize, kvůli kterým uvízla tady pod vodou u sirén. To on ohrožoval na životě ji a její nejbližší. Přitom působil tak sympaticky. Zatoužila si o tom promluvit s Nikem. Ach jo, zatracený Nik! Zrádná vzpomínka jí zase vehnala slzy do očí. Do háje! Proč je jen člověk tak bezmocný vůči vlastním pocitům?! Ucítila otcovo jemné pohlazení. Ukončila kontakt a rozbřečela se naplno. Naštěstí už ostatní spali a nikdo to neviděl.

Konečně tu zase bylo pár volných dní. Delfita si pro ně přišla osobně a Sipiliana je provázela branou až k jejímu domovu. Že by i ředitelka působila jako jejich ochranka? Omaula jim vysvětlila, že sirény posílily magický štít kolem obytné části jejich podmořského domova. Dokonce se tu motalo víc delfínů než obvykle. Ti ale na ochranku nevypadali.

Nejvíce se Hanka těšila na zdejší podvečery, kdy mohla vyšplhat na útes nad mořem a pozorovat barevnou hru světla na obloze a na hladině. Měla pocit, že voda odplavuje smutky a vnáší do její mysli jas a klid.

Rafan jí dopřál čas k rozjímání, ale pak tam vyšplhal za ní. „Tak co? Máš chuť si promluvit?“ zeptal se a položil dívce do vlasů tulíka.

„Jasně. Už na to čekám celou věčnost,“ kývla Hanka, aby se posadil a odchytila Plavíka dřív, než se mohl pustit do své oblíbené zábavy a smotat si z jejích vlasů hnízdo.

„Nechtěl jsem o tom mluvit před ostatními.“

„Myslela jsem si to. A jak to s tebou vlastně bylo? Tebe a Omaulu nechtyli?“

„No, vidím, že to budu muset vzít od začátku. Já jsem přežil díky Vronovi a díky tomu, že se mu včas dostal do ruky tvůj amulet s jeho pamětí, a tebe zase našli díky Omaule.“ Když uviděl, jak na něj Hanka vykulila oči, zasmál se a začal to pomalu vyprávět od chvíle, kdy je omráčil výbuch podvodní brány.

„A já ho nepoznala,“ vydechla Hanka, když kamarád skon-

čil a pověděl jí, u koho se Vron v současnosti ocitl, „to je tedy situace! Zatraceně!“

„No, sice to je problém, ale mám pocit, že se naše situace změnila tím, že má zpátky svou paměť. Už nemám tak děsivé sny. Také vize během vyučování jsou příznivější, i když faktor nebezpečí přetrvává.“

„Tak to máš kliku. Mně se teď každou noc zdá o Paule a Nikovi a bývá to dost hororové.“

„Jen tak mezi námi, co jste si vlastně provedli s Nikem?“ zeptal se zvědavě Rafan.

„Nic,“ zamračila se Hanka.

„Hele, ségra, jsi stejně čitelná jako Plavík, když se dostane k sušenkám. Nedělej fóry a vysyp, o co jde!“

Hanka se kousla do rtu a pak řekla chraptivě: „Nik se zamiloval do Pauly.“

Rafan povytáhl obočí: „A Paula?“

„Je z něho vedle.“

„Odtud tedy vítr fouká...“ přikývl chápavě, ale na rtech mu pohrával špatně skrývaný úsměv. To se Hanky dotklo a její city zaplavil nekontrolovatelný vztek.

„Já ji nenávidím! A jeho taky!“ vyhrkla a rozbrečela se.

Rafan vzdychl a čekal, jestli ji to přejde. Když nepřestávala, ušklíbl se, otočil si Hanku proti sobě, vzal ji za bradu a zadíval se jí přímo do očí.

„Hele, buď tak hodná a nech toho, nebo tě škrtnu ze seznamu svých kamarádů. To že brečíš, mi nevadí, ale ty svoje vzteklé výkřiky laskavě koriguj! Uvědom si, že pro Nika jsi malá holka, kterou musí chránit, možná tak trochu kamarádka, ale nic víc. Kdybys nebyla zaslepená svými bláznivými hormony, musela by sis toho všimnout už dávno. A Paula je přece už léta tvoje nejlepší kamarádka. Její život není procházka růžovou zahradou, takže si trochu toho citu rozhodně zaslouží. Měla bys jí to přát.“

Hančiny slzy tekly Rafanovi na ruku. Vztek z jejích očí zmizel a vystřídal ho zoufalý smutek.

„Já to tak přece nemyslela. Mám je oba ráda,“ řekla tiše.
„Vždyť já vím. Ale někdy se špatně berou zpět slova, která řekneš nahlas. Příště se nejdřív zamysli, než pustíš něco z huby na procházku,“ ušklíbl se smířlivě kamarád a podal Hance tulíka, který mu právě cuchal vlasy za krkem. Plavík okamžitě zamířil na Hančino rameno a nenápadně zachytával svými drápky pramínky jejích vlasů. Otřela si oči, nos a pokusila se o úsměv. Najednou jí bylo o trochu líp. Asi jsem potřebovala dostat vynadáno, pomyslela si. V následujících týdnech neměla moc času na teskné myšlenky, protože škola stále zvyšovala požadavky na jejich úsilí zvládnout nové učivo. Květnové týdny v tom maratónu utíkaly rychleji než ty předchozí.

Občas si večer povídala s Plamem, ale tu a tam se jí stalo, že únavou usnula uprostřed rozhovoru. Drak si ji dobíral, že poslední dobou nic nevydrží. I on ale býval tu a tam vyčerpaný, když se mu blížily zkoušky z některé letové nebo magické specializace. Hodně zabrat mu dala i příprava na zvládnutí kouzla brány. Při testech musel bránu vytvořit rychle, přesně a s co nejmenším úbytkem osobní magie. Vzhledem k tomu, že neměl tolik magické dračí síly jako ostatní, měl z testu strach. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a mohl Hance hrdě oznámit, že dostal oprávnění používat kouzlo brány.

„No vidíš, jak jsi dobře,“ blahopřála mu dívka, „doufám, že si před tebou neudělám ostudu, až dojde na mě. Podvodní brána prý je snazší než vzduchová, ale taky musíme ještě trénovat, abychom to nezvorali, až budeme před zkušební komisí.“

„Jsem si jistý, že projdete testem bez problémů. Udělali jste dobře, že jste se rozhodli podvodní bránu naučit. Cestovní kouzla jsou užitečná, jak říká moje matka, bez nich prý není kouzelník správným kouzelníkem.“

„Já vím,“ vzdychla Hanka, „ale občas se toho sejde trochu moc najednou...“

V půlce června by měly probíhat závěrečné zkoušky. Hanka měla strach nejen ze zkoušek, ale i z toho, co bude potom. Podle informací, které jim poskytl R'íhan, byl sice zadržen Seladonin a část jeho přísluhovačů, ale nepodařilo se dopadnout Šítára ani džina. Prý ochránci dávají pozor, ale dosud se nikde neobjevila vyšší magická aktivita, která by je nasměrovala. Dubovník je pečlivě sledován, ale prozatím marně.

Pozitivní zprávy přišly akorát od Zachariáše, který vzkazoval, že Paula už bydlí s celou svou rodinou v Domově snů, kde působí zároveň i jako správcová. Hanka jí trochu záviděla pobyt v rozkvetlých zahradách, už by docela ráda vyměnila podvodní svět za sluneční záření. Svět sirén nebyl špatný, ale vzduch je vzduch.

Když se blížil čas zkoušek, sirény jim vysvětlily, že budou probíhat v podmořském labyrintu a dovedly ty žáky, kterých se to týkalo, na místo, aby si každý z nich mohl prohlédnout komplex propojených jeskyní. Chodby byly tak rozsáhlé a propletené, že by nebylo divu, kdyby v nich někdo zabloudil. Hanku ta prohlídka rozhodně neuklidnila. Představa, že se tu bude motat a k tomu navíc plnit nějaké úkoly, se jí nelíbila. Ani Rafan a jejich dvě spolužačky se na to netvářili nadšeně. Sirény je ale uklidňovaly, že si nemusejí dělat starosti, že to určitě zvládnou. Navíc je bude vždy sledovat jedna učitelka a hodnotit jejich pohyb, orientaci a plnění zadaného úkolu. Takže bylo jasné, že se nikdo ztratit nemůže ani kdyby chtěl. Jak se proplétali labyrintem, museli uznat, že je to hezké zajímavé místo, akorát ta představa zkoušky trochu kazila celkový dojem. Po návratu se jich Omaula zvědavě vyptávala. Ona se na tuhle zkoušku bude připravovat ještě několik let, tak byla zvědavá, jak se člověk cítí, když to má před sebou.

„Jak se cítím? Víím, že nic nevím,“ podívala se na ni Hanka rezignovaným pohledem, „ale prostě udělám všechno, co dokážu. Modlím se a doufám, že to bude stačit.“

„Jo, to je přesný,“ kývl Rafan, „ale nejdřív nás ještě čeká atestace pro kouzlo podvodní brány. A to už zítra! Co kdybychom si šli ještě zatrénovat?“

„Už zase,“ ohrnula nos Omaula, „vždyť už to umíte i poslepu.“

„Hele, pro vás sirény je to jednoduché kouzlo, ale my ho ještě nemáme tak zažité jako ty,“ souhlasila Hanka tentokrát se svým kamarádem. Rafan poslal tulíka, aby pozval ke společnému tréninku i Reu a Gertrudu a všichni několik hodin poctivě trénovali. Možná by to druhý den zvládli i tak, ale aspoň měli den před atestací dobrý pocit, že nic nezanedbali.

Sama zkouška byla nakonec tak snadná, že je to až udivilo. Nikdo nezkoumal, jakým způsobem bránu vytvořili, důležité bylo, jestli fungovala.

„A není potřeba potom vodu zase nějak ošetřit, aby se vrátila do původního stavu?“ zajímala se Hanka, když jí oznámili, že je plně způsobilá používat k přesunu pod vodou kouzlo brány.

„Voda se léčí sama, pokud ji nespoutáš dodatkem setrvačnosti,“ odpověděla jí Sipiliana, „tento dodatek už ale patří mezi elitní kouzla. Na ta se studuje někdy až dvacet let a musíš být uznána celouzemní radou sirén jako způsobilá čarodějka.“

„A vy to umíte?“ odvážila se zeptat dívka.

„Ano. Ve zdejší škole jsme tři, které máme tuto výsadu,“ odpověděla ředitelka hrdě, „a pokud je mi známo, i Delfita ovládá řadu elitních kouzel. V její přítomnosti se nemusíte bát žádného nebezpečí. Kdyby se přiblížil někdo nežádoucí, ochrání vás.“

Jednou večer, když si povídala na dálku se Svátou, zeptal se její kamarád, zdali sleduje události, o kterých informují školní hodinky.

„Mám tolik práce, že na to vůbec nemám čas.“

„Výmluva! Kdybys chtěla, čas bys našla,“ zasmál se Sváta,

„ale možná by tě zajímalo, že ta nemoc, o které jsme se doslechli, že se objevila v Dubovníku, se nyní vyskytla také mezi zelenými draky. Víš, co to znamená?“

„Nemoc?“ nemohla se Hanka rychle zorientovat, o čem to její kamarád mluví.

„Přece ta, která se projevuje dočasným nebo trvalým zešílením.“

„No a co já s tím?“

„Už si nepamatuješ, co dokáže udělat jed z berserety? Copak Omaula nevyprávěla o berseretách, které zmizely a pak byly objeveny v blízkosti Dubovníku? Přece jsi tam taky byla.“

„Ty myslíš...?“ docvaklo konečně dívce, o čem Sváta mluví.

„Jak o tom přemýšlím, zapadá to do sebe. Výskyty šílenství v Dubovníku, Šítár je viděn v Dubovníku! A vás chytili, když jste se zajímali o berserety. No a teď Šítár zmizel a výskyty šílenství se přesunuly také jinam. Já bych ho asi začal hledat mezi draky.“

„A Vron je možná s ním. Neměla bych ho zkusit kontaktovat?“

„Zbláznila ses?!“ vyděsil se její kamarád. „To ať tě ani nenapadne! V současnosti je, ať už chce či nechce, tvůj nepřítel. Čím méně toho o tobě ví, tím lépe.“

„Nemůžu si na tu myšlenku zvyknout. Pořád mu věřím.“

„Věř hlavně nám, prosím,“ velice vážně a naléhavě řekl Sváta a Hanka pocítila autoritu, vycházející hlavně z jeho vědomostí a instinktu.

„Nikomu nemohu věřit víc než vám,“ souhlasila dívka.

„Mám o tebe strach. Hlavně se nikam nepouštěj sama,“ neodpustil si obvyklou poznámku, než ukončili kontakt. Hanka pak Rafanovi vylíčila Svátovu teorii. Chvíli o tom mlčky přemýšlel a nakonec se smutně usmál.

„Obávám se, že brácha má pravdu a že se dostal k podstatě věci blíže než kdokoli jiný. Rozvinu-li jeho teorii ještě

dál, pak proti sobě máme kouzelníka, který má s draky nevyřízený účet. Nejdřív je unášel a chtěl ovládnout jejich mysl. To se mu nepodařilo. Jeho útočiště poblíž rezervace bylo při jeho pronásledování zničeno. Zdá se, že zakotvil poblíž Dubovníku. Podle Omaulina svědectví se spřátelil s vyhoštěnou sirénou a s její pomocí začal experimentovat s jedem berseret. Zkoušel to na lidech, proto ta zdánlivá epidemie v přístavu. Jestli teď ohrožuje zelené draky, měla bys před ním varovat i černé.“

„Promluvím o tom s Plamem. Neuškodí, když budou dávat pozor, jestli se u nich nemotá někdo podezřelý,“ souhlasila Hanka. Rozhodla se to neodkládat a promluvila si s dračím přítelem hned.

Plam ji vyslechl a po krátkém zamyšlení i on uznal, že jejich teorie zní pravděpodobně. Slíbil, že to prodiskutuje se svou matkou. Chápal moc dobře, že Hančina budoucnost závisí na tom, zda se podaří dopadnout Šítára a džina. Kdyby se ti dva dostali do rukou černým drakům, byl by jejich osud nejspíš zpečetěn i přes džinovy schopnosti. Ovšem Plam měl podobně jako Hanka na džina spoustu dobrých vzpomínek z doby, kdy ho Vron vychovával. I jemu se přičilo postavit se proti bývalému příteli. Bylo to složité. Protože však věřil v moudrost své matky, odebral se za ní.

Našel Karmaneudunu v knihovně, jak zamračeně probírá několik svitků. Když vstoupil, odsunula je za sebe. Plam z jejího gesta usoudil, že si nepřeje, aby zjistil, co čte. Ani mrknutím nedal najevo, že si něčeho všiml. Jeho zvědavost ale prudce vzrostla. Začal matce s nevinným pohledem líčit, o čem s Hankou hovořili. S uspokojením pozoroval, že dračici zaujal.

„To má logiku,“ přikývla, smetla ocasem svitky pod spodní polici a sáhla do horního regálu pro jednu zaprášenou knihu.

Plam natáhl hlavu, aby si mohl přečíst název. Lexikon

jedů. Matka zalistovala a pak otevřenou knihu položila na stůl a drápem ukázala na jeden odstavec.

„Berserin,“ četl Plam, „jed, zasahující mozkovou činnost, pochází z mořských ryb. Způsobuje halucinace a silné pocity úzkosti. Velmi vzácný. Nevyskytuje se v takovém množství, aby mohl drakům ublížit. Jako protijed se používá určitý druh mořských řas. O který druh jde, sirény tají.“

„Vzhledem k tomu, že Šítárovi slouží kouzelný džin, měla bych tuhle teorii raději prověřit. Jakkoliv se zdá nepravděpodobná, byla by chyba situaci podcenit. Zítra osobně navštívím zelené draky a mrknu se na tu nemoc, o které se mluví. Možná se zastavím i u lidí. Vrátním se asi za tři dny.“

„Můžu Hance říct, že to prověřuješ?“ zeptal se Plam.

„Proč ne, klidně jí to pověz. Možná by mohla u sirén zjistit, jestli je těžké připravit ten protijed, o kterém se zmiňuje lexikon. Kdybychom její teorii potvrdili, protijed by se hodil,“ odpověděla jeho dračí matka.

Hned další večer Plam Hance vylíčil, jak jejich teorie Karmaneudunu zaujala. Hanka přibrála do kontaktu i Rafana a Svátu. Všichni byli překvapeni, že jejich slova vzala černá dračice tak vážně.

„Ptal jsem se R’íhana a ten mi o tom jedu pověděl něco podobného,“ řekl Sváta, „ale informaci, z čeho se míchá protijed, neměl. Asi bude opravdu potřeba se zeptat sirén.“

„Já se zeptám,“ slíbil Rafan.

Jak se následně ukázalo, sirény s protijedem žádné tajnosti nedělaly. Jeho výroba byla jednoduchá. Vyráběl se z řas, které sloužily berseretám jako potrava, a z několika dalších rostlinných přísad. Sirény se dokonce nabídly, že jim během týdne připraví jednu větší várku, aby ho bylo možné hned použít, kdyby se ukázalo, že kouzelník rybí jed opravdu proti někomu používá.

Karmaneuduna zatím navštívila spřátelené zelené draky a zajímala se o neobvyklou nemoc, která se u nich

v poslední době objevila.

„Jed? Nesmysl,“ vrtěl hlavou dračí léčitel, „všichni postižení to měli z jídla. Určitě to byl nějaký nakažený dobytek, nebo něco takového.“

„Ale příznaky odpovídaly jedu, o kterém jsem se zmínila,“ namítala dračice.

„To je naprostá hloupost! Copak si myslíte, že by někdo krmil naše býky rybami? Navíc vás ujišťuji, že kdyby se tu motal někdo cizí, věděli bychom to jako první.“

Karmaneuduna vzdychla, pokrčila rameny a pomyslela si, že nemá cenu plýtvat slovy. Tady už se víc dozvědět nemohla.

Spojila se s Demitem. Nebyla si jistá, zda se jí také nevyštěje, ale Bdělý ji překvapil.

„Ano, berserin,“ pokýval uvážlivě hlavou, „zpočátku jsme přemýšleli i o něm. Ale kde by se ho tolik na souši vzalo? Jak by ho ti lidé mohli dostat do těla? Pro jistotu jsme nenápadně prověřili rybáře, jestli některý z nich nevykazuje nepřátelské chování vůči svému okolí a tajně neloví tyhle nebezpečné rybky. Nic! Nikde se do jídla nedostala jediná bersereta. Tak jsme začali zdroj nemoci hledat jinde. Bohužel marně. Poslední dobou ale epidemie v Dubovníku ustoupila sama od sebe. Takže poslední informaci o berse-retách už jsme neprověřovali.“

Karmaneuduna mu nastínila teorii, která i ji vyhnala do terénu.

„Šítár? Šimon Tatar,“ řekl zamyšleně, „z Dubovníku zmizel. V jeho domě jsme nějaký jed opravdu našli, ale nikoho z nás nenapadlo, že by to mohl být právě berserin. Raději jsme to svinstvo rychle zlikvidovali. Ale jestli si ukryl nějakou další zásobu jinde, to se neví. Faktem je, že by mohl s pomocí kouzelného džina nadělat pěknou neplechu kdekoliv široko daleko. Zkusím se po něm znovu podívat, ale nic neslibuji. Je kluzký jako had a umí se mimořádně dobře ukrývat. Jedině že by ho prozradily džinovy

magické aktivity. Řeknu svým kolegům, aby na podobné magické výkyvy dávali pozor.“

„Jsem potěšena, že to neberete na lehkou váhu,“ řekla spokojeně dračice.

„Co jste to říkala o tom protijedu?“ zeptal se stařík.

„Sirény slíbily, že nám během týdne jednu várku připraví,“ odpověděla.

„Dobrý nápad! Stejně jsem se u nich chtěl zastavit, tak to vezmu jedním vrzem. Až ho budu mít, přinesu vám ho a podělíme se. Jeden nikdy neví, kdy se mu může hodit.“

„S vámi je radost spolupracovat,“ usmála se Karmaneuduna.

„Nápodobně, mladá dámo, nápodobně,“ zamrkal na dračici stařík a zmizel.

Netrvalo ani týden a muž splnil své slovo. Donesl dračici spoustu lahvíček s protijedem. Při té příležitosti se zastavil i u lidských studentů, kteří se teď před zkouškami potili v dračí škole. Byli zdeptaní, takže se jim snažil dodat trochu odvahy. Učitelé je tu nešetřili a každou chybu komentovali nevybíravými pohrdavými poznámkami na adresu lidské neschopnosti. Přítomnost Bdělého žáky potěšila a jeho vlídný hlas přinesl do jejich dní vzácnou chvíli, kdy zase po dlouhé době pocítili trochu sebevědomí.

V době, kdy byla matka pryč, prozkoumal Plam svitky, zakutálené do kouta pod policemi. Byl zvědavý, co před ním chtěla dračice skrýt. Čekalo ho ale zklamání. Svitky obsahovaly většinou jen odborná pojednání o tom, jak je možné přenést magické schopnosti z jedince na jiného jedince, a jak docílit trvalé výměny. Texty se zabývaly teoriemi a dokonce i etickými aspekty při použití nebezpečných přenosových kouzel. Plama čtení složitého pojednání brzo přestalo bavit a nechápal, proč to matku zajímá. Mávl nad tím tlapou a netušil, že právě tyhle svitky úzce souvisí s jeho blízkou budoucností.

Karmaneuduna po jejich přečtení usoudila, že jediný, kdo

jí může pomoci v jejím záměru, je Horo. Věděla, že nebude snadné toho dračího samotářského kouzelníka přesvědčit, aby to pro ni udělal. Věděla o něm mnohé, ale nebylo v její povaze používat vydírání. Respektovala jeho rozhodnutí žít a studovat v samotě. Bylo tu ale něco, čím si zatím nebyla zcela jistá. Navzdory tomu, že si Horo vybral samotu, musel mít i někoho, kdo ho zásoboval. Původně si myslela, že pro něj tuhle službu vykonává její syn Zuřivý dráp. Ten už je ale delší dobu ze hry. Kdo je nyní kouzelníkovým dodavatelem? Je to snad Šítár? Rozčilovalo ji, že to nedokáže zjistit. Asi bude muset Hora navštívit osobně. Bude to složité vyjednávání. Možná uspěje, možná ne. Měla by si s sebou vzít pár věcí, které by mohla drakovi nabídnout jako dar. Obávala se však, že tentokrát nemá nic opravdu cenného.

Končiny, kde Horo přebýval, nebyly příliš vlídné. Jako obvykle mu poslala krátký mentální vzkaz, že přichází. Pomalu dorazila k jeho temné jeskyni a hlasitě pozdravila. Zevnitř se ozvalo zuřivé hrdelní zavrčení. Znepokojeně ustoupila od vchodu s pocitem, že asi přichází nevhod. To už se z jeskyně vyřítila černá obrovitá postava. Udivilo ji to, protože Horo nikdy neopouštěl temnotu jeskyně. Vtom ji zahlédl, zuřivě otevřel tlamu a rozběhl se k ní. Otevřela za sebou bránu, aby mohla uniknout, ale v tom okamžiku ji cosi napadlo. Je šílený! A nebo možná otrávený... Hbitě odšpuntovala jednu z několika lahviček s protijedem, které měla mezi připravenými dárky, a hodila ji do jeho široce rozevřené tlamy. Pak už jen proskočila branou pryč. Oddechla si, když se ani po chvíli Horo neobjevil vedle ní. S jeho velikostí a silou se měřit nemohla. O kouzlech nemluvě.

Nějakou dobu vyčkávala a pak se rozhodla vrátit k jeskyni. Velice opatrně nakoukla skrz bránu a oddechla si, když nikoho před jeskyní nezahlédla.

„Jsi tady, kouzelníku?“ zeptala se opatrně.

Když nedostala odpověď, nakoukla do jeskyně.

„Jdi pryč,“ zahučel chraplavý hlas ze tmy, „nemám náladu na návštěvy, necítím se dobře.“

„Možná bys mohl zkusit vypít ještě tuhle lahvičku,“ navrhla Karmaneuduna a postavila protijed na podlahu jeskyně. Pak ustoupila ke vchodu. Slyšela, jak se drak sune a poté se ozvalo cinknutí, jak prázdná lahvička dopadla na skálu, když ji pustil.

„Přijdu jindy, až ti bude líp,“ řekla do ticha a chystala se k odchodu.

„Počkej. Zdá se, že to zabírá. Už mi to zase začíná trochu myslet. Pro začátek bych rád slyšel, čím to je, že máš u sebe medicínu, kterou zrovna potřebuji. Nelíbí se mi to, co mě napadlo.“

„Nevím, co tě napadlo,“ odpověděla rychle, aby stihla odpovědět dřív, než ji vyhodí, „můj lék byl protijed. A u sebe ho nosím kvůli tomu, že někdo z Dubovníku experimentuje s jedem berseret. Nyní, jak se zdá, testuje na zelených a černých dracích, jaká dávka je zbaví smyslů.“

„Někdo z Dubovníku?“ ozval se zamyšleně a už ne tak agresivně dračí kouzelník.

„Máme podezření na Šítára, ale zatím to nemůžeme dokázat.“

„Hm. Asi máš pravdu. Jedy jsou zbraň slabých a bezmocných. Draka by něco takového nejspíš ani nenapadlo. Drak by použil kouzlo nebo sílu. Ale stejně tu něco nechápu. Proč použil jed na zvířata v mé blízkosti?“

„Třeba to bylo nastraženo na nás. Také sem létáme lovit,“ zamračila se znepokojeně Karmaneuduna.

„Myslíš? No, pak by to asi logiku mělo. Proč jsi za mnou přišla?“

„Kvůli tomu, abych tě požádala o pomoc v jisté záležitosti.“

Dračice se odmlčela a čekala, jak kouzelník zareaguje na její prosbu.

Po chvíli ticha Horo vzdychl: „Tak dobře. Vyslechnu, co si přeješ.“

„Co takhle zastavit Šítára, aby už nemohl nikomu škodit?“
„Copak jsem honicí pes? Toho ňoumu si chytíte sami. Kromě maskovacích kouzel a bran toho moc neumí. Nestojí mi za námahu. To je všechno?“ zavrčel podrážděně.

„Vlastně ne. Ale asi je zbytečné ztrácet čas. Stejně mi nepomůžeš.“

„Zkus to. Třeba uslyším něco, co mě bude zajímat.“

Karmaneuduna začala mluvit a Horo zvědavě naslouchal. Tohle byla jiná káva. Kouzlo, vlastně celý rituál kouzel, který po něm dračice chtěla, patřil k tomu nejnáročnějšímu, o čem kdy slyšel. Byla to výzva. Udělat něco takového bude žádat veškeré jeho umění a síly. Ještě než skončila, už věděl, že bude souhlasit. Tohle by si nenechal ujít ani zanic. Opět ho překvapila.

„Dobrá, udělám to pro tebe, ale musíte všichni přijít sem ke mně do akustické jeskyně. Ta bude pro takovou akci nejvhodnější. Souhlasíš?“

„Souhlasím. Ale ráda bych měla tvůj slib, že při tom nikdo nebude ohrožen na životě.“

„Ano. Bude to náročné, ale připravím rituál pečlivě. Důležité je, aby sem ti dva přišli dobrovolně a s otevřenou myslí.“

„Jsem si vědoma toho, jak je to důležité,“ usmála se spokojeně Karmaneuduna. Dosáhla svého překvapivě snadno. Před odchodem na polici postavila několik plných lahviček ze svých zásob a mrkla na mága: „Jen pro jistotu, kdybys zase někdy snědl něco nevhodně okořeněného.“

Drak ji vyprovodil před jeskyni, což považovala za neobvyklou čest. Teď ještě zařídit všechno ostatní a konečně se snad aspoň jeden její syn stane plnohodnotným jedincem.

20. Zkoušky

V dalších dnech Hanka neměla mnoho času trápit se starostmi o svou budoucnost, neboť se blížila doba zkoušky. Nervozita stoupala každým dnem a to nejen mezi lidmi, ale i mezi sirénami, na které čekalo totéž.

A bylo to tady! Ráno je sirény slavnostně dovedly k labyrintu. Učitelky, které je budou provázet při zkoušce, už tu čekaly a zpívaly nějaký slavnostní hymnus. Když se na závěr písně jejich uvítací řada rozestoupila a uvolnila výhled na prostranství za nimi, mohli žáci zahlédnout dvanáct kalichů, kde v každém plavala jedna barevná rybka a u každého byla cedulka se jménem zkoušeného. Ředitelka Sipiliana studenty nechala, aby si všechno v klidu prohlédli. Pak je vlídným hlasem oslovila.

„Milí žáci a hlavně žákyně, dnešek je pro vás důležitý den. Začíná čas vaší velké zkoušky. Jistě vás zajímá, co bude vašim úkolem. Základní zadání je jednoduché. Vypustíte svou rybičku z kalichu, požádáte ji, aby vám ukázala cestu a spolu s ní doplavete k cíli, kde čeká podobný kalich s vaším jménem. Jakmile do něj rybka vpluje, vaše zkouška končí.“

Ředitelka se rozhlédla, zda všichni posluchači sledují její projev. Spokojeně zjistila, že opravdu dávají pozor na každé slovo.

„Aby to nebylo tak jednoduché, vaši cestu jsme zkomplikovaly překážkami, které musíte překonat. Ale můžete si vybrat, jestli se pustíte delší trasou se snadnějšími překážkami, nebo kratší trasou, kde budou úkoly složitější.“

Stačí jen rybičce sdělit, kudy chcete jít.“

„Možná byste měla našim uchazečům vysvětlit i bodový systém,“ připomněla jedna ze sirén.

Sipiliana přikývla a pokračovala: „Každý z vás má v této chvíli padesát bodů. O dvacet z nich můžete postupně přijít při narůstajícím zpoždění oproti stanovenému limitu.“

O dalších dvacet budete přicházet, pokud při vaší cestě utrpíte nějakou škodu vy nebo fauna a flóra našeho labyrintu. Dalších deset vám můžeme odebrat při obzvlášť špatném využití magie. Kromě těchto padesáti bodů je ve hře ještě dalších padesát bodů, které vám můžeme přičíst. Dvacet jich získáte při dokončení zkoušky. Dalších dvacet můžete získat za kreativitu a profesionální přístup k problému. A deset je možné získat za obzvlášť zdařilý čin nebo kouzlo. Ti nejlepší z vás tedy mohou získat až sto bodů. Na úspěšně složenou zkoušku vám ale bude stačit, dosáhnete-li aspoň šedesáti bodů. Chcete se na něco zeptat?“

„Jaký je časový limit, paní profesorko?“

„Na to, abyste se zdárně dostali do cíle, máte tři hodiny. Je to podstatně víc času, než bude většina z vás potřebovat. Krátká trasa se dá dokonce stihnout za půl hodiny.“

„A když se na trase potkáme? Co máme dělat?“

„Kdyby k tomu náhodou došlo, tak ten, kdo přišel na místo dřív, ustoupí a pustí rychlejšího účastníka před sebe. Za to se může dívat, jak si tento poradí s problémem, u kterého jste se setkali. Ještě má někdo nějaký dotaz? Dobrá, tohle je vám jasné. Takže teď vám ještě povím o jedné zvláštnosti, kterou naše trasa má. Všichni budete muset dřív nebo později proplout duhovou jeskyní. Na jejím dně uvidíte do kruhu složené kameny. Mezi nimi vyvěrá teplý magický pramen. Nese v sobě oko času. Kdo z vás bude chtít nahlédnout do své budoucnosti, musí položit ruce na dva zelené valouny v kamenné obrubě. Upozorňuji, že tahle záležitost není součástí zkoušky. Vy sami se musíte rozhodnout, jestli tam chcete nahlédnout nebo ne. Oko času vám může ukázat něco hezkého, ale není vyloučeno, že uvidíte něco děsivého, nebo svou smrt. To už se nám tu také stalo. Takže dobře uvažte, jestli se opravdu chcete podívat.“

„A paní profesorko, je to, co uvidíme, stoprocentní?“ zeptala se jedna žákyně.

„Nic není stoprocentní, to už bys jako siréna měla vědět. Vím dokonce o jednom případě, kde se vidění v duhové jeskyni mýlilo. Ale i přesto je zdejší oko času mimořádně přesné. Vím, že je lákavé nahlédnout kupředu, ale jsou situace, kdy je lépe žít v nevědomosti. Zamyslete se nad tím a jednejte moudře. Nyní začneme. Udělejte si pohodlí, protože někteří z vás budou muset čekat poměrně dlouho, než na ně dojde řada. Takže jakmile uslyšíte své jméno, nemeškejte a vypusťte svou rybku.“

„To se jí snadno řekne, udělejte si pohodlí,“ zabublal Rafan, když první zkoušená siréna vyrazila s rybkou do neznáma, „jsem tak nervózní, že mě z toho nejspíš klepne.“

„Ty a nervózní,“ podivila se Hanka, „já myslela, že trému mám vždycky jenom já.“

„No, jak vidíš, tak ji má občas každéj. Podívej, přinesli nám dokonce občerstvení.“

„Teď bych nepozřela ani sousto,“ zavrtěla hlavou dívka.

„Hana Vronová,“ ozvalo se.

„Sakra, už je to tady! Tak mi drž palce,“ řekla stísněně.

„Pokud je zrovna nebudu potřebovat k něčemu jinému... Ale jinak zlom vaz, sestřičko,“ postrčil ji Rafan kupředu. Její rybka byla žlutá s modrým pruhem. Bála se, že bude složité se s ní domluvit, ale asi to nebyl obyčejný podmořský tvoreček. Jejich kontakt byl překvapivě jasný a srozumitelný. Hanka požádala o krátkou trasu a vzápětí vyplula za rybkou do chodeb labyrintu. S odstupem pak dívku následovala jedna učitelka, která ji nikdy neučila. Rybka plula širokou chodbou, ale náhle se zastavila a otočila se čelem ke skále, jako by chtěla zahrnout, ale žádná odbočka vidět nebyla. Hančinou myslí blikl pokyn, že má úkol. Dívka prohlédla stěnu, dokonce ji prohmatala, ale setkala se jen s pevnou skálou. Namáhala svůj magický zrak, ale žádné skryté dveře či zablokovaný otvor neviděla. Že bych nezvládla hned první úkol, polekala se. Kratší

trasa obsahuje složitější záležitosti, musím přemýšlet s čistou myslí a dobře se dívat, opakovala si a začala pečlivě studovat prostor kolem sebe, neuvidí-li něco neobvyklého, co by ji oslovilo. Vtom jí oko padlo na nenápadný výklenek s rovnou tyčkou uvnitř. Bylo tam přesně tolik místa, aby se tyčka dala sevřít v dlani. To bude ono! Hmátla dovnitř a zkusila zatáhnout. Nic. Trochu zalomcovala a zjistila, že se dá tyčkou otočit doleva. Udělala to a zamaskované skalní dveře se přede ní otevřely. Nebylo na nich vůbec nic magického a dívce připadalo jako pěkný podraz, že na ně sirény při magické zkoušce narafičily něco takového. Rybka ji vedla dlouhou, řasami osvětlenou chodbou do další menší jeskyně. Tady bylo hned vidět, kudy se mají pustit dál. Mělo to však háček. Před otvorem hlídal žralok a vypadal značně mrzutě a našťvaně. Jakmile se trochu přiblížila Hančina rybka, vyrazil proti ní, ale pak sebou škubl, jako by ho něco zadržovalo. Vztekle švihl ocasem.

Hanka automaticky použila oči i magický zrak zároveň. Tentokrát odhalila tři tenká magická vlákna, která nebezpečného tvora držela. Umožnila mu pohyb jen asi tři metry, ale k chodbě, kudy se měla vydat dál, dosáhl bez problémů.

„Nemůžeš ho odlákat?“ zeptala se rybky, ale bylo jí jasné, že takhle snadné to asi nebude. Možná by ho dokázala omráčit nebo ochromit. Ale co když už by to sirény považovaly za ublížení? Znovu se podívala na vlákna a vzpomněla si, jak v přístavu přitahovali loď k molu. Možná by něco podobného šlo udělat magicky i s vlákny. Jeden výčnělek skály si o to přímo říkal. Magickým tvarováním ho trochu upravila a pak už stačilo jen odlákat žraloka kousek doleva a zaklesnout uvolněné vlákno. Otvor před nimi byl volný. Rybka do něj radostně vplula a dívka za ní. Pokračovaly k dalšímu otvoru, kde rybička zastavila. Tady přes něj v kolísavém proudění vlála rostlinná vlákna. Hanka měla nutkání je jen tak rukou odstrčit, ale vzhledem

k tomu, že rybička stála a čekala, tušila nějakou zradu. Možná jsou ta vlákna nějakým způsobem nebezpečná nebo žahavá. Ale ani podrobné magické zkoumání v nich neodhalilo nejmenší zlomek magie. Že by šlo zase o něco ryze fyzického? Začala prohlížet okolí a tady už magie byla. V otvoru na dně byl magický špunt. Dívka použila svůj sedmý smysl, aby ho uvolnila. Z otvoru se vyhrnul silný proud vody a vlákna se v jeho toku přitiskla ke stěně. Při troše opatrnosti se mohl člověk protáhnout otvorem, aniž by se jich dotkl. Což Hanka i rybka udělaly.

Za otvorem se chodba točila vzhůru a Hance připadalo, že plavou skoro až k hladině. Ale asi se jí to zdálo. Rybička několikrát zatočila a zarazila se u vchodu do jeskyně, kam právě vplouvala jedna ze zkoušených sirén.

„Musíme chvíli počkat,“ signalizovala rybka Hance. Dívka mlčky přikývla, ale ty minuty před jeskyní jí připadaly jako věčnost. Pak se najednou z otvoru vynořila siréna, která tam před chvílí vplula, a v šoku divoce gestikulovala a bezděčně si trhala zelené vlasy.

„Proč já hloupá se dívala?! Tohle ne! Tohle ne!!!“ vykřikovala zmateně.

Její rybička kolem ní kroužila a snažila se ji obrátit zpět do jeskyně a naznačovala, že plave špatným směrem. Hanka se po siréně soucitně ohlédla a oslovila svou rybku: „Neměly bychom jí nějak pomoci?“ Pak se ale z jeskyně vynořila učitelka, která měla vodní dívku na starosti a zvolna se pustila za ní.

„To není naše starost,“ signalizovala rybka Hance a ta si uvědomila, že pokud bude nejhůř, učitelka šokované malé siréně pomůže.

Následovala tedy svou rybí průvodkyni do jeskyně. Hned jí bylo jasné, kde je. Vlastně to bylo jasné už z chování sirény před nimi. Jeskyně byla prostoupena bílým světlem, které se v kamenech na stěně lomilo do duhových odlesků. Vypadalo to krásně, ale zároveň i strašidelně. Jako by se

člověk najednou ocitl v úplně jiném světě. Na dně Hanka uviděla kamenný kruh se dvěma zelenými oblázky. Váhavě nad ním proplula a přemýšlela, jestli to, co potkalo žákyni před nimi, nemělo být varování. Ale pak si řekla, že už ji potkalo tolik všelijakých věcí, že neuškodí vědět, co jí přinese budoucnost. S myšlenkou, že jí hrozí nebezpečí, žila už dlouho, tak snad neuvidí nic, co by ji mohlo nějak zvlášť překvapit nebo ranit. Odhodlaně zamířila ke kruhu. Ucítla teplé proudění vody a dotkla se rukama obou barevných kamenů.

V dalším okamžiku se propadla do jiné jeskyně. Byla obydlená a zařízená, po vodě nikde ani památky a hned z prvního pohledu bylo jasné, že tu přebývá drak. Rozhlédla se. Vtom nízkým vchodem vstoupila do místnosti dračice. Dívka poznala Karmaneudunu a usmála se na ni. „Jsem ráda, že jsi tak úspěšně dokončila základní vzdělání,“ poblahopřála jí dračice, hned ale nasadila přísnější pohled a pokračovala, „trochu jsi dospěla a jsem přesvědčena, že právě teď nastal čas k akci, kterou jsem naplánovala už před několika lety. Doufám, že mou žádost neodmítneš. Přeji si, abys mému synovi vrátila to, co je jeho...“ Hanka pocítila, jak se jí obavou sevřelo srdce a vidění skončilo. Krev jí vzrušením pulzovala rychleji, než bylo příjemné, a zatím měla z té scény velice rozporuplné pocity. Rybce chvíli trvalo, než se jí podařilo přilákat Hančinu pozornost a upozornit ji, že je nutné pokračovat v cestě. Konečně se dívka vzpamatovala a následovala průvodkyni skrz jeskyni k druhému východu. Naštěstí chvíli plavaly bez překážek, takže se mohla oklepat z dojmů, které v ní vidění zanechalo. Chodba se zvolna rozšiřovala a na jejím konci plavali dva žraloci. Hanka se vyděsila a rychle sáhla po magii, ale její rybka nejevila žádný větší strach. Dívka se přinutila k soustředění a hned poté, co se pozorně podívala magickým zrakem, se musela zasmát. Byla to jen děsivá iluze, ve skutečnosti tu plavaly jen malé neškodné

korálové ryby. Moc nechybělo a zasáhla je ochromujícím kouzlem. Ještě že ho nespustila! Už se cítila trochu unavená a přemýšlela, jak dlouho její cesta bude ještě trvat.

Rybka ji dovedla ke stěně, která byla plná otvorů. Hanka je spočítala a zjistila, že je jich dvacet.

„Jeden z nich nás bezpečně dovede do cíle naší cesty,“ oznámila jí malá průvodkyně, „ostatní jsou nebezpečné nebo nás zavedou k cíli velkou oklikou.“

Hanka zamyšleně plavala kolem otvorů a přemýšlela, jak odhalit ten správný. Byla si jistá, že jim tu profesorky nějaké vodítko nechaly, ale nedařilo se jí ho objevit. Vtom doplavala na místo Rea. Hanka ustoupila a nechala spolužačku, aby si vybrala cestu před ní. Rea moc dlouho neváhala. Obeplula otvory a do jednoho vplula. Po chvílce ji následovala i její dozorující siréna. Byl to ten jediný otvor, který nevykazoval žádnou magii. Hanka však měla dojem, že je to jen taková vějička pro spěchající. Jestliže je správná cesta má dovést rovnou do cílového prostoru, Hanka by v ní spíš čekala ukrytou bránu. Jak ale najít bránu? Do prostoru doplavala další spolužačka, tentokrát z rodu sirén. Hanka jí uvolnila prostor a zatím přemýšlela, jak odhalit druh kouzla za nabízejícími se otvory. Pak odplula kousek stranou a tam si nasbírala několik malých oblázků. Zkoušela, jestli je dokáže magicky přesunovat a zároveň sledovat. Zdálo se, že to půjde. Siréna si zatím také vybrala jeden otvor a zmizela. Hanka vytipovala tři otvory s největším magickým vyzařováním a postupně skrz ně protlačila kamínek. V jednom se oblázek rozzhavlil, ve druhém se začal motat ze strany na stranu a teprve ve třetím ucítila Hanka tah a pak ztratila s kamínkem kontakt. Byla si jistá, že právě tady je brána. Rozhodla se to risknout. Kývla na svou rybí průvodkyni a vplula do otvoru. Zaplavil ji známý pocit a vzápětí ji druhý konec brány vyplivl do korálové zahrady.

Řada průsvitných kalichů signalizovala, že její úvaha byla

přesná. Ohlédla se po své rybce, jestli ji následovala. Rybka opravdu proplavala až sem, ale nyní vypadala, že má v úmyslu se schovat, aby nemusela zpět do kalichu. Hanka jí to však nedovolila. Ne nadarmo tu studovala předmět ovlivňování mysli. Jedním okem udržovala kontakt s rybičkou a druhým hledala své jméno na vizitkách u kalichů. Pak rybku nekompromisně zavedla na její místo. Jakmile byla její průvodkyně uvnitř, oslovila ji siréna, která sledovala její cestu a výkony.

„Blahopřeji. Tvá zkouška je u konce. Výsledek se dozvíš večer, až to všichni budou mít za sebou.“

„Děkuji,“ kývla Hanka a zamířila naznačeným směrem, kde byl odpočinkový prostor pro ty, kdo už skončili. Zatím tu odpočívaly jen dvě sirény. Obě se široce usmívaly. I Hanka byla nanejvýš šťastná, že už to má zdárně za sebou. Byla si skoro jistá, že uspěla. Vybrala si nápoj s ovocnou příchutí a usadila se do hebkých travin a zavřela oči, aby ze sebe nechala odplynout stres, který ji celou dobu provázel, a nechala se kolébat jemným působením vody.

Jeden po druhém se začali objevovat i další zkoušení. Rafan dorazil našťvaný a udýchaný. Vybral si podobně jako i většina ostatních otvor bez magie, což znamenalo nemalou okliku, než se mu podařilo doplavat do cíle. Rea dorazila ještě o něco později než on. Při pohledu na Hanku se rozmrzele mračila. Jako poslední doplavala siréna, kterou Hanka potkala u duhové jeskyně a která prožila při svém vidění nějaký nepříjemný šok. Ještě teď vypadala přešlá a jako by duchem nepřítomná. Ostatní kamarádky ji obklopily a něžně ji utěšovaly.

„Tak co? Díval ses do oka času?“ zeptala se Hanka Rafana.

„Nebylo to moudré, ale díval. Svou smrt už jsem jednou viděl, tak jsem to risknul.“

„A co bylo?“

„Nejdřív ty!“

„Ne. Já o tom, co jsem viděla, musím nejdřív trochu přemýšlet. Pak ti to řeknu. Možná večer nebo zítra.“

„Ty mě napínáš! To to bylo tak hrozné?“

„Snad ano, snad ne, já ještě nevím. No tak jo, já ti to radši povím hned. Viděla jsem Karmaneudunu. Prohlásila, že musím jejímu synovi vrátit to, co je jeho. Nevím, jak to myslela. Co jsi viděl ty?“

„Já měl krásnou vizi. Snad první krásnou vizi ve svém životě. Vracel jsem se domů a naproti mi vyběhla rozzářená Andy. Oči jí svítily jako hvězdy. Políbila mě a zašeptala, že pro mě má překvapení. Zeptal jsem se jaké a ona odpověděla, že už nejsme sami dva, ale tři, a přitiskla si mou dlaň na své břicho. Byl to tak opojný okamžik štěstí, že se bojím, jestli ho budoucnost nezhatí.“

„Věřím, že ne. Přece se máte rádi, tak proč by to nemělo vyjít. Jsem moc ráda, že tvé vidění bylo příznivé. Mám občas špatné svědomí, že jsi kvůli mně musel nazírat tak děsivé věci jako minule.“

„Ne abys to Anděle vykládala! Tohle vidění si nechám jako svůj osobní poklad. Pokud se někdy splní, budu se pokládat za šťastného člověka a chystám se v ten okamžik tvářit naprosto užasle a překvapeně.“

Všichni doplávali do školních prostor, kde je učitelky opustily a odebraly se k poradě. Naštěstí nemuseli na jejich návrat čekat dlouho. Profesorky slavnostně vpluly před své žáky a Sipiliana si vzala slovo.

„Jistě jste unavení, tak vás nebudu dlouho zdržovat. Prošly jste všechny, tedy, chci vlastně říct prošli jste všichni a já vám gratuluji k úspěšně zakončenému studiu. Jen krátce vyzdvihnu několik vašich úspěchů, které jsme ocenily bodovým bonusem...“

Hanka nevěnovala učitelce mnoho pozornosti, dokud nezaznělo i její jméno.

„... nespáchala a dala přednost zdržení kvůli přemýšlení

nad problémem. Svou úvahou našla správné řešení, ale jelikož její smysly nestačily na přesnější určení, poradila si jinak a musím říct, že docela nápaditě. Takže zdánlivé zdržení se nakonec proměnilo v její výhodu. Za přemýšlení, nápaditost a opatrnost také získává bonusových deset bodů.“

„Ani jsi sem nechtěla a teď jsi najednou za hvězdu,“ řekl Rafan přátelsky, když konečně po dlouhém dni vylezli z vody.

No jo, ale co teď bude dál, ptala se v duchu sama sebe Hanka. Pro všechny ostatní to tady končí a čeká je radostný návrat domů, ale co ona?

Večer se společně s Rafanem zkontaktovala se všemi kamarády a blízkými, aby se pochlubili úspěšně zakončeným studiem. Nakonec nejdéle klábosil Rafan s Plamem, protože přišla řeč na Andělu. Než to dopovídali, Hanka už pomalu usínala, i když se snažila jejich spojení udržet. Nakonec se nad ní slitovali a Plam jí něžně popřál dobrou noc.

Další den se všichni lidé, včetně jejího bratra, sbalili a vyrazili do Santareny. Hanka je vyprovodila společně se sirénami a zamávala jim na rozloučenou. Smutek a stesk po stromovém domku a známých místech na ni dolehl plnou silou. Snažila se usmívat, aby si nevykoledovala soucitné pohledy Omauly a jejich spolužaček.

Po obědě ji přijela vyzvednout Delfita. Omaule sice ještě škola neskončila, ale její matka usoudila, že je vhodné vzít Hanku k sobě už teď a nečekat na konec školního roku. Všechno, co bylo třeba, už Hanka zvládla a Delfita pro dívku na následující tři dny vymyslela speciální program. Hančiny věci vzala k sobě a pak dívku skrz bránu zavedla na zvláštní místo.

„Sem vodíme mladé sirény těsně před jejich dospělostí,“ řekla Hance, „mohou tu zůstat jen tři dny. Během této doby se pohybuji v prostoru zdejších perlorodkových

polích a hledají perly na svůj náhrdelník dospělosti. Délka náhrdelníku pak vypovídá o schopnostech dívky. Své náhrdelníky si schováváme a navlékáme je jen při zvlášť slavnostních příležitostech. Říkala jsem si, že by sis také zasloužila svůj odznak dospělosti. Pokud o něj ovšem stojíš.“

„Určitě ano, vážím si toho, co všechno jste mi tu umožnily poznat,“ přikývla Hanka a pomyslela si, že všechno bude lepší, než se trápit nad faktem, že nemůže domů do Santareny.

Delfita se spokojeně usmála a nechala dívku v podmorském táboře pro mladé sirény.

Tři dny dívka podobně jako ostatní hledala mezi perlorodkami ty, které obsahovaly perly vhodné na náhrdelník. Po šetrném vyjmutí perly musely místo ní vložit do těla perlorodky jiný kousek perleti, aby tvořil základ pro další perlu. Vlastně byla docela zábava hledat ty nejkrásnější kousky. Hanka se tu cítila dobře a vkládala do činnosti všechny své schopnosti a pozornost. Na konci třetího dne měla nejdelší šňůru těch nejkrásnějších perel.

Delfita pro ni přijela a s uznáním si prohlížela ozdobu na dívčině krku.

„Jsou krásné a zasloužíš si je,“ přikývla, „a teď půjdeme ke mně domů. Večer na tebe čeká ještě jedno malé překvapení.“

Hanka už se těšila na známý útes nad mořskou hladinou. Vyběhla na něj hned, jak měla možnost. Konečně se zase po čase nadechla čerstvého vzduchu vonícího solí a rybinou. Vystavila svou zmáčenou pleť slunci a vychutnávala jemné doteky podvečerního vánku. Delfita pro ni měla pochopení a nerušila ji. Dívka se uvelebila tak pohodlně, jak jen na skále dokázala, přimhouřila oči a přemýšlela, co asi dělají její kamarádi. Do školní slavnosti zbývá už jen pár dní. Touhle dobou se asi postupně vracejí všichni, kdo studovali na jinodruhových školách a vyprávějí si o svých

zkušenostech. Bylo by fajn tam být s nimi.

Najednou jí něco vyskočilo na nohu. Než se stačila lek-
nout, poznala tulíka. Plavík vyšplhal na její břicho, natáhl
se, nahnul hlavičku a řekl: „Žádný strach, jenom přichází
návštěva.“

Hanka se zdvihla, ale to už se v chodbě objevil Nik, za ním
se na skalní plošinu protáhl rozesmátý Sváťa, pak Rafan
a nakonec se objevila Paula. Všichni se hrnuli Hanku obe-
jmout. Tak tomuhle říká Delfita malé překvapení?!

„Jak to tu zvládáš?“ pohládla ji po rameni Paula a zdálo
se, že ani žádnou odpověď neočekává.

„Pozdravuje tě Zachariáš, Sidi, Mojerana, prostě všichni,
kdo tě znají,“ řekl Nik.

Pak přistoupil k Hance Sváťa. Rozzářeně si ji prohlížel
a pak ji nesměle a něžně objal: „Taky ti mám vyřídit, že na
tebe stále myslí nejen R’íhan, ale i L’gala, P’ujibo a další.“

„Čím tě to tam krmili?“ zasmála se Hanka. „Mám pocit, že
jsi za tu dobu, co jsem tě neviděla, nějak vyrostl.“

„Zato ty jsi tu nějak pohubla,“ kriticky obhlédl její tělo
Sváťa.

„Jak tě sem proboha dostali?“ podivila se Hanka. „Nebo už
ses naučil plavat?“

„Jó, když si moje vyvolená hraje na sirénu uprostřed moří,
musí se i rytíř v brnění naučit plavat,“ sehrál mladší kama-
rád rytířský výstup zakončený poklekem a políbením ruky.
Rafan pobaveně pozoroval, jak ho Hanka přátelsky plácla
přes ruku a rozcuchala mu vlasy.

„Tady je ale krásný výhled na moře,“ vzdychla zasněně
Paula a Hanka zahlédla, jak ji Nik nenápadně vzal za ruku.
Stáli těsně u sebe, pozorovali západ slunce a všechno ostat-
ní kolem pro ně přestalo existovat. Rafan za jejich zády
otočil oči v sloup a spiklenecky se na Hanku zašklebil.
Musela se tiše zasmát jeho grimase a tu trochu závisti, kte-
rou v sobě cítila, odsunula stranou. Kývla na kluky a spolu
s nimi se nenápadně přesunula chodbou do jeskyně. Paulu

s Nikem nechali samotné, aby si tu společnou chvíli mohli vychutnat beze svědků.

„Promiň,“ otočil se na Hanku Rafan, „neměl jsem to srdce jim říct, aby sem nejezdili.“

„To je v pohodě, já to zvládnou,“ usmála se na něj Hanka, „jsem moc ráda, že jste mě navštívili. Zůstanete aspoň do zítřka?“

„Snad nás nechceš vyhnat tak brzo,“ ohradil se Sváta, „zůstaneme až do školního představení. Jednou se přece musím naučit pořádně plavat, ne?“

„Opravdu?“ rozzářila se dívka.

„A pak se společně vypravíme do školy na představení,“ přikývl Rafan, „přece tam letos nemůžeme chybět!“

„A já tam půjdu taky?“ ujišťovala se opatrně dívka.

„No jasně. Sejdou se tam všichni tvoji ochránci a patroni, aby zaručili, že se tam nic neseeme.“

„Zachariáš už brousí sekeru,“ zasmál se Sváta, „a R’ihan je z něj nervózní.“

„No a potom,“ pokračoval Rafan, „si uděláme výlet na území draků. Karmaneuduna nás pozvala na dva týdny k sobě domů.“

„Ale to jsi říkat neměl, to mělo být překvapení,“ řekl mu vyčítavě Sváta.

„Ségra se přece potřebuje na něco těšit,“ namítl Rafan, „víš jak dlouho už se neviděla s Plamem?“

Tohle bylo na Rafanovi to nejlepší. Hanka oceňovala, jak jejich kamarád vždycky dokázal vyhmátnout to, co člověk zvedne a dodá mu energii. Ačkoliv na to nevypadal, dokázal se vcítit do svých přátel. Lítost neuznával, byl spíš toho názoru, že když nepomůže podaná pomocná ruka, je nejlepším prostředkem pomocný pohlavek. Byla ráda, že se tentokrát rozhodl pro pomocnou ruku.

Další dny si všichni užívali vesele a bezstarostně. Nikdo nehloubal nad vzdáleným nebezpečím, žádné zkoušky je nestrašily ve snu, vlastně už pro ně nastaly prázdniny.

Ochotně pomáhali sirénám sbírat chaluhy, bez odmluv se nechali zapojit do údržby podmořského obydlí a vůbec jim nevadil ani velký úklid naneseného písku. Za těch pár dní se z nich stala veselá sehraná parta.

Hanka si ale všimla, že Nik občas není ve své kůži. Byly chvílky, kdy si myslel, že se na něj nikdo nedívá, a pak se tvářil smutně a zamyšleně. Zpočátku se jí zdálo nevhodné se ho na něco ptát, ale jednou večer ho našla samotného na své oblíbené skalní plošině. Vstal, aby jí uvolnil její místo, ale Hanka ho zarazila.

„Nemusíš odcházet, klidně zůstaň. Pošli smutek k vodě a zase bude líp.“

„Jasně, zase bude líp.“

„Co tě trápí, Niku?“

„Stýská se mi,“ odpověděl mladý ochránce a zavrtěl hlavou, „myslel jsem si, že mi to nebude vadit, když k tomu dojde, ale zmýlil jsem se.“

Hanka tiše čekala, jestli bude pokračovat a vysvětlí to.

„Junis mi při poslední návštěvě dala najevo, že si nepřeje mě následovat. Její kvanteří dušička už patří Pětovi. Nevadí mi, že tam chce zůstat. Jen mi občas hrozně chybí. Vždyť jsi ji znala. Byla tak hodná a něžná. Jako bych přišel o kousek sama sebe. Ono se to časem spraví, ale zřejmě to nebude hned.“

„Třeba si časem najdeš jiného společníka,“ řekla tiše Hanka.

„To by asi bylo nejlepší,“ vzdychl Nik, usmál se a pak se protáhl do jeskyně. Hanka se za ním dívala trochu posmutněle a na chvíli zalitovala, že to není ona, kdo ho svou přítomností může potěšit. Paule se to viditelně daří mnohem lépe.

21. Den ve škole

V den školní slavnosti vstávali brzo, hlavně Hanka už se nemohla dočkat, až se zase dostane na břeh. Doufala, že je Nik vezme k Zachariášovi.

„To jsi snad spadla z višně, ne?“ zasmál se ochránce.

„Jdeme rovnou na náměstí k učitelské přenosové kabině.“

„A to mám snad jít na slavnost v hadrech, které na sobě mají mapy soli a voní akorát tak rybinou?!“ zamračila se dívka.

„Neboj,“ pohladila ji po rameni Paula, „něco jsem ti zabalila a Zachariáš to vezme s sebou do školy. Tam se v pohodlí převlékneš. Budeme tam brzo, takže si stihneš umýt i vlasy.“

„No ještě že tak! Kdybys na to nemyslela ty, naši chlapi mě tam opravdu nechali jít v tom, co večer nosím tady. To bych pak asi ani nevylezla mezi lidi.“

„To by mělo své bezpečnostní výhody,“ konstatoval poťouchle Nik a hned se klidil z dosahu dívek, aby si za to nevysloužil štouchanec pod žebra.

Nakonec se všichni přesunuli k Dubovníku. Sirény se s nimi srdečně rozloučily, dokonce je přišla vyprovodit i delegace ze školy, ve které pochopitelně nemohla chybět ani Omaula.

„Dávej na sebe pozor, sestřičko,“ řekla dojatě.

U správce podmořského tunelu se převlékli a vyšli na slunce. Hanka neměla mnoho času se rozhlížet, protože Nik vzápětí otevřel bránu do Santareny, kde se ocitli ve známém parku. Brána pro učitele byla jen pár kroků odtud. Nebyla opatřena kabinkou, jako vstupní prostory pro žáky a jejich doprovod, ale Hanka cítila, že patří mezi luxusnější brány s ochranou.

Prošli hned dovnitř do prostor školy. Tady uviděli Zachariáše, jak si povídá s Ferinovou. Trpaslík se při pohledu na ně rozzářil úsměvem. Takový úsměv u něj snad Hanka

ještě nikdy neviděla. Běžela ho obejmout. To byla dlouhá doba, kdy necítila jeho známý tabákový odér.

„Prý sis vedla velice dobře,“ potřásla jí rukou profesorka, „jsem ráda, že ses v pořádku vrátila.“

„Pro nás máš taky věci na převlečení?“ vyzvídal Sváta u Zachariáše.

„No jasně. Zástupkyně ředitele byla tak laskavá, že nám pro dnešní den zapůjčila k užívání rohový pokoj, kde jste bydleli loni. Tam se můžete osprchovat i převléknout. Věci už máte v pokoji.“

„To je servis, jak pro vzácnou návštěvu,“ ušklíbl se Rafan.

„Tak my se skočíme hodit do gala, než se sem nahnou davy,“ řekla Hanka, popadla za ruku Paulu a vyrazila k budově.

„A my bychom se zatím mohli mrknout po nějakém občerstvení,“ navrhl Sváta, „holky nás stejně nepustí do koupelny dřív než za hodinu, tak bychom ten čas mohli smysluplně využít.“

„Copak? Sirény ti nedaly snídani?“ zasmál se trpaslík.

„Chaluhy načerveno, chaluhy nazeleno, už by to chtělo malou změnu, vid' Plavíku?“ mrkl na kamarádova tulíka, který nadšeně přikyvoval a přestěhoval se na Svátovo rameno. Co se týče jídla, i tulík považoval Svátu za odborníka a byl ochoten vyrazit za občerstvením v jeho společnosti.

„Teda, že tě brácha utáhne na vařené nudli, to bych nečekal,“ podíval se na svého malého chlupatého společníka vyčítavě Rafan. Tulík místo odpovědi jen vesele zašvitořil a zůstal u Sváti, který se na kamaráda vesele zašklebil a vyrazil s Plavíkem na rameni k zahradám.

„No tak to vidíš,“ vzdychl Rafan a otočil se na Zachariáše, „na to, že se ten mrňous živí hlavně magií, je zatraceně mlsnej.“

„Běžte si také vybrat něco dobrého,“ usmála se na ně Ferinová, „my tady s Nikem máme ještě nějaké jednání, tak

nás omluvte.“

Hanka s Paulou si zatím užívaly luxusu civilizace. Teď, když mýdlem voněla nejen jejich pokožka, ale i vlasy, cítily se obě báječně. Navzájem si rozčesávaly mokré prameny vlasů a Paula se Hance svěřovala, jak se jí nádherně změnil život po přestěhování k trpaslíkovi.

„Prohlásil, že i já mám nárok na trochu té zábavy, dokud jsem mladá, a sehnal nám báječnou paní na výpomoc. Děti si svou novou chůvu zamilovaly na první pohled. Však je taky nestoudně rozmazluje! Ani nevíš, jaká je to úleva, když najednou nemusím každý den vařit. Práce v Domově snů mě baví. Najednou je pro mě všechno mnohem lehčí. A navíc je tu Nik. Zamilovat se je tak krásné, to si ani neumíš představit.“

Hanka si tiše pomyslela, že si to představit umí, a byla ráda, že jí Paula rozčesává vlasy a nevidí jí do obličeje. Ještě pořád v ní jedním drápkem vězela neopětovaná láska, a zatraceně to bolelo, zvláště když se v tom její nejlepší kamarádka, která nic netušila, začala takhle štourat.

„On je tak úžasnej, hrozně moc toho ví, a přitom vůbec není namyšlenej. Snaží se mi pomáhat s dětmi i se vším ostatním. Taky je úžasně něžný a ohleduplný. Nikoho lepšího jsem v životě nepotkala. Přála bych si, aby to trvalo věčně.“

„Au,“ řekla Hanka, když Paula narazila na obzvláště zacinchané místo.

„Promiň, já nerada. Asi tě moje řeči o Nikovi nudí, omlouvám se. Ale jsi moje nejlepší kamarádka, snad chápeš, že si o tom potřebuji s někým popovídat.“

„Slyšela jsem, že se mu stýská po Junis,“ pokusila se Hanka převést hovor na méně choulostivé téma.

„Opravdu?“ podivila se Paula. „Mně tvrdil, že už se s tím vyrovnal.“

„Mám z toho trochu špatné svědomí,“ vzdychla Hanka, „vlastně se mu odcizila v době, kdy mě hlídal, aby mi

nikdo neublížil. Mrzí mě to.“

„Co blbneš? Ty děláš, jako kdyby umřela. Vždyť znáš mužský... Občas přeháněj. Já v tom nevidím žádný problém. Junis je u toho, koho miluje, má se tam skvěle a Nik ji může vidět, kdykoli si vzpomene. Průšvih je, když umírá dítě nebo někdo blízký, a ty mu nemůžeš pomoci. Tohle za žádnou tragédii nepovažuji. No řekni sama. Zvláště když ten, koho máš ráda, je u někoho, koho máš taky v lásce. Tohle se podle mě dá zvládnout úplně snadno.“

Paulin realistický pohled na situaci působil na Hanku jako hojivý balzám. Okamžitě jí odpustila hloupé řeči o Nikovi a bylo jí líp. Kamarádčinu radu vlastně mohla v pohodě vztáhnout i na sebe. Paula má pravdu, tohle se dá zvládnout. Byla by hloupá, kdyby se kvůli svým poblázněným citům připravila o nejlepší kamarádku, kterou pro její schopnost proplouvat životem s nadhledem a humorem, stále obdivovala.

Někdo zaklepal na rám dveří a vstoupil: „Už můžeme dál?“

Rafan se Svátou obhlédli zkušeným okem situaci a spokojeně na sebe mrkli.

„Koupelna už je volná, přišli jsme akorát,“ usoudil Sváta a šel prohrábnout zavazadlo, aby našel své věci.

„Nik nepřijde?“ zeptala se Paula.

Rafan se mrkl na hodinky: „Asi tak za půl hodiny sem dorazí nejen Nik, ale i Diana Rena, Ferinová, Zachariáš, Svátův otec, Hančin otec a já nevím, kdo ještě. Doufám, že se sem všichni vejdem.“

„Cože, už za půl hodiny?“ vyděsila se Paula. „Tak to sebou musíme hodit!“

„A jak sem proboha dostanou R'íhana?“ podivila se Hanka.

„Copak R'íhan, ten se sem vejde snadno, já akorát doufám, že nepozvali i Karmaneudunu,“ ušklíbl se Rafan.

Měli co dělat, aby se zvládli převléknout a upravit. Špina-

vé šaty nacpali do vaku a Paula dokonce stihla trochu uklidit pokoj, kde se měli všichni sejít.

Obě profesorky dorazily přesně a spolu s nimi i jednorožec a trpaslík. Po chvilce se objevil i Nik a v patách mu šel dokonce sám Demit.

Hanka si umiňovala, že při setkání s jednorožcem zachová před ostatními dekorum, ale když se její čtyřnohý otec objevil a uvítal ji svým nezaměnitelně vstřícným kontaktem, neudržela se a objala ho. Hned se omluvila za své nepatřičné způsoby, ale cítila, že je R'íhan jejím jednáním velice potěšen a nic jí nevyčítá.

Vzápětí hladinu pozornosti narušilo další divoké setkání. Místností se přehnala živá smršť v podobě několika tulíků. Byli tak rychlí, že v prvním okamžiku ani nebylo možné je spočítat.

„Omlouvám se,“ řekl tiše Demit, „myslel jsem si, že by měl Plavík zase jednou vidět své potomky, když už jsme měli v plánu se tu setkat. Jsou ale bohužel trochu divocí. Nejspíš jsem se jako jejich vychovatel moc neosvědčil.“

Chumel malých tvorečků se na chvíli zastavil a konečně bylo vidět, že jsou čtyři. Plavík olizoval ucho jednoho z nich, zatímco na špičku jeho ocásku útočil další účastník setkání. Ohnal se po něm a znovu vypukla honička, v níž nebylo možné postřehnout, kde kdo momentálně je.

„Už jsou skoro stejně velcí jako rodiče,“ zasmála se Hanka, když ji tulíci použili jako odrazový můstek při úprku přes vršek nábytku, „v tom chumlu ani nedokážu přesně říct, který z nich je Plavík.“

Tulíci skákali i po hlavách ostatních a šplhali po závěsech. „Nebojíte se, že je někdo adoptuje, když jsou pořád mezi lidmi?“ zeptala se Demita profesorka Ferinová.

„Mám říct pravdu? Modlím se, aby už je někdo adoptoval. Lumpík a Lotranda mi nedopřávají ani chvilku klidu. Ale zdá se, že jsou zatraceně vybíraví. Ještě nikdo je...“ Demit se zarazil. Dva tulíci se v té divoké honičce srazili upro-

střed skoku. Jednoho z nich stařík bleskurychle zachytil, ale na druhého nedosáhl. Tady prokázal svůj postřeh Nik. Sklouzl do kleku a chytil toho druhého dřív, než mohl narazit na ostrou hranu krbových kamenů.

„A dost!“ nařídil Demit a tulíci se pokorně se svěřenými ocásky došourali k jeho nohám. Nik rozevřel dlaň, aby pustil Lotrandu, kterou zachránil před bolestivým pádem. Ta ale místo toho, aby se vrátila ke starci, vyšplhala Nikovi na rameno, usadila se tam a začala si česat pomuchlaný kožíšek. Nik se zářivě usmál, ale pak se s obavou podíval po Demitovi.

„Já být tebou, tak se moc neusmívám,“ zabodl do něj oči stařík, „Lotranda je ten nejneposlušnější a nejdivočejší tulík, jakého jsem kdy potkal. Nebudeš to s ní mít lehké.“

„On ji..., ona ho..., ona si ho vybrala?“ zamrkala překvapeně Hanka a taky se rozzářila, když si uvědomila, jak moc to Nikovi přeje. Tulík se určitě rychle a účinně postará o to, aby se mladému ochránci už nikdy nestýskalo po Junis, tím si byla jistá. Vzpomněla si, jak i ji Plavík vždycky utěšoval, když jí bylo zle. Tulíci jsou na tohle k nezaplacení. Paula přistoupila k Nikovi a podržala Lotrandu pod krkem. Ta si dívku prohlédla, mrskla ocáskem a nastavila i druhou stranu krku, aby ji mohla Paula podržat i tam.

„Hodně štěstí, Lotrando,“ přikývl Demit a vzdychl, „stejně nechápu, jak si tihle malí vybírají své lidi. Lotranda přece Nika zná už dlouho. Jak je možné, že se rozhodla právě teď a tady?“

„Možná kvůli tomu, že teď nedávno Nik přišel o Junis,“ řekla Hanka tiše, aby ji slyšel jen Demit.

„Ale ta přece neumřela, pokud vím,“ namítl stejně tiše stařík.

„To sice ne, ale přilnula v době, kdy mě Nik hlídal, k jeho synovci.“

„Aha, to jo, to by bylo možné,“ podržal se ve vousech. Pak sáhl do kapsy a každému tulíkovi podal oříšek. Ukázal jim,

aby se přesunuli do kouta a v klidu tam zůstali. Jen Lot-randa odmítla opustit Nikovo rameno. Drobila mu slupky na triko a mladík se při tom blaženě usmíval. Hanku opět bodl střípek závisti, když viděla, jak její kamarádka Paula slupky z jeho trika láskyplně sbírá.

„Dojemné, co?“ přistoupil k Hance Rafan, vrazil jí do ruky jablko a zaclonil jí výhled na Nika.

Podívala se na něj a měla pocit, že jí čte myšlenky. Ušklíb-la se na něj a zakousla se do šťavnatého ovoce. Pak se ohlédla po Svátovi. Ten právě seděl na bobku u tulíků a podstrkoval jim sušenky. Rafan sledoval její pohled a pobaveně zamrkal.

„Jestli chce ukecat Lumpíka, aby se k němu přidal, tak to má marné. On nemá šanci tulíka získat.“

„Proč myslíš?“ zarazila se Hanka nad jistotou, s jakou její kamarád své tvrzení pronesl.

„Tulík je problematické stvoření. Ačkoliv nemá rád zlo, živí se temnou stránkou magie. U Sváti by navzdory stálému přísunu sušenek strádal hladem. Náš bráška je příliš čistý a dobrý na to, aby mohl poskytnout domov tulíkovi.“ Hanka si pomyslela, že je to nespravedlivé, ale to už jejich pozornost přitáhla Diana Rena. Netrpělivě jim připomněla, že se původně sešli za úplně jiným účelem, než je umístování tulíků do rodin.

„Ještě tu není Dundar,“ podotkl Nik.

To už ale jmenovaný vstoupil do dveří společně s profesorem Smítkem. Sváťa se zvedl, aby otce uvítal. Dundar se na něj usmál a vzal ho přátelsky kolem ramen. Pak se ale zamračil, když uviděl, že tu je i Zachariáš. Mezi nimi stále přetrvávala jistá nevraživost.

„Takže nyní jsou tu všichni zákonní zástupci Vronových Hanky, Rafaela i Svatopluka. Takže můžeme začít,“ kývla na přítomné profesorka Ferinová a předala slovo zástupky-ni ředitele.

„Jak možná víte, proběhl včera slavnostní ceremoniál při

příležitosti ukončení základního studia žáků čtvrtých ročníků. Jisté okolnosti vám nedovolily se této slavnosti zúčastnit, takže tuto důležitou kapitolu vašeho života uzavřeme dnes tady. Jsou tu vaši zákonní zástupci, aby i oni byli svědkem vašeho úspěchu. Podařilo se vám bez problémů složit zkoušky na jinodruhových školách, takže vaše základní vzdělání prohlašuji za ukončené a tímto vám za celý učitelský sbor gratuluji.“

Profesorka Ferinová přistoupila k Rafaelovi, potřásla mu pravicí, pogratulovala a pak ho požádala, aby jí podal levou ruku. Dotkla se jeho prstenu maličkým stříbrným párátkem, tedy asi to nebylo párátko, ale Hance ten název sám naskočil v mysli. Totéž zopakovala i u ní a u Sváti. Hanka se podívala na svůj prsten a zjistila, že jí na něm po dotyku hůlky přibyl maličký diamant.

„Nyní se vás musím dotázat, jestli máte zájem u nás pokračovat v dalším studiu,“ vzala si znovu slovo Diana Rena, „pokud ano, zůstane vám zatím současný model školních hodinek, jestli však máte jiné plány, vyměníme vám je za všeobecný model, protože jinak by vám tyhle hodinky po ukončení studia na naší škole automaticky přestaly fungovat a byli byste bez možnosti sledovat zprávy a nové informace z magického světa. Takže jaké je vaše rozhodnutí?“

„Budu pokračovat ve studiu,“ přikývl Rafan.

„Já také,“ přidal svůj hlas bez zaváhání Sváta.

„I já chci pokračovat,“ odpověděla váhavě Hanka, „ale nevím, jestli mi to okolnosti umožní.“

„Prozatím stačí tvoje přání dál studovat,“ přikývla zástupkyně, „kdyby se něco změnilo, budeme to řešit aktuálně. Tímto tedy končím oficiální část našeho setkání. Máte ještě někdo nějaký dotaz?“

„Nikdy jsem tu nepotkala žádného studenta vyššího ročníku. Kde vlastně studium probíhá?“ zeptala se Hanka.

„Kousek proti proudu řeky jsou prostory určené pro žáky na středním stupni. A docela určitě jsi je tu potkala, jenže

tě ani nenapadlo, že jsou ve vzdělání výš než ty. Chodí sem na jídlo, sportovat nebo se bavit, jejich vstup není omezen. To jen pro žáky základního stupně je vstup na pozemky pro pokročilé studenty zakázán. Spolu s lidmi tam občas potkáš i jinodruhové studenty. Ti ale sem na pozemky základní školy nechodí. Ještě nějaký dotaz?“

Když už se nikdo neozval, spokojeně přikývla: „Pak je možná čas, abychom se vypravili na slavnost a hezky si to užili. Vidím, že vaši tulíci už jsou celí nervózní, že se tak dlouho museli chovat tiše, tak už vás nebudeme zdržovat. Přeji hezké prázdniny.“

Smítko a Ferinová se rovněž rozloučili s tím, že se v rámci studia budou vídat i po prázdninách a spolu se zástupkyní prošli dveřmi pryč.

Sváta je chtěl následovat, ale Demit ho zadržel.

„Ještě malý moment. Než se rozloučíme, rád bych s vámi probral pár bezpečnostních opatření. Jak jistě víte, kouzelníku Šítárovi pomáhá v současnosti kouzelný džin, což komplikuje ochranu tady Hanky. Sice se zatím zdá, že má kouzelník v plánu jiné věci, než pátrat po ní, ale riziko přesto trvá. R’íhan mě požádal, abychom ji i nadále hlídali. Takže se chci teď a tady s vámi všemi domluvit. Slyšel jsem, že vás k sobě na nějaký čas pozvala Karmaneuduna. Je to pravda?“

„Ano,“ odpověděl jednorožec, „dračice pozvala všechny tři, aby u ní strávili první dva týdny prázdnin, a zaručila se za jejich bezpečnost. Dovolil jsem to.“

„A vy?“ otočil se Demit na Dundara a Zachariáše.

„Slíbil jsem, že Svátu pustím, i když tím nejsem dvakrát nadšen,“ zašklebil se chlapcův otec, jako když ho bolí zuby.

„Důvěřuji slovu dračice,“ kývl i Zachariáš, „ale po návratu bych ochranu Hanky i já považoval za nezbytnou.“

„Dobrá, jsme domluveni,“ usmál se Demit, „takže Niku, dávám ti dva týdny dovolené a pak budeš pokračovat

v dohledu.“

Mladý ochránce přikývl a spiklenecky zamrkal na Paulu.

„Tak na co ještě čekáte?“ rozhlédl se Demit po přítomných a hvízdal na tulíky. „Jdeme se nadlábnout a slavit.“

„No konečně, málem jsem dostal hlad,“ hrnul se hned ke dveřím Sváťa.

Jako poslední tu zbyla Hanka s jednorožcem.

„Slavnost není nic pro mě, raději se vrátím domů. Jsem přesvědčen, že ti tu nic nehrozí a večer si vás vyzvedne Karmaneuduna. Dobře se bavte a snažte se vyjít s draky v míru.“

„Jsi ten nejlepší otec, jakého jsem si mohla přát,“ dotkla se Hanka jeho hřívky, „máš pro mě tolik pochopení, lásky, jsem moc ráda, že mám rodinu u vás.“

„To rád slyším. Snažím se neomezovat příliš tvou svobodu, chápu, že jako člověk máš jiné touhy a potřeby než my. Hlavně na sebe dej pozor. Měj na paměti, že jsi člen našeho stáda a máš jistou odpovědnost za to, že mezi draky a jednorožci nevypukne žádný spor. Važ dobře své jednání a slova, až tam budeš.“

„Budu to mít na paměti,“ přikývla vážně a vyšla spolu s otcem z budovy do zahrad. Doprovodila ho k louce jednorožců, kde se s ním rozloučil. Pak se vydala hledat mezi davem lidí své přátele. Konečně se cítila svobodná. Procházela se tu mezi spolužáky a jejich blízkými, dýchala vzduch prosycený známými vůněmi a trochu ji bolely svaly, protože na chůzi jsou potřeba jiné, než na plavání. Zachariáše našla snadno u stolku, kde se dospělým podávala medovina. Chvíli si povídali, když se objevil Sváťa, zatáhl Hanku a trpaslíka ke stolům s nejrůznějšími lahůdkami a ukazoval, co je nejlepší.

„Kdes nechal Rafa?“ divila se Hanka.

„Hádej. Je to ale tak triviální, že ani hádat nemusíš,“ zašklebil se na dívku a hned bylo jasné, že jde o Andělu.

„Jen aby nás pak našel,“ pokrčila rameny Hanka.

„Neblázni. Draky přehlídnout nemůže.“

„A co tvůj táta? Neztratil se ti?“

„Ani náhodou. Sedí už v hledišti s profesorem Smítkem a mám pocit, že si spolu náramně rozumí. Kdybych zůstal s nimi, ani bych si zdejší hostinu neužil. No jen řekni sama. Není to skvělá změna proti jídelníčku jednorožců nebo sirén?“

„No, změna to je,“ musela přiznat.

„Kdo ví, čím nás budou krmit draci. Musím se trochu slušně najíst aspoň dnes.“

„Neměli bychom už jít také do hlediště?“ zeptal se trpaslík.

„Asi jo,“ souhlasil Sváta a vedl je k místu, kde seděl jeho otec.

Posadili se o kousek dál, aby od něj byl trpaslík v bezpečné vzdálenosti a nedošlo zase k nějakému nežádoucímu incidentu mezi nimi. Hanka se pohodlně usadila, když se v její mysli ozval známý hlas.

„Tak už jsme s matkou tady, sestřičko,“ oznámil jí Plam, „ale klidně se dívej, tentokrát na sebe budeme mít spoustu času.“

„Už se na tebe těším,“ poslala mu aspoň pohlazení myšlenkou a ucítila známé fouknutí do vlasů. Usmála se a pak už začalo představení. Udělala si pohodlí a měla v úmyslu si užít poslední divácký zážitek se vším všudy.

Malý začarovaný jednorožec se ztratil rodičům. Protože jeho roh nebyl kvůli zakletí vidět, nebylo možné ho mezi ostatními koňmi najít. Tentokrát to ani nebylo příliš o černé magii, jako spíš o hledání ve všech magických koutech země. Nakonec se ukázalo, že jediný, kdo může ztracené mládě najít, je malý zlatý dráček z dalekých krajin. Kdepak se asi autoři inspirovali? Že by znali Plamínka? Hance se to líbilo a Sváta byl přímo nadšen. Nadska-koval obdivem při každém vydařeném efektu. Hanka se usmívala, ale i ona cítila radost při pohledu na úspěchy tře-

ťáků.

Uteklo to rychleji, než by si přála. Setmělo se a už tu byl konec představení. Podle obrovského potlesku se dalo soudit, že i ostatním se letošní pojetí divadla dost líbilo.

„Tak pojď, je čas jít,“ vzal ji kolem ramen Zachariáš, zatímco se Sváta loučil s otcem.

Draky bylo opravdu vidět už z dálky. Kolem nich byl chumel lidí, kteří si s nimi chtěli povídat. Postupně se tu sešli všichni tři. Hanka se musela usmát, když viděla, jak Rafanovi září oči radostí. Jeho vztah s Andělou se nejspíš vyvíjí slibně.

Hanka se přitočila k Plamovi. Nějak povyrostl, co ho neviděla. Stále ještě byl o něco tmavší než ostatní černí draci a začínal působit impozantně.

Pak k ní otočil hlavu a řekl v myšlenkách: „U řeky máte člun, přejedte na druhou stranu a počkejte na nás v dračí jeskyni. Pokusíme se přijít co nejdříve.“

Hanka oznámila kamarádům, že je čeká šplh do dračí jeskyně.

„Cože?“ zamračil se Sváta. „Vždyť už je tma. Než se tam doškrábeme, bude půlnoc.“

„Neremcej,“ napomenul ho Rafan, „měsíc krásně svítí, aspoň si po tom sezení protáhneme tělo.“

Vyrazili hned a do jeskyně se nakonec dostali dřív než draci. Posadili se tedy společně na skálu u vchodu, odkud byl krásný rozhled na osvětlenou školu, kde ještě doznívala oslava. Měli tu výhled i na draky a Hanka uvědomila Plama, že už jsou na místě. Za chvíli uviděli, jak se draci vznesli, zakroužili nad školou a zamířili ke skále.

22. U Plama doma

Konečně mohla Hanka obejmout Plama, aniž by se provinila proti etickým pravidlům. Pak prošli branou na dračí území a další brána je dovedla až do domova Karmaneuduny a Plama. Tam už měli jen jediný zájem. Zjistit, kde budou spát a po mimořádně namáhavém dni konečně zavřít oči.

Druhý den se vzbudili až v poledne a i to jen díky tulíkovvi, který už se nudil. Jeho dovádění je nakonec vytáhlo z postelí. Příjemně překvapeni byli jídlem. Karmaneuduna najala na dva týdny lidského kuchaře, aby jim dopřála stravu, na kterou jsou zvyklí. Sváťa se s mužem ihned skamarádil a okamžitě začal upravovat naplánovaný jídelníček k lepšímu.

Plam se jim smál, jací jsou sedmispáči. Krátce po obědě se objevil Nik a donesl jim zavazadla a jejich supervolonová prkna. Hanka přemýšlela, jak to mohl všechno pobrat, ale nějak nebyla vhodná chvíle se na to zeptat. Jeho tulinka Lotranda dělala opravdu čest svému jménu. Za tu chvíli, co byla ve společnosti Plavíka, se ani na chvíli nezastavila. Při jejich dovádění byly ohroženy všechny volně ložené věci. Nik ji sice napomínal, ale nějak se to míjelo účinkem. Jedno supervolonové prkno podal mladý ochránce i Svátovi, který nevěřicně zíral na nevyžádané sportovní náčiní.

„To má být vážně pro mě?“

„A jak by ses tu asi chtěl pohybovat? Snad si nemyslíš, že tě Plam bude nosit na zádech?“ smál se Nik jeho nešťastnému pohledu.

„Neboj se,“ utěšovala ho Hanka, „taky už jsem na tom nestála ani nepamatuju. Budeme si létání opakovat spolu.“

„A neměli bychom si zatrénovat hned?“ lákal je Plam.

„No tak jo,“ souhlasil Sváťa, „vyprovodíme Nika a já to tedy zkusím. Ale ne abyste se mi smáli!“

Když se mladému ochránci podařilo polapit Lotrandu, zamávali mu a popřáli hezkou dovolenou. Pak Hanka naskočila na prkno a téměř okamžitě se jí vrátily všechny vzpomínky i dovednosti. Vylétla za Plamem a oba vykroužili vysoko nad zem. Rafan vzdychl a zůstal při zemi, aby dělal společnost svému bratrovi. Bylo to příjemné odpoledne a dokonce i Sváta udělal pokroky v létání. Pokud nechtěl sedět doma, když si kamarádi spolu s drakem vyrazí ven, ani mu nic jiného nezbyvalo.

Večer se v knihovně sešli i s Plamovou matkou. Zajímalo ji, zda budou pokračovat ve studiu a jaké mají plány ohledně své budoucnosti.

„Ještě nevím,“ pokrčil rameny Sváta, „jestli se mám věnovat léčitelství nebo se po ukončení studia zkusit ucházet o místo učedníka u druidů. Obojí mě láká a baví.“

„Věnuj se léčitelství, to bude potřeba vždycky,“ řekl praktický Rafan, „já se asi pokusím o kariéru ochránce. Moje-rana tvrdí, že pro to mám předpoklady. Hanku by, pokud vím, chtěl naverbovat taky.“

„Opravdu si myslíš, že máš na to, abys byla ochráncem?“ zeptala se dračice Hanky přímo.

„Já nevím, snad ano. Obávám se, že žádné konkrétní předpoklady pro některý z oborů, které jsem studovala, v sobě nemám.“

„Rozhodla jsem se, že vás budu sponzorovat i v dalším vašem studiu, budete-li to potřebovat. Draci by měli mít přátele mezi vzdělanými lidmi.“

„A nebude ostatním drakům vadit, že tu jsme u vás na prázdninách?“ vyzvídal Sváta.

„V současné situaci se draci snaží do přilehlých vesnic zase nalákat lidi. V minulém období se jich příliš mnoho odstěhovalo od draků jinam do bezpečnějších končin. Bez jejich zkušeností s chovem dobytka máme ale problém se uživit. Divoké zvěře není v okolí tolik a stěhovat pryč se nám nechce. Takže momentálně se nikdo neproviní proti

etice, když komunikuje s lidmi. Naopak. V této době je to žádoucí,“ vysvětlila dračice.

V následujících dnech je čekal poutavý a pestrý program. Plam jim ukázal významná místa jejich hnízda. Snad nejzajímavější připadala hostům knihovna. Strávili tu několik dní, a kdyby dali na názor Sváti, už by se ani nikam jinam nedostali. Dokonce je dračice jednou vzala na planinu drakohokamů. Za to, co se tu válelo po zemi, mohli všichni draci žít v luxusu po několik staletí.

Hanku potěšilo, že se tu nesetkala s Drápem. Plam jí prozradil, že ho matka pro jistotu poslala na dva týdny k zeleným drakům s nějakým tajným posláním.

V polovině druhého týdne Hance Plam řekl, že se s ní chce matka setkat ve své pracovně. Odvedl ji tam a postrčil ji dovnitř. Dívka opatrně vstoupila. Dračice ležela na koberci a listovala si v knize. Pokynula jí, aby se posadila na koberec k ní.

„Jsem ráda, že jsi tak úspěšně dokončila základní vzdělání,“ otočila se k ní přívětivě dračice, hned ale trochu zvažněla a pokračovala, „trochu jsi dospěla a jsem přesvědčena, že právě teď nastal čas k akci, kterou jsem naplánovala už před několika lety. Doufám, že mou žádost neodmítneš. Přeji si, abys mému synovi vrátila to, co je jeho.“

Hanka ztuhla. Oko času v duhové jeskyni bylo skoro přesné. Jedinou nesrovnalost viděla jen v tom, že dračice už v pracovně byla, místo aby vešla až po ní. Znovu ji zaplavil pocit napjatého očekávání.

„Vím, že má žádost zní trochu podivně. Vlastně to ani tak není žádost, jako spíš prosba. Nemohu tě k ničemu nutit, protože jediná možnost, jak tuto akci uskutečnit, je vázaná k tvému dobrovolnému rozhodnutí. Vím, že máš Plama ráda, i on k tobě cítí totéž. To by mělo celou situaci usnadnit.“

„Ale já nic jeho nemám... Co mám vlastně vrátit?“ nejistě namítla Hanka.

„V době tvého dětství došlo k neblahým událostem, při kterých jsi si s mým synem vyměnila část své osobnosti. U tebe to ani tak nevádí, ale on je mezi draky vlastně něco jako mrzák. Přála bych si, abys přistoupila na můj návrh a vrátila mu ten kousek osobnosti, který mu chybí, aby zase mohl být sám sebou. Od chvíle, kdy jsem zjistila, že k výměně došlo, si velice přeji, aby se to podařilo srovnat do normálu. Zaslouží si šanci být plnohodnotným drakem. Vždy jsem si přála mít šťastné normální děti, ale...“

Dračice se odmlčela, ale Hanka si dokázala přesně doplnit nevyřčená slova. Kvůli ní byl Plam jiný než ostatní a kvůli ní přišel Dráp o oko a část paměti. Pocítila výčitky svědomí vůči dračici i jejím synům. Stále ale nechápala, co má Karmaneuduna na mysli, když po ní chce, aby vrátila drakovi, co jeho je.

„Co mám udělat? Já nevím, jak se dá předat zpět část osobnosti,“ řekla nahlas.

„Opravdu bys byla ochotná mému synovi vrátit jeho dračí část?“ řekla dračice tiše a s nadějí.

„Jestliže mu to pomůže, udělám to ráda.“

„Jsi statečná dívka, vážím si tvého vztahu k mému synovi. Jsem šťastná, že se věci konečně pohnuly správným směrem. Ještě tě aspoň částečně zasvětim do toho, jak by měl návrat jeho osobnosti proběhnout.“

Dračice Hance vysvětlila, o co požádala nejmocnějšího dračího kouzelníka, kterého zná. Snažila se dívku moc nevyděsit, přesto ale i tak viděla narůstající Hančiny obavy.

„Až ta výměna skončí, povím ti po pravdě vše, co si budeš přát,“ slíbila slavnostně Karmaneuduna, „možná tě bude zajímat pár informací z minulosti. Mám na mysli tvé dětství a tvou skutečnou rodinu. Ale to raději odložíme, až bude po všem.“

Dívčiny obavy se rázem proměnily ve zvědavost. Dračice tedy ví něco o její skutečné rodině! Ale proč se o tom celé

ty roky ani nezmínila? Jaké informace před ní tak dlouho tají? Opět pocítila strach.

„A co na to říká Plam?“ zeptala se Hanka.

„Víš co? Zavoláme ho sem,“ odpověděla dračice a za malou chvíli se dostavil do pracovny i její syn.

„Jsem tady. Přeješ si něco, matko?“

„Jen jsem ti chtěla oznámit, že Hanka souhlasí s procedurou, která má vylepšit tvé smysly. Půjde s námi do jeskyně kouzelníka Hora a podstoupí rituál, který je k tomu nezbytný. Spolu s ní máš velkou šanci na úspěch.“

„S Hankou se rád pustím do jakéhokoliv dobrodružství,“ zamrkal na Hanku Plam.

„A kdy se to uskuteční?“ zajímalo dívku.

„Přesuneme se tam zítra po večeři. Plam tě upozorní, až bude čas.“

„Mohu o tom říct kamarádům?“

„Zakázat ti to nemohu. Ale musím tě upozornit, že ani kdybych chtěla, tak je tam nemohu vzít s sebou. Snad bys jim to měla říct spíš, až se vrátíš. Aby se o tebe nebáli.“

Hanka přikývla, ale nebyla si jistá, jestli má dračici poslechnout. Zatajit takovouhle neobvyklou záležitost před svými nejbližšími, to je na pováženou.

Celý večer byla nesvá a zamyšlená. Marně si ji kluci dobírali a vyzvídali, co se dělo v pracovně. Nakonec ji nechali být. Když jí R'íhan jako obvykle dával dobrou noc, i z jeho kontaktu vycítila zvědavost. Jednorožec na ni ale nikdy nenaléhal, když nechtěla mluvit. Respektoval její soukromí a vždy počkal, až si to nechá projít hlavou a sama usoudí, že je čas si popovídat. Byla si jistá, že by jí otec nedovolil zúčastnit se dračího rituálu, dokud by přesně nevěděl, o co tady jde. Ale protože už dračici slíbila, že tam s Plamem půjde, nepřála si dostat se s R'íhanem do sporu. Nechtěla zažít situaci, kdy by musela přímo porušit otcův zákaz. U jednorožců je neposlušnost závažný prohřešek. Kdo ví, co by se dělo pak.

Hanka nemohla dlouho usnout. Nějak se jí nedařilo si spojit věci dohromady. Asi by přece jen měla promluvit s kluky. Občas mají jasnější myšlení a Rafan si skoro vždycky dokáže dát dvě a dvě dohromady. I Sváťa už dokázal, že umí přemýšlet. Možná se člověku lépe uvažuje, když se ho to přímo netýká. Proč jí vlastně dračice neřekla hned, co se před lety přihodilo? Kdyby už nyní věděla, při jaké události si s Plamem vyměnila část osobnosti, mohlo by to být na závalu při plánované akci? K čemu tolik tajností? Plamovi věřila bezvýhradně, ale může takto důvěřovat i jeho matce? Uprostřed toho všeho uvažování usnula.

Do spánku se jí vloudil sen, že je zase bez magie a prchá před Zuřivým drápem. Probudila se uprostřed noci celá zpocená. Najednou si byla jistá tím, že to otci prostě říct musí. Rychle ho zkontaktovala, dokud měla dost odvahy. R'íhan nebyl nadšen, že ho ruší v tak nevhodnou hodinu, ale byl ochoten ji vyslechnout. Hanka mu vylíčila vše a přiznala se i k tomu, že mu chtěla tuhle událost zamlčet. „Cesta lidského myšlení bloudí spleťtými a klikatými uličkami,“ řekl na to zasmušile jednorozec, „asi nikdy nepochopím, co vás vede ke zbytečným tajnostem. Bojíš se mě nebo sama sebe?“

„Už jsem to dračici slíbila. Bojím se, že mi to zakážeš.“

„To bych moc rád. To, co slyším, se mi ani trochu nelíbí. Nezapomeň na skrytý blok ve své mysli. Dalo nám hodně práce vystavět ochranu kolem nevyléčené části tvé mysli. Co když dračí mág probudí tvou noční můru? Jsi na to připravena?“

„Já nevím...“

„Dcero moje, máš neuvěřitelnou schopnost komplikovat život nejen sobě, ale i svým blízkým. V tuto chvíli si s tebou nevím rady.“

„Už jsem se rozhodla, že tam půjdu.“

„Nutíš mě, abych řekl ano. Kdyby se ale něco stalo, povo-

lají jednorožci k odpovědnosti mě a já budu potrestán za špatný úsudek a ohrožení tvého života. Uvědomuješ si to?“
„Neměla jsem ti nic říkat...“

„Dcero,“ zavibroval svou břitkostí R’íhanův přísný hlas tak prudce, že se Hanka chytla za hlavu, aby se jí tím jednorožcovým zařváním a následným leknutím nerozskočila. Ještě nikdy na ni nezvýšil hlas, takže to byl takový malý šok ze zjištění, že i její čtyřnohý otec se umí zdravě naštvat.

„Dcero, jednám s tebou jako s dospělým jedincem, tak se už nikdy nechovej jako čerstvě narozené hříbě!“

„Omlouvám se,“ pípla nesměle Hanka.

„Podívej, já ti tu akci nezakážu, musím respektovat slovo, které už jsi ve své bláhovosti dala. Mám ale podmínku. Oba své kamarády musíš vzít s sebou. Nevím jak Rafael, ale Svatopluk je magicky velice nadaný a nebude problém s ním udržet kontakt, abych aspoň věděl, co se děje.“

„Karmaneuduna řekla, že s námi nikoho vzít nemůže,“ namítla nesměle Hanka.

„Jste tam tři mladí kouzelníci. Tak prokažte své kvality a zařídte si to bez její asistence! Doufám, že jsi pochopila, že na téhle podmínce trvám,“ pokračoval R’íhan v přísném tónu a pak rázně přerušil spojení, aniž by se s Hankou rozloučil obvyklým vlídným něžným dotekem.

To jsem ho musela ale sakra naštvat, pomyslela si Hanka trpce. Otcova úsečná komunikace ji zabořila víc, než kdy dokázaly pohlavky sester v Útulném domově, kde vyrůstala. Cítila se mizerně. Měla velikou chuť odložit řešení nepříjemné situace na později, ale rozum ji nabádal, že žádné později nebude lepší, než je současná chvíle.

Ač nerada, vyplížila se na chodbu a zamířila do malé sluje, kde spali kluci. Její příchod je neprobudil. Posadila se na Rafanovu postel a odněkud zpod deky vykoul Plavík. Potěšeně začiřikal a vyšplhal jí na rameno.

„Co je, Plavčo, proč mě rušíš?“ zamumlal znechuceně

Rafan a otevřel jedno oko. Pak otevřel i druhé a zívl na celé kolo.

„Děje se něco, kvůli čemu se musím rychle vzbudit?“ zeptal se Hanky.

„Můžeš se vzbudit i pomalu, ale bdělost by byla žádoucí,“ odpověděla. Pak si přesedla na postel ke Svátovi a zalomcovala mu ramenem. Ten na rozdíl od Rafana vyletěl z postele a okamžitě byl ve střehu.

„Brzdi, brácho,“ napomenul ho starší kamarád a pak se zašklebil na dívku, „jediný, kdo nás tu momentálně ohrožuje, je jen jedna bláznivá ženská, která nemůže spát.“

„Když já měl hrozný sen,“ promnul si oči Sváta a posadil se s úlevou na svou postel vedle Hanky.

„No, já taky,“ s pochopením přikývla Hanka.

„Tak tohle jsem se už u sirén naštěstí naučil ovládat,“ konstatoval spokojeně Rafan, ale pak se tázavě zadíval na dívku, „ale kvůli snu nás asi nebudíš, že?“

„Nemohl bych se taky připojit do diskuse?“ ozval se Hance v hlavě Plamův hlas. „Víš, jak na tebe tvůj otec zařval, tak mě to probudilo a cítím, že máš starosti. Trochu mě mrzí, že jdeš dřív za klukama než za mnou.“

„Plam se taky probudil,“ oznámila kamarádům.

„Dneska ho můžeš pozvat mezi nás,“ navrhl Rafan.

„Raději přijďte vy ke mně,“ odpověděl drak, když mu tlumočila vzkaz, „můj pokoj je dost daleko od matčina, takže nebudeme nikoho rušit. U vás by mě mohla vyhmátnout a vynadat mi, že nedodržuji noční klid.“

Kluci na sebe hodili trika a kalhoty a za chvíli už tiše vstoupili do Plamova soukromého prostoru.

Magická lávová lampa tlumeně osvětlovala pokoj a házela po stěnách přízračné narudlé stíny.

„Příjemně strašidelné a naprosto stylové pro spikleneckou noční schůzku,“ spokojeně se ušklíbl Rafan.

Sváta ospale zívl, udělal si pohodlí na Plamově měkkém koberci a prohlásil: „Jestli, Hanko, hned nezačneš mluvit,

asi tu během dvou minut znova usnu.“

Dívka se posadila vedle něj a stručně jim vylíčila svůj rozhovor s otcem.

„A co je to za rituál?“ zajímalo Rafana. „A proč nás tam Karmaneuduna nechce vzít?“

„Matka říkala, že nebylo snadné dračího mága přemluvit, aby to kouzlo uskutečnil. Asi mu slíbila, že tam dovede jen mě a Hanku. Prý jde o posílení mých dračích schopností. Ona se pořád nemůže srovnat s faktem, že nejsem tak úplně stejný jako ostatní draci. Tenhle rituál by to prý měl vylepšit. Jenže část mé osobnosti se nalézá v Hančině mysli, takže aby se kouzlo podařilo, měla by tam se mnou být také ona,“ vysvětlil kamarádům drak.

„Aha,“ zamračil se Sváťa, „ale jestli nás tam nevezme tvá matka, jak se tam potom dostaneme? Nikdo z nás ještě kouzlo vzdušné brány neovládá.“

„Asi budu muset vysvětlit Karmaneuduně, že tam bez vás nepůjdu,“ pokrčila rameny Hanka a udělalo se jí mdlo při představě, jak se o tom bude s dračicí dohadovat.

„Ne,“ odmítl její nápad Plam, „to příliš zavání vydíráním a na to je matka alergická. Musíme vymyslet něco jiného.“

„Kouzlo neviditelnosti?“

„Fixace brány?“

„Kontaktovat Nika, aby nás tam vzal?“

„Požádat nějakého Plamova kamaráda, aby nás tam hodil?“

„Žádného kamaráda, který by tohle pro mě udělal, nemám,“ zavrčel nespokojeně mladý drak a odfrkl si, „ta kouzla jsou moc složitá a chtějí po ochránci, aby si zneprátelil uznanou starší by bylo poněkud ožehavé.“

„Když jsi tak chytřej, tak něco vymysli ty,“ mračil se Rafan, ačkoliv v duchu uznával, že drak má pravdu a že navržené možnosti nejsou reálné.

„No, snad by tu jedna možnost byla,“ prohlásil tiše Plam a všichni na něj zvědavě pohlédli. „Řeknu ve vhodné chví-

li matce, že si potřebuju odskočit, a vrátím se pro vás já sám. Bránu už umím a myslím si, že dost dobře. Takže otevřít ji směrem domů by neměl být problém, zbývá jen domluvit místo, kde vy dva budete čekat. Rychle se protáhnete za námi a pak už jen stačí trocha opatrnosti, aby si vás matka nevšimla. Co vy na to?“

„To je varianta, která vypadá schůdně,“ přikývl Rafan.

„A nepůjde matka s tebou?“

„Když si chci odskočit? Blázníš? To ani náhodou,“ zasmál se Hančině otázce Plam.

„Nic moc,“ pokrčil rameny Sváta, „ale nic lepšího vymyslet nedokážu. Snad mi R’íhan poradí, kdyby bylo nejhůř. Nějak se mi nechce věřit, že by nám to prošlo, aniž by si někdo něčeho všiml.“

„Bojíš se, Svatoušku?“ popíchl ho Rafan.

„Jasně, že jo. A jestli ty ne, tak nejsi normální, brácho.“

„Jo, taky z toho mám stažený žaludek, ale je to výzva. Trocha vzrušení nikdy není na škodu. Svým způsobem mě to i láká.“

„A co když se někomu něco stane?“

„A nemyslíš, že můžeme přijít k úrazu i teď? Co kdyby nás zaslechla Karmaneuduna?“

„Proboha, nestraš,“ ohlédl se s obavou Sváta.

„Neboj, řekl jsem Plavíkovi, aby hlídal. Kdyby se někde něco šustlo, dá mi vědět.“

Ještě chvíli domlouvali podrobnosti. Pak se proplížili zpět do svých ložnic, aby dospali zbytek noci. Hanka ještě přemýšlela o tom, zda dobře porozuměla dračici, když jí vysvětlovala, o co v zítřejším rituálu půjde. Plamovo vysvětlení tak úplně neodpovídalo tomu, co bylo řečeno jí. Jako kdyby dračice úmyslně zamlžovala fakta. Jenže svému synovi by snad nelhala. Nebo ano? Nakonec se jí podařilo usnout. Naštěstí už se žádný děsivý sen nedostavil.

Rafan se po návratu do ložnice pokusil o nahlédnutí do

budoucnosti. Ale ať se snažil, jak se snažil, všechny vize byly neostré, plné mlhy a měl z nich rozporuplné pocity. Podle toho, co se naučil u sirén, to znamenalo, že se události mohou zvrtnout mnoha směry a není předem jasné, co bude. Sirény o Hance několikrát prohlásily, že osud nevede její kroky, ale že ona sama svým jednáním určuje, kam má osud zamířit. Zdá se, že i zítra bude záviset hlavně na ní, jak jejich akce dopadne.

Sváťovi se z nervozity přestalo chtít spát. Napadala ho spousta věcí, které by se mohly otočit k horšímu. Přemýšlel o kouzlech, které by jemu a Rafanovi pomohly se dostat do Hančiny blízkosti, aniž by je odhalil někdo jiný. Nebyl si jist a rád by si o tom ještě s někým promluvil. Záviděl Hance, že může komunikovat po dračím způsobu na velkou dálku. On neměl šanci si promluvit s otcem. Ale možná... Promnul svůj magický prsten, přejel po maličkém rubínu a pomyslel na R'íhana. Když ucítil kontakt, skoro ho to až polekalo. Nečekal, že to bude tak snadné.

„Tak moje dcera vytáhla z postele i vás,“ konstatoval pobaveně jednorožec, když mu chlapec řekl o jejich plánu a chtěl se radit ohledně kouzel.

„Opravdu jste na ni zdvihl hlas?“ zeptal se opatrně chlapec.

„Kdyby byla tady u nás, uložil bych jí nejméně tříměsíční trest za její nezodpovědný přístup k životu,“ vzdychl R'íhan, „vychovávat lidské mládě není jednoduché. Ale ty ses chtěl poradit. Tak si to raději probereme hned, když už máme to spaní díky Hance tak přetřhané.“

Jednorožec Sváťovi doporučil kouzlo neutrálního štítu a rozptylovou magii, aby nebylo snadné rozeznat jejich auru. Upozornil ho ale na to, že zdatného dračího kouzelníka svými znalostmi asi oklamat nedokážou.

„Jestliže ucítíte, že vás zaměřil, bude nejbezpečnější otevřít mysl a přiznat, proč jste tam. Je lépe přijmout trest za zvědavost a neposlušnost, než se nechat zabít v úkrytu za

nedostatečnými ochranami.“

„Rozumím,“ byl Sváťa vděčný, že mu jednorožec věnuje tolik času a vysvětluje, co je a co není vhodné. Hned se cítil o něco lépe.

Ráno se obloha zatáhla a začalo jemně vytrvale pršet. Znechuceně se rozhlédli po mokrých skalách a šedivé obloze. Pak zalezli do knihovny, kde si mohli povídat, zkoumat podivné staré svitky a dohadovat se, co ukrývají. Sváťa vzadu na polici objevil dva herbáře, takže s ním celý den nebyla řeč.

Večer do knihovny přišla Karmaneuduna a oznámila klukům, že tu mohou zůstat, jak dlouho budou chtít. Pak kývla na Hanku a Plama, aby šli za ní.

A je to tady, pomyslela si dívka a cítila se jako před závěrečnou zkouškou. Tréma a obavy na ni dolehly plnou silou. Mimoděk v dlani sevřela talisman s pamětí kouzelného džina. Když se k ní kámen vrátil spolu s hodinkami, nosila ho jako upomínku na Vrona, který byl teď ve službách nepřítele. Trápilo ji to, ale nemohla s tím nic dělat. Ne, asi by na něj neměla myslet, nyní ji čeká jiný úkol. Musí Plamovi vrátit jeho dračí vlastnosti. Ale dokáže s ním potom komunikovat tak, jak byli oba zvyklí? Bude umět mluvit na dálku s R'íhanem a se svými přáteli? Kolik magie jí pak zůstane? Bude to stačit na to, aby pokračovala ve studiu? A co zbytek kouzla, který je zapečetěn v její mysli pod magickými ochranami jednorožců? Co když se při rituálu uvolní ochranný blok a její magie ji zabije? Snad tam budou mít po ruce antimagický náramek, kdyby bylo nejhorší. Proč jen si s Karmaneudunou nepohovořila podrobněji...

23. Džinovy služby

Vron se u Šítára necítil dobře. Od té doby, co v ruce sevřel kámen se svou pamětí, si až příliš dobře uvědomoval, že jeho pán není vzor dokonalosti. Během své služby zjišťoval, jaký je kouzelník mstivý a zlomyslný darebák. Mstil se za každou maličkost a všechny jeho báječné plány do budoucna se točily kolem moci a uznání. Nejvíc toužil pokořit draky. Když se mu nepodařilo vychovat a ovládnout jejich unesená mláďata, měl teď v úmyslu každého draka, který se na něj jen křivě podívá, obdarovat jedem z berseret. Rozčilovalo ho, jak se tito magičtí tvorové dívají na lidi svrchu. Nebyl dost silný ani magicky ani fyzicky, aby s nimi zatočil, ale jed by je mohl trochu pocuchat. Vron pro něj musel násobit množství nebezpečné látky z rybiček do stále větších a větších nádob. Džin doufal, že magické výkyvy vzbudí pozornost Bdělých, ale nestalo se tak. Šítár byl až extrémně opatrný. A bohužel měl i mimořádně vyvinutou schopnost pro ukrývání a mazání stop. Mistrovsky mixoval světelnou i stínovou škálu magie a díky tomu dokázal být téměř neviditelný a nepolapitelný. V tomhle by ho opravdu jen málokdo překonal.

Jediné, co Vrona hřálo na duši, bylo osvobození Hanky. Šítár byl spokojen, že se dostala do rukou bláznivého trpaslíka, který ji odvezl bůhvíkam, a že už o ni nebude nikde zakopávat. Naštěstí necítil potřebu si ten fakt ověřovat. Džin netušil, co se s dívkou dělo dál, ale důvěřoval Zachariášovi, že pro ni udělá to nejlepší, co půjde. Byl příteli vděčný, že našel způsob, jak nemocnou Hanku dostat do bezpečí. Bylo by pro něj snadné zjistit, jak na tom dívka momentálně je, ale kvůli Šítárovi to vědět nechtěl. Nemohl mu lhát, takže bylo jednodušší nic nevědět.

Poté, co byl zadržen a uvězněn Seladonin, měli trochu problémy. Šítár začal balit a plánoval se na čas přestěhovat do blízkosti Poluty. Chtěl si s sebou vzít i část knihovny, pro

džina přece není problém přenést jakýkoliv náklad. Jenže výběr toho, co si tam vezme, musel udělat sám, což ho oproti původnímu plánu poněkud zdrželo.

Vrona mezitím posílal, aby ošetřil jedem několik stád dobytka, kterým se živili draci. Kouzelníka zajímalo, jak bude fungovat jed podaný s potravou, a přál si otestovat, kolik ho musí drak dostat, aby se to projevilo naplno.

A tehdy dostali nečekanou a nevíтанou návštěvu.

Varovný signál od vchodu zazněl pár vteřin před tím, než se návštěvníci objevili. Šítár upustil knihu, co právě držel, a přivolal džina, který uzavíral a balil zbylé nádoby s jedem. První várka už byla přestěhovaná v jejich novém útočišti. Vron uslyšel pánův hlas a v okamžiku stál vedle něj. Ale to už do prostoru knihovny vcházely tři osoby. Žádná z kouzelníkových pastí je nezadržela, což už samo o sobě signalizovalo, že se děje něco neobvyklého.

„No vida, tady je. Šimon Tatar. Už jsme se dlouho neviděli,“ řekl stařík a promnul v dlani kamínek s reliéfem spoutaného draka, „myslím, že nastal čas, abys nám vysvětlil pár podivných událostí ve zdejším okolí.“

„Trhni si protézou, dědku,“ zavrčel Šítár a částečně odrazil kouzla, která ho měla zpomalit, spoutat a polapit. Byl si ale vědom toho, že proti Demitovi a dvěma ochráncům s holemi moci nemá nejmenší šanci.

„Vezmi mě pryč,“ nařídil kouzelnému džinovi.

Vron zaclonil prostor, kde stáli, proti útočné magii a otevřel bránu. Protáhl zpomaleného Šítára skrz otvor. Ocitli se na břehu moře. Džin odnesl kouzelníka do vody a pokračoval v útěku vodní branou. Po několika dalších průchodech doufal, že nebude snadné je pronásledovat. To už se Šítár vzpamatoval a začal zuřit.

„Jak mě mohli najít?! Okamžitě zjisti, jak mě mohli najít! Tohle se mi ještě nikdy nestalo!“

„Byl to ten kámen, co měl v ruce Demit, pane. Copak jsi necítil, že obsahuje zlomek tvé aury?“

„Cože?“

„Je to tak, pane. Má kousíček tvé osobnosti, což mu umožňuje tě zaměřit. Teď by to ale dokázat neměl. Jsme od něj moc daleko.“

„To vidím. Kde to vlastně jsme?“

„Asi půl dne cesty od Kosta Tigre.“

„Vezmi mě do města.“

„Ano, pane.“

„Ne, počkej. Nejdřív ten divnej kámen! Dokážeš ho zničit?“

„Ano. Ale bude tě to bolet pane. Je v něm kousek tebe. Mohu to na tvůj přímý rozkaz udělat, ale hraničí to s možností mého zapuzení. Až proti tomu kousku tvé osobnosti vztáhnou ruku, budeme oba hodně zranitelní.“

„To se nedá nic dělat,“ zavrčel Šítár, „běž k tomu dědkovi a bude-li to v tvých silách, znič ten kámen, díky kterému mě dokáže najít!“

„Hned teď, pane?“

„Okamžitě! Počkám tu na tebe.“

Vron se několika branami přesunul do jejich domu. Ochránci a Demit tam ještě byli. Použil na skrytí své osoby nejlepší ochranu, jakou znal a přiblížil se. Cítil kámen s pánovou aurou na dálku. Uvědomil si, že bude muset být velice rychlý, jinak neuspěje. Vyčkával na vhodný okamžik. Ten nastal, když strážci pořádku vstoupili do laboratoře. Objevili jed a Demitův tulík se začal při pohledu na něj divoce rozčilovat. V tom okamžiku vrhl Vron likvidační kouzlo proti kamenu s pánovou osobností. Ucítil, jak se kámen rozpadl na prach, ale vteřinu poté ho zasáhly dva paprsky z hole moci. Ztratil svou lidskou podobu a byl absolutně bez magie.

„Vidím, že se tvůj pán velice bojí, abych ho znovu nenašel,“ přistoupil k němu Demit, „musím uznat, že utíkat umí opravdu báječně. Ale ty jeho nápady ho stejně jednou přivedou na konec svobodné cesty. Měl by nechat lidi i draky

na pokoji a věnovat se něčemu bezpečnějšímu. Vyříd' mu můj vzkaz.“

Pak ho stařík jediným gestem odeslal k pánovi. Kouzelný džin ochráncům zmizel z očí. Zamračeně se podívali po Demitovi, ale ten jen bezmocně zavrtěl hlavou. Bylo to tak daleko, že nedokázal lokalizovat, kde se kouzelník v této chvíli nachází. Zase ztratili jeho stopu.

Kouzelný džin se objevil ve své démonické podobě před svým pánem.

„Co to vyvádíš?“ polekal se ho v první chvíli Šítár.

„Promiň, můj pane. Zabít mě nedokážou, ale sebrali mi veškerou magickou moc. Ale tvůj rozkaz jsem vyplnil.“

„Já vím. Takové křeče jsem v životě neměl. Přál bych ti takovou bolest poznat.“

„Znám bolest velmi důvěrně, pane. Provází mě celou mou existencí.“

„Za jak dlouho se ti magie obnoví?“

„To nejde přesně odhadnout. Asi za jeden až tři týdny.“

„Sakra! To znamená, že teď bude všechna nádeničina na mně. Aspoň, že jsme stihli přestěhovat část věcí. Zbytek budeme muset oželet. Zatraceněj dědek! To už je druhé domov, o kterej mě připravil.“

Šítár otevřel bránu a odvedl svého na nějakou dobu nepoužitelného služebníka do nového bydliště. Cítil se oslabený, naštvaný a podvedený osudem. Nějakou dobu se všechno tak báječně dařilo a teď ho najednou stíhá jedna pohroma za druhou. Dokonce ho připravili i o takové drobné radosti, jako byly schůzky s osamělou sirénou na pláži. Zlost bobtnala v jeho nitru jako sopečná láva. Až se kouzelný džin trochu vzpomene, navštíví spolu s ním zelené a černé draky. A potom si posvítí na ty zatracené ochránce. Přejde doba, kdy to bude on, koho se všichni budou bát. Akorát si musí každý krok důkladně promyslet a neudělat žádnou chybu.

Nějaký čas se o všechno staral Šítár. Byl z toho velice

mrzutý, ale neměl jinou možnost. Když kouzelný džin obnovil tolik magie, aby zase dokázal udržet lidskou podobu, zapojil se do chodu nové domácnosti i on.

Kouzelník se po předchozích zkušenostech rozhodl pro život bez služebnictva. Veškeré práce postupně přesunul na svého jediného spolehlivého služebníka. Jak Vronovi přibývaly magické schopnosti, přibývaly mu i povinnosti v domě. Staral se o jídlo, pití, oblečení i knihy. Podle pokynů Šítára také budoval a upravoval místnosti. Ve speciálně zabezpečeném sklepě si jeho pán schovával svůj poklad - nádoby s jedem. Kouzelný džin zvolna navyšoval množství jedu a děsil se chvíle, kdy se Šítár rozhodne svou zákeřnou zbraň použít na někoho známého.

Jednoho dne kouzelník Vronovi nařídil, aby obstaral nějaké finanční prostředky.

„Kvůli tomu zatracenému dědkovi jsme přišli o spoustu věcí. Jestli už se na to magicky cítíš, měl bys sehnat nějaké diamanty a nějakou hotovost. A sežeň to pokud možno mimo zdejší okolí, ať nemáme potíže. Máš na to tři dny. Já se zatím vypravím za svým dračím přítelem.“

„Jak poroučíš, pane,“ odpověděl džin, „mám vyrazit hned?“

„Jo, to bude nejlepší. Stihneš to za ty tři dny?“

„Pokusím se, pane.“

Najít potřebná naleziště neměl Vron díky své paměti problém. V kraji draků bylo hned několik míst, kde se přímo na povrchu daly nasbírat hrsti drahokamů a polodrahokamů. Brzo měl ve vaku víc kamenů, než potřeboval. Ještě by to chtělo některé vyměnit za peníze. Konečně našel záminku, proč navštívit Zachariáše. Už dlouho se mu stýskalo po někom, s kým by si mohl nezávazně popovídat. Báł se možných důsledků toho setkání, ale zároveň mohl získat pár informací, které mu chyběly. Zamířil do Santareny a přistihl se, že se usmívá a těší na přítele. Když dorazil na místo, byl už pozdní večer. Zabouchal na trpaslíko-

vy dveře.

Zachariáš otevřel a povytáhl obočí: „Jakýpak vítr zahnal nepřátelského pekelného zmetka k mému prahu?“

„Hledám nějakého nenapravitelného šejdíře, aby mi dal prachy za blýskavé kamení. Nevíš o nějakém?“

„Ty jeden vejlupek temných sil, máš pocit, že jsi na správné adrese?“

„Na té nejsprávnější.“

„No tak jo, tak pojď dál.“

Vron ho následoval dlouhou chodbou až do jeho pokoje, který po několika úpravách vypadal spíš jako podzemní doupě. Solná lampa vydávala měkké světlo a všude se vznášel šedavý dým a pach tabáku. Trpaslík zapadl do svého oblíbeného křesla, z jehož madel ošoupaně zírali dřevění draci. Sáhl po fajfce, kterou před malou chvilkou odložil do stojánku a labužnický zabafal. Vron se usadil na židli proti němu a vysypal na stůl malou hromádku drahokamů.

„Jestli máš nějakou hotovost, Zachu, uvítal bych to.“

„Teď jsem si udělal pohodlí. Snad si nemyslíš, že hned zvednu zadek a budu kolem tebe poskakovat!“

„Ale dokud to neuděláš, tak ti tu budu zaclánět.“

„Jak je libo, myslím, že mi tvé zaclánění tuhle noc přijde vhod. Sice žiješ ve stínu hada, ale evidentně jsi měl v ruce svůj paměťový kámen. Co kdybys mi pověděl o všech událostech v Dubovníku z tvého pohledu?“

„Jistě, moc rád.“

„Já ti pak zas povím...“

Džin ho rychle gestem přerušil: „Hlavně mi neříkej nic o dětech! Momentálně je pro všechny bezpečnější, když o ničem z jejich života nic nevím.“

„Chápu. Vlastně poslední dobou o nich nemám žádné informace ani já.“

„Hm, dejme tomu, že ti to věřím. Ale určitě máš informaci z mé minulosti, která mě velice zajímá. Pověz mi, jak se

přetrhlo spojení mezi mnou a Dundarem. Byl jsem zapuzen nebo jsem zemřel?“

„Nebyl jsi zapuzen,“ odpověděl vážně trpaslík, „poté, co jsi prokázal schopnost se rozhodnout jinak, než po tobě chtěl tvůj pán, jsi zemřel. Alespoň mi to tak povídal Rafan.“

Zachariáš začal Vronovi vyprávět, jak skončila jeho předchozí existence, ve které na žádost Hanky nezabil Zuřivého drápa.

„Takže já jsem se dokázal rozhodnout podle svého? Navzdory vůli svého pána?“ usmál se zamyšleně džin.

„Tak, tak,“ pokýval hlavou trpaslík, „poslyš, jak vlastně zněla ta kletba, kterou na tebe uvrhla matka tvých dětí? Neříkal jsi něco o tom, že je určitá šance se vysvobodit z bolestivé existence kouzelného džina?“

„Její slova mám vypálená do každé buňky svého těla a pořád brnkají na všechny struny bolesti. Řekla: kéž bys celou věčnost prožíval stejnou bolest, jakou jsi způsobil mně. Smrt přichází a dá mi klid, kéž ty ho nikdy nenajdeš. Zasloužil bys taky umřít rukou milované osoby. Aspoň třikrát bys musel umřít, aby to bylo spravedlivé za to, cos nám udělal.“

„Pokud tomu dobře rozumím,“ drbal se ve vousech Zachariáš, „tak dvakrát už to máš za sebou. Co se stane, až zemřeš potřetí?“

„Najdu klid a zbavím se té věčný bolesti. I když v současné době už zdaleka není tak hrozná, jako kdysi před mou přísahou Hance.“

„A to jako zmizíš ze světa? Nebo snad získáš šanci umřít jako obyčejný smrtelník?“

„To já nevím, Zachu. Nemám nejmenší představu, co se stane, až ta zatracená kletba skončí. Možná opravdu potkám svou smrt.“

„Nebojíš se toho?“

„Konec své bolestivé existence uvítám s úlevou, to mi věř.

Život kouzelného džina fakticky není žádný med. Ačkoliv to tak nevypadá, je to proklatě nepříjemný trest.“

„To uznávám,“ kývl Zachariáš a popotáhl z fajfky, „neměnil bych s tebou ani za vidinu věčného života. Ale budeš mi chybět, až zmizíš. Na to, že jsi magický převít, co nemá vlastní vůli, jsem si tě docela oblíbil.“

Vron se zasmál: „Na to, že jsem kouzelný džin, který miluje jen svého současného pána, k tobě taky chovám přátelské city. Víš, Hanka je moje světlo a táhne mě kupředu. Ty jsi byl moje skála, o kterou se dalo opřít.“

„Vedeš divné řeči.“

„Možná se, Zachu, dnes vidíme naposledy.“

„Jo, svrbí mě pod levou lopatkou a to znamená trable. Měl bys od svého současného pána vypadnout co nejdřív.“

„To bych moc rád, ale on si dává zatracenej pozor, aby mě nějakým omylem nezapudil.“

„Tomu se ani nedivím. Jenže Hanka kvůli tomu žije pomalu jako vězeň.“

„Jestli jsi tou poznámkou sledoval to, abych se cítil hůř, tak se ti to podařilo.“

„Jsi vedle. Jen jsem chtěl, abys začal přemýšlet o tom, jaké máš možnosti v prosazování své vůle.“

„Pro mě je vždy na prvním místě vůle mého pána.“

„Nesmysl! Jen musíš poslouchat to, co ti řekne, a to je rozdíl.“

„Co naznačuješ?“

„Přemýšlej o slovech. Každý příkaz se dá vyložit různými způsoby. Hledej skuliny ve slovech svého pána. Já věřím, že to dokážeš.“

„Můj pán je zkušený kouzelník a má mocného přítele.“

„On má přítele? No to mě tedy podrž! To by mě fakt zajímalo, kdo ho může mít rád.“

„To ti říct nemohu.“

„Jasně. Ale víš, co? I sebelepší přátelský vztah se dá narušit. Někdy stačí drobnost, aby nahlodala vzájemnou důvě-

ru. Jen se musíš trochu snažit a hledat příležitost.“

„Nemohu škodit svému pánovi.“

„Však to ani po tobě nechci. Ale možná můžeš otestovat, jak pevné je přátelství ze strany toho, jak říkáš, mocného přítele. Co když tvého pána jen zneužívá a skutečné přátelství v tom není?“

„Myslíš?“

„Mocní se neradi přátelí se slabými.“

„Možná máš pravdu. Budu o tom přemýšlet.“

Vron a trpaslík si povídali celou noc. Ráno přinesl Zachariáš peníze a dokončili obchod. Teprve po odchodu džina zjistil trpaslík, že mu Vron nechal na stole jako dárek dvacet velkých neopracovaných diamantů. Přepadl ho smutek z pomýšlení, že mu za to možná už ani nebude moci vynadat.

Šítár byl nadšen při pohledu na krásné kameny, které mu jeho služebník přinesl. Přinutil džina, aby mu prozradil místa, kde drahokamy nasbíral. Sice ho trochu zklamalo, že jsou hluboko na území draků, ale šikovný kouzelník si s takovou drobnou překážkou dokáže poradit. Pak si ale řekl, že není důvod, proč se namáhat, když má k dispozici kouzelného džina. Stačí lusknout prsty a bude mít kamenů na rozdávání.

Ze své návštěvy u dračího kouzelníka si Šítár přinesl dlouhý seznam věcí, které si Horo objednal. Když ho podrobně přečetl, rozdělil položky na ty, které se daly sehnat na tržišti, a na ty, které bude muset obstarat jinou cestou. Měl pocit, že si toho drak poroučí pořád víc a víc.

„Copak jsem nějaká donášková služba?“ vrčel kouzelník během následujících dní, které musel věnovat shánění požadovaných věcí.

Ve sklepě se začaly vršit demižony s alkoholem, pytle koření, soli, masti na bolest a další.

„Žraločí zuby?“ rozčiloval se Šítár. „Na co proboha potřebuje zrovna tohle? Kde to sakra mám sehnat? Proč si to

nevyčaruje, když je tak schopnej kouzelník?!“

„Asi šetří magii na jiné záležitosti,“ odpověděl džin a hned raději zmlkl, když ho jeho pán sjel zuřivým pohledem.

„No dobře. Ty někde seženeš ty zuby a já se zajdu mrknout na tržiště, jestli tam někdo nemá ten hnusnej smradlavej tabák s obrázkem dračího lejna. To bych rád věděl, co na tom může drakům chutnat,“ nařídil Šítár.

Džin přikývl a vypravil se na mořské dno pátrat po nějaké žraločí kostře nebo čelisti.

Ještě se mu žádnou nepodařilo najít, když uslyšel, jak ho jeho pán naléhavě volá. Přesunul se k němu tak rychle, jak jen dokázal. Kdyby neměl se Šítárem tak hluboké propojení, ani by ho na tržišti nepoznal. Iluze mladého, pestře oblečeného hejska byla dokonalá. Vron si pomyslel, že to jeho pán s opatrností trochu přehání. Všude kolem se míšili nejrůznější zákazníci. Převažovali lidé a draci, bylo tu dokonce i několik trpaslíků.

U stánku, kde stál Šítár, byli i dva zelení draci. Všichni vypadali napjatě a kouzelník se hlasitě rozčiloval.

„Nemůžete jim to všechno prodat, já jsem tu byl dřív.“

„Jen jste si prohlížel zboží. Oni si zatím poručili ten tabák.“

„Ten tabák kupuju já!“

„Je mi líto, pane, stavte se zase příští týden. To mi dorazí čerstvé zásoby.“

„Ať se zastaví oni! Já tu byl dřív. Jíme, zaříd to.“

„Takovej malej slizkej červ,“ zasyčel větší drak, „a kváká hlasitě jako stromová žába.“

„Co bys chtěl od mrňavé žížaly v hadrech?“ přisadil si i druhý drak a snažil se ocasem odstrčit kouzelníka od pultu.

Vron nezaútočil na dračí mozek, ale na střeva. Popohnal jejich činnost a pak mrkl na Šítára. Ten netušil, co Vron provedl a povytáhl obočí.

První drak se zavrtěl a chytil se tlapou za břicho: „Schovej

mi to zboží, za chvíli se vrátím.“

Vzápětí se zkroutil druhý drak a oba vyrazili značnou rychlostí směrem ke křovinám. Džin se podíval na prodávče a mírným ovlivňovacím kouzlem ho přiměl, aby jim své zboží přímo vnutil. Šítár se pobaveně uchechtl a naložil svému společníkovi na záda vše, co nakoupil.

„Pamatuj si ty dva lumpy,“ nařídil kouzelnému džinovi, „rád bych je v příštích dnech obdaroval něčím malým z našich zásob.“

Jakmile byli doma, začal Šítár intenzivně pracovat na své pomstě. Přinutil Vrona rozmnožit dračí tabák a namixovat do něj značnou várku jedu. Pak ho poslal na tržiště, aby to prodal těm dvěma zeleným drakům. Džin sice chápal, že se kouzelníka dračí urážky dotkly, ale hned je kvůli tomu otrávit? Šel splnit svůj úkol s nepříjemným pocitem odporu. Draky našel snadno a tabák mu sami málem vyrvali z ruky. Nejspíš si ani nevšimli, že není člověk.

„Kouřit a žvýkat tabák je nezdravé,“ upozornil je při transakci.

„Nestarej se, červe, to není tvoje starost,“ utrl se na něj větší drak a hodil mu pod nohy mince za tabák.

Šítár si při džinově vyprávění spokojeně zamnul ruce a prohlásil, že musí vidět výsledek. Přinutil Vrona, aby je oba proměnil v létající veverka a usadili se poblíž místa, kde draci nocovali. Čekali v temnotě přitisknutí ke kmeni a pozorovali okolí. Zelených draků bylo pět a zdálo se, že si tu v blízkosti tržiště udělali několikadenní zastávku během svého putování z místa na místo.

Po půlnoci se kouzelník a Vron konečně dočkali. Speciální tabák si dopřál větší z obou draků. Hodinu po jeho žvýkání začal neklidně obcházet tábořiště. Dvakrát to vzal kolem, ale než stihl dokončit třetí okruh, přišlo to na něj. Nejdřív strnul, pak zuřivě zařval a podpálil jednomu kolegovi stan. Vzápětí vyrazil a dupl nejmenšímu z draků na ocas. Ten vykvikl a pelášil pryč z tábořiště. Ostatní se

konečně probrali a pokusili se svého zuřícího druha znehybnit. Vron slyšel, jak se Šítár vedle něj spokojeně pochechtává.

Nebylo snadné zkrotit šilícího draka. Chňapal a kousal kolem sebe jako zběsilý. Ti tři, kteří se ho snažili zkrotit, už všichni krváceli. Jak se za chvíli ukázalo, ten nejmenší, co se dal na útěk, běžel pro pomoc. Přivedl mladou ženu s brašnou. Asi lékařku. Ta se jen zběžně mrkla na šilícího zeleného draka a přikázala, aby mu otevřeli tlamu. Vydo-lovala z tašky dvě lahvičky, nalila jejich obsah na kus pří-rodní houby a tu mrkla do dračí tlamy. Zelený drak chvíl-ku vypadal, že se udáví, ale ostatní mu nedovolili sousto vyplivnout. Ještě ho drželi asi pět minut. Pak se jejich druh zklidnil a přestal vyvádět. Opatrně z něj slezli, ale stále byli ve střehu. Doktorka jim nařídila, aby mu dali napít. Když viděla, že se drak viditelně zlepšuje, usmála se a roz-loučila.

„Co mu to sakra dala?“ natahoval krk Šítár.

„Myslím, že teď a tady to nezjistíme,“ odpověděl kouzelný džin, „pokud nechceme přepadnout přímo doktorku.“

„Ne, to ne, nerad bych si zatím v okolí bydliště kazil pověst,“ řekl po krátkém zaváhání jeho pán, „jdeme domů. Ale stejně to byla hezká podívaná, dokud to ta ženská nepokazila.“

Druhý den kouzelník s džinem obcházel hospody a veřej-ná prostranství a hledali místa, kde se hovořilo o pokousa-ných zelených dracích. Skoro se zdálo, že o tom nikdo nic neví, ale pak přece jen narazili na jednoho zajímavého opilce. Zaplatili mu pár skleniček, takže si s nimi ochotně povídal. Nebyli si tak úplně jistí věrohodností jeho zpráv, ale zatím to bylo to nejlepší, co objevili.

„... no a jednou takhle navečer přišla za naší doktorkou černá dračice. To víte, černí se tu moc nemotají, tak jsem byl zvědavý, co tu dělá. Šel jsem si pro pivo a sedl si neda-leko nich. Ta černá prohlásila, že má lék na novou nemoc,

kteřá se v poslední době vyskytuje. Vysvětlovala příznaky a jak to šilenství, které je součástí choroby, probíhá. To bylo keců kolem té choroby, to vám teda řeknu! No a pak ta černá vybalila spoustu malejch skleniček a přistrčila je k doktorce. Ta se zezačátku bránila to přijmout, ale dračice ji ukecala.“

„A nezaslechl jste nějaké jméno té dračice?“

„Ale jo, představila se docela hlasitě, ale kdo si má ta jejich jména pamatovat?! Nějak jako Kamadoma nebo Darmoduma, já už fakt nevím.“

„A jak vypadala?“

„No, přece jako černej drak.“

„Nic tě na ní nezaujalo?“

„Ale jo, ta naše doktorka o ní pak říkala, že je uzená falší.“ Šítár a džin na sebe pohlédli s porozuměním. Teď už si byli jistí, že dračici dokážou najít. Šítár ani v nejmenším netušil, že jeho služebník teď přemýšlí o tom, jak svému pánovi prozradit co nejméně. Kouzelník našťestí ani neočekával, že by mohl džin vědět něco víc než on. Takže místo, aby se vyptával, spíš jen spekuloval o možnostech, jak propátrat hnízda černých draků a najít tu správnou uznanou starší. Pak ale usoudil, že pomocí kouzelného džina může zvolit i přímější cestu.

„Zajdi za doktorkou a zjisti, která dračice jí přinesla ty léky a zeptej se, jestli neví, kde je vzala,“ nařídil Šítár Vronovi. Ten se jen mlčky uklonil a vyrazil splnit příkaz.

Ovlivnit doktorku a vytáhnout z ní informace bylo pro kouzelného džina snadné. Dozvěděl se přesně to, co předpokládal. Karmaneuduna někde získala protijed a rozdávala ho všude, kam zavítala. Tuhle informaci bohužel před svým pánem zatajit nemohl.

„Takže říkáš, že to byla uznaná starší Karmaneuduna a že lék má přímo od sirén? Jak se mohly informace o podmorském jedu dostat až k drakovi? To teda fakt nechápu. A ještě víc mě překvapuje, že se dokázala domluvit s vod-

ními lidmi. Asi budeme muset vyzkoušet, jestli má té protilátky dost. Postupně navštívíš další chovná stáda a natřeš jejich dobytek jedem. A pak přijde na řadu dračice. Uděláme si na ni čas a trochu ji potrápíme. Ale až potom, co doručíme objednávku Horovi. Už ji máme kompletní?“

„Ano, pane, máme tu vše, co napsal. Nic neschází. Přinesl jsem dokonce i ty zuby.“

„To je dobře. Tak poslouchej, jak to uděláme. Já doručím zboží Horovi a vyinkasuji u něj svou odměnu. Ty zatím navštívíš černé draky a vymyslíš, jak podat dvojitou várku jedu někomu, koho ta zatracená dračice už dlouho zná. Chci aby svůj protijed vyplývala na ostatní co nejdříve. Rozumíš?“

„Zařídím to, pane,“ přikývl Vron a v jeho mysli už se klubal zlomyslný nápad.

Pomohl ještě svému pánovi se zavazadly skrz bránu a pak ho opustil. Začal o svém nápadu usilovně přemýšlet. Zachariášovy rady padly na úrodnou půdu.

Náročný zatěžkávací test by mohl prověřit kvalitu vztahu mezi Šítárem a jeho spojencem, mocným dračím mágem. Dokud bude Horo stát na Šítárově straně, i nadále bude kouzelník představovat nebezpečný prvek v životě těch, které si džin v minulých existencích oblíbil. Bude ohrožovat Hanku, její kamarády, a on bude muset v rámci své služby ubližovat dračici a její rodině. Odejít neměl šanci a jeho pán ho nezapudí ani náhodou. Tentokrát byl ale vyřčen rozkaz, který před kouzelným džinem otevíral určitou možnost volby. Výběr draka, který má být otráven, nechal pán na něm. Těch, které zná dračice už dlouho, je celá řada. Splňuje tuto podmínku i dračí mág?

Ještě jednou se zamyslel. Cítil se mizerně, protože intrikoval částečně i proti svému pánovi. Odsunul stranou pocity a zaměřil se na fakta. Karmaneuduna zná Hora už řadu let. Vždy oceňovala jeho znalosti a vážila si toho, že se mocný drak nikdy nechová agresivně. A Horo pro ni měl viditelně

slabost. Rozhodně to byl někdo, koho už dlouho znala. Džin usoudil, že tento černý drak v každém případě splňuje vyslovené požadavky. Poslechne Šítárův rozkaz a otráví draka, který je Karmaneuduně blízký.

Rozhodl se najít nějakou zvěř, kterou by mohl nabídnout drakovi jako lahůdku. Nastražit jed do potravy bylo nej-jednodušší. Nakonec našel ještě něco lepšího, než je zvěřina. Ve stepi objevil čerstvě zabitého fuňě. Odehnal vlky a vzal si ho. Draci sice vyhlásili, že zabíjení fuňů je proti etice, neboť už lze tyto tvory řadit mezi inteligentní a myslící, ale stejně v nich dosud přetrvával starý pud, který jim říkal, že fuň má to nejchutnější maso ze všech. I ten nejserióznější drak slintal až na zem, když se mluvilo o chuti fuňova srdce nebo o jeho čerstvých játrech. Vron se rozhodl vsadit na to, že neodolá ani dračí kouzelník.

Vron nechtěl Horovi ublížit, takže místo toho, aby jed umístil přímo do oblíbených vnitřností kopytnatce, pomazal jím kůži celého fuňě. Snad na to drak přijde dřív, než ho kompletně sežere. Věřil, že mág se dokáže uzdravit i bez pomoci Karmaneuduny a doufal, že Horo v jedu bez problému objeví Šítárův prvek. Dál už bude všechno záviset na tom, jak velká důvěra panuje ve vztahu draka a Šítára.

S pocitem špatného svědomí se vrátil domů a očekával návrat svého pána. Kouzelník dorazil zpět ve stavu zuřivosti. Džin přemýšlel, jestli už jeho akci náhodou neodhalil. Ale kletby jeho pána kupodivu směřovaly na hlavu dračího mága.

„Ten zatracenej namyšlenej buran! Co si o sobě myslíš? Takhle se s obchodním partnerem nezachází!“

„Trochu vína, pane?“ nabídl džin rozzuřenému pánovi jeho oblíbené pití.

„Představ si, co mi Horo oznámil! Řekl, že mi tentokrát žádným kouzlem platit nebude, protože má před sebou projekt, který si žádá všechny jeho síly. Prý mi dá příště

dvojnásobnou odměnu. Taková drzost! Měl jsem to zboží zase odvézt zpátky! Tolik si toho naporoučel a pak z něj vypadne, že nezaplatí!“

Šítár vypil naráz nabídnutou pálenku a práskl prázdným pohárem o stůl.

„Tvůj rozkaz jsem splnil, pane. Narafičil jsem potravu, kterou zaručeně sežere známý té dračice,“ oznámil džin svému pánovi.

„Jo, jasně, díky. Já mu to nedaruju! Ten lump! Takhle mě ponížít!“

Vron se hned cítil o něco lépe. Horo byl v nemilosti, takže si vlastně ten jed za své chování k Šítárovi zaslouží. Jeho rozčilený pán se ani v nejmenším nezajímal o to, koho džin otrávil, a ani nejevil snahu se podívat na důsledky jeho akce. Fakt, že tentokrát nedostal zapláceno, ho natolik vyváděl z míry, že neměl myšlenky na nic jiného.

Druhý den se pánova nálada změnila tak výrazně, že to džina překvapilo.

„Mohu ti s něčím pomoci, pane?“ zeptal se.

„Není třeba. Věnuj se domácnosti. Připrav něco dobrého, na oběd se vrátím.“

Vron uklidil, připravil steak se zeleninovou oblohou a byl zvědav, co tak pánovi vylepšilo náladu. Nebylo obvyklé, aby ho zlost přešla tak rychle. Jak ho zatím poznal, náladu mu zlepšovalo jediné to, když se mohl někomu pomstít, nebo mu ukázat svou převahu. Představa, že by se chtěl mstít právě Horovi, připadala Vronovi nesmyslná.

Jeho pán se vrátil, najedl a měl ještě lepší náladu než ráno.

„Smím vědět, pane, co tě tak rozveselilo?“ zeptal se opatrně.

„Mám pro mého obchodního partnera dáreček,“ poklepal s úsměvem Šítár na jednu ze tří krabiček, které si ze své dopolední výpravy přinesl.

„Už jsi mu odpustil to, že nezaplatil hned?“

„Odpustil? To ani náhodou! Já mu dám projekt, na který

potřebuje všechny síly! Od zítřka si užije spoustu legrace. Ještě rád mě zavolá, abych mu pomohl! Pak mu to napočítám i s úroky!“

„Mohu se podívat?“ sáhl džin po krabičce.

„Proboha ne!“ vyletěl bleskurychle Šítár a vyrval mu krabici z ruky. „To by mi tak ještě scházelo, zamořit si to tu svrbilkami!“

„Svrbilky?“

„Nikdy jsi o nich neslyšel, co,“ zašklebil se spokojeně kouzelník, „jednou se mi usadily v bytě a myslel jsem, že se zblázním. Jsou velice rychlé, takže je problém je chytit. Přiblíží se nepozorovaně k tobě, prostrčí sosáček až ke kůži a vysají kapku krve a kousek temného spektra aury. Bolestivě to štípne a kůže pak ještě týden hrozně svědí. Trochu se podobají malým ještěrkám. Pokud vím, tak je draci považují za nejnepříjemnější domácí škůdce.“

„Dokážou štípnout i draka?“ podivil se džin, když si připomněl tvrdost a houževnatost dračích šupin.

„O tom nepochybuj! Protáhnou sosáček mezi šupinami a už kolikrát se stalo, že si potom drak při drbání některé šupiny úplně vyrval z kůže.“

„Mám je dopravit do jeskyně dračího mága?“ nabídl se Vron.

„Ne. Tohle je osobní. Donesu mu je tam sám. Ty jen zaříd, aby si nás Horo nevšiml.“

„A co když bydlí jinde než v jeskyni, kde přijímá návštěvy?“

„Jen se neboj, tyhle potvory se rozmnožují rychle a snadno. Zvláště když mají dostatek temné magie. Za chvíli je bude mít všude.“

„A je proti nim nějaká obrana?“

„Jasně, že je. Musí si pořídit párek luskounů. To jsou jediné ptáci, kteří je dovedou chytit a sežrat. Ale luskouny mu dokážu sehnat jen já.“

„Skvělý nápad, pane.“

„Díky za uznání. Takže jestli jsi připraven, můžeme se mrknout do jeskyně toho namyšleného dračího lumpa.“

Vron sice pochyboval, že se jim podaří před velkým mágem návštěvu utajit, ale udělal pro to vše, co mohl. Když se blížili k jeskyni, nakoukl ze zvědavosti za skálu, kde nechal mrtvého funě. Půlka byla sežraná.

Pomalou spolu se Šítárem překonali volné prostranství. Horo si jich doposud nevšiml. V jeskyni byla téměř absolutní tma, narušená jen několika paprsky u vchodu. Vron ale svým magickým zrakem viděl dost dobře. Drak spal úplně vzadu a spal velice tvrdě. Pod jednou policí se válely prázdné lahvičky. Džin vydechl úlevou, že drak měl protílátku, a nenápadně postrčil lahvičky do výklenku, kde nebyly vidět. Jeho pán mu byl v patách i s krabičkou. Džin mu naznačil, že dál už není radno jít. Šítár otevřel krabičku a její obsah odhodil daleko od sebe. Pak tiše vystartoval zpět k východu z jeskyně. Džin se zvědavě podíval na tvory, kteří dopadli na skalnatou podlahu. Bylo jich osm a hned se začali rozlézat po jeskyni. Jeden neomylně zamířil k němu. Vron se rozhodl, že nebude zkoušet, zda dokáže svrbilka kousnout i kouzelného džina, a hbitě se vysoukal z jeskyně za svým pánem.

„Škoda, že se nemůžeme dívat na jejich setkání s Horem,“ vzdychl Šítár, když dorazili domů, „ale umím si to docela dobře představit. Doufám, že si ten magický buran konečně uvědomí, že já nejsem jen tak nějaký človíček, nad kterého se může beztrestně povyšovat.“

„Byl to skvělý nápad, pane, teď si konečně můžeš v klidu odpočinout.“

„To je dobrý nápad,“ podíval se zamyšleně Šítár na svého služebníka, „ale ty, pokud vím, odpočívat nemusíš, takže bych pro tebe měl takový malý úkol. Omrkneš mi opatrně tu černou dračici, co roznáší protijed, a zkusíš toho o ní zjistit co nejvíc. Jaká je, jestli má děti, jak je zdatná v kouzlech, s kým se přátelí, s kým právě bydlí a tak podobně.“

Vronovi se úzkostí sevřely útroby, když odpovídal: „Jak poroučíš, pane.“

Tak už je to tady, pomyslel si džin, když otevíral bránu do dračího kraje. Vybral si opuštěné místo, kde nehrozilo, že se s někým setká. Posadil se na skálu a dovolil vzpomínkám, aby se vrátily do doby, kdy byla Karmaneuduna jeho paní a on vychovával jejího syna Plama. Dračice byla drsná a přísná, ale na službu u ní měl dobré vzpomínky. Problémy začaly až ve chvíli, kdy objevil, že Hanka žije. Paní tenkrát těžce nesla, že část dračí osobnosti jejího syna se přenesla na lidské mládě. Usmyslela si, že se to pokusí jednou srovnat. Velice si přála, aby byl zase Zuřivý plamen stejný jako ostatní draci. Vrona by zajímalo, jestli její úmysl stále ještě trvá. Pochyboval ale, že by Hanka a Plam souhlasili s tím, co si představovala ona. Zalitoval, že už do toho nemá co mluvit. Možná by Karmaneudunu přesvědčil, aby nechala věci být tak, jak jsou. A jaký asi je Plamův bratr Zuřivý dráp? Podle toho, co mu vyprávěl trpaslík, našla Hanka způsob, jak jejich nepřátelství utlumit. Litoval, že si nepamatuje tu část akce, u které sehrál poslední roli ve službách Dundara. Kdyby léčitel nebyl tak zaujatý proti drakům, nemusel by tenkrát o svého džina přijít. Jakpak se má asi Sváťa a Anička? U nich to také nebyla špatná služba. Dundar jeho schopností využíval jen velice málo.

Teď to bude horší. Co se stane, až ho pán poštvě proti těm, které má rád? Dokáže se vzepřít, nebo bude muset poslechnout? Dokud se do takové situace nedostane, tak to asi nezjistí. Rozkaz týkající se Hanky určitě odmítnout dokáže, ale co když půjde o někoho jiného z její blízkosti? Musela by ho zastavit osobně. Ale co když u toho nebude? Co pak? Vron cítil, že se blíží konflikt, ve kterém by mohl sehrát jak dobrou, tak i velice špatnou roli. Může to nějak ovlivnit? Snad má Zachariáš pravdu, když tvrdí, že každý rozkaz se dá vyložit několika způsoby. Jen přijít na to, co

použít. Se směsicí rozporuplných pocitů se vydal směrem ke známému dračímu doupěti, aby splnil rozkaz svého pána a něco zjistil o dračici.

Vzpomínky mu poskytovaly výhodu. Nemusel pracně hledat místa na úkryt, odkud je vidět na jeskyni Karmaneuduny. Magicky zamaskoval svou přítomnost a čekal. Rozhodl se zjistit, jestli je dračice doma a kdo s ní v jeskyni právě teď bydlí. Jestli je tu jen Plam, nebo i jeho bratr Zuřivý dráp. Teoreticky bylo možné i to, že přijela jejich sestra. Dokázal by se určitě dostat nenápadně až do doupěte, ale pán použil slovo opatrně, což si vyložil ve smyslu pozorovat dračici zdálky.

Odpoledne se konečně objevila. Černé šupinaté tělo se ladně sneslo před jeskyni. Dračice se nervózně rozhlédla, jako by cítila nějakou nesrovnalost. Ještě jednou se vznesla a obletěla kruh nad svým hnízdem. Vron použil své nejlepší maskovací kouzlo, ale přesto měl obavy, že ho může objevit.

Pak ale dračici vyrušil přilet jejího syna Plama a ona přestala pátrat po okolí. Přilet dalších osob uvedl kouzelného džina do úzkostného zmatku. Vedle Plama hladce přistála na supervolonovém prkně Hanka a po chvilce dorazil i Sváfa ve společnosti svého bratra. Všichni se smáli a dobírali si nejmladšího kamaráda, kterému dělalo létání trochu potíže.

Vron nemohl z dívky spustit oči. Celou svou bytostí toužil po tom, aby mohl vylézt ze svého úkrytu, přidat se ke společné radosti a poslouchat jejich zážitky z cesty. Měl pocit, že oni jsou jeho rodina, do které patří. Kdyby nebyl v minulosti takový arogantní hlupák, mohl i on mít svou rodinu. Při pohledu na tyhle děti si uvědomoval víc než kdy jindy hrůzu svého provinění a lítost nad tím, co provedl. Jsou ale věci, které zpátky vzít nejdou. Viděl, jak Hanka objala Plamovu hlavu a smích jejich kamarádů se nesl ozvěnou mezi skalami. Karmaneuduna shovívavě přihlíže-

la a nezdálo se, že by je chtěla kárat za jejich chování. Nakonec se všichni přesunuli dovnitř a kouzelný džin vydechl úlevou. Ještě že tu s ním není jeho pán! Ale co mu teď má říct, když nemůže lhát? Z myšlenek ho vytrhlo Šítárovo zavolání. Nedalo se nic dělat, musel se vrátit domů.

„Kde tak dlouho vězíš, sakra?“ obořil se na něj kouzelník.
„Plním tvé příkazy, pane.“

„No dobrá. Tak co jsi zjistil?“

„Byl jsem u doupěte, kde žije. Měl jsem nepříjemný pocit, že je magicky tak zdatná, že mě dokáže objevit.“

„Ale neobjevila, jak vidím,“ přikývl spokojeně Šítár, „má nějakého druhu a děti?“

„Druha ve své jeskyni nemá, je tam s ní jen syn.“

„Jeden?“

„Viděl jsem jen jednoho syna, pane.“

„Dospělý, nebo mládě?“

„Zdá se, že odrostlejší mládě.“

„Žijí osaměle nebo uprostřed dračí skupiny?“

„Osaměle.“

„No výborně, to rád slyším. Zítra se tam vypravíme spolu. Já vezmu krabičku se svrbilkami, ty vezmeš jed a uvidíme, jestli se nám naskytne příležitost jim zpestřit den.“

Vron poklesl na mysli: „Ano, pane, jak poroučíš.“

Kouzelník si spokojeně zamnul ruce. Pak si vzpomněl na Hora. Doufal, že už ho některá z mrňavých potvor rafla a představoval si ohromného draka, jak po jeskyni honí hbité maličké svrbilky. Ta představa ho příjemně pobavila. Druhý den začalo venku nepříjemně a vytrvale pršet. Když nepřestávalo ani po obědě, řekl kouzelný džin s nadějí v srdci: „Asi bychom měli ten výlet odložit, pane.“

Šítár se nespokojeně zamračil a přistoupil k oknu, aby se podíval na oblohu. Byla souvisle zatažená, šedavé a černé mraky se prolínaly v závoji deště. Rozhodně to nevypadalo na nějaké zlepšení. Pak se ušklíbl.

„Možná je dobře, že prší. V tomhle nečase určitě nebude

nikdo pátrat po vetřelcích kolem doupěte. Déšť nás schová. Na mě nemá co zmoknout a ty, pokud vím, tak taky nejsi z cukru. Jdeme na to. Doufám, že dokážeš otevřít bránu bez vedlejších světelných efektů. A nezapomeň s sebou vzít ten jed. Dej pozor, ať se ti deštěm nenařídí.“

„Tvé přání je mi rozkazem.“

Vron je oba přenesl na místo, kde včera hlídkoval. Skála je trochu chránila před vodou a vchod do dračího doupěte byl dobře vidět.

„Jsou uvnitř?“ zeptal se kouzelník.

„Mám se podívat, pane?“ zeptal se džin a když jeho pán přikývl, použil neviditelnost a vplížil se dovnitř. Nemusel hledat dlouho. Halas z velkého sálu mu prozradil, že skupinka mladých je v knihovně a právě o něčem diskutuje. Dračice byla jako obvykle v pracovně, což poznal podle nasvícené skuliny pode dveřmi. Urychleně vycouval a vrátil se k Šítárovi.

„Jsou doma,“ potvrdil.

„Zavedeš mě tam a zařídíš, aby si mě nikdo nevšiml.“

„Promiň, pane, to není v mých silách.“

„Cože?!“

„Tohle nejde, nechci být zapuzen.“

„Aha. A kde je problém? Proč to nejde?“

„Vchod je chráněn před všemi tvory, kteří se pohybují.“

„Opravdu? A jak to, že ty dovnitř můžeš?“

„Asi při ochranném zabezpečení podcenili některé možnosti vstupu pro kouzelného džina.“

„Hm, to je fakt. Dokud jsem tě nepoznal, taky by mě to ani nenapadlo,“ přikývl s pochopením Šítár, „no, co se dá dělat. Vezmi si krabici a vysyp z ní svrbilky alespoň před vchod. Třeba se některá z těch potvůrek dokáže dostat dovnitř jinudy.“

Vron splnil příkaz. Kousavé ještěřky zalezly do skulin před vchodem, jen jedna si to zamířila dovnitř. Džin a kouzelník ze svého úkrytu viděli, jak z ní ochranné kouzlo vmži-

ku udělalo jen hromádku popela.

„Sakra,“ zaskřípal zubama Šítár, „měl jsi pravdu.“

Džin si oddechl a blahorečil dračici, že posílila ochranná kouzla u vchodu. Zakomponovala do kouzel i obranu proti kouzelnému džinovi. Zapomněla jen na jeho vazbu k Hance. Tím, že jí byl zavázán přísahou, mohl vstoupit všude tam, kde byla ona. Jestliže byl vchod upraven, aby vpustil dovnitř dívku, fungovalo to zároveň i jako volný průchod pro něj. Byl ale dalek toho, aby něco takového sám od sebe Šítárovi prozradil. Doufal, že jeho pán hlídku u doupěte vzdá, a budou se moci v klidu vrátit domů.

„Zatracený počasí,“ zaklel Šítár téměř neslyšně, „asi to radši dneska zabalíme. Pochybuji, že by osazenstvo v takové slotě vytáhlo paty.“

Vron se chystal otevřít bránu, když ho kouzelník chytil za ruku a zadržel ho.

„Počkej ještě. Někdo jde ven.“

Vron strnul. Před vchodem se objevila Karmaneuduna a za ní vylezli do deště Plam a Hanka.

Kouzelník zalapal po dechu, neudržel se a ukázal prstem: „To snad není možný! Řekni mi, že se mi to nezdá. To je přece ona! Ta holka, co ji Seladonin prodal. Tvrdil jsi mi tenkrát, že ztratila paměť.“

„Já ti nelžu, pane, ani nemůžu. Když jsem ji naposledy viděl, skutečně si nepamatovala ani to nejmenší ze své minulosti.“

„No jasně! Je to ona! Už zase se mi motá do cesty! Zatracená děvka mrňavá! Že já ji tenkrát nezabil!“

„Mírní se, pane, nebo si nás všimnou.“

„K čertu s nimi! Kde máš ten jed?“

Vron zaváhal. Možná nastal čas neposlechnout rozkaz svého pána. Než ale mohl odpovědět, vytvořila Karmaneuduna bránu a všichni tři v ní zmizeli.

„Zatraceně,“ mávl pán na džina, aby zase schoval nádobu s jedem, kterou Vron mimoděk vyndal z vaku.

„To by mě zajímalo,“ řekl zamyšleně kouzelník, „kam se v takovém nečasu vydali. Dokážeš je nenápadně sledovat?“

„Ano, pane, když si to budeš přát, dokážu to.“

„Tak jdem na to...“

„... ne! Počkej,“ zase se zarazil kouzelník a upřel pohled ke vchodu do sluje.

Z jeskyně vyšli Rafan a Sváta a rozběhli se ke špičaté osamělé skále.

„To jsem blázen! K čemu tam ta dračice má tolik mládeže? A kam se všichni vydali? Víš co? Nejdřív se mrkneme, co mají za lubem ti kluci.“

Vron a Šítár se nenápadně přesunuli tak, aby viděli na skálu, u které se krčili oba chlapci. Vypadalo to, že na něco čekají. Po pár minutách se poblíž otevřela brána, kterou oba dva rychle proskočili.

„Tak to mě zajímá,“ prohlásil kouzelník, „Chvilku počkej a pak otevři malou nenápadnou bránu na stejné místo. Bude-li to bezpečné, vezmeš mě za nimi. Kdyby ne, aspoň se pokus zjistit, kam se poděli.“

„Jak poroučíš, pane.“

Vron zachytil ještě horkou stopu brány a použil její kanál k opětovnému otevření. Překvapeně se rozhlédl. Tady to přece zná! Potlačil efekty otevřené brány, aby neupoutal nežádoucí pozornost, a vyhlédl na volné prostranství. Kus před sebou ještě zahlédl v dešti siluetu draka a dvou kluků. Podle aury snadno poznal Plama, Svátu a Rafana. Všichni mířili ke vchodu do Horovy jeskyně. Plam vstoupil dovnitř, jeho kamarádi se však ukryli těsně před vchodem. Že by je dračí mág pozval na návštěvu? Proč ale potom nešli společně? Džin z toho měl divný pocit. Pak vzdychl, počkal až se dovnitř vplíží i oba chlapci a znovu otevřel bránu pro svého pána.

Ten byl stejně překvapen, jako džin. Vlastně ještě o trochu víc, protože o stycích Hora a dračice neměl nejmenší tuše-

ní.

„Co tady proboha dělají?“ vrtěl hlavou v údivu.

„To nevím, pane.“

„Můžeme se dostat dovnitř, aniž by si nás všimli?“

„Tentokrát ne, pane. Kouzla u vchodu jsou posílená.“

„Krucí!“

„Vrátíme se domů, pane?“

„Blázníš? To ani náhodou! Chci vědět, o co tu jde. Mám nápad. Zkusíme se do jeskyně dostat únikovou štolou. Jednou mi ji Horo ukázal, když se mu zásoby nevešly do spížířny. Tam to možná tak přísně hlídané nebude.“

Problém byl, že si Šítár nepamatoval, kde štola ústí na povrch. Zabralo jim hodně času, než objevili ten správný otvor ve skále. Tento vstup byl opravdu ošetřen jen obvyklým hlídacím systémem, se kterým si kouzelný džin bez problémů poradil.

Nebylo jednoduché se tudy plížit ve tmě v naprostém tichu. Kouzelník použil jen tolik zastírací a rozptylové magie, aby svou aktivitou nevyvolal zvědavost. Pyšnil se tím, že při tom dokáže zachovat zdání magické rovnováhy, takže je díky tomu naprosto nenápadný.

Když dorazili do Horovy jeskyně, překvapeně zjistili, že tu nikdo není. Šítár obešel celý prostor a pak svým magickým zrakem odhalil malou bránu, zamaskovanou jako tapisérie. Vron ho pobaveně pozoroval. On o té bráně věděl hned, jak vstoupili. Ale rozhodl se nekazit svému pánovi radost nad tím, jak je dobřej.

Na kouzelníkův pokyn se opět vydal na průzkum druhého konce brány. Ocitl se v opuštěné chodbě. Šítár se tedy protáhl za ním a oba se rozhlíželi, kudy dál. Chodba se kroutila, takže nebylo pořádně vidět ani na jednu stranu.

„Poznáš, kudy šel Horo?“ zeptal se džina kouzelník.

Vron přikývl a ukázal doleva. Kluci to zřejmě zjistit nedokázali, protože jejich stopa vedla opačným směrem.

„Tak jdeme. Ale zaříd', ať si nás nikdo nevšimne! Jasně?“

„Jasně, pane.“

Stoupali členitou chodbou až k místu, kde ústila do obrovského dómu, jehož černé stěny dosahovaly neobvyklé výšky a strop byl hustě protkán světlými žilkami. Vron tady svého pána zarazil a přinutil ho ukrýt se. Přikrčili se v nejbližším výklenku a opatrně nakukovali, co zajímavého se tam děje. Uprostřed prostoru se klenula veliká duhová průhledná bublina. Uvnitř v ní byli uzavřeni Horo, Plam a dívka. Venku vedle bubliny ležela černá dračice a zamyšleně pozorovala dění uvnitř magicky vymezeného prostoru.

„Dokázal bys tu dračici takhle zezadu ze zálohy zabít?“ zeptal se Šítár v duchu svého služebníka.

„Dokázal,“ odpověděl Vron a všechno uvnitř něj se sevřelo úzkostí.

„Tak jdi a zneškodni ji,“ poručil mu pán.

Vron pocítil příval úlevy. Slůvko zneškodnit nemuselo nutně znamenat totéž co zabít. Rozhodl se dračici uspat a ochromit. Vzhledem k tomu, že se soustředila na dění v bublině a nedávala pozor na své okolí, podařilo se mu to jediným zásahem kouzla. Tento magický výboj ale rázem prozradil jejich přítomnost.

Šítár k němu přiskočil a nařídil: „Udělej mi rychle otvor v té bublině, ať mohu dovnitř!“

Kouzelný džin sledoval své ruce, jak otvírají skulinu v bublině a nedokázal jim poručit, aby přestaly.

24. Rituál dračího mága

Horo se na plánovaný rituál pečlivě připravoval. Dokonce si pro pár informací došel až ke stěnám kolem Temné studny. Přenos osobnosti bude náročný. Bude potřeba rozmotat lidská vlákna od dračích a šetrně vše zase uvést do rovnováhy. Původní přenos byl podle toho, jak to dračice líčila, zcela spontánní. On ale bude muset vytvořit chráněné

magické prostředí, které umožní vysokou míru soustředění a propojení myslí. Věřil, že to dokáže. Jen si ještě musí nashromáždit nějakou magii do zásoby.

Jako drobná komplikace se ukázala návštěva Šítára, který mu dovezl objednané věci. Horo mu sice vysvětlil, že momentálně nemůže postrádat ani část magie, a že mu dluh splatí později, ale dotčený kouzelník se tvářil uraženě a nespokojeně. Odešel naštvaný a Horo se obával, jestli pro něj bude ještě pracovat. Ne že by mu vadilo, kdyby Šítár odešel natrvalo, ale takhle to přece jen bylo pohodlnější.

Vzápětí se objevila další komplikace v podobě mrtvého funě. Neodolal a teprve v průběhu žrádla si uvědomil velkou chybu, kterou udělal. Už podruhé se nechal nachytat a snědl otrávenou potravu. Urychleně se přesunul do své jeskyně, kde mu Karmaneuduna nechala lahvičky s protijedem. Dvě vypil a prázdné upustil na zem. Cítil, jak je mu zle. Nezbylo, než sáhnout po léčivé magii. Doufal, že mu nebude chybět při rituálu. Usoudil, že nejlepší bude se pořádně vyspat. Pak mu to ale nedalo a vypravil se ke zbytku mrtvého funě. Navzdory tomu, že to bylo otrávené maso, stále na něj měl chuť. Rychle ji potlačil a začal zkoumat stopy, které tu zanechal ten, kdo sem to maso dopravil. S překvapením zjistil, že to byl kouzelný džin a jed nesl silnou stopu Šítárovy magie. Dračice měla ve svých dohadech pravdu. Za vším byl uražený kouzelník. Draka toto zjištění rozladilo. Nedokázal pochopit, proč mu to Šítár provedl. To se na něj opravdu tak naštvál? Už spolu přece obchodují tak dlouho a dá se říct, že k oboustranné spokojenosti. Tímhle činem ale kouzelník překročil hranice drakovy tolerance. Jak stál nad mrtvým funěm, rozhodl se ukončit se Šítárem všechny styky. Pak zalezl do jeskyně a naordinoval si dvacet čtyři hodin spánku.

Po stanovené době se vzbudil a podráb se na ocase. Nepomohlo to. Podráb se znovu a ocas ho začal nepředstavitel-

ně svědit. Co to sakra je? Něco ho muselo kousnout. Ale co? Provedl podrobnou prohlídku jeskyně. Pak objevil maličké hbité ještěřičky obalené temnou magií. Byl si jist, že se sem musely dostat během jeho spánku. Obětoval trochu magie na vizualizaci doby, kdy odpočíval. Zlostně odfrkl, když zjistil, kdo mu tam ty malé škůdce nasadil. To byla poslední kapka!

Pokusil se je pochytat, ale jejich rychlost byla neuvěřitelná. Zkusil to s magií a s úžasem pozoroval, jak radostně absorbují použitou magii. Teď rozhodně neměl čas zabývat se tak problematickým lovem. Asi bude muset chvilku bydlet někde jinde. Rozdrbal svůj ocas téměř do krve, ale svědění neustávalo. Trochu ho to rozčilovalo. Původně si představoval, že bude před rituálem v lepší kondici. Navíc ještě musí akustickou jeskyni vyčistit od nežádoucích rušivých vlivů, všechno si tam nachystat a aspoň chvíli meditoval, aby si srovnal vlastní magickou rovnováhu. A ještě chvilku se vyspat. Hlavně někde, kde ho nepokoušou ty potvory, co mu do jeskyně nasadil ten zatracenej Šítár.

Následující den měl všechno připraveno. Dokonce posílil ochranu u vchodu do jeskyně, aby mu tudy bez jeho vědomí neproklouzl někdo nepozvaný. Doufal, že všechno proběhne v klidu a bez problémů. Pak dal zprávu dračici, že může přivést svého syna a dívku, kterou adoptovali jednořeci.

Venku už se schylovalo k večeru, když všichni tři dorazili. Mladí byli viditelně nervózní. Horo doufal, že je to přejde. Potřeboval, aby se dokázali uvolnit a aby mu důvěřovali. Zuřivý plamen se ještě vrátil ven, aby si odskočil. Po jeho návratu dal dračí mág pokyn, aby ho následovali a vedl je směrem k akustické jeskyni.

Náhle Horo vycítil narušení vstupu do jeskyně. Svým magickým zrakem dokázal i odtud odhalit přítomnost každého živého organismu. Původně tam byly jen bleskurychlé ještěřičky. Nyní dovnitř vstoupili dva lidsští vetřelci.

Plížili se napříč jeskyní a schovávali se za směšně naivními ochrannými kouzly. Horo se hrubě naboural do jejich myslí. Zareagovali naprosto rozdílně. Ten první otevřel svou mysl dokořán, zatímco jeho společník vztyčil silné zábrany. Drak znechucený faktem, že ho někdo vyrušuje v tak nevhodnou chvíli, usoudil, že ho ztrestá za drzost. Vtom se od skrytého vetřelce odpojila další, mnohem menší bytost. No tohle! Snad si s sebou vetřelec nevzal nějakého zvířecího mazlíčka, podivil se drak a zaváhal s útokem, protože malý tvor se mihl jeskyní neobvykle rychle. Vzápětí vyhasl život jedné z kousavých potvůrek. Doufám, že to byla ta, co mě hryzla do ocasu, pomyslel si Horo se zadostiučiněním a znovu zaváhal s útokem na uzavřenou mysl mladíka. Oba vetřelci se mezitím přiblížili k sobě a zdálo se, že komunikují. Drobný tvor dohnal další ještěřičku, zabil ji a vysál z ní temnou magii. Mladík náhle začal spouštět zábrany ve své mysli. Sice prokazatelně nerad, ale udělal to. Oba dva nyní stáli v jeho jeskyni s otevřenou myslí, kde si drak mohl přechíst, že tu jsou kvůli dívce, protože dostali za úkol na ni dohlédnout a chránit ji. „Dobrá,“ oslovil je na dálku Horo, „pojďte dál, ale do ničeho se nepleťte a do ničeho nezasahujte. Jinak byste mohli ohrozit tu, na níž vám záleží.“

Za ty dvě zabitě potvůrky jim byl ochoten odpustit tajný vpád do svého soukromí, pokud se budou chovat slušně. Navíc si v jejich mysli přečetl i to, že je sem pomáhali bez vědomí dračice propašovat právě Plam a Hanka. Přáli si mít diváky? Proč ne, pokud to chtějí risknout, ať je po jejich. Tomu vstřícnějšímu vetřelci obtiskl do mysli cestu, kterou se mají dát, aby se mohli dívat a nepřekáželi.

Zatím dračici, Hanku a Plama dovedl do akustické jeskyně. Krátce s dívkou pohovořil o jejím ochranném bloku v mysli, pak se dračice zeptal, zda chce být s nimi uzavřena v magickém poli, nebo zda bude hlídat vně kruhu. Karmaneuduna si zvolila čekání mimo.

Horo pokynul mladému drakovi a dívce, aby se postavili na určená místa v prostoru jeskyně. Pak nad nimi spletl magickou síť, která se po chvílce proměnila v jakousi průhlednou duhovou bublinu. Ta se klenula vysoko nad jejich hlavami a oddělovala je od okolního světa.

„V této chvíli jsme, dalo by se říct, v jakémisi magickém vakuu,“ řekl jim Horo, „nyní se prosím maximálně uvolněte a odložte své zbraně. Ničeho se nebojte, pomalu začnu posilovat vaše propojení. Prý jste velice dobří přátelé, takže předpokládám, že vám to bude příjemné.“

Oba oslovení se uklidnili a otevřeli dračímu mágovi svou mysl. Ten zaměřil svou plnou pozornost na jejich rozdílné osobnosti. Krok za krokem se přinutil vnímat propletená vlákna lidské a dračí podstaty. Jemně začal spojovat mysl draka s dračími vlákny v mysli dívky a pak pokračoval s lidskými prvky v dračí mysli.

Hanka a Plam ucítili úžasné splnutí svých myslí. Ještě nikdy si nebyli tak blízko. Jako by se tu stali jedinou bytostí. Vzájemný cit proudivl jejich žilami jako životodárný oheň. Bylo to neuvěřitelně krásné. Vychutnávali ten pocit plnými doušky a nic jiného nevnímali, dokud je Horo neoslovil.

„Vaše vzájemné propojení je nyní téměř dokonalé. Je čas vyměnit si to, co se do vašich osobností dostalo při náhodném přesunu v dětství. Plamen by měl do své mysli pomalu vtáhnout modře světélkující vlákna a Hanka se pokusí převzít všechna růžová. Nepěchejte a pomaličku si přitahujte k sobě tu část osobnosti, která se ukrývá v mysli toho druhého.“

„Moment,“ ozval se Plam, „matka hovořila něco o vylepšení mých dračích vlastností.“

„To souhlasí,“ přikývl Horo, „až se ti vrátí zpět to, co má ve své mysli dívka, rozhodně to tvým dračím vlastnostem prospěje.“

„Zdá se, že jsem zcela nepochopil, o co tu půjde,“ ozval se

zнову Plam, „znamená to snad, že Hanka úplně přijde o všechny dračí schopnosti? A z mé mysli že zmizí takové lidské pocity, jako je radost z umění a tak podobně?“

„Ano. To je přesně to, oč mě tvá matka požádala,“ trpělivě přikývl Horo.

„A co když Hanka nenávratně ztratí schopnost dračího dorozumívání?“

„Je velice pravděpodobné, že už to nikdy umět nebude.“

„Já nesouhlasím. Nesouhlasím s výměnou. Jedině že by Hanka sama chtěla zpět své lidské vlastnosti. Pokud by jí to udělalo radost, jsem ochoten k výměně přistoupit.“

„Ale já to přece dělám kvůli tvé matce a tobě,“ namítla Hanka, „hodně vám oběma dlužím. Souhlasila jsem s výměnou, protože jsem myslela, že ty o to stojíš, Plame.“

„Takže kdyby ses měla rozhodnout sama za sebe, tak bys nic neměnila?“ ujišťoval se její dračí přítel o tom, zda dobře rozuměl.

„Jsem spokojená s tím, co bylo. Netoužím po změně.“

„Ani já nechci nic měnit. Náš vzájemný vztah je jedinečný, nechci o něj přijít. Také jsem spokojený s tím, jak to je teď. Kdyby mi matka pořádně vysvětlila, oč půjde, nemuseli jsme podnikat tenhle rituál. I když na druhou stranu bylo naprosto úžasné pocítit tak hluboký vzájemný kontakt,“ prohlásil Plam a pak se otočil k dračímu mágovi, „moc se omlouvám, ale nic mezi sebou měnit nebudeme.“ Horo se usmál. I on cítil jejich hluboké citové propojení a nepřekvapilo ho, že si chtějí zachovat svou výjimečnost. Dokonce s nimi tiše souhlasil.

„Tenhle rituál je založen na dobrovolnosti,“ řekl, „je zcela na vašem rozhodnutí, co si vyměňíte a co ne.“

„V tom případě asi musíme konstatovat, že jsme hotovi,“ rozhodl Plam.

„Dobrá,“ přikývl dračí mág, „tak zůstaňte ještě chvíli v klidu a já zase pomalu rozpojím vlákna, která jsem aktivoval. Je potřeba to udělat jemně, abyste z toho neměli

šok.“

Horo se pustil do choulostivé práce uvést zase vše do původního stavu a rovnováhy. Cítil, jak ho akce magicky vyčerpává a byl rád, že už bude konec. V zádech cítil pohledy nepozvaných chlapců, oba přihlíželi z chodby, která ústila poměrně vysoko nad podlahou jeskyně. Byl rád, že se nehýbali a zachovávali klid. Docela by ho zajímalo, zda o nich ví i dračice.

To, co se stalo v příštím okamžiku, nečekal ani náhodou! Magický úder byl tak silný, že dračího mága stálo všechny síly udržet ochrannou bariéru ve stabilitě. Útok směřoval proti dračici. Horo si uvědomil, že autorem útoku byl kouzelný džin. Zasáhl nepozornou Karmaneudunu a způsobil jí výpadek vědomí a ochrnutí. Horo se snažil ze všech sil udržet kontrolu nad dokončením rituálu. Pokusil se urychlit rozplétání myslí svých dvou svěřenců. Jen velice matně vnímal, jak se nepozvaní chlapci pohnuli. Jeden zkoušel sešplhat dolů, druhý vyrazil chodbou pryč. Dál už neměl šanci je sledovat, protože džin rozevřel ochrannou bariéru a vpustil dovnitř svého pána Šítára. Pak i on proklouzl otvorem k nim a bariéru zacelil.

„Co si myslíš, že děláš?!“ zasyčel Horo na kouzelníka.

„Jen jsem si přišel pro to, co mi dlužíš! Chci tu holku,“ poručil si Šítár.

Horo uvolnil poslední spojovací vlákna a opět rozdělil Plama a Hanku na dvě osobnosti. Neměl v úmyslu kouzelníkovi dovolit, aby těm dvěma ublížil. Jenže přítomnost kouzelného džina byla problematická. Nemohl zcela jednoduše Šítára zneškodnit, když měl s sebou takovouhle magicky zdatnou ochranku. To by nemuselo skončit dobře. Horo zoufale hledal východisko. Vtom dostal nápad.

„I ty mi něco dlužíš,“ natáhl svou dračí tlamu ke kouzelníkovi, „přinejmenším omluvu za ty potvory, cos mi nasadil do jeskyně.“

„Omluvu? Cha! Nesmysl! Choval ses ke mně pohrdavě

a přezíravě, nechtěl jsi platit. To se prostě mezi obchodními partnery nedělá. Tak jsem tady, abych si vzal to, co mi patří!“

„A co takhle kouzlo nejvyšší úrovně, co má ta holka ve své mysli? To bys nechtěl?“

„Nejvyšší úrovně?“

„Nejvyšší nezrušitelné úrovně. Jednorozci se ho tak bojí, že ho v její mysli opevnili nejpevnějšími zábranami. Já bych ho ale nyní dokázal výměnou přenést do tvé mysli, kdybys měl zájem,“ nabídl Horo.

„Co je to za kouzlo?“

Hanka a Plam s obavou sledovali jejich dialog, který probíhal tak, že ho bez problému mohli sledovat všichni v jeskyni. Ne nadarmo se jí říkalo akustická. Co bylo vyřčeno nahlas, bylo slyšet až v přilehlých chodbách.

„Je to kouzlo, které dokáže likvidovat magie.“

„To nezní špatně. A dokážeš mě ho naučit, aniž by mě to zabilo?“ podezřívavě se zeptal Šítár.

„Dokážu ho přenést výměnou do tvé mysli, aniž bych nějak závažněji narušil tvou fyzickou kondici. Jen možná ucítíš menší únavu. Ale pokud budeš souhlasit, trvám na tom, že tímto kouzlem vyrovnám veškerý dluh, který u tebe mám. Tak co? Chceš to kouzlo?“

„Ano. Chci to kouzlo.“

„Dobře, tak se uvolni,“ kývl Horo a pak se otočil k Hance, „a ty pojď ke mně blíž. Tentokrát se potřebuji dotýkat tvé hlavy. Jestli nechceš, aby to bolelo, tak se také uvolni.“

Pak dívka uslyšela ve své mysli, jak Horo mluví skrytě jen k ní: „Nyní máš šanci se navždy zbavit svého prokletí. Neměj strach, já ten přesun dokážu uskutečnit, aniž bych tě ohrozil na životě. Jen to budu muset provést rychleji, než by bylo potřeba. Takže drž mysl otevřenou, i když to bude chvílemi nepříjemné.“

Hanka se skrz bublinu podívala na Rafana, který se pokoušel probudit dračici. Pak se ohlédla na Plama.

„Jdi do toho,“ pobízel ji její dračí přítel v duchu, „kdyby něco, hledej oporu u mě. Počkám tady s tebou, dokud to neskončí.“

Rafanův vztyčený palec jim naznačil, že dračice žije. Plam si zhluboka oddechl a povzbudivě mrkl na dívku. Ta se podívala do očí dračího mága a přikývla: „Jsem připravená.“

Horo jedním okem sledoval kouzelného džina. Ten zatím vypadal klidně a spokojeně. Jen se díval na dívku a občas zkontroloval zdravotní stav svého pána. Dračí mág sáhl na jeden magický kámen, aby dočerpal energii. Pracoval nejrychleji, jak dokázal. Přenesl část Hančiny mysli, aniž by se dotkl zábran jednorožců, do osobnosti Šítára a rozhodl se prázdné místo nahradit částí temné magie z mysli kouzelníka. Vtom ucítil, jak se do prostor za jeskyní přemístila nějaká bytost s velice silným potenciálem energie. Je možné, že by se sem nějak dostal jednorožec?

Rychle dokončil přenos a doufal, že to dívka fyzicky a psychicky zvládne. Tento druhý kontakt byl mnohem náročnější, než původní rituál. Už mu docházely síly, tak raději zrušil ochrannou bublinu, která je oddělovala od okolního prostoru jeskyně.

Mladý drak se vrhl ke své spící matce a spolu s Rafanem znovu zkoušeli zrušit její ochromení.

Dívka zůstala stát se skelným pohledem a zdálo se, že nevnímá. Šítár se svezl v bezvědomí na podlahu. Kouzelný džin u něj poklekl a kontroloval, jestli je živý. Zdálo se, že je to jen přechodná slabost. Posadil ho a opřel o jednu stěnu. Pak se s obavou ohlédl po Hance. O tu se ale právě staral Horo, tak to nechal na něm. Dračí mág se dotkl posledního kamene se záložní magií a snažil se v Hančině osobnosti uvést tělo i mysl do optimální rovnováhy.

„Cos jí to provedl?“ zařízł se do drakových myšlenek ostrý psychický kontakt jednorožce, který se tu náhle objevil spolu s druhým chlapcem. Jeho bílá srst svítila v okně skal-

ního masivu jako sníh. Jen jedna černá skvrna na krku trochu narušovala celkový dojem. Stál na konci chodby a hleděl odtud přímo do očí dračího mága.

Ten se přestal věnovat dívce a nevlídně vzal na vědomí svého nejnovějšího nezvaného hosta. Uznal ale, že má nárok na odpověď: „Přenesl jsem prokletí zlého kouzla, které jste bariérami obstavili v její mysli, do mysli jednoho odporně neodbytného a záludného kouzelníka. Místo toho se teď za vašimi zábranami ukrývá solidní rezerva temné magie.“

„Proč zrovna temná magie?“ podivil se už mírnějším tónem R’íhan. Pocítil úctu k drakovi, který během chvíle dokázal vyřešit skrytý problém jeho dcery. Možná bylo přece jen dobře, že sem šla.

„Nic cennějšího ten lump ve své mysli neměl.“

„Rozumím. A co Hančiny dračí schopnosti? Jsou pryč?“ zeptal se starostlivě jednorožec a vyslal k netečné dívce proud léčivé energie.

„Nejsou. Nechtěli si s Plamenem nic vyměnit,“ sdělil mu s nádechem pobavení Horo, „její dračí podstata je stejná jako byla dřív a dává jí sílu. Umožní jí zvládnout i horší situace, než byla ta dnešní. A kdyby bylo nejhůř, může zbořit zábrany a třeba se jí někdy ten kus temné energie bude hodit. Rozhodně už se nemusí bát, že ji ve vypjaté situaci zabije vlastní magie.“

„Ačkoliv mi etika brání podobná kouzla schvalovat, jsem ti jako její rodič vděčný,“ poděkoval Horovi R’íhan.

„Chápu,“ mrkl drak, „ale ještě mi prozrad, jak jsi se sem ke mně dokázal dostat.“

„Ten chlapec, co přišel se mnou, mi poslal vizualizaci prostoru v chodbě a já díky tomu otevřel slepou bránu.“

„Velice riskantní...“

„S dětmi je to těžké. Když jsou v maléru, i rodiče dělají to, co by neměli.“

Sváta mezitím sešplhal k Plamovi a Rafanovi.

Hanka se opřela o stěnu jeskyně a cítila se hrozně slabá. Zato Šítár se už začal probírat a mumlal nesrozumitelná slova.

„Na, zachraň svému pánovi život a navlékni mu to,“ hodil dračí mág kouzelnému džinovi antimagický náramek. Vron ho sebral a rychle poslechl. Nyní byl sice jeho pán bez magie, ale pořád to byl jeho pán a on se bude muset podřídit jeho příkazům. Měl obavu, co se stane, až se Šítár probere. Kouzelník se opravdu rychle vzpamatoval. Protřel si oči, podíval se na džina a chytil se za hlavu.

„Co se to, sakra, stalo? Jsem slabý jako moucha. A moje magie... Co se stalo s mou magií?! Proč mám tenhle náramek?!“

„Kvůli tomu kouzlu, co jsi chtěl, pane. Pamatuješ? Je nezrušitelné a bojuje proti magii. Bez náramku bys nepřežil.“

„To musí být nějaký omyl! Nemohu se obejít bez magie!“

„Budeš muset,“ naklonil k němu hlavu dračí mág a zašklebil se, „máš teď přesně to, o co jsi si řekl a koledoval.“

„Ty hnusnej plaze! Nenávidím tě. Všechny vás nenávidím. Ale já to tak nenechám!“

Kouzelník se zvedl a zavrával, až ho musel jeho služebník zachytit, aby neupadl.

„Jsi jen hloupý oblečený červ, který si neumí vážít dobrého bydla. U mě jsi skončil,“ zasyčel na něj Horo, „už nemáš nárok vůbec na nic.“

„Ta holka...“

„Slyšel jsi mě?! Vůbec na nic!!! Jsi bez magie, jsi bezmocný, tak už to konečně pochop.“

„Nejsem bezmocný, mám kouzelného džina! Džine, zabij tu holku!“ zařval Šítár na celou jeskyni.

„To nééé,“ otočili se svorně oba kluci a Plam.

Ve stejný okamžik vrhl Horo proti Vronovi magickou pěst, která džina odhodila stranou. Nikdo se v tu chvíli nedíval na Šítára, který vytáhl z opasku nůž a došel pomalu

k Hance. Napřáhl se k ráně proti oslabené dívce, která jen chabě zdvihla ruku na svou obranu. R'íhanovi překážel ve výhledu Horo. Jediný, kdo dobře vnímal, co se děje, byl kouzelný džin. Sebral všechny své síly, vyhnul se dalšímu Horovu kouzlu a vrhl se do cesty svému pánovi.

„Ne, tohle nesmíš, pane!“ skočil před něj a srazil mu ruku stranou, až čepel nože zranila Šítára na stehně.

„Co? Co to děláš?“ překvapeně se na něj zadíval jeho pán a nechápal, jak je možné, že se džin obrátil proti němu. Zmateně o několik kroků ucouvl. Nechápal to ani Horo. Ale neměl čas se nad tím zamyslet. V jeho mysli znovu zazvonil poplach. Přicházeli další nezvaní hosté. Už neměl sílu zjišťovat, kdo to je. Rezignoval. Dnešní den se mu stejně částečně vymkl z pracek. Však se za chvíli uvidí, kdo dorazil.

I jednorozec otočil hlavu směrem, odkud se blížila návštěva, vyzařující silnou magii, a zdálo se, že zkouší určit totožnost příchozích.

„Vrone?“ zmohla se konečně oslabená Hanka na slovo. To už ale kouzelný džin začal ztrácet sílu. Poklekl k dívce, která se stále ještě opírala o skálu. Vzal do dlaně talisman, který měla na krku.

„Moje paměť,“ řekl tiše, „třeba si ji jednou dokážeš přečíst. Mám tě rád. Nejspíš už se neuvidíme. Snažil jsem se svou přísahu splnit, jak nejlépe to šlo. Omlouvám se, jestli to nebylo dost.“

„Vrone,“ zašeptala a naklonila se, aby podržela hroutící se tělo kouzelného džina, které zvolna ztrácelo své obrysy. Sváta a Rafan mezitím přiběhli a nyní poklekli k ní a smutně sledovali odchod svého magického přítele, který byl řízením osudu v poslední době sluhou jejich nepřitele.

„Tys, tys,“ rozčileně se zakoktal Šítár, když konečně pochopil, co se tu děje, a zbledl vzteky, „tys mi ukradla džina!“

V ruce stále ještě svíral nůž. Znovu se vrhl kupředu, aby

ztrestal holku, kvůli které se mu právě teď hroutí život. Rafan ale zareagoval velice rychle. Dokonce dřív, než si kouzelníkova pohybu všiml Horo nebo jednorožec. Švihem mu vyrazil nůž, jednu ránu pěstí mu ušetřil do žaludku a druhou do zubů. Kouzelník upadl. V té chvíli sem dorazili další nepozvaní návštěvníci.

„Rafe, Hanko, Sváto, jste v pořádku?“ rozhlédl se Nik po jeskyni jako první.

Za ním vstoupil Demit a pohlédl na Šítára, který se těžce zdvihl ze země.

„No vida,“ povytáhl Bdělý překvapeně obočí, „ušetřili jste nám práci.“

Pak udělal drobné gesto a zdeptaný kouzelník se jako loutka namáhavě postavil, odkráčel na kraj chodby, aby tam netečně se skelným pohledem čekal.

Pak Demit obešel bezvládnou dračici, až se dostal k její hlavě. Položil dlaně na zavřené dračí oči a malou chvíli v té pozici setrval. Sotva odstoupil, Karmaneuduna zamrkala. Vzápětí se zdvihla a začala se nervózně rozhlížet. Plam se radostně otřel o její krk.

„Mysleli jsme, že tu začíná nějaká válka,“ řekl Nik kamarádům, „tolik magických výkyvů za sebou už jsme neviděli pěkně dlouho. Ostatní ochránci čekají v plné pohotovosti, jestli je nepovoláme do boje.“

Vtom se na podlaze sešli všichni tři přítomní tulíci. Plavík vypískl a vyrazil bleskovou rychlostí do chodby. Demitka s Lotrandou ho bez sebemenšího zaváhání následovaly. Jejich lidští partneři jen překvapeně otočili hlavu, odevzdaně vzdychli a nechali je být. Stejně jim vysvětlování zdejších událostí nejspíš zabere hodně času. Tahle poněkud dlouhá a náročná noc asi hned tak neskončí.

Náhle Horo zaznamenal zvýšený pohyb po své obytné jeskyni. Zaměřil tam svou pozornost a s údivem zjistil, že tulíci právě zlikvidovali zbylé svrbilky. Potěšeně se usmál a pomyslel si, že je to slušný honorář za jeho kouzla. Teď

už jen toužil zalézt někam, kde nepotká živáčka a zůstat tam aspoň půl roku. Rozhodl se, že už nikdy nikomu neslíbí podobnou magickou pomoc. Není nad to, když je drak sám a nikdo se mu v jeho jeskyních neplete pod nohy. Tohle shromáždění mu působilo bolest hlavy a nutnost vysvětlovat, co magicky upravil, ho znechucovala. Těšilo ho jen to, že dívka už se vzpamatovala a začala si hlasitě povídat s kamarády.

Do diskuse o tom, zda je nutné Šítára vyhostit někam na ostrovy, se Horo plést nehodlal. Osud jeho bývalého obchodního partnera mu byl lhostejný. Od něj už dostal, co si zasloužil, a tím přestal pro dračího mága existovat. Když nakonec všichni odešli, zamířil Horo k Temné studni, kde nejdříve obnoví své magické síly. Rozhodl se tam co nejdéle odpočívat a příští měsíce věnovat studiu nepřístupného ponurého místa. Už se těšil na klid a nerušenou samotu.

25. Konec trestu

Rada Bdělých měla tentokrát na programu tři složité případy. Jako první projednávali kouzelníci spor o území mezi zelenými a rudými draky. Dnes se tu sešli ve třech, takže hlasování bylo jednoduché. I když spor rozhodli, měli pocit, že rozhádané strany stejně nebudou spokojené a bude třeba se zvýšenou pozorností dohlédnout na klid ve sporné oblasti.

Druhá záležitost, o které se potřebovali poradit, byla žádost několika měst, aby ochránci vytvořili speciální skupinu, která by přešetřila nelegální použití magie při obchodních jednáních.

„Proč by do toho hned měli tahat ochránce? Copak si nemohou najmout mága, který by při uzavírání smluv dával pozor na ovlivňování a jiné nepatřičné chování?“

„No, to je právě ten problém. Oni si ho najali, ale proti-strana ho taky ovlivnila.“

„Je to jisté?“

„Podle toho, jak jsem do smlouvy zběžně nahlédl, tak ano. Ty podmínky už hraničí s drzostí. Neumím si představit, že by je někdo dobrovolně podepsal.“

„Dobrá. Kolik na to nasadíme lidí?“

„Navrhoval bych dva u nás a dva u vás. Prý jsou ti podvodníci docela aktivní a drzí, tak snad nebude problém je načapat. Akorát, že operují na značně velkém území.“

„No tak jo,“ vzdychl třetí Bdělý, „taky vám přidám dva lidi. Ale nemohu je uvolnit na delší dobu, než na měsíc.“

„Snad to bude stačit.“

„A co tu máme jako třetí bod?“

„Chci ještě jednou projednat kauzu Šimon Tatar.“

„Cože?“ zamračil se Demit. „U něj je přece všechno jasné. Má na svědomí několik životů mezi draky a ještě mnohem víc mezi lidmi. Jeho nebezpečné pokusy ohrožovaly všechny kolem něj. Tu ztrátu magie, která ho postihla, si zasloužil! A to vyhoštění je vlastně ten nejmírnější trest, který mohl dostat!“

„Nerozčiluj se, Demite, tohle všechno my dobře víme a tvé rozhodnutí respektujeme. Taky jsme rádi, že už konečně zmizí starosti ohledně podivných epidemií. Jen jsme chtěli navrhnout, aby mu byla před deportací vymazána paměť.“

„Ale to už pak jeho vyhoštění ztratí účinek trestu.“

„Když se nebude užírat nenávistí k těm, kteří mu vzali magii a jeho existenci tady, má větší šanci se na ostrovech začlenit do normálního života.“

„Jsem proti, on není typ člověka, který se dokáže začlenit mezi slušné lidi,“ mračil se dál Demit.

„Máš smůlu. Právě jsme tě přehlasovali.“

Demit pokrčil rameny, zdvihl se k odchodu a zavolal k sobě tulíka.

„Ještě se posad', příteli, máme tu ještě jeden dodatečný bod. Rada Bdělých dosud neskončila.“

Stařík se trochu trucovitě znovu posadil, ale pak si uvědomil, že se chová dětinsky: „Omlouvám se. Šítár mi dlouho pil krev a stala se z toho trochu osobní záležitost. Měl jsem se zdržet rozhodování o něm.“

„To je v pořádku.“

„A co máme jako dodatečný bod?“

„Takovou malou kuriozitu. Musíme po skončení trestu rozhodnout o osudu jedné osoby.“

„Co máš na mysli?“

Bdělý se zdvihl, došel ke dveřím, vydal krátký pokyn a po chvíli se vrátil s kouzelným džinem.

„Za celý svůj život jsem ani neslyšel ani nečetl o případu, že by se kouzelný džin dokázal vyvázat ze své kletby. Tomuhle se to podařilo. A protože to byli Bdělí, kteří ho odsoudili k této bolestivé existenci, musíme znovu otevřít jeho případ a rozhodnout, co dál.“

„Jak se jmenuješ?“

„Já už nejsem tím, kým jsem býval. Nyní se jmenuji Vron a nikým jiným být nechci.“

„Dobrá, Vrone, respektujeme tvůj výběr. Opět sis vydobyl právo být člověkem. Před tebou se otvírají dvě možnosti. Takže za prvé: budeme-li zánik tvé existence v roli kouzelného džina hodnotit jako smrt, narodíš se znovu jako každý jiný člověk a získáš šanci vyrůst v normálního vyrovnaného jedince.“

„A ta druhá možnost?“

„Ta je trochu složitější. Navrátíme tě do existence, ze které tě náš trest vytrhl. Ale bude to jakýsi protipól toho, co bylo před kletbou. Mučil jsi a zabíjel lidi, ničil jsi všechno kolem sebe. Nyní bys musel přijmout poslání chránit lidi, bránit jejich životy a pomáhat jim s dobrými nápady a ochranou slabých. Pokud bys to nedělal, narušila by se rovnováha tvých životních sil a zemřel bys. Osobně si myslím, že je výhodnější tuhle kapitolu uzavřít a zvolit novou existenci.“

„Když zvolím pokračování, budu si pamatovat něco z toho, co jsem zažil jako kouzelný džin?“

„Ne, to si nebudeš pamatovat, ale možná v tobě zůstane zlomek magických schopností.“

„Nebudu si pamatovat ani tu, které jsem přísahal?“

„Ne.“

„Ale budu se s ní moci ještě setkat?“

„To není vyloučené. Ale nepoznáte se navzájem.“

„Ale ona mě vysvobodila! Vzpomínka na ni v mé mysli svítí jako slunce. Nemohl bych si na ni aspoň maličko pamatovat?“

Bdělí se na sebe podívali a zřejmě diskutovali v duchu.

„Dobrá,“ přikývl Demit, „necháme ve tvé mysli slabý otisk její osoby. Sice si na ni pamatovat nebudeš, ale když ji potkáš, bude ti připadat sympatická a známá.“

„Tak jo,“ usmál se na něj Vron, „volím pokračování své existence.“

„Hloupý výběr,“ zamumlal tiše jeden z Bdělých, ale Demit s ním v duchu nesouhlasil. Sympatizoval s Hankou a věděl, jak hluboká byla její vazba na kouzelného džina a jak těžce nesla, že právě ona byla tou vyvolenou, která mu nosí smrt.

Všichni tři Bdělí obstoupili vysvobozeného kouzelného džina, aby přivolali zpět jeho lidskou podstatu, která byla na počátku jeho trestu potlačena a zmrazena v čase. Při magické proměně džina na člověka naklonil Demit směr návratu Vrona mezi lidi tak, aby se jako člověk ocitl v Santareně. Ostatní dva Bdělí nad jeho postrčením přimhouřili oko. Vron byl vybaven doklady vysloužilého vojáka, který byl po zranění hlavy propuštěn ze služby. Demit mu dal na cestu váček s penězi a do něj vložil vizitku nabízející ubytování v Kouzelných zahradách. Co bude dál už záleželo na tom, jak se svým životem naloží sám Vron.

26. Nejsem kouzelník

Zachariáš nevěděl, kam dřív skočit. Na tržišti nakoupil tolik zásob, že je nemohl pobrat. Teď litoval, že dal Paule měsíc volna, aby si mohla společně se svými sourozenci užít prázdniny. Odjela do útulku pro magická zvířata, kam ji i s ostatními dětmi pozvala Sidi. Trpaslíkovi bylo hned jasné, že za tím vším vězí hlavně zamilovaný Nik. Přál Paule trochu toho rozptýlení, ale měl strach, že mu asi brzo odejde a zase bude muset hledat nějakého spolehlivého člověka, který by mu pomohl s Domovem snů. Sidi pozvala na dovolenou do útulku i jeho, ale to už by svůj hotel a všechna ubytovací zařízení mohl rovnou zavřít. Nakonec se domluvili na jednom víkendu, kdy uspořádají párty pro Hanku, Svátu a Rafana, aby spolu s nimi oslavili jejich úspěšné ukončení základního vzdělání. Trpaslík teď sháněl nejrůznější dobroty, ovoce, sladkosti a vůbec všechno, co si děti při pobytu u něj zamilovaly. Když zahlédl ještě nádherná červená jablka, usoudil, že si bude muset sehnat pomoc, jinak svůj nákup domů nedopraví. Původně přišel jen pro pár maličkostí a teď mu najednou jeho vak nestačil. Jazyk se mu vedrem lepil na patro, tak se zastavil u stánku s pivem a poručil si jeden džbáněk. Posadil se s ním do stínu a pozoroval dění kolem sebe.

Všude vládl obvyklý ruch, lidé kupovali hlavně zeleninu, čerstvé ryby a ovoce. Pak zahlédl ošuntělého chlapíka, který vláčel těžké bedny pro jednoho prodavače. Když donesl zásoby na místo, prodavač mu do prachu tržiště hodil pár mincí. Chlapík se kupodivu nenaštval, pečlivě sebral mince ze země a otočil se ke stánku s pivem. Spočítal drobné v dlani, podíval se na vývěsku s cenami, vzdychnul, zastrčil drobné do kapsy a otočil se pryč.

„Hej, ty tam,“ houkl na něj Zachariáš, „pojď sem. Zvu tě na jedno chlazený.“

„Mě?“ podivil se muž, překvapeně si prohlédl trpaslíka

a pomalu se vrátil ke stánku. „Tak jo, proč ne.“

Když si muž zhluboka přihnul piva, přimhouřil slastně oči a přisedl si se zbytkem nápoje ke svému hostiteli.

„Jo, tady ho maj fakt dobrý. Díky,“ přikývl spokojeně.

„Odkud jsi?“ zeptal se trpaslík.

„Z Kalady.“

„To je hodně daleko. Kde ses vzal tady?“

„No, já vlastně ani nevím. Jsem vysloužilý voják. Propustili mě ze služby kvůli úrazu hlavy. No a problém je, že si ani na to zranění, ani na to, co bylo pak, nemohu vzpomenout.“

„Třeba máš rodinu, která tě hledá.“

„Jsem si jistý, že žádnou rodinu nemám. Ani rodinu, ani přátele. Tak nějak nepatřím nikam.“

„Pomůžeš mi s nákupem domů?“

„No jasně. Máte to předplaceno,“ zasmál se chlapík a hodil do sebe zbytek piva.

Trpaslík ještě v rychlosti obešel tržiště a nakoupil další druhy ovoce, aby měl dostatek ingrediencí na oblíbenou desítkovou zmrzlinu a oba vyrazili k domovu.

Před vraty s nápisem Kouzelné zahrady stál muž a dva malí chlapci.

„Jé, podívej, dědo, strýček Zachariáš se akorát vrací,“ vypískl jeden z nich a běžel trpaslíkovi naproti, aby se s ním přivítal.

„Rád tě zase vidím, Tome,“ pousmál se trpaslík a podstrčil chlapci lízátko.

„Ale no tak, Zachariáši, necpi do nich pořád ty sladkosti, zkazí se jim zuby,“ napomenul trpaslíka děda.

„Víš co, Mojerano, dopřej jim taky pár dětskejch radostí. Potřebují si trochu obalit nervy.“

„Promiň, příteli, ani jsem tě nepozdravil. Rád tě vidím. Ale mezi námi, ošetřit nervy bych potřeboval spíš já,“ mrkl na trpaslíka děda obou chlapců, na kterých spočinul láskyplným pohledem.

„Bud' rád, že jsou zase oba mezi námi,“ zašeptal Zachariáš a podal lízátko i druhému chlapci.

„Jo, to jo, je to malý zázrak. Ale když oni jsou teď jako utržení ze řetězu. Jak je na okamžik spustím z očí, hned si koledují o malér.“

„Víš co, raději pojďme dovnitř,“ vybídl všechny trpaslík.

„Tady se jim nemůže nic stát,“ zamrkal trpaslík na chlapce a pozval Mojeranu dovnitř.

Nakoupené zásoby složili do chodby a Zachariáš požádal muže z tržiště, aby to postupně nanosil dozadu do skladu. Kluci okamžitě vyběhli do zahrady a začali se honit.

Muž odnosil zásoby na vyhrazené místo a vyšel před dveře. Nechtěl být drzý a courat se uvnitř domu při hledání trpaslíka a rozhodl se radši počkat venku. Nedaleko od lavičky, kam se posadil, si hráli oba malí kluci a nějaká dívka, asi stejně velká jako oni, je zvědavě pozorovala. Teprve se zpožděním si polekaně uvědomil, s čím si to vlastně hrajou. Vzduchem poletoval krumpáč a rýč a chlapci magicky usměřňovali směr jejich letu. Vypadalo to, že se snaží se vzájemně zasáhnout.

Vstal a rozběhl se k nim: „Hej! Okamžitě toho nechte! Přestaňte, je to nebezpečné!“

Zahradní náčiní kleslo k zemi a kluci se odbojně zamračili.

„Že jim to ale šlo, co?“ nadšeně poskakovala dívka.

Raději zvedl nářadí a rozhodl se ho odnést k domu.

„Zkuste si zahrát třeba na schovávanou nebo si pinkejte s míčem,“ usmál se na zakaboněné kluky a otočil se na cestičku vedoucí zpět k domu. Nářadí opřel o stěnu a opět se usadil na lavici vedle vchodu. Pak se z domu vynořil trpaslík a děda obou chlapců.

„Všechno ti tu kvete, je tu nádherně,“ pochválil Zachariáš Mojerana.

„Á, ty jsi tady,“ otočil se na ošuntělého muže trpaslík, „jestli chceš, měl bych pro tebe ještě nějakou práci. Pak si

můžeme dát společně večeři a dá se tu v pohodě i přespat.“
„To je od vás laskavé,“ přikývl souhlasně muž, „do čeho se mám pustit?“

„Vidíš tu pískovou pěšinu?“ ukázal trpaslík před sebe.
„Tak tu je potřeba zbavit plevele. Jestli ta činnost není pod tvou úroveň, můžeš hnedka začít.“

Zachariáš sáhl do chodby a podal muži motyku a hrábě. Chlapík je převzal a vykročil. Když odložil hrábě a zdvihl motyku k prvnímu kopnutí, proběhla kolem něj holčička a za ní se hnala děsivá ohnivá koule. Už ji téměř dohonila a spálila jí koneček mašle, která za ní vlála. Muž nezaváhal, mávl rukou a ohnivou kouli odchytil. Ta pak v jeho dlani uhasla. To už se sem hnál Mojerana i trpaslík.

„Vidíš,“ řekl jeden chlapec druhému, „nemusíš se trefit, koule se dají i naprogramovat, aby sledovaly toho, koho chceš zasáhnout.“

Holčička se zastavila a začala fňukat.

„Neboj se, už je to pryč. Tady ti nikdo neublíží,“ klekl si k ní muž a oklepal jí z vlasů zbytky spálené mašle.

„Co to tu zase vyvádíte?“ přiběhl konečně Mojerana a obořil se na své kluky.

„To byla jen taková legrace. Vždyť se jí nic nestalo, dědo.“

„Tome! Copak už si neumíte hrát normálně?“

„Normálně je to nuda,“ odpověděl dotčeně chlapec.

„Same! Berte přece trochu ohledy i na druhé.“

„Musí mít ruku spálenou na kost.“

„Cože?“

„Chytil naši kouli. Tak musí mít spálenou ruku.“

„Stalo se vám něco?“ otočil se Mojerana na klečícího muže.

Ten vstal, pohladil dívenku po vlasech a ukázal dlaně. Kromě mozolů na nich nebylo nic zvláštního.

Sam nevěřícně přistoupil blíž, dotkl se mužovy ruky a pak mu pohlédl do očí.

„Vy musíte být suprovej kouzelník.“

„Ale kdepak,“ zasmál se muž, „vůbec nejsem kouzelník.“
„No jo, nemáte prsten. Ale bez magie by vám ten žár spálil ruku na kost,“ se zájmem se na něj zahleděl Sam.
Se stejným zájmem se na muže díval i Zachariáš. Ten chlap mu byl něčím sympatický. Možná by ho mohl zaměstnat na delší dobu.

„Asi mám odolné ruce.“

„Pojedete s námi do útulku?“ zeptal se Sam.

„Neznám útulek,“ pokrčil rameny muž a Sama pohládl. Mojerana překvapením zamrkal, když viděl, že chlapec neucukl. Od té doby, co se vrátil z Airbowanu, nesnášel, když na něj někdo sahal. Tenhle muž byl asi něčím zvláštní. Tázavě pohlédl na trpaslíka. Ten pokrčil rameny, ale už se rozhodl, že to s mužem zkusí. Pak Mojerana odvedl vnuky do města a muž se vrátil k plevelům na cestičce. Také trpaslík se vrátil k práci.

Před večeří muže zavolal a pozval ho k sobě. Muž se umyl a zasedl k nízkému dřevěnému stolu, kam trpaslík naservíroval na velkém prkénku pečené maso a čerstvý chléb. Vedle postavil dva korbele s pivem a vyzval svého dnešního hosta, aby se pustil do jídla.

„Děkuju,“ řekl muž, když zahnali hlad, „tohle byl po dlouhé době fakt dobrej den.“

„Co je na něm dobrýho?“

„Dost práce, dost jídla a pivo na spláchnutí prachu.“

„Kdybys chtěl, můžu tě zaměstnat. Pro začátek za stravu a ubytování.“

„V Kouzelných zahradách?“ zeptal se muž a vytáhl z kapsy vizitku. Zachariáš povytáhl obočí, když na ní uviděl kontakt na své ubytovací zařízení.

„Odkud ten papírek máš?“

„Nevím. Měl jsem ho mezi doklady.“

„A jak se vlastně jmenuješ?“

„Vron.“

Když trpaslík dlouho nic neříkal, podíval se na něj muž

s tázavým pohledem. Trpaslík ho propaloval pohledem a mlčel.

„Bonifác Vron se jmenuji, ale dávám přednost druhému jménu.“

Ani teď se nedočkal odezvy.

„Něco je špatně?“

Konečně se trpaslík nadechl a zareagoval.

„Mám pro tebe jednu kontrolní otázku. Zabil jsi někdy ženu a dvojčata?“

Muž vstal a jeho dobrá nálada zmizela.

„Ano. Zabil jsem své děti a jejich matku,“ řekl tiše, ale zřetelně, pak vzdychl a vyrazil ke dveřím.

„Kam jdeš?“ zarazil ho přísně Zachariáš a také vstal.

„Jestliže o mně víte tohle, myslím, že je čas odejít. Stejně mě nezaměstnáte.“

„Zaměstnám tě. A zítra se mnou, panem Mojeranou a jeho kluky pojedíš navštívit útulek pro nemocná magická zvířata. A teď ti ukážu, kde budeš spát.“

„Ale...“

„Neodmlouvej! Musím teď chvíli o něčem přemýšlet a na to potřebuju klid.“

Zachariáš odvedl Vrona do podkrovní místnůstky s překrásným výhledem z okna. Do ruky mu vtiskl klíč a z komody vytáhl povlečení na postel.

„Ráno si můžeš přispat. Vzbudím tě, až bude čas vstávat,“ řekl bez jediného slůvka vysvětlení a nechal muže, aby se srovnal se situací, jak umí.

27. Jak to tenkrát bylo

Hanka prospala celý den a celou noc. Vzbudilo ji tahání za vlasy. Ohnala se a čirou náhodou lapila tulíka. Druhou rukou nahmatala vlasy smotané do hnízda. Zaúpěla při představě, jak bude takovou motanici rozčesávat.

„Plavíku, ty lumpe! Proč nejsi s Rafem?“

„Ty, veliká únava. Plam, taky veliká únava. Ty spát, já zaháním zlý sen. Zaháním sen od tebe i od draka.“

„To je od tebe hezké, ale neříkala jsem ti už stokrát, abys mi nesahal na vlasy?!“

„Plavík moc rád krásné dlouhé vlasy. Hodně dlouho nesa-
hal.“

Hanka se zasmála, podrbala ho a pustila. Opravdu se neda-
lo čekat, že Plavík vydrží poblíž dlouhých vlasů a nesmo-
tá je do hnízda.

„Jsi vzhůru?“ ozval se v její mysli Plam.

„No jo, už jo.“

„Tak přijď na snídani. Ostatní už tu jsou.“

Oba kamarádi uvítali její příchod potleskem.

„No vida, šípková princezna byla probuzena polibkem
k životu.“

„Polibkem, jo,“ zaškaredila se Hanka na Rafana, „to se
tvůj Plavík opravdu ještě nenaučil.“

„Nemrač se, je to pryč.“

„Co je pryč?“

„Přece ty katastrofické scénáře! Jsi volná a svobodná, uvě-
domuješ si to?“ usmál se Sváta.

„No jo. Už se nemusím schovávat,“ rozzářila se Hanka,
„můžu na prázdniny do útulku a k rodičům. To je super.
Zase si můžu dopřát úplně obyčejné prázdniny. Máš prav-
du, Svatoušku, je to pryč.“

Celý den si užívali zábavu venku, protože bylo krásně
a všichni měli nepřekonatelnou potřebu se nahlas smát
a vyvádět. Hanka závodila na supervolonovém prkně s Pla-
mem a její kamarádi se křížovali a prohlašovali, že ji ten
pocit svobody asi zabije dřív, než všichni její nepřátelé.
Večer byli příjemně unaveni a spokojeni. Alespoň do chví-
le, než je navštívila Karmaneuduna. Vstoupila mezi ně
a všichni z jejího vážného pohledu vycítili, že půjde o něco
vážného.

„Ráda bych s tebou mluvila, Hanko,“ řekla dračice skoro

až přehnaně zdvořile a kývla na dívku, aby ji následovala do pracovny.

„Taky bych u toho chtěl být,“ ozval se vzdorovitě Plam.

„Jo, to my taky,“ přizvukoval drze Sváťa.

„Hanka za nic nemůže,“ zdvihl odbojně hlavu mladý drak, „to já jsem rozhodl, že si nic měnit nebudeme!“

„Nemám v úmyslu mluvit o rituálu,“ zpražila ho matka pohledem, „ani o tom, že možná jednou svého rozhodnutí budeš litovat. V tomhle ohledu už se nedá nic změnit. Nikdy z tebe nebude normální drak. Jsi ale můj syn, takže jsem se rozhodla respektovat tvou volbu. I když nerada.“

„Mrzí mě, že jsme vás zklamali,“ tiše se ozvala dívka.

„Ty jsi nezklamala,“ natočila k ní dračice vlídně hlavu, „právě proto bych si s tebou chtěla pohovořit o ne zrovna hezkých událostech z tvého dětství. Co ty na to, Hanko, chceš si to poslechnout tady, nebo mezi čtyřma očima?“

„Vy se na mě nezlobíte?“ zeptala se opatrně dívka.

„Ne, na tebe se nezlobím. Horo řekl, že jsi dala mému synovi k dispozici vše, co bylo možné. Za to, že je můj syn hlupák, který nevidí dál, než na špičku svého černého nosu, za to nemůžeš. Splnila jsi vše, co jsem po tobě žádala a já dnes přišla, abych ještě před vaším odjezdem splnila i svou část dohody. Půjdeš teď se mnou do pracovny?“ Hanka se podívala po svých kamarádech.

„Možná bude lepší, když si to nejdřív poslechneš sama,“ řekl nepřesvědčivě Rafan.

Zнала ho už hodně dlouho na to, aby poznala, že si přeje pravý opak. Prožili toho spolu už hodně. Kluky i Plama považovala za svou nejbližší rodinu, měli by tedy slyšet i to, co možná nebude nejlepší. Třeba teď vyplave na povrch informace, že její rodina byla ještě horší než Pohromakovi. Ale co! Vron taky nebyl v minulosti svatý, a přece ho měli rádi. Snad bude lepší skočit do toho rovnou, než pak přemýšlet, co jim má a co nemá říct.

„Poslechnu si to tady.“

Dračice se ošila, jako by nebyla ve své kůži, a maskovala to tím, že předstírala hledání pohodlné pozice před dlouhým povídáním. Hanka si všimla, jak Plam matku zvědavě pozoruje. V této chvíli se rozhodně nechovala vznešeně a suverénně jako obvykle. Dračice vzdychla a začala mluvit.

„Otcem Zuřivého plamene byl drak, kterého jsem opravdu obdivovala a milovala. Bohužel ho zabili lovci draků dřív, než se můj syn mohl vyklubat z vejce. Moc jsem toužila, aby se aspoň naše dítě narodilo v pořádku. To vám vyprávím hlavně kvůli tomu, abyste pochopili moje následné chování. Jednoho dne jsem přiletěla do líhně a vejce tam nebylo. Všechna ostatní byla v pořádku, ale to moje zmizelo. Strážní drak tvrdil, že je všechno v pořádku a nic se neztratilo. Později jsme v jeho mysli našli krátký výpadek paměti. To mu nemohl způsobit nikdo jiný než kouzelník. Povolala jsem mága, aby pro mě vykouzlil vizualizaci okamžiku, který zmizel z mysli dračí strážce. Udělal to a já zjistila, že vejce odnesli dva lidé. Museli to být zdatní kouzelníci, když dokázali takový kousek provést černým drakům. Poslala jsem všechny spřátelené lidi, aby pro mě našli nějakou stopu. Nebylo to snadné, ale nakonec jsem zloděje vypátrala. Byli to manželé Xarovi a jejich dům připomínal orlí hnízdo. Byl zasazený do skal a na terase měli jakousi improvizovanou zahradu, přes kterou stékal malý vodopád. Naštěstí pro mě si potrpěli na veliké a honosné prostory. Když jsem se dostala blíž, už jsem se dokázala magicky napojit na auru uvnitř vejce mého syna. Ucítila jsem jeho přítomnost. Správně bych bývala měla zavolat ochránce nebo Bdělého, aby to vyřešil, ale strach o dítě zatemnil mou mysl. Navíc jsem ucítila i podivný tok magie kolem schránky mého potomka. To už jsem se neudržela a vnikla dovnitř. Sluhové přede mnou utekli a já se drala chodbou tam, kde jsem cítila tep srdce mého nevylihnutého dráčete. Poslední úsek chodby byl těsný, ale zase už

jsem z ní měla výhled do místnosti, kde se dělo něco podivného. U mého vejce stáli dva kouzelníci a dítě, asi pětiletý chlapec. Jak jsem zjistila až později, jednalo se tu o podobný rituál jako byl ten, kterého se především zúčastnil můj syn a Hanka. Šlo o to přesunout dračí schopnosti do dětské mysli. Dítě se ale bránilo a zpěchovalo. Nechtělo jít k vejci blíž. Otec udržoval propojení mezi vejcem a dítětem a matka se snažila zlomit odpor svého syna. Nakonec ho k vejci s mým synem přistrčila násilím. To už jsem byla skoro u vchodu do místnosti. Dítě se dotklo skořáčky, došlo k velké nerovnováze mezi jeho myslí a magií, tělo zareagovalo šokem a chlapec v tom okamžiku zemřel. I život mého syna se zatřepotal na tenké nitce, což mě přinutilo násilím bez ohledu na popraskanou skálu a sedřené šupiny na mém hřbetu se prodrat vchodem dovnitř. Odhodila jsem kouzelníky pryč od mého vejce a napadla je ohněm. Skála kolem nich popraskala a zavalilo je kamení. Někdo za mými zády zaječel hrůzou. Otočila jsem se. Nějaká mladší žena to viděla a prchala odtud pryč. Nevěděla, že už se nemá čeho bát. Neměla jsem důvod zabíjet někoho dalšího. U mého vejce stála malá holčička ve věku tří, čtyř let, opírala se o skořáčku a důvěřivě si mě prohlížela. Později mi došlo, že ta žena byla její chůva a že dítě asi uteklo za svými rodiči. Chtěla jsem ji odstrčit od vejce a vzít si svého nevylihnutého syna zase zpět domů. Ale vtom dorazili ochránci a jeden Bdělý. Okamžitě mě napadli a odehnali od holčičky. Tu vzali a předali její chůvě. Nenapadlo mě, že tu stále ještě působí zbytek kouzla a že mohlo dojít k spontánní výměně části osobnosti mezi tou holčičkou a mým synem. Tenhle fakt jsem zjistila až později, když se můj syn vylíhl a začal být jiný než ostatní draci. Vysvětlila jsem tehdy ochráncům, co se tu dělo. Bdělý se sice tvářil nedůvěřivě, ale když si svou vizualizací ověřil fakt, že život chlapce mají na svědomí jeho rodiče a ne já, začal být vlídnější. Pak vyhrabali ze skal dvě

těla. Žena byla mrtvá a muž těžce zraněný. Za týden, i přesto, že se ho snažili léčit, také zemřel. Mě propustili domů s napomenutím, abych příště konflikty s lidmi řešila přes ochránce.“

Dračice se odmlčela a přejela pohledem své posluchače. Seděli tiše a hltali její vyprávění. Otočila hlavu k Hance a podívala se přímo na ni.

„Faktem zůstává, že jsem zabila tvé rodiče a ani se nestarala o to, co se stane s jejich dítětem. Nelitovala jsem svého jednání, ani dnes nelituji. Způsobili smrt svého dítěte a málem připravili o život i to moje. Ty sis ale nezasloužila cestu, na kterou tě uvrhlo mé jednání. Když jsem se začala zajímat o tvou existenci a hledat tě, abys mému synovi vrátila to, co je po právu jeho, všechny stopy po tobě byly dávno pryč. Jediné, co můj kouzelný džin našel, byla červená holčičí mašlička. Byl si téměř jist, že je tvoje, a hledal tě všude možně. Ale dračí část tvé osobnosti to hledání komplikovala. Skrývala tvou skutečnou identitu i velikost tvého sedmého smyslu. Dokud jsi nepoužila větší množství magie, neměl šanci tě objevit. Nějaký čas jsme dokonce mysleli, že už nejsi mezi živými. Pak ses projevila a já začala doufat, že i můj syn bude mít jednou šanci zase být normálním drakem. Džin mě ale upozornil, že úspěšnost akce závisí na dobrovolnosti obou zúčastněných a že je nejdřív třeba, abys získala magické vzdělání. Taky mě přesvědčil, že ti musím poskytnout zázemí, kde by ses cítila dobře a bezpečně. Proto jsem souhlasila s tím, že spolu s tebou budou na magické škole studovat i tvoji dva kamarádi, kteří mají sedmý smysl. Nečekala jsem, že propojení tvé mysli s myslí mého syna bude tak intenzívní, že vás k sobě přivede ještě před rituálem. Pak jsem si řekla, že vaše společné přátelství může mému záměru napomoci. Ale jak se zdá, zmýlila jsem se.“

„Mami, netrap se, všechno je přece v nejlepším pořádku,“ řekl Plam dračici, „mám přesně to, co chci, a Hanka je pro

mě víc než sestra. Jsem šťastný, že je to takhle a ne jinak.“
„Musím prohlásit,“ vzdychla znovu dračice a sjela vyčítavým pohledem svého syna, „že Hanka vždy jednala vůči naší rodině vstřícně. Uznávám svůj dluh vůči ní za to, že jsem jí zabila rodiče a zavinila její ne právě veselé dětství v Útulném domově. Jsem jí vděčná za to, že našla řešení vzájemného nepřátelství se Zuřivým drápem, aniž by ho připravila o život. Tíha viny byla vždy na straně naší rodiny. Takže jsem tě, milá Hanko, chtěla právě teď požádat o odpuštění.“

Drak prosí o odpuštění? Oba kluci se teď cítili trochu trapně, že tu v takové chvíli zaclánějí. Hanka vážně hleděla na dračici a marně se snažila srovnat ve své mysli všechny nové informace. Rodiče, na které si nepamatovala, způsobili smrt jejího staršího bratra, na kterého si taky nepamatovala. Dračice ji požádala o odpuštění, ale neměla spíš žádat o odpuštění ona? Zmrzčila jejího syna Drápa, připravila ji o kouzelného džina, nevrátila Plamovi jeho část mysli... Najednou se jí jako světelný záblesk vynořila v mysli Nestorova rada: Odpusť drakovi jeho vinu a pokus se pochopit, co ho k tomu dohnalo. Najdi sílu odpustit sama sobě i těm, kdo ti ublížili a poznamenali tak tvůj život. Teď teprve si uvědomila, že to nebyla rada, aby odpustila Drápmu. Ta vzpomínka jí pomohla, aby si srovnala myšlenky.

„Vážená uznaná starší ctihodná Karmaneuduno, odpouštím vám všechno, za co byste měla cítit vinu s podmínkou,“ kluci, kteří na ni s napětím zírali, ztuhli při vyslovení toho slova, ale Hanka na ně jen spiklenecky mrkla a pokračovala, „že i vy odpustíte nám všechny komplikace, které jste s námi měla. I když má člověk ty nejlepší úmysly, ne vždy to dobře dopadne. Myslím, že bychom si měli odpustit navzájem.“

„Přijímám tvé odpuštění a dávám ti své. I přes své mládí máš v sobě něco pozitivně dračího,“ pousmála se dračice,

„nabízím ti své přátelství.“

„Díky. Cítím se velice poctěna a rozhodně ho budu opěťovat.“

„Hlavně, prosím tě, dohlédni na mého syna, aby se aspoň někdy choval jako drak. Jinak si totálně zkaží pověst. Dá se říci, že je to ještě hloupé nezodpovědné mládě.“

„Pokusím se,“ usmála se Hanka a všichni si zhluboka oddechli, když se tón hovoru přemístil do přátelské lehce konverzační roviny.

„Ale mami...“

„Ty mlč, na tebe jsem pořád ještě našťvaná,“ zamračila se dračice, ale zabarvení hlasu naznačovalo, že to není tak zlé, jak to zní.

Plam se příkrčil, ale po straně se rošťácky ušklíbl na kluky.

„No a zítra vás vezmu do útulku pro magická zvířata,“ připomněla jim dračice, „slušně se oblečte, myslím, že tam pro vás chystají nějakou oslavu při příležitosti ukončení studia.“

„A nemohl bych je tam vzít já?“ zeptal se opatrně Plam.

„Taky už umím bránu.“

„Já jsem se zaručila jejímu otci, že ji přivedu v pořádku. A ty se drž hezky zpátky a chovej se slušně, nebo tě nechám doma!“ zavrhla Plamův nápad dračice a pak s přáním dobré noci odešla.

„Takže ty jsi vlastně Hanka Xarová,“ popíchl ji Rafan.

„Nejsem Xarová a nikdy nebudu! Vždycky budu Vronová!“

„Vždycky budeš Hanka,“ upřesnil Sváťa a dívka se zasmála tomu, jak se zase nechala od Rafana vytočit takovou maličkostí. Starší kamarád se spokojeně šklebil a tulík na jeho rameni nadšeně čířikal, jako by té legraci také rozuměl.

„Takže teď už konečně víme, proč jsme se z Útulného domova dostali až do školy v Santareně. Přiznám se, že mi to dlouho vrtalo hlavou,“ konstatoval Rafan, „aspoň vidí-

te, že jsem už tenkrát na začátku měl pravdu. Žádná dobročinnost! Dračice měla zatraceně dobrý důvod, proč nás ze sirotčince vytáhla.“

„Myslím, kluci, že vy za to vděčíte spíš Vronovi,“ podotkl Plam, „matka většinou pozorně naslouchala tomu, co říká, a dala na jeho rady.“

Děti posmutněly. Vron při magickém rituálu potřetí zemřel a kdo ví, co se po jeho osvobození, jestli byl skutečně osvobozen, vůbec stalo.

„Aspoň že se s námi rozloučil,“ polkla Hanka zrádné slzy a stiskla svůj talisman s džinovou pamětí. Předsevzala si, že se bude podrobně a důkladně zajímat o paměťové kameny a jednou se pokusí zjistit, jaký odkaz se v jejím talismanu ukrývá.

28. Vzhůru na oslavu

„Uf, to je vedro,“ vzdychl Sváťa, když před doupětem čekali na Karmaneudunu.

„Tak se prolet,“ kývl Rafan směrem ke Sváťovu prknu, „to člověka trochu ochladí.“

„Tebe možná, ale já jsem po jízdě vždycky zpocenej jak mokrá myš. Kdyby nás měl na povel Plam, požádal bych ho, aby nás napřed vzal k jezeru, abychom se vykoupali.“

„To není problém. Můžeš o to požádat i mě,“ zaduněl hlas dračice, až Sváťa leknutím nadskočil, „jestli je přání všech, klidně vás tam vezmu.“

„Jezero by bylo fajn,“ přikývla Hanka.

„No dobrá, tak k jezeru,“ otevřela dračice bránu a za chvíli už odkládali na zem věci a svrchní oblečení.

„Jupí,“ zařval Rafan a i s Plavíkem se vrhl do vody. Hanka ho vzápětí následovala a po rozběhu vklouzla do vln ladným delfíním skokem. Jen Sváťa nejdřív zkoumal teplotu vody, než se pomalu ponořil za nimi. Plavání stále ještě nebylo jeho nejsilnější stránkou, i když i on se u sirén tu

a tam něco naučil. Zato Rafan s Hankou se vzájemně stahovali pod vodu, honili se, cákali a jakmile pod hladinu vklouzlo Plamovo dračí tělo, oba se zachytili dračích křídel a nechali se táhnout hluboko pod hladinu. Po chvíli se do vzduchu vznesla i Karmaneuduna a rovnou z rozletu i ona vklouzla s částečně složenými křídly pod vodu. Bylo to opravdu velice příjemné. Plam po koupeli vylezl na trávu na sluníčko a rozložil tam svá křídla k vysušení. Hanka se opřela o jeho tělo a vystavila se také hřejivým slunečním paprskům.

„Hezká idylka,“ odfrkla Karmaneuduna, když také vylezla z vody, „ale teď na to není čas.“

Pak mávla ledabyle tlapou a všechny magicky vysušila.

„Chtěla bych do útulku letět,“ mrkla Hanka toužebně na své prkno.

„No dobrá,“ souhlasila dračice, „ale ne odtud. Otevřu vám bránu někde blíž, abychom nepřišli pozdě.“

Karmaneuduna je všechny vysadila asi půlhodinku od cíle cesty a sama pak prošla branou přímo k útulku.

„To je úžasný, Rafe. Jak za starých časů,“ radovala se dívka z letu ve společnosti dračího přítele. Sváta za nimi poněkud zaostával, ale snažil se.

„Hele, támhle jsou na prknech nějací malí kluci,“ ukázala Hanka kamarádovi, když už byli blízko útulku.

„No jo, fakt. Hele, není to náhodou Tom a Sam?“ radostně se na dívku otočil Rafan.

„Asi jo. Myslím, že máš pravdu. To znamená, že Sam už je v pořádku. No to je super!“

„Co to sakra vyvádějí?“

Hanka přepnula na magické vidění a zděsila se. Chlapci po sobě vrhali jedno kouzlo za druhým. Občas některý z nich zakolísal, když nestihl odrazit vše, co letělo jeho směrem.

„Vidím funě. Asi za nimi někdo jede,“ ukázal Rafan dozadu za kluky.

„Já mezi ně vlítnu a ony je ty legrácky přejdou,“ navrhl

Plam.

„To je skvělejší nápad,“ nadchnul se Rafan, „a až spadnou z prken, tak já budu chytat Toma a ty, Hanko, chyť Sama.“

„No jo, ale kterej z nich je Sam?“ volala dívka, když už drak s jejím kamarádem vyrazili kupředu.“

„Jó, to kdybych věděl!“ zazněla Rafanova odpověď.

Otočila oči v sloup a rychle se pustila za nimi. Ty jejich nápady jsou někdy fakt uhozený!

Nálet černého draka malé kluky skutečně vyvedl z míry i z rovnováhy. Koutkem oka Hanka zachytila obraz Toma, jak ztrácí kontrolu nad prknem, padá, a jak ho Rafan zkušným pohybem zachytil a přitiskl na prkno před sebe. Drak se téměř otřel i o Samovo prkno. Kluk se snažil vyrovnat, ale pak ho dostihlo kouzlo, které ho pronásledovalo. Podklesly mu nohy a Hanka měla co dělat, aby ho v krkolomném pádu zachytila. Čapla ho za pásek u kalhot a málem mu ty kalhoty svlékla. Neobratně ho přitáhla k sobě a zbývalo jí jen málo prostoru, aby nad zemí prkno vyrovnala. Sklouzla do oblouku, ale tam se jí připeletl fuň a neznámý muž na jeho hřbetě. Musela stopnout prkno, aby neublížila zvířeti a přepadla setrvačností i s chlapcem dopředu. Muž ale stihl sklouznout ze sedla a oba je zachytil do náruče. Ani on to ovšem neustál a padl s nimi na záda. Hanka i Sam přistáli na něm do měkkého. Muž jen tiše hekl a zalapal po dechu.

„Jste v pořádku, pane? Same, není ti nic?“ starala se Hanka.

Kluk k ní otočil rozzářený pohled: „Až na to, že na mně ležíš, mi fakt nic není.“

Hanka chtěla vstát, ale zadržela ji šňůrka amuletu. Podívala se, kde vázne, a zjistila, že její kámen pevně svírá v dlani ležící muž. Uvolnila Sama, aby mohl vylézt a pak se podívala na muže. Pokusila se jemně vytáhnout svůj amulet z jeho ruky, ale nešlo to. Měl zavřené oči, ale cítila, jak dýchá.

„Haló, pane, je vám něco?“ jemně s ním zatřepala.

To už vedle nich přistál Rafan s Tomem a hned za nimi dosedl na zem i Plam. Oba chlapci se přikrčili za Rafana. Ten je ale odstrčil a sklonil se k Hance, aby se podíval, proč dosud nevstala. Když zjistil důvod, vzal mužovu ruku a pokusil se z ní kámen vypáčit. Drak cítil Hančinu úzkost a také k nim natáhl hlavu.

Vtom muž otevřel oči a uvolnil Hančin kámen.

„Ahoj, Plame,“ řekl vlídně drakovi a přesunul pohled na mladíka, „ahoj Rafe, to je dobře, že jsi Hance vrátil hodinky a moji paměť.“

Všichni strnuli jako solné sloupy. Ten muž byl bezpochyby člověk, ale...

„Vrone?“ zeptal se nejistě Rafan. Tulík na jeho rameni šmejdil a radostně mísil své čířikání se slovy: „To je on, je to on, je to tak.“

Hanka stále ještě nevěřila. Magický zrak ji informoval, o tom, že je to člověk s velikou magickou aurou, kde sice v základech převládalo temné spektrum, ale bylo nějak podivně propleteno a provázáno světelnými vlákny. Zkusila dračí kontakt, ale i ten se lišil. Tohle nebyl džin, byl to někdo jiný, kdo si přečetl jeho paměť.

To už u jejich skupinky přistál i pomalejší Sváta. Natáhl se přes dvojčata, aby lépe viděl, ale stejně zatím nechápal, o co tu jde. Teprve díky magickému vidění zaregistroval něco, co nečekal. Na tom ležícím chlapovi bylo něco důvěrně známého.

Muž vzal do dlaní Hančinu ruku. Ta se náhle zastyděla a slezla z jeho těla, na kterém doposud seděla. Muž ale její ruku nepustil. Také se zdvihl do sedu a díval se jí do očí.

„Ty jsi ve mě věřila jako první. Dala jsi mi důvěru, i když ses dozvěděla o tom, že jsem zabil své děti a jejich matku. Byla jsi maják na mé dlouhé pouti plné bolesti. Ukázala jsi mi cestu ke svobodě. Nyní už žádného pána nemám a je ze mě člověk,“ snažil se hovořit srozumitelně, ale znělo to

spíš naléhavě.

„Je to on, je to on,“ pokřikoval na ni Plavík.

„Dovol, abych se ti představil. Jmenuji se Vron, a i když nenosím prsten kouzelníků, pár drobných magických schopností mi zůstalo. Díky nim jsem poznal svou paměť, kterou nosíš jako amulet. I když cítím, že mi stále ještě nevěříš, je to tak. Kouzelný džin už sice nejsem, ale můj vztah k vám se nezměnil.“

Hanka se otočila na Rafana a Svátu.

„Věř mu,“ řekl Sváta.

„Věř tulíkovi,“ kývl Rafan.

Hanka vyprostila ruku a vstala: „Nevypadáš, jako on.“

Muž se také zdvihl ze země a smutně vzdychl: „To je mi líto.“

„Ale máš stejné oči,“ usmála se najednou a se slzami v očích ho objala.

Muž ji k sobě přitiskl se stejnou vřelostí a možná, že slzy zradily i jeho, protože zavřel oči a schoval obličej do dívčinyh rozčuchaných vlasů.

„Vrone... Přísahěj, že už mi neodejdeš.“

Pustil ji z objetí, vzal ji za bradu, aby jí viděl do obličej, a vážně prohlásil: „Momentálně se nikam nechystám. Neboj se.“

Náhle Plam natáhl tlapu a cvrnkl drápem Sama do prsou, až chlapec odlétl metr dozadu.

„Co to děláš, Plame?“ napomenul ho Sváta a natáhl ruku, aby Samovi pomohl vstát.

„Zkouší na mě temná kouzla,“ zamračil se drak zblízka na chlapce.

„Same,“ vlepil chlapci Vron pohlavek, „dneska už těch lumpáren bylo dost! Jestli toho okamžitě nenecháš, poradím dědovi, jak tě zavřít do pokoje, abys celou slavnost nemohl ven.“

„Promiň, Vrone, já už toho fakt nechám. Jen jsem byl zvědavěj, jestli jsou draci opravdu tak odolní proti magii, jak

se říká.“

„A co měla znamenat ta honička na prknech?! Děda vám tyhle hry přece zakázal!“

„Ale Vrone, u nás na škole je tahle zábava normální. Když nebudeme trénovat, tak nás na začátku příštího školního roku všichni převálcují.“

„Jenže jestli se vám v době, kdy vás hlídám, něco stane, tak děda převálcuje mě! Takže toho koukejte nechat!“

„No jo, tak jo, už se nezlob,“ vzal ho za ruku Sam a podíval se na něj nevinným odzbrojujícím pohledem. Vron mu rozčuchal vlasy a kývl na oba malé kluky, aby si šli najít svá supervolonová prkna.

Pak se otočil k Hance: „Zachariáš mě čirou náhodou zaměstnal a teď tu mám na starosti tyhle dva rošťáky. Dřív už sice byli divocí, ale teď jsou ještě navíc i nebezpeční. Mojerana to s nimi nemá snadné. Ještě že si pro ně zítra přijdou jejich rodiče. Tihle dva by připravili o nervy i kouzelného džina.“

„Zachariáš neví, kdo jsi?“

„No, hádám, že to nejspíš tuší. A dost možná, že mě sem přivedl právě kvůli tomu, aby vyzkoušel, jestli poznám svůj paměťový kámen. Ale měli bychom si pospíšet do útulku. Slavnost už je připravena a čeká se jen na vás.“

„No, však už mám taky hlad!“ řekl Sváfa, nevšímaje si obličejů, které mu za zády dělali kamarádi.

„Takže na prkna a hezky spořádaně zpátky domů,“ zavelel Vron poté, co se se svými prkny vrátili Tom a Sam.

Když se konečně objevili v útulku, přivítali je všichni jejich známí a Hanka běžela obejmout R'íhana, L'galu a P'ujiba, kteří se také dostavili. Bylo skvělé si popovídat se všemi, které tak dlouho neviděla. Po podobné chvíli toužila od okamžiku, kdy ji uklidili k sirénám. Pak pozornost všech přítomných k sobě upoutal Giro krátkým zacinkáním na požární zvon. Všichni polekaně zdvihli hlavu, ale když viděli, jak se strážce usmívá, zase se uvolnili. Giro

všechny hlasitě oslovil.

„Vážení přítomní, dovoluji si prohlásit naši dnešní oslavu za zahájenou. Pro ty, kdo ještě nevědí, co všechno tu slavíme, připomínám, že naši malí pomocníci, no možná už nám trochu za tu dobu vyrostli, ale to nic nemění na faktu, že se jim podařilo úspěšně zakončit základní magické vzdělání. Všichni jim tu pochopitelně blahopřejeme. No a dalším oslavencem je dnes můj švagr Nik, který oznámil zasnoubení s Paulou. I jim srdečně blahopřejeme a věříme, že jim láska vydrží nejen do svatby. Hanka se ohlédla po kamarádce, která si s Nikem vyměnila rozzářený zamilovaný pohled.

„Nezasnoubíme se taky?“ vzal ji kolem pasu zezadu Sváťa a pak hbitě se smíchem uhnul před Hančinou pádnou rukou.

„Ale já to myslel vážně. To bylo vyznání lásky,“ s ohníčky v očích oznamoval Hance z dostatečné vzdálenosti.

„Hele, brácho, nech si ty legrácky na jindy, jo?!“ houkla na něj a šla se podívat za Plamem.

„Ona mi nevěří,“ vzdychl Sváťa a otočil se na Rafana.

„Ještě jsi pro ni moc mladej, dej jí trochu času, třeba na to jednou přijde sama, že jsi pro ni ten pravý.“

„Ty věříš tomu, že na to přijde?“

„Nesmíš na ni moc tlačit. Hanka kolem sebe potřebuje prostor a volnost. Zatím chce být jen kamarádkou, tak jí to neber, nebo se ti začne vyhýbat.“

„Asi máš pravdu. Ale jak to má člověk vydržet, když ji má rád?!“

„Jestli ji máš opravdu rád, tak je to především ve tvém zájmu. Poskytni jí čas a kamarádkové zázemí. Možná jednou přijde chvíle, kdy ona sama bude chtít i něco navíc. Počkej si na tu chvíli. Věř zkušenému bráchovi, stojí to za to, když se to povede.“

„Tak jo, věřím ti. Zkusím to nezkazit.“

Hanka si zatím povídala s Plamem a litovala, že nemohou

zůstat v útulku déle. Nakonec se přišla rozloučit i Karma-neuduna.

„Díky za ty dva týdny, které jsme u vás mohli strávit,“ řekla Hanka, „asi by vám měli poděkovat i kluci. Kde sakra vězí?“

„Támhle,“ ukázal Plam na místo, kde se Sváťa a Rafan bavili.

„Jsou opravdu jako bratři,“ usmála se Hanka, když je viděla.

„Ale oni přece jsou bratři, i když jen z otcovy strany,“ podotkla dračice.

„Cože?“ vykulila oči Hanka.

„Myslela jsem, že už to víš dávno,“ podivila se Karmaneuduna dívčinu překvapenému výrazu, „jejich aura přece hovoří jasnou řečí spektra.“

„To ano, ale nikdy mě nenapadlo, že je to něco víc než náhoda. To je tedy bomba! Musím jim to říct.“

„Počkej,“ zarazil ji Vron, který se také přišel s draky rozloučit a zaslechl konec jejich rozhovoru, „Raf to ví už dlouho. Kdyby chtěl, aby se to rozkřiklo, dávno by se o tom zmínil.“

„On to ví a nic nám neřekl?“ nechtěla uvěřit Hanka.

„Myslím, že si nepřeje, aby o jeho životě rozhodoval Dundar. Zachariáš mu jako zákonný zástupce vyhovuje mnohem víc.“

„A co Sváťa a já? Přece si všechno říkáme...“

„Už kolik let se oslovujete jako sourozenci. Proč to komplikovat?“ podíval se na ni Vron svým chápajícím pohledem a Hanka si uvědomila, že má pravdu. Jejich účelově vymyšlená rodina se za tu dobu stala skutečnou rodinou bez ohledu na to, kdo se komu narodil.

„Vrone, chlape, kde sakra vězíš? Bude se podávat zmrzlina, tak pro ni dojdi,“ ozval se v blízkosti přísný trpaslíkův hlas. Vzápětí dorazil Zachariáš až k nim a zarazil se, když uviděl Hanku.

„Víš, on se opravdu jmenuje Vron. Má s tebou stejné příjmení. Zaměstnal jsem ho u sebe. Taková náhoda, víš,“ vysvětloval dívce nejistě a koukal s obavou, jak bude Hanka reagovat.

„Jo, to se stává, že mají lidé stejné jméno a ani nejsou příbuzní,“ pokrčila rameny s nevinným pohledem.

„Jo, no jo. Přesně tak. To se stává,“ mumlal trpaslík a koukal z jednoho na druhého, jako by čekal nějakou reakci.

„Dokonce se stává i to,“ řekl významně Vron, „že tě zaměstná tvůj dobrý kamarád a při tom tě naprosto bezohledně vezme na hůl.“

Pak popadl trpaslíka pod krkem a výhružně k němu sklonil hlavu: „Makat jen za stravu a ubytování! Ty jeden smrdutý dechu falanských močálů, tohle se dělá přátelům?“

Trpaslík zamrkal a vzal Vrona pěstí do žaludku. Ten heknul, Zachariáše pustil a s úsměvem podstoupil.

Zachariáš se podíval po Hance a když viděl, jak stěží zadržuje smích, ušklíbl se: „Zkazili jste mi největší překvapení dnešní slavnosti. Ale odpouštím vám. A tobě, Vrone, slibuju k tomu ubytování průměrnou mzdu. Ale jen za předpokladu, že hned skočíš pro tu zmrzlinu.“

„Co bych neudělal pro největšího vydřiducha v Santareně,“ ušklíbl se Vron a zmizel, aby připravil sladké pohoštění. Dívka s úsměvem od ucha k uchu sledovala vzájemné popichování svých dvou přátel.

„Jsem rád, že jsi šťastná,“ řekl Hance Plam a zlehka jí na rozloučenou foukl do vlasů, „užijte si slavnost, my už vám tu nebudeme zaclánět.“

Pak s matkou podstoupil stranou a oba zmizeli v bráně vytvořené dračicí.

Hanka se s trpaslíkem dívala za nimi ještě i poté, co se mihotání brány úplně rozplynulo. Zachariáš vylovil z kapsy nádherně červené jablko a podal jí ho. Jen se mlčky usmála a zakousla se do lahodně šťavnatého ovoce.

Závěr 4. dílu